

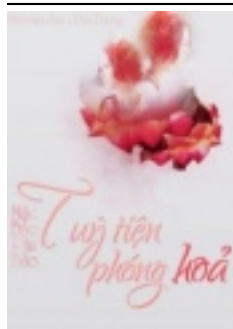
Tùy Tiễn Phóng Hỏa

Contents

Tùy Tiễn Phóng Hỏa	2
1. Chương 1: Chuẩn Bị Buổi Họp Báo 1	2
2. Chương 2: Chuẩn Bị Buổi Họp Báo 2	6
3. Chương 3: Chuẩn Bị Buổi Họp Báo 3	9
4. Chương 4: Bị Bắt Làm Khách Mời 1	12
5. Chương 5: Bị Bắt Làm Khách Mời 2	16
6. Chương 6: Bị Bắt Làm Khách Mời 3	19
7. Chương 7: Mong Làm Bạn Bè 1	22
8. Chương 8: Mong Làm Bạn Bè 2	26
9. Chương 9: Mong Làm Bạn Bè 3	29
10. Chương 10: Miệng Lưỡi Thế Gian 1	32
11. Chương 11: Miệng Lưỡi Thế Gian 2	35
12. Chương 12: Miệng Lưỡi Thế Gian 3	38
13. Chương 13: Chuyến Đi Ngắn Ngày Về Thượng Hải 1	41
14. Chương 14: Chuyến Đi Ngắn Ngày Về Thượng Hải 2	45
15. Chương 15: Chuyến Đi Ngắn Ngày Về Thượng Hải 3	49
16. Chương 16: Ở Lại Thượng Hải Dưỡng Thương 1	52
17. Chương 17: Ở Lại Thượng Hải Dưỡng Thương 2	57
18. Chương 18: Ở Lại Thượng Hải Dưỡng Thương 3	61
19. Chương 19: Scandal Đột Ngột Tới 1	64
20. Chương 20: Scandal Đột Ngột Tới 2	68
21. Chương 21: Scandal Đột Ngột Tới 3	71
22. Chương 22: Khởi Đầu Bất Ngờ (1)	76
23. Chương 23: Khởi Đầu Bất Ngờ (2)	79
24. Chương 24: Khởi Đầu Bất Ngờ (3)	83
25. Chương 25: Từ Từ Nói Chuyện Yêu Đường (1)	87
26. Chương 26: Từ Từ Nói Chuyện Yêu Đường (2)	90
27. Chương 27: Từ Từ Nói Chuyện Yêu Đường (3)	94
28. Chương 28: Tình Cũ X Tình Cũ (1)	98
29. Chương 29: Tình Cũ X Tình Cũ (2)	101
30. Chương 30: Tình Cũ X Tình Cũ (3)	105
31. Chương 31: Rung Động Không Khống Chế Được (1)	109
32. Chương 32: Rung Động Không Khống Chế Được (2)	112
33. Chương 33: Rung Động Không Khống Chế Được (3)	116
34. Chương 34: Tim Đập Không Ưc Chế Nổi (1)	120
35. Chương 35: Tim Đập Không Ưc Chế Nổi (2)	123
36. Chương 36: Tim Đập Không Ưc Chế Nổi (3)	127
37. Chương 37: Bàng Hoàng Không Ngăn Được (1)	131
38. Chương 38: Bàng Hoàng Không Ngăn Được (2)	135
39. Chương 39: Bàng Hoàng Không Ngăn Được (3)	138
40. Chương 40: Bao Táp Giá Trị Con Người (1)	142
41. Chương 41: Bao Táp Giá Trị Con Người (2)	145

42. Chương 42: Bảo Táp Giá Trị Con Người (3)	149
43. Chương 43: Lại Cưng Chiều Một Chút (1)	153
44. Chương 44: Lại Cưng Chiều Một Chút (2)	156
45. Chương 45: Lại Cưng Chiều Một Chút (3)	160
46. Chương 46: Ngoài Ý Muốn, Ngoài Ý Muốn (1)	164
47. Chương 47: Ngoài Ý Muốn, Ngoài Ý Muốn (2)	167
48. Chương 48: Ngoài Ý Muốn, Ngoài Ý Muốn (3)	170
49. Chương 49: Yêu Nhiều Thêm Một Chút (1)	174
50. Chương 50: Yêu Nhiều Thêm Một Chút (2)	178
51. Chương 51: Yêu Nhiều Thêm Một Chút (3)	182
52. Chương 52: Khúc Đạo Đầu Hôn Lễ (1)	185
53. Chương 53: Khúc Đạo Đầu Hôn Lễ (2)	189
54. Chương 54: Khúc Đạo Đầu Hôn Lễ (3)	192
55. Chương 55: Hành Trình Đến New Zealand (1)	195
56. Chương 56: Hành Trình Đến New Zealand (2)	199
57. Chương 57: Hành Trình Đến New Zealand (3)	202
58. Chương 58: Song Sinh Nhà Họ Dịch	206
59. Chương 59: Ngoại Truyện 01 Trúng Mục Tiêu, Trúng Mục Tiêu	209
60. Chương 60: Ngoại Truyện 02 Dưỡng Thai	213
61. Chương 61: Ngoại Truyện 03 Sinh Con	217
62. Chương 62: Ngoại Truyện 04 Dạy Con	221

Tùy Tiễn Phóng Hỏa

Giới thiệu

Rạng sáng ba giờ, Giai Hòa đặt vé máy bay xong, đóng máy tính lại. Đã hợp tác cùng tổ biên kịch q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-tien-phong-hoa>

1. Chương 1: Chuẩn Bị Buổi Họp Báo 1

Kẹt xe kẹt xe.

Giai Hòa bực bội nhìn đồng hồ hiển thị trên di động, tim đập càng lúc càng dữ. Buổi họp báo đã bắt đầu từ lâu mà cô còn ở trên đường như thế này đây. Hẹn ở đâu không hẹn, sao hôm nay lại trúng ngày lễ tình nhân cơ chứ? Máy xe taxi ở Thượng Hải đều có khách ngồi thành đôi. Cô gọi xe đã gần một giờ, lại thêm vụ kẹt đường này, chỉ sợ đến nơi không còn sót lại được mấy nhân viên.

Dường như anh chàng tài xế cảm giác được Giai Hòa đang sắp nổ tung đến nơi, mỉm cười an ủi.

“Cô đừng lo. Đoàn ông chờ là phải đạo, nhất là ngày hôm nay.”

Giai Hòa oán hận nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nếu có thể chờ thật thì tốt rồi.” Trong buổi họp báo không có chuyện của người biên kịch, mà cô cũng chẳng phải đạo diễn hay diễn viên gì. Ai chờ cô?

“Cô xách cả hành lý theo mà, sao anh ta không chờ được?”

Giai Hòa nhìn thẳng vào tấm gương chiếu hậu, thấy ánh mắt sáng trưng của anh chàng tài xế, thực sự rất muốn giải thích nhưng lại chẳng có tâm trạng nào mà mở lời. Họp báo chấm dứt, mọi người sẽ đến Hoàn Kiếm, tất nhiên cô phải tay xách nách mang hành lý theo. Nhưng mà một thiếu nữ như cô, ngày lễ tình nhân lại kéo vali vào khách sạn Hilton, khỏi phải nói gì, trăm người chỉ hướng về một ý nghĩ...

Đèn đỏ chuyển sang màu xanh, đèn xanh chuyển sang đèn đỏ đều là cho không khí xem, không có lấy một chiếc xe nào nhúc nhích được.

Cứ như vậy mà đi, cô đến được khách sạn thì đã gần sáu giờ.

Giai Hòa kéo vali đi, đến dưới đại sảnh của khách sạn, nhìn mấy thiếu nữ xinh đẹp co ro trong gió lạnh đương mỗi mắt trông thần tượng, không cần đoán cũng biết là fan hâm mộ của Dịch Văn Trạch. Lại nghĩ đến bản thân mình sắp được thấy người thật, tự nhiên cũng bắt đầu có cảm giác ngưỡng ngượng nha. Mãi cho đến khi thấy ánh mắt đánh giá của bảo vệ cửa thì mới giật mình nghiêm túc lại.

Hai năm làm biên kịch coi như không công. Bộ dáng bình tĩnh ngụy trang từ xưa đến nay, hoàn toàn đổ vỡ.

“Rốt cuộc em cũng đến được.” Cửa thang máy vừa mở ra, suýt chút nữa Kiều Kiều ấn hư luôn cả điện thoại. “Họp báo tiến hành hơn nửa rồi em mới đến.” Chị vừa nói vừa đoạt lấy hành lý trong tay Giai Hòa, bước đi như bay vào hội trường.

Chỗ phòng nền dựng cao sắp xếp hơn mười chiếc ghế, ánh đèn rực rỡ.

Lúc này đã bước vào giai đoạn phỏng vấn, những nhân vật chính đang ở trong hội trường cùng hàng trăm phóng viên của nhiều tờ báo khác nhau vây quanh phỏng vấn [1]. Nữ nhân vật chính đứng ở nơi có góc chụp đẹp nhất, tự tin với cách pose hình hoàn hảo. Cô gái này là thần tượng mới nổi trong giới, nụ cười vẫn còn chưa tự nhiên. Lúc trước khi phân vai, thậm chí Giai Hòa còn không biết tên cô, tìm được vài tư liệu trên mạng, cũng không thể tượng tưởng ra được cô gái này sẽ diễn vai một quý nữ (con gái út) nhà Đường như thế nào. Bây giờ ngó lại, ít nhất là cái dáng người kia...thật ra cũng phụ vào chút đỉnh.

Kiều Kiều chợt kéo cô, chỉ chỉ về phía bên phải.

Vị trí kia, hiển nhiên là Dịch Văn Trạch.

Phòng nền phía sau lưng anh, là Cung Đại Minh với đèn đuốc sáng lòa, chìm trong bóng tối.

Mặc dù bị cả chục phóng viên chen nhau vây kín, nhưng bởi vì có ưu thế chiều cao, vẫn có thể nhìn được một bên mặt của anh qua đồng máy ảnh đương nhấp nhô lên xuống. Mái tóc ngắn màu đen, ánh mắt mạnh mẽ như xuyên thấu người khác. Chân thật đến nỗi khiến Giai Hòa sững người.

Lúc này, một phóng viên trẻ đang nhẹ nhàng đặt câu hỏi. Không biết là bởi vì kích động hay bởi cái gì khác, câu hỏi có chút ngập ngừng, khuôn mặt cũng ửng hồng cả lên. Anh chỉ mỉm cười, kiên nhẫn nghe. Mãi cho đến khi phóng viên hỏi xong, anh lập tức trả lời một cách vô cùng lịch sự. Từ khoảng cách này, có thể thấp thoáng nghe được giọng nói của anh, không phải là giọng chuẩn của quốc gia, vừa quen thuộc mà cũng thật xa lạ.

“Đội phỏng vấn xong, chị bảo anh đạo diễn giới thiệu hai người làm quen.” Kiều Kiều lé mắt nhìn cô, “Chị chỉ là một sản xuất nho nhỏ, giới thiệu xong rồi người ta nhất định không nhớ rõ em, cứ để đạo diễn ra quân.”

Giai Hòa cố gắng giữ vững biểu cảm trấn tĩnh, nhưng trái tim lại mơ hồ phát hiện mình mang giày cao gót. Vốn là cao hơn Kiều Kiều nửa cái đầu, giờ để thêm đôi cao gót này đứng bên người chị, biến mình thành một siêu mẫu thư ký vậy.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Kiều Kiều đưa cho cô một cốc nước, “Chúng ta phải bình thường vô. Nếu em mà để lộ ánh mắt chết mê chết mệt thì thua ngay. Chị thề, nhất định anh ta sẽ bắt em ngày nào cũng phải sửa kịch bản ——”

“Chẳng phải lúc nào cũng thế?” Giai Hòa uống miếng nước, bực bội nói, “Cho dù là nam chính nữ chính, nam phụ nữ phụ, cầm kịch bản lên, câu đầu tiên nói là ‘Kịch bản có vấn đề’, kiểu như hận không thể để người khác diễn vai con rối im thin thít, còn mình ôm một đồng lời thoại nói không ngừng thì mới kêu là kịch bản tốt à.”

“Ồi? Mấy lời này em nói với chị làm gì, nói với đạo diễn không được hả?” Kiều Kiều đoạt lấy cốc của cô, uống, “Hai mặt chị cũng không phải là người, em đừng làm khó dễ chị mà.” Hai mắt Kiều Kiều lờ lờ sáng, vô tội nhìn Giai Hòa.

Giai Hòa nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn chị: “Nếu mấy người kia là khách làng chơi, chị chính là tú bà.”

Suýt nữa Kiều Kiều phun nước: “Được được, chỗ nào Dịch Văn Trạch sửa em đừng sờ vào nữa.”

Giai Hòa đang muốn nói tiếp, Đạo diễn Khương đã khước từ một phóng viên, nhìn thấy hai cô gái, giờ tay vẫy vẫy.

Kiều Kiều đẩy cô, nhỏ giọng nói: “Chị đi xem nữ diễn viên kia, cô bé luôn thích ‘được coi trọng.’” Nói xong cũng không chờ cô có phản ứng gì, trưng ra khuôn mặt tươi cười biến luôn.

Giai Hòa thấy Dịch Văn Trạch bên cạnh Đạo diễn Khương đang bước đến. Dịch Văn Trạch liên tục phải chụp ảnh chung cùng vài người phóng viên, nhờ vị đạo diễn khéo léo từ chối anh mới thoát ra được, đang nhỏ giọng nói chuyện cùng đạo diễn. Cô chỉ cần nhìn Dịch Văn Trạch, chân liền bất động.

Mãi cho đến khi đạo diễn lại ngắt đầu gọi, Dịch Văn Trạch cũng nghiêng đầu sang, nhìn cô.

Như ảnh hưởng từ kịch bản, khoảnh khắc anh mỉm cười cùng nhìn cô như một pha quay chậm, toàn bộ ánh mắt đều chỉ dừng trên một mình Giai Hòa, mạnh mẽ khiến cho trái tim cô lại bắt đầu bồn chồn không yên. Nhưng mà chỉ trong một cái chớp mắt, cô chỉnh lại quần áo, mỉm cười, đến bên cạnh đạo diễn Khương.

Đạo diễn Khương vỗ vỗ vai: “Đây là biên kịch Giai Hòa.”

“Xin chào.” Dịch Văn Trạch gật gật đầu, trong đôi mắt sâu thẳm có ý cười thân thiện, khác xa với vẻ lịch sự xa cách đối với phóng viên lúc nãy, có thêm vẻ ôn hòa gần gũi. Anh vươn tay, nhẹ nhàng nắm bàn tay Giai Hòa.

“Chào anh.” Vừa mới ở bên trong, bàn tay Giai Hòa vẫn còn lạnh lạnh. Nắm lấy bàn tay ấm áp của anh, tim lại đập bùm bùm.

“Kịch bản sửa thế nào rồi?” Lúc hai người buông tay ra, Đạo diễn Khương bắt đầu đi đòi nợ.

“Cũng sắp xong rồi, đêm nay tôi gửi cho anh.” Giai Hòa điều chỉnh lại tâm trạng mình, lập tức bước vào trạng thái công việc, “Nhưng mà vài phân đoạn lại có tý vấn đề ——”

“Ồ được,” Đạo diễn cười cắt ngang lời cô, “Đến Hoàn Hảo rồi nói sau.”

Giai Hòa ngưng ngưng gật gật đầu, phát hiện bản thân mình gấp gấp đến nỗi đã quên đây là buổi họp báo, phóng viên vẫn còn ngồi chờ phỏng vấn ở ngay kia. Nhưng mà nói đến đây cô cũng ngưng lại, cũng chẳng biết phải nói thêm cái gì, chỉ im lặng đứng ở đây, ra vẻ như đang nhìn nữ diễn viên chính phỏng vấn. Dịch Văn Trạch cùng đạo diễn bắt đầu dùng tiếng Quảng Đông tán gẫu. Cô nghe được chữ được chữ cái, đại khái là chuyện kịch bản.

Lúc Giai Hòa bận nghiêng cứu nên im im rồi trốn đi như thế nào, một phóng viên đã chớp thời cơ phỏng vấn.

Dịch Văn Trạch nhìn cô: “Chúng ta đi uống nước.”

Giai Hòa không lấy cớ chạy trốn được, chỉ có thể bồn chồn đi theo anh đến một chiếc bàn dài, cầm lấy ly nước chanh anh đưa.

Anh cũng chọn một ly nước chanh. Những ngón tay thon dài nắm lấy ly thủy tinh, các đốt ngón tay được chăm sóc, nhưng vài chỗ trên bàn tay lại có những đặc điểm diễn viên nào cũng có. Nhiều năm, những vết thương lại trở nên chai sần thô ráp.

“Có vấn đề gì sao?” Anh đột nhiên hỏi.

Giai Hòa ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt anh, mới phát hiện bản thân mình lại nhìn tay anh đến gần người, cười cười: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy làm diễn viên thật vất vả.”

Dịch Văn Trạch hiểu ý cô, cười đáp lại: “Thật ra cũng không sao, chỉ có điều diễn viên nữ sẽ gặp nhiều khó khăn hơn. Cho dù mu bàn tay có được chăm sóc kỹ lưỡng, thì lòng bàn tay cũng sẽ khô và chai sần, nhất là diễn cổ trang.”

Giao Hòa cười: “Đúng vậy, mỗi này cầm kiếm rồi cầm dây cương, cho dù làm thế nào cũng không có tác dụng được bao nhiêu.”

Khiêm tốn, có lễ độ với người khác, gần gũi không kiêu ngạo. Đây chính là những lời đánh giá của rất nhiều người đã cộng tác cùng.

Mà bây giờ, khi tiếp xúc với người thật, xem ra cũng như thế.

Cứ như vậy, Giai Hòa nói một hai câu, cùng anh nói mấy chuyện linh tinh không đầu không đuôi, giả vờ giả vịt cầm ly nước chanh, uống được một ngụm cũng không dám uống tiếp nữa. Cảm giác này giống như ngày phỏng vấn đầu tiên sau khi tốt nghiệp vậy. Bên ngoài thì tỏ ra trấn tĩnh, bên trong thì rối lên từ lâu, chỉ sợ một động tác nhỏ hay ánh mắt của mình khiến người ta có ấn tượng không tốt.

Huống chi người đàn ông trước mắt là thần tượng mười mấy năm của cô.

Năm đó, Dịch Văn Trạch vừa bước ra nghề, cô mới tốt nghiệp cấp Hai.

Lúc đó Dịch Văn Trạch như là một thần tượng của giới trẻ. Trong khoảng thời gian phim ảnh của Đại lục chưa phát triển, anh lại có cơ hội phát triển trong ba năm. Mà bây giờ, những bộ phim của anh so với lúc trước vô cùng ít. Tuy cũng coi như là nửa lui về phía sau màn ảnh nhưng vẫn có thể khiến người khác chú ý.

Bỗng nhiên, giọng nói Kiều Kiều vang lên, đại ý là nhắc nhở mọi người phỏng vấn nên tranh thủ thời gian, tổ kịch phải đi ngay.

Bởi vì câu này, rất nhiều phóng viên từ xa ào ào đến, cắt ngang hai người, muốn phỏng vấn một mình. Giai Hòa rất thức thời nhường đường, đi ra phòng yến tiệc, chọn một ít bánh ngọt ở chiếc bàn tiệc dài, ăn qua loa để no bụng xong liền ngồi ở một góc sáng sủa, chờ thư ký của Kiều Kiều đưa mình lên xe.

Không biết qua bao lâu, di động bỗng nhiên rung lên.

Cô mở máy, dĩ nhiên lại là giọng Kiều Kiều: “Em giúp chị tìm Dịch Văn Trạch với. Trợ lý của anh ta ở cạnh chị đây, ngu phải biết, ngay cả người cũng không biết ở đâu.” Giọng nói của chị không thể nghe rõ vì những luồng gió ù ù chung quanh. Hình như chị đang ở bên ngoài, tâm trạng cực xấu. “Cô vợ mới ly hôn của anh ta đang dính phỏng vấn, lúc mấy phóng viên chưa có chộp được tin tức gì thì anh ta lên xe biển mất tiêu, mà ông chủ chị ghét nhất là phải lấy scandal để gây chú ý. Phiền chết mất thôi!”

Kiều Kiều bên nghe điện thoại, bên ra lệnh cho người ta gọi lái xe đến.

Giai Hòa nghe xong giật cả mình, lúc cúp điện thoại mới phát hiện, Kiều Kiều nâng cấp mình từ biên kịch thành thư ký.

Mà bây giờ cô cũng biết tốt nhất phải tìm cho ra Dịch Văn Trạch. Không riêng gì ông chủ của Kiều Kiều ghét scandal, Dịch Văn Trạch cũng vướng đến những tin tức mâu thuẫn như thế này. Ngay cả cô là một người hâm mộ luôn tin tưởng anh, ngay cả nửa tháng báo chí đưa tin anh chia tay mới biết được, anh đã cùng cô gái kia kết hôn hai năm rồi.

Cô từng tới nơi này vài lần, cho nên cũng coi như có chút quen thuộc. Buông cốc xuống, quan sát cánh nhà báo cùng những diễn viên khác ở góc xa kia, đánh giá từng chút một, nhưng lại không phát hiện cái bóng kia đâu nữa.

Đại khái là đi hai ba vòng quanh hội trường, Giai Hòa mới sực nhớ chỗ này còn có một thang lầu ít người đi qua.

Lúc đẩy cửa vào cầu thang, bên trong chỉ có ánh đèn màu trắng mờ, thực im lặng.

Dịch Văn Trạch đứng ở một góc khuất, di động đã tắt nguồn, ánh sáng trắng nhờ nhờ trong lòng bàn tay chỉ lóe lên rồi biến mất. Giữa hai ngón tay anh là một điều thuốc lá, im lìm nằm đó. Mãi cho đến lúc châm thuốc, anh mới nhìn thoáng qua Giai Hòa đang đứng ở cửa cầu thang.

Giai Hòa bị anh nhìn, không hiểu sao chợt dạ: “Kiều Kiều nói tôi đưa anh xuống.”

Anh gật đầu: “Ừ, cảm ơn.”

Dịch Văn Trạch, người luôn hòa nhã mỉm cười trong toàn bộ buổi họp báo, lúc này miệng không nhếch một chút, chỉ lẳng lặng hút thuốc, không hề nhìn Giai Hòa.

[1]: Giống thế này ~

2. Chương 2: Chuẩn Bị Buổi Họp Báo 2

Dịch Văn Trạch không lên tiếng, cô cũng chỉ có thể đứng dựa vào cánh cửa chờ đợi.

Khác với ánh sáng rực rỡ chói lòa trong phòng tiệc, ánh sáng nơi này hơi mờ mờ. Màu trắng nhạt khiến cho bầu không khí chợt trở nên trong trẻo nhưng buốt lạnh.

Giai Hòa bỗng nhiên nhớ tới lúc học Đại học, Kiều Kiều vì muốn gặp Vương Lực Hoành, nửa đêm nửa hôm đi đến sân bay đón cùng mấy phóng viên, trở về lại than dài thở ngán bảo, nếu mà thấy được người thật rồi, thì ngay cả việc chính mình thích ảnh nhiều năm cũng không dám nói. Khi đó bản thân cô còn chọc Kiều Kiều, người trước mặt mình cũng không phải là thần tượng mình yêu mến. Xem ra, người nổi tiếng vẫn thích hợp hơn khi tiếp xúc trên tivi hoặc Internet...

Điện thoại trong túi quần lại rung lên, cô lấy tay dè lại. Qua được một lát, dường như Dịch Văn Trạch cũng nghe được âm thanh, quay đầu nhìn thoáng qua, trong mắt hiện lên câu hỏi, vẫn lịch sự như trước.

Cô lúi di động ra, bên kia vẫn là giọng Kiều Kiều, nôn nóng: “Tìm được người chưa đó?”

Giai Hòa thấp giọng nói: “Tìm được rồi, ở bên cạnh em đây.”

Hiển nhiên, Kiều Kiều bên kia đã không chịu nổi nữa: “Quên đi, xuống dưới bằng thang máy, xe ở cửa khách sạn.”

Giai Hòa ừ, nhìn về phía anh: “Xe đã ở dưới lầu.”

Anh dụi thuốc lá, đến gần Giai Hòa: “Cũng phải mất mấy giờ trên đường, có cần mang theo chút đồ ăn hay không?”

Ngữ khí là hỏi, lại thay cô mở cửa trước.

Giai Hòa nghi hoặc nhìn anh, sợ run ba bốn giây mới hiểu được: “Cũng tốt, hình như mọi người cũng chưa ăn tối. Tôi đi tìm, anh muốn ăn gì?” Bên ngoài có vô số máy ảnh chờ sẵn, lúc này tách ra đi vẫn ổn hơn, miễn cho việc rước thêm phiền toái gì.

Anh cười: “Cái gì cũng được.”

Cô không dám nói thêm nữa, bước xuống cầu thang trước.

Có lần lúc, chỉ cần một tấm ảnh chụp thôi cũng đủ để vẽ lên một tin tức khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười. Hơn nữa, cô vợ trước của Dịch Văn Trạch, Thiên Sở, cứ ba bữa nửa tháng lại lên tivi trình diễn tiết mục khóc lóc khổ sở, còn anh lại không có phản ứng, cũng không nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào. Nếu lúc này còn bị chụp ảnh cùng với cô gái khác, quả thực chính là tự tròng dây vào cổ.

Cô gọi người gói hai hộp điểm tâm rồi mới cùng ba nhân viên công tác khác vào thang máy.

Xuống lầu, tiếng thét gào của fan, tiếng phóng viên hỏi, ánh đèn sáng trưng tại đại sảnh khách sạn.

Dưới lầu, Dịch Văn Trạch đã bị phóng viên vây kín. Khác hẳn với lúc phỏng vấn về bộ phim mới, những phóng viên càng lúc càng kích động, tiếng nói này cao hơn tiếng nói trước, không ngừng lặp lại sự việc vừa xảy ra cách đây mười phút, về mấy lời gì đó của cô Thiên Sở ở Đài Truyền hình, trong tiết mục trò chuyện nhắc đến. Họ truy vấn xem trước khi đưa ra quyết định ly hôn, có phải Dịch Văn Trạch đã sớm ở riêng với Thiên Sở hay không.

Kiều Kiều ở ngay bên cạnh anh, đưa tay ngăn những người muốn xáp vào, nụ cười trên mặt rõ ràng đã cứng lại. Vài người bảo vệ khách sạn đều đến che chở bọn họ, ánh mắt tò mò nhìn về phía Dịch Văn Trạch vài lần. Anh vẫn chỉ mỉm cười, không ngừng dặn dò mọi người cẩn thận bước chân. Trừ chuyện này ra, đối với mọi câu hỏi khác đều im lặng.

Mãi cho đến lúc ngồi lên xe, Kiều Kiều mới sập mạnh cửa lại, ngăn ánh đèn flash loang loáng bên ngoài. Trong xe chợt yên tĩnh.

Dịch Văn Trạch ngồi bên cạnh Giai Hòa.

Giai Hòa khịt khịt mũi, không dám nói câu nào. Kiều Kiều cảm di động nhẩn tin cho cô: Đại tiểu thư ơi, để cô tìm người lại khó như vậy. Còn kiếm cơ hội gần gũi thần tượng cho cô, ai ngờ lại thêm phiền toái cho tôi.

Giai Hòa đuối lý, trả lời: Anh muốn im lặng hút thuốc, em không dám cứng rắn lời anh đi mà.

Kiều Kiều quay đầu, sắc mặt không có biến hóa, lạnh lẽo quăng cho cô một ánh mắt khinh bỉ.

Cảnh vật bên ngoài cửa xe trôi vùn vụt. Những tấm bảng quảng cáo với ánh sáng rực rỡ đã che khuất trăng cùng sao trên trời đêm. Kiều Kiều bắt đầu gọi điện thoại, nhỏ giọng giao công việc. Giai Hòa chỉ có thể ngượng ngùng nhìn ra ngoài cửa xe. Lễ tình nhân của Thượng Hải, trên đường, dường như ai cũng tay trong tay, như một chút chim nhỏ nép vào người ta, như một đóa hoa hồng chớm nở.

Chỉ là tất cả những điều này gom lại, khiến cho bầu không khí càng lúc càng ngượng ngùng.

Dịch Văn Trạch ngồi yên bên cạnh, cũng không nhúc nhích lần nào. Mãi cho đến khi xe ra khỏi Thượng Hải vẫn giữ nguyên một tư thế.

“Điện thoại của chị Mạch.” Trợ lý A Thanh chợt nhận một cú điện thoại, rồi đưa di động của cô cho anh.

Chị Mạch là người đại diện của Dịch Văn Trạch, không cần đoán thì đã biết nguyên nhân của cuộc gọi này.

Anh nhận di động trả lời. Bởi vì trong xe vô cùng im tĩnh, khiến giọng nữ pháp phòng ở đầu dây bên kia vô cùng rõ ràng, đang nói nhanh về chương trình trò chuyện của cô Thiên Sở kia. Giai Hòa ngồi gần, thật ngượng là cô nghe hết. Còn Dịch Văn Trạch chỉ ừ ừ hai tiếng, cũng không có phản ứng mạnh nào. Mười phút sau, anh đổi điện thoại từ tai trái sang tai phải, thấp giọng nói: “Không gọi nữa, đến Hoàn Kiếm nói sau.”

Nói xong, quyết đoán cúp điện thoại.

“Tôi vừa bị điện giật đó.” A Thanh nhận lại điện thoại mình, thì thào một câu.

Xe chạy một đường từ thành phố đến cao tốc, Giai Hòa vẫn ôm hai hộp giấy điểm tâm, ngồi thực khổ sở.

Mãi cho đến lúc nhìn thấy một dãy núi trong màn đêm, Kiều Kiều mới than thở kêu đói bụng. Như vừa được giải thoát, cô lập tức đưa hộp điểm tâm cho chị: “Ăn đi, lấy riêng cho chị á.”

Kiều Kiều ngạc nhiên ngó lại: “Từ khi nào mà em lại sẵn sàng như vậy hả?”

Giai Hòa không nói gì, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Suốt bốn giờ hành trình, cô cũng chưa dám có hành động gì tỏ vẻ buồn ngủ, thần kinh căng ra cho đến khi đến khách sạn ở Hoàn Kiếm.

Lúc xuống xe, cô cọ Kiều Kiều: “Em và chị ở chung phòng à?”

Kiều Kiều cười há há: “Tưởng tượng đã thế. Em ở phòng cách vách với Đạo diễn Khương. Biên tập không đến, em cứ chờ bị Đạo diễn Khương tra tấn đi.”

Giai Hòa còn muốn nói thêm, Kiều Kiều liền hạ giọng xuống: “Nói cho em nghe, anh Đài Loan kia đã đến rồi, đừng quấy chị.”

Giai Hòa kinh ngạc nhìn chị. Chỉ cần nhắc đến người đàn ông Đài Loan kia của Kiều Kiều cô liền đau đầu. Không biết thế nào mà Kiều Kiều quen với một vị gần bốn mươi tuổi, được xưng là tay đánh Bass kiệt xuất của Đài Loan. Lần đầu gặp mặt đã khiến cô khá e ngại.

Cô đột nhiên nhớ tới lúc gặp mặt ở quảng trường Lippo, cửa xe màu đen mở ra, hai cái chân với quần da rần thò ra, sau đó là một khuôn mặt có nếp nhăn cùng đầu tóc dài bay bay... Toàn bộ thời gian dùng cơm chiều, bạn Bass Bối Tư Đạt không ngừng lập đi lập lại bảo rằng ăn uống phải đủ dinh dưỡng, sau đó liền vô cùng cẩn thận chọn một phần cơm chiên, một phần bún, một phần cháo, ba người chia nhau.

Nhân tài Bass kiệt xuất xứ Đài Loan, mời người ta ăn cơm chỉ chọn vài món chính, bạn tin hả? Kiều Kiều sẽ tin...

Giai Hòa vô tình lại nghe chuyện chị bị lừa đảo, còn tự đắc cuộc sống ngọt ngào gì đó, kéo tuột vào khách sạn.

Tắm vội qua, cô mới phát hiện một tờ giấy dính trên máy sấy: Đã hư, không được dùng.

Nhiệt độ không khí của Hoàn Hảo thấp đến đáng sợ, máy sấy quả thực là nhu yếu phẩm. Cô lập tức dùng khăn mặt lau sơ, trở về phóng khách gọi điện thoại yêu cầu. Ai biết được đầu dây bên kia vừa nói tiếng xin chào, cửa phòng đã có tiếng gõ. Cô chỉ có thể nói vài câu với bên lễ tân, lập tức chạy tới mở cửa.

Gõ cửa, dĩ nhiên là cô nàng Liêu Tĩnh thích “được coi trọng” trong miệng Kiều Kiều, phía sau cô nàng khoảng hai bước chân, là Dịch Văn Trạch, anh mặc một bộ quần áo thoải mái hơn. Anh thấy Giai Hòa bước ra, hơi gật đầu, coi như chào hỏi.

Liêu Tĩnh dựa vào cạnh cửa mỉm cười nhìn cô: “Em cùng A Trạch với Đạo diễn Khương bàn chuyện diễn xuất, chị muốn đi cùng không?”

Thật ra cô rất muốn nói, chờ tôi sấy tóc rồi mới đi được. Vừa đến bên miệng đã biến thành: “Ừ đi, chờ mình mặc áo khoác vào đã.”

Bởi vì cửa bị mở ra, hơi lạnh trong không khí khiến Giai Hòa run cầm cập. Cô hít hít mũi, đang định xoay người lấy áo khoác, một nhân viên lễ tân đã đem máy sấy tới, đứng sau lưng Dịch Văn Trạch: “Xin hỏi ai cần máy sấy?”

Đúng là đã gặp thần tượng siêu sao quá nhiều lần, trấn định hơn so với người bình thường.

“À là của tôi.” Cô ngượng ngùng giơ tay.

“A, tóc chị còn ướt nhiều lắm kìa.” Liêu Tĩnh vừa ngó qua mới để ý Giai Hòa mới tắm xong, lập tức cười nhìn Dịch Văn Trạch. “Chúng ta đi trước đi, để cho biên kịch sấy tóc.”

Giai Hòa càng quẫn: “Không sao đâu mà——”

Nói chưa dứt, Dịch Văn Trạch đã mở miệng cắt ngang: “Đi vào sấy tóc trước, đừng sốt ruột.”

Máy sấy tóc màu trắng với dây điện màu đen quấn vội chung quanh.

Anh cứ như vậy mà nhận đồ trong tay nhân viên lễ tân, nói câu cảm ơn, rồi đưa tới trước mặt Giai Hòa. Giai Hòa nhận lấy theo bản năng, mãi cho đến lúc bọn họ đi rồi mới sực nhớ ngay cả câu cảm ơn mình cũng chưa nói...

Giai Hòa đóng cửa sổ lại, buồn rầu không thôi, đập đập trán vào tường, âm thầm mắng mình gần nửa tiếng.

Cô sấy nhanh tóc, rồi chạy đến phòng Đạo diễn Khương. Trong phòng, Liêu Tĩnh đang cười bảo kinh nghiệm của mình còn non kém, từ khi biết cùng anh Dịch nhận vai chính, mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên. Đạo diễn Khương trêu chọc Dịch Văn Trạch vài câu, anh đơn giản chỉ lắc đầu mỉm cười, không nói gì.

Kỳ thực, nói là bàn bạc chuyện diễn xuất, nhưng mà chỉ có vài người nói chuyện phiếm, kịch bản chỉ là cầm theo chơi.

Giai Hòa tự rót ỉnh một cốc cà phê, nghe Liêu Tĩnh nói việc mình chưa chạm đến mạch cảm xúc, diễn không có hồn này nọ. Cô cố gắng cẩn thận lắng nghe, nhưng bởi vì tiếng Quảng Đông cho nên chỉ có thể hiểu được bảy tám phần. Cũng vì ngại Đạo diễn Khương và Dịch Văn Trạch đều là người Hong Kong nên cũng không dám cắt ngang, chỉ có thể tự giải thích rồi tự hiểu, chỗ nào không rõ lắm mới giơ tay hỏi vài câu.

Thậm chí cô bắt đầu bội phục Liêu Tĩnh – một ngôi sao mới nổi của Đại lục lại có thể học tiếng Quảng Đông chuẩn đến như vậy...

“Về phân đoạn cuộc binh biến kia, tôi cũng cho rằng cảm xúc chưa đủ.” Dịch Văn Trạch bỗng dưng nói, anh dùng giọng quốc ngữ, “Lý Thành Khí bao năm toan tính, ở thời điểm cuối cùng lại bị em trai ruột Lý Long Cơ âm mưu đoạt binh quyền. Sau khi cuộc binh biến kết thúc, hắn ta chỉ mang người phụ nữ của Lý Long Cơ đi, không tiếp tục tranh đoạt nữa. Cảm giác đoạn này giống như bị ngắt quãng đột ngột.” Anh cầm chiếc cốc, im lặng ngồi trên ghế, nói chậm từng tiếng. Đến từ “ngắt quãng đột ngột”, anh còn cân nhắc xem mình đã dùng từ chính xác hay chưa, “Nhưng vài ngày trước tôi đã đọc qua nội dung lịch sử của nó, bộ phim này thiên về chi tiết, chỉ có thể chuyển sang đọc những ghi chép về Lý Thành Khí...”

Giai Hòa nghiêm túc lắng nghe, cho đến khi anh nói xong mới đặt cốc xuống.

Bộ phim này, là dựa theo lịch sử thời Đường Huyền Tông [1], đàn bà trong thiên hạ, chẳng qua chỉ là một trò chơi.

Bình thường, khi một diễn viên nhận vở diễn, đối với kịch bản thì nhiều nhất chỉ hiểu biết về nhân vật, Giai Hòa không nghĩ tới chuyện Dịch Văn Trạch lại vô cùng chuyên nghiệp, đọc lại lịch sử. Trong lòng cô khó có được ham muốn tranh luận, không nói ra thực khó chịu. “Kỳ thật,” Giai Hòa nghiêm túc nghĩ, “Thời điểm cảm xúc của ông ta bùng nổ, là phút cuối cùng.”

...

Đạo diễn Khương mỉm cười nghe hai người tranh luận, từ đầu đến giờ cũng không nói bất cứ câu nào.

Mãi nói chuyện, đến hơn mười một giờ mới coi như chấm dứt. Ngày mai, diễn viên cần phải chuẩn bị trang phục đầy đủ, cô chỉ có thể nhớ kỹ những đoạn cần sửa trong đầu, ngày mai lại bắt tay vào biên biên tập tập. Lúc ra khỏi phòng, Đạo diễn Khương mới nhớ lúc trước có bảo cô sửa mấy cảnh, Giai Hòa lại chạy về phòng cầm laptop, dưới sự chú ý của cả ba người, ấn nút khởi động máy tính.

Giây tiếp theo, cô hoàn toàn đông cứng lại.

Có một vài thói quen, lúc bạn không chú ý đến, nó sẽ mang đến tai ương ngập đầu.

Không hề có mặt mã để mở máy tính. Màn hình chỉ tối trong nửa giây, rồi hiện ra màn hình chính.

Trên phong nền màu lam nhạt, là toàn bộ ảnh bìa của Dịch Văn Trạch trong ba năm ghép lại. Có cúi đầu trầm ngâm, có nghiêng mặt mỉm cười, có bóng dáng đồ dài. Tóm lại...tất cả đều là anh.

[1]: Đường Huyền Tông, húy Lý Long Cơ, là vị Hoàng đế thứ 6 của nhà Đường.

3. Chương 3: Chuẩn Bị Buổi Họp Báo 3

Bên góc phải là một dòng chữ viết vội: You Smile I Smile.

Bốn phía chợt yên ắng. Dịch Văn Trạch đứng bên phải cô, cầm tách trà, bình tĩnh nhìn.

Giai Hòa nở nụ cười cứng ngắc, vừa muốn mở một file khác lên, anh bỗng nhiên vươn tay, chỉ vào một vị trí hỏi: “Đây là ảnh bìa năm 2007 của VOGUE?”

“Ừm.” Cô nắm chặt con chuột, lòng bàn tay run run.

“A Thanh luôn tìm ảnh bìa kỳ này.” Anh dừng một chút rồi tiếp tục nói, “Có thời gian gửi cô ấy một bản.”

Giai Hòa lại ừ một tiếng, lập tức click hai lần mở file word, cắm USB vào.

USB lóe lên ánh sáng màu hồng, hiển thị việc kết nối thành công.

Liêu Tinh bỗng nhiên mỉm cười, cầm ấm trà lên, rót thêm một cốc cho Đạo diễn Khương: “Không thể tưởng tượng được Giai Hòa là fan của A Trạch.” Đạo diễn Khương uống một ngụm, bỗng nhiên nhớ tới việc gì đó liền nói: “Không nhắc tới thì tôi cũng quên. Lần đầu lúc gặp Giai Hòa, biên tập của cô ấy có nói, Giai Hòa làm biên kịch vì muốn viết kịch bản cho A Trạch á.”

Tôi nói lúc nào hả?!

Giai Hòa có xúc động muốn cầm đá động ngực mình...

Dịch Văn Trạch cười cười, lại dùng tiếng Quảng Đông tán gẫu cùng Đạo diễn Khương. Mọi người đều là kẻ thông minh, chỉ là chuyện biên kịch là fan của nam nhân vật chính thôi, nên đề tài này rất nhanh đã bị chìm xuống. Giai Hòa lẹ tay lẹ chân sửa xong kịch bản, tìm cơ trốn ra khỏi phòng.

Mãi đến lúc ra đến hành lang, cô mới cảm thấy khuôn mặt mình nóng đến muốn ngất đi. Thật sự là không còn gì mất mặt hơn.

Từ phòng Đạo diễn Khương đến phòng của mình, trong vòng mười bước cô liền suy ra hơn mười giả thiết, như thế nào mới có thể trộm dùng mảnh lời, đổi từ tổ biên kịch đến tổ...Nghĩ nghĩ đến lúc thấy Kiều Kiều đang co người trên giường của mình, cô mới lòi linh hồn nhỏ bé về: “Sao chị lại đến đây? Bối Tư Đạt đâu?”

Kiều Kiều cắn răng: “Anh ấy nói có việc, đừng tới.” Nói xong, dùng khăn tay xì xì mũi, “Sao mấy người đó tốt vậy, thả em về sớm thế?”

Giai Hòa ai oán nhìn chị, liền thoáng kể về vụ mất mặt quần bách lúc này. Kiều Kiều lập tức nín khóc cười há há, đập đập giường, ý bảo Giai Hòa ngồi xuống bên cạnh mình rồi chụp hai vai cô: “Luật ngầm đó. Em nghĩ lại xem, Dịch Văn Trạch đang gặp bất trắc trong chuyện tình cảm, nam đạo nữ xướng [1] là vô cùng thích hợp.”

Giai Hòa lập tức nhú mày: “Chị cầu thả không được việc thì thế nào cũng không cam lòng hả?”

Kiều Kiều rên lên một tiếng, ôm gối ngủ ngả quỵ trên giường: “Cô lớn có tấm lòng quảng đại thương người ơi, xin cô chú ý dùng từ.”

“Bắt đầu từ năm hai chị thất tình hại em nửa đêm leo tường, đời này đừng hy vọng nghe em nói cái gì tốt đẹp nữa.”

Kiều Kiều cười mắng, ôm gối, bắt đầu cảm di động gửi tin nhắn.

Có một số việc mãi mãi không thể thay đổi được. Ví dụ như những người trên đỉnh vinh quang luôn dấy vào scandal. Ví dụ như Kiều Kiều luôn gặp thất bại trong tình yêu, và cũng tựa như Giai Hòa luôn có công năng tự an ủi siêu hạng. Thậm chí, cô bắt đầu từ từ cảm thán rằng phản ứng của Dịch Văn Trạch vô cùng có phong độ, không hổ là thần tượng của mình, ngay cả cục diện xấu hổ này cũng có thể hóa giải được...

“Anh ta nổi tiếng hơn mười năm trời, đến mẹ chị cũng là fan của anh ta. Em đừng nghĩ mình làm biên kịch là hiểu hết chuyện trong giới này. Củ cải dưới đất ngâm hai tháng là dưa muối, người lặn lội trong này hai mươi năm, mấy ý nghĩ không tốt cũng ngấm vào đầu.” Kiều Kiều nói xong, nằm xuống liền ngủ. Giờ nghỉ ngơi của biên kịch, trễ thì ba sớm thì mười. Bảy giờ ngày mai phải xong việc, mệt không dậy nổi.

Ngày hôm sau, lúc bảy giờ sáng, khi Giai Hòa còn đang mê man thì đã bị điện thoại của Tiểu Âu gọi tới lúc tỉnh ngủ, vừa bắt máy thì đầu dây bên kia hình như đã khóc: “Kiều Kiều đang ở chỗ chị phải không, di động của chị tắt máy.” Giai Hòa ném điện thoại tới mặt Kiều Kiều, tiếp tục chìm vào hôn mê sâu, nghe Kiều Kiều lịch kịch khoảng mười phút mới yên tĩnh lại.

Bất kể hiềm khích vừa nãy, thế nhưng lúc Chu Công lại định thu nạp cô, di động lại chợt rung lên.

“Đừng gọi em trước chín giờ mà.” Giai Hòa không thể mở mắt ra nổi, “Em thiếu ngủ tới chết rồi...”

“Diên mất rồi, em đoán xem chị nhìn thấy ai.” Kiều Kiều không để ý chết sống, tiếp tục ồn ào.

“...”

“Cố Vũ.”

“ ... ”

“Chính là cái thằng vốn là một phóng viên nho nhỏ, sau đó gặp vận cứt chó nào đó thăng lên Tổng biên tập rồi quảng em đi – Cố Vũ!”

“...Em biết.” Có cần phải lập lại một lần như vậy không?

“Hắn ta tự mang theo phóng viên tới làm bài viết về Liêu Tĩnh. Chì thề, tuyệt đối có mờ ám!”

“...Sau đó.”

“Liêu Tĩnh nhắc tới tên của em, thằng cha đó lại nói là em cùng hắn làm phỏng vấn, chị từ chối rồi.”

Giai Hòa xoay điện thoại trong tay, bắt đầu nói to hơn một chút để ép mình hoàn toàn tỉnh táo.

“Quên đi, hắn cho thì chúng ta cứ nhận.”

Bài hát giai điệu chậm, “Kịp sớm” [2], Trương Vũ hát lại bản cũ càng buồn bã lạnh lẽo. Giai Hòa vội nhanh số phòng, cúp điện thoại co mình vào chăn, cục cựa một lúc lâu mới động đến quần áo, mặc từng cái từng cái vào. Cô hơi hoảng, vừa ai oán cái loại trùng hợp ngoài ý muốn này, vừa tự động đem mấy loại tình tiết trời đánh này nhét vào trong kho tự liệu đầu óc. Tình cũ dây dưa với nữ ngôi sao, tình tiết rối rắm, khán giả nhất định sẽ quả đấm chờ nữ nhân vật chính bùng nổ.

Bùng nổ? Cô nhìn vào tấm gương trong toilet, bỗng nhớ tới việc năm năm rồi mình và đồng chí Cố chưa gặp nhau.

Môn đăng hộ đối là cụm từ đúng ọi thời đại. Lúc trước cô chỉ là một phóng viên nhỏ, rốt cuộc không thể trông cậy vào Tổng biên tập tạp chí vẫn giữ tình cảm như cũ đi? Trong giới giải trí luôn tồn tại luật ngầm, Trong giới truyền thông, người ta toàn lén chung chạ với nhau, còn hôn nhân chỉ là vở diễn được dàn dựng cho người ngoài xem, đời thì là để dạng ra.

Kỳ thực, lúc chia tay cô cũng không có bao nhiêu đau khổ. Có lẽ là vì tự hiểu, cảm xúc của mình khi ấy cũng chỉ coi như là “thoáng qua”. Người ta tiến lên một bước, mình tiến nửa bước. Người ta lui từng bước, mình lui ba bước.

Điều hòa ở đại sảnh cùng hành lang luôn tắt từ năm này sang năm khác, hơi lạnh thấu người. Cô chà xát hai tay, quàng ba khăn choàng cổ mới chậm chậm đi dọc theo hành lang đến phòng hóa trang, nhẹ nhàng gõ vài cái.

Đêm hôm qua bởi vì rất xấu hổ, bốn rưỡi sáng cô mới thực sự ngủ được. Lúc này đi ra ngoài thực sự là rất mệt, cộng thêm sương lạnh tháng hai, lạnh thấu xương.

Người mở cửa là Kiều Kiều. Chị nghiêng răng với Giai Hòa rồi mới để cô đi vào.

Bởi vì đây là phòng hóa trang, điều hòa mở ra rất ấm áp.

Người bên trong đang rất bận rộn, nữ minh tinh ngồi ở bên ngoài, chờ phỏng vấn. Cô nàng đã hóa trang xong từ sớm, mái tóc búi phồng rất là đẹp mắt. Cô cầm điện thoại, cúi đầu đọc bản thảo đã chuẩn bị trước. Một anh chàng phóng viên trẻ tuổi đứng ngay sát, ngồi ở bên cạnh Liêu Tĩnh là một người đàn ông mặc âu phục, không đeo cravat, sườn mặt tuấn tú, đang thấp giọng thảo luận những chi tiết trong bài với cô.

“Anh Cố,” Kiều Kiều ngoài cười nhưng trong không cười, “Biên kịch của chúng tôi đến rồi.”

Cố Vũ ngẩng đầu, Liêu Tĩnh cũng buông bản thảo xuống: “Giai Hòa, nghe anh Cố nói, trước kia hai người là đồng nghiệp?”

“Cũng rất lâu rồi,” Giai Hòa bình thản nhìn Cố Vũ, “Một ký giả làm sao có thể so với anh Cố, tôi chỉ có thể đổi nghề mưu sinh.”

Cố Vũ cũng nhìn lại, cười mà không nói.

“Thế cũng đúng lúc, chúng ta chụp chung với A Trạch một tấm trong buổi giới thiệu hôm nay đi.” Cô nàng nói xong, mỉm cười với Cố Vũ. Đẹp mà không lả lơi, vừa đủ.

“Giai Hòa vẫn luôn mến mộ Dịch Văn Trạch.” Cố Vũ đằng hắng cổ họng, cười nói, “Lần này coi như duyên phận.”

“Thì ra anh cũng biết chuyện này?” Liêu Tĩnh cười ra tiếng, “Ngày hôm qua Đạo diễn Khương cũng nói, Giai Hòa vì A Trạch mới tham gia phim này.”

Cố Vũ hứng thú ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Giai Hòa.

“Anh có biết, từ lúc mười ba tuổi tôi đã thích anh ấy.” Giai Hòa nói ra sự thật, vừa như muốn dùng những lời này để nói cho hắn ta biết, nếu xếp theo thứ tự trước sau mà nói, Cố Vũ anh tuyệt đối không phải là thứ nhất.

Kiều Kiêu bóp trán, không biết nên khóc hay nên cười, chỉ nhìn nhìn.

Cảm giác được bầu không khí khang khác, Giai Hòa mới quay đầu lại nhìn về phía phòng hóa trang, không biết từ khi nào Dịch Văn Trạch đã bước ra. Anh mặc trang phục cổ trang màu xanh nhạt, trong mắt dâng lên ý cười nhìn bọn họ. Áo bào nhẹ nhàng quý phái, mặt mày như khắc, Giai Hòa nhìn đến bất thần, trong đầu chợt nghĩ đến câu nói kia: tuy còn trẻ nhưng lại phong lưu kiết xuất như người trong tranh, mang theo nét đặc biệt không ngòi bút nào tả được...

Lúc này, Giai Hòa đang mặc một chiếc áo lông rất dày, khăn quàng cổ che khuất hơn một nửa khuôn mặt. Lúc nói chuyện cô quên cởi áo khoác ra, khuôn mặt đã nóng lên, hồng hồng. Mà cảnh này ở trong mắt người ngoài, tất nhiên là sẽ có ý nghĩa khác.

Liêu Tĩnh là một cô gái thông minh, lập tức cười ha ha: “A Trạch, được fan gần gũi bày tỏ như vậy, anh cảm thấy thế nào?”

Dịch Văn Trạch mỉm cười đầy ý vị: “Thực vinh hạnh.”

Kiểu phóng vấn như thế này rất đơn giản. Thật ra bản thảo đã được chuẩn bị kỹ từ trước. Vừa rồi Cố Vũ cùng Liêu Tĩnh bàn bạc cũng chỉ là điều chỉnh một vài chỗ. Nếu gặp phải một phóng viên lười, phần lớn có thể chụp ảnh tổ kịch đảng, cũng không cần thiết phải chạy một vòng như vậy. Chuyện này tất nhiên Giai Hòa hiểu, cũng khó trách vì sao Kiêu Kiêu nói bên trong có mờ ám.

Đương nhiên, đối với tổ kịch mà nói, được tuyên truyền, lại còn có sự hỗ trợ của truyền thông thì cầu còn không được, ai rồi hơi lại đi xét nét ba cái chuyện này?

Lúc chụp ảnh chung, Liêu Tĩnh thực không quên kéo Giai Hòa vào, bị cô nàng không cho phép từ chối. Cô ngồi ở một bên, khốn đốn cúi đầu. Đương lúc cân nhắc xem đây có phải là lúc mình nên chuẩn về phòng ngủ một giấc hay không, thì bên kia đã chụp xong. Bỗng nhiên Dịch Văn Trạch đứng lên, bước tới, ngồi xuống bên cạnh Giai Hòa: “Kiêu Kiêu, phiền cô chụp giúp cho tôi và Giai Hòa một tấm.”

Mọi người đều ngây ra. Dịch Văn Trạch vươn tay, tự nhiên mà nắm vai Giai Hòa mỉm cười, không để ý đến ai.

Bùm một tiếng, trong đầu Giai Hòa chỉ còn một ý niệm duy nhất: quả không hổ là thần tượng của mình nha, ngay cả việc thay fan đả kích tình cũ cũng ôm vào người...

4. Chương 4: Bị Bắt Làm Khách Mời 1

Từ ngày hợp báo công bố diễn viên, trên mạng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Giai Hòa lúi húi sửa kịch bản, rồi thì lướt web, coi fan Dịch Văn Trạch bình luận thế nào.

Kỳ thật cô vẫn cảm thấy biên kịch là một nghề nghiệp tốt. Không cần phải làm việc đúng giờ; chỉ cần cùng biên tập và vài biên kịch khác ngồi họp với nhau nói chuyện tào lao, lên một dàn ý chung, chia ra số tập để về nhà viết là xong việc. Thường xuyên phải ngồi trong phòng suốt một thời gian dài, không cần phải trần gân chịu thời tiết nóng nực hay rét buốt gì. Đúng là một nghề nghiệp phù hợp cho giới ‘trạch nữ’ [1].

Bây giờ ngồi nhìn đám đuổi tầm hình được mấy trăm phản hồi của Dịch Văn Trạch, cô lại có thêm một lý do để thỏa mãn.

Hôm nay là phân đoạn diễn cô thích nhất. Nam chính cùng nữ chính cùng đệ tử thế gia ở trước mặt Vô Tắc Thiên thi tài thư pháp.

Giai Hòa trước chào hỏi một lượt, sau đó xin xỏ Kiều Kiều dẫn mình đi tham quan, kết quả đương nhiên là đổi lấy cái vẻ mặt khinh bỉ, cũng không nói nhiều mà đồng ý luôn.

Cô vừa nghĩ, vừa cân nhắc có nên đổi áo khoác màu đen để mình hoàn toàn chìm nghỉm luôn, đề phòng việc lại xảy ra tình trạng quần bách nào nữa. Cũng may hôm nay đạo diễn cùng phó đạo diễn cũng chưa thấy Giai Hòa, chỉ là thông qua Đạo diễn Khương đưa ra ý kiến với kịch bản. Cô chỉ cần đứng yên ở một góc thì tuyệt không có bất kỳ ai để ý.

Đang lúc xuất thần, MSN tự động đăng nhập, nhảy ra một ô tin tức.

Một cái tiêu đề chói mắt lập tức khiến hai mắt của Giai Hòa giật thót: Cuộc hôn nhân ngoài giá thú trước đây của Thiên Sở. Nữ ca sĩ nổi tiếng của Đài Loan từ chối trả lời bất kỳ phỏng vấn nào về việc này.

Chữ không lớn nhưng cũng đủ khiến người ta giật mình.

Tim Giai Hòa nhảy lên bùm bùm, suýt chút nữa thì không hít thở được. So với cái năm nhìn thấy Cố Vũ ôm vai boss của mình còn sốc hơn.

Cô nhanh chóng tìm mấy tin lá cải gần đây nhất. Trước mắt là thang lầu ở nơi tổ chức buổi họp báo giới thiệu, Dịch Văn Trạch đứng dựa vào bức tường hút một điếu thuốc, câu đầu tiên anh nói, dĩ nhiên là bảo hai người nên tách nhau ra đi để tránh gây hiểu lầm cho cô. Một luồng lửa bắt đầu bùng lên, cháy phừng phừng đến mức ‘thiên toàn địa chuyển’ (trời đất chao đảo), Tiểu Âu đã gõ gõ cửa, nói cô có thể đi được rồi.

Cô mặc áo khoác vào, lên xe Kiều Kiều. Diễn viên đã lên phim trường trước để chuẩn bị, trên xe chỉ còn tài xế cùng Kiều Kiều.

Kiều Kiều cúi mũi gửi tin nhắn, cũng không ngẩng đầu lên nhìn: “Geek [2], đọc rồi hả?”

Giai Hòa ừ, trong lòng nóng như lửa đốt.

“Thần tượng của em đang ghen chết.” Kiều Kiều liếm môi, vừa định ngẩng đầu lên thì có tin nhắn đến, mở ra trả lời: “Thiên Sở vào nghề rất sớm nhưng không mấy nổi tiếng ở Hong Kong. Lúc vào Đài Loan thì người đại diện lại không nhiệt tình, ngay cả cơm ăn cũng không ngon. Nếu không dựa vào Dịch Văn Trạch, cô ta tuyệt đối không thể nổi tiếng được. Thế đấy, dùng xong rồi vứt, càng lúc càng nổi.”

Nguyên một thùng dầu ào ào đổ xuống ‘Tam vị chân hỏa’ của Giai Hòa.

“Ồi chao, em nói coi,” Rốt cuộc Kiều Kiều cũng nhìn cô một cái, nghiêm túc nói, “Cái cô nàng kia có bản lĩnh gì sao lại có thể câu người ta kết hôn cùng với mình? Em là biên kịch, am hiểu nhất là tính cách người ta, giúp chị phân tích thử xem.” Bởi vì vừa mới thất tình, Kiều Kiều cảm giận cười xin đến mức cao nhất, thực muốn soi cho ra ‘thủ đoạn’ của Thiên Sở là thế nào.

Hai mắt Giai Hòa sáng bừng nhìn chằm chằm chị, ‘trăm đình tiệt thiết’ [3] nói: “Bởi vì con người Dịch Văn Trạch tốt.”

Kiều Kiều ngượng, gờ gờ di động, tiếp tục gửi tin nhắn.

Lúc Giai Hòa cùng Kiều Kiều đến nơi, đạo diễn đang nhìn vào màn hình giám sát thảo luận. Liêu Tĩnh khoác áo choàng ngồi ở bên cạnh. Trong sân, người phụ trách ánh sáng cùng phụ tá đang làm việc, các nhân viên công tác thấp giọng nói chuyện với nhau, tiếng đạo cụ di chuyển va chạm lách cách, tiếng phó đạo diễn hướng dẫn diễn viên diễn âm thanh kích động... Mọi thứ có chút lộn xộn ồn ào, khiến tâm trạng căng thẳng vừa mới hạ nhiệt của cô ập trở lại. Giai Hòa theo bản năng quét mắt một vòng quanh phim trường tìm một chỗ ngồi.

Lại ngoài ý muốn nhìn thấy Dịch Văn Trạch.

Ánh sáng nơi đó mờ mờ. Từ góc độ này nhìn qua chỉ có thể nhìn thấy anh hơi cúi đầu, đứng ở án thư [4] cầm bút viết chữ. Bởi vì đêm qua có mưa lớn, thời tiết lạnh hơn ngày hôm qua. Trong phim trường lại không có lò sưởi hay đồ sưởi ấm gì, mọi người đều mặc áo khoác, chỉ riêng anh vẫn mặc một chiếc áo sơ mi bình thường, tay áo lật tới khuỷu tay, những nếp gấp đều rất gọn gàng.

Ngòi bút màu đen chạm trên nền giấy Tuyên Thành trắng, màu mực loang trong một thoáng, hàng chữ sinh động như mây bay nước chảy hiện ra.

Đối với lý lịch hồ sơ của Dịch Văn Trạch, Giai Hòa đã đọc lâu lâu, biết anh thích hát đến không thích động vật, nhưng lại không biết anh có thể viết thư pháp. Bỗng nhiên cô bắt đầu tò mò, muốn biết chữ của anh trông như thế này. Lúc này, giám sát trang phục đã chuẩn bị giúp anh thay trang phục diễn. Mượn cơ hội mon men đến bên cạnh bàn, Giai Hòa nhanh mắt nhìn chữ anh viết, tìm bắt đầu châm lửa.

Chữ viết mạnh mẽ phóng khoáng, nét bút có thần, đúng là lời bày tỏ của nam chính dành cho nữ chính trong phim, cũng là câu cô thích nhất:

Không sợ khởi niệm, chỉ sợ đã trễ, khi nắm tay nhau, đời này không phụ.

“Chữ đẹp ghê.” Kiều Kiều mò đến bên cô, cùng đưa ánh mắt nhìn.

“Đương nhiên.” Giai Hòa nhỏ giọng nói.

“Thật sự là rất chuẩn.” Mắt Kiều Kiều nhìn đạo diễn đang hướng dẫn Dịch Văn Trạch, “Chỉ là bị ngâm hai mươi năm, cũng là một trái dưa muối rất có nội hàm(những điều chứa đựng ở bên trong).”

“Chị có thể dùng dưa muối hình dung thần tượng của em được không?” Giai Hòa khinh bỉ nhìn.

“Nghèo chữ mà, chị có phải là biên kịch đâu.” Kiều Kiều cầm tờ giấy Tuyên Thành kia lên, nhìn Dịch Văn Trạch cười nói, “Anh Dịch, cho tôi tờ này được không?”

Dịch Văn Trạch nghe tiếng gọi, nhìn thoáng qua chỗ hai người đang đứng, gật gật đầu xem như chào: “Tiện tay viết, thích thì cứ cầm lấy.”

Kiều Kiều cười toe, cổ dùng tiếng Quảng Đông nói tiếp cảm ơn, lập tức cuộn tờ giấy lại đưa cho Giai Hòa.

Mọi người trừng trừng nhìn, Giai Hòa hóa đá.

Cầm cũng được mà không cầm cũng không được. Đang rối rắm, Kiều Kiều đã cẩn thận cất vào túi cô.

Phó đạo diễn ngồi ở một bên nhìn, thuận miệng nói: “Kiều Kiều, em dám lấy công làm tư, lén đưa fan vào đây.” Kiều Kiều a một tiếng, vỗ vỗ vai Giai Hòa: “Phó đạo diễn, đây là biên kịch.”

Thanh danh, hoàn toàn tan nát...

Giai Hòa nhận mệnh chào hỏi hai đạo diễn, cảm giác trong túi xách của mình có một quả bom hẹn giờ, thêm một giây cũng chịu không nổi nữa...Cô gượng cười, hung hãn kéo áo khoác Kiều Kiều, ban ột ánh mắt hình viên đạn. Kiều Kiều thực thức thời giới thiệu Giai Hòa ọi người, cười ha ha bảo đi nơi khác xem thế nào rồi lời tuốt Giai Hòa ra ngoài.

Đến khi màn che màu đen buông xuống, Giai Hòa mới ngửa mặt nhìn trời xanh thở dài.

Có chết hay không cũng phải đến góp vui. Cô bắt đầu nghĩ nghĩ, hình như kể từ lúc họp báo công bố, hình tượng gây dựng bao năm của cô dần dần sụp đổ.

Khi cùng Kiều Kiều đi ra, hai người lại muốn đi loanh quanh một chút. Cả hai bảo tài xế về trước, tự mình lái, nhân tiện ghé thăm một vòng mấy phân cảnh khác. Vì không muốn quay về lại thêm xấu hổ, Giai Hòa có ép thế nào cũng không chịu đi. Thế là hai người cứ đi qua đi lại nguyên cả một buổi chiều. Mãi cho đến lúc tối, bầu trời âm u bắt đầu đổ mưa, Kiều Kiều mới gọi một cuộc điện thoại, bảo là hôm nay diễn rất thuận lợi, công việc kết thúc sớm, sẽ đến đón cô cùng đi ăn luôn.

Từ khi tham gia bộ phim này thì đây là lần đầu tiên cô cùng cả đoàn ăn cơm. Kiều Kiều chọn một nhà hàng lớn, chưa kịp xuống xe đã nhìn thấy một nhóm người đang ồn ào nói chuyện với nhau ở bên kia đường, thì thoáng lại chỉ chỉ vào bên trong xem giai đẹp chất lượng cao.

Dịch Văn Trạch đã thay trang phục diễn, chỉ mặc quần áo thể thao đơn giản, mới bước xuống xe đã dễ dàng trở thành tiêu điểm của nhiều người.

Hai mắt những nữ diễn viên trẻ đứng trong tiền sảnh giống hệt radar, nhìn xuyên qua cánh cửa thủy tinh dính cố định trên người anh, biểu cảm sắc mặt đầy hưng phấn, thì thầm nói chuyện. Tâm trạng căng thẳng

ngượng ngùng từ buổi chiều của Giai Hòa, rốt cuộc cũng vì mấy ánh mắt sáng lờ lờ kia kéo về. Khắp nơi đều là fan của Dịch Văn Trạch, mình cũng đâu khác gì...

Thần sắc Dịch Văn Trạch vẫn thông dong bình tĩnh, vừa thấp giọng gọi điện cho người đại diện, vừa thuận tay thay Giai Hòa đẩy cánh cửa thủy tinh ra.

“Cảm ơn.” Cô nói.

Dịch Văn Trạch cười cười, nhanh chóng cúp điện thoại. Trợ lý A Thanh ở phía sau đã giúp anh giữ cửa, hai người chân trước chân sau vào sảnh lớn.

“Thích ăn cái gì?” Anh đứng ở trước bàn ăn, nhìn.

“Bánh bao nhân thịt.” Giai Hòa căng thẳng, nói đại tên đồ ăn đặc sản của Hoàn Kiếm.

Kỳ thật, cô đâu thích ăn thịt đâu...

Dịch Văn Trạch gật đầu, chọn hai phần.

“Anh Dịch,” Kiều Kiều chạy đến, chỉ chỉ lên lầu, “Tôi đã gọi món cả rồi, hai người lên trước đi.” Nói xong còn hích vai Giai Hòa. Giai Hòa trừng mắt nhìn, cái kiểu cười kia, tuyệt đối là vẻ mặt của tú bà.

Lúc hai người vừa bước vào phòng đã đặt trước, mọi người đang nói chuyện phiếm với nhau, thỉnh thoảng còn bàn luận về vấn đề vài vai diễn vẫn chưa chọn được ai. Giai Hòa cố ý ngồi bên cạnh Tiểu Âu, nhìn Dịch Văn Trạch ngồi ở đối diện mới coi như thoải mái hơn một chút. Vai diễn chỉ có một hai câu thoại, tìm đến Hội diễn viên điện ảnh là tốt nhất. Chuyện này ngay cả Tiểu Âu cũng lười tham gia, chỉ có Giai Hòa là nghiêm túc nghe cho hết.

Dù sao là một câu chuyện do chính mình viết ra, đối với mỗi nhân vật, cho dù chỉ là một nha hoàn bưng bê đều có tình cảm.

Vài người đang thảo luận bỗng nhiên dừng lại. Phó đạo diễn làm như vừa mới thấy Giai Hòa: “Nói thật, biên kịch của chúng ta rất chi là thích hợp. Chỉ có hai cảnh, hẳn là không thành vấn đề.”

Giai Hòa vừa mới uống một ngụm ra, ực một tiếng nuốt xuống: “Tôi không được đâu, vừa đứng trước máy ảnh là đã cứng người chứ đừng nói gì tới máy quay phim.”

Người Giai Hòa đơ ra, sao lại đổ lên hết người cô vậy? Diễn viên – mấy ngàn mỹ nữ vẫn còn đợi lệnh, không chọn người ta mà chỉ điểm cô làm gì? Giai Hòa vô tội nhìn Kiều Kiều vừa ngồi xuống cạnh mình.

“Không nhiều lựa chọn lắm, ăn vẫn ngon ha.” Kiều Kiều sửa sang tóc tai, đang lúc muốn sờ di động mới chú ý tới ánh mắt cầu xin giúp đỡ của Giai Hòa, thấp giọng hỏi: “Làm sao thế hả?”

“Có một nhân vật không chọn được ai, muốn mời biên kịch làm khách.” [5] Tiểu Âu đồng tình nhìn Giai Hòa. Những người trời sinh không có khiếu diễn xuất, mấy cái chuyện này đúng là khổ hình.

Kiều Kiều cười híp mắt, vẫn chú ý tin nhắn trên điện thoại: “Được đó được đó, là nhân vật gì?”

“Tiểu thiếp của nam chính.” Phó đạo diễn bổ sung.

Kiều Kiều cười vô cùng vui vẻ khi người khác gặp họa: “Tôi nhớ nam chính bị tứ hôn n người nhưng đều bỏ rơi cả, trong lòng chỉ có nữ chính? Rất khiêu chiến.”

Đúng là nhờ không đứng người.

Giai Hòa lại tuyệt vọng một lần nữa.

Lúc này bồi vắn đã bắt đầu dọn thức ăn lên. Mâm quay thủy tinh [6] mang theo hơi nóng của thức ăn, xoay xoay trước mặt Giai Hòa. Phó đạo diễn cầm bật lửa, tự châm thuốc, rồi lại dùng đưa bật lửa cho Dịch Văn Trạch, thuận miệng hỏi: “Cậu Dịch cảm thấy như thế nào?”

Dịch Văn Trạch xoay bàn, lúc bánh bao nhân thịt vừa dùng trước mặt Giai Hòa, anh mới cầm bật lửa phó đạo diễn đưa. Châm thuốc, suy nghĩ một lát: “Tôi cảm thấy cũng rất ổn.”

[1]: Trạch nữ – chỉ những cô gái thích ru rú trong nhà.

[2]: , trong convert để chữ này là “võng trùng”, nghĩa là “geek” – chỉ những người nghiện Internet. Đây cũng là một chữ trong khẩu ngữ tiếng Trung. Vì Kiều Kiều sử dụng có 2 chữ nên mình quyết định không edit đầy đủ nghĩa mà để một chữ tiếng anh vào đây. Nếu mọi người có đề xuất tốt hơn thì nói mình sửa với nhé

~[3]: Lời nói quả quyết, danh thép.

[4]: Ấn thư – Bàn dùng để xếp sách.

[5]: Trong phim thường xuất hiện một vài người được gọi là diễn viên khách mời. Đa phần là người nổi tiếng để thu hút người xem.

[6]: Là cái này nè ~

5. Chương 5: Bị Bắt Làm Khách Mời 2

Trên đời này có hai loại người luôn khiến con gái không nở cự tuyệt. Một là người yêu, một người khác...đương nhiên là thần tượng.

Toàn bộ thời gian dùng cơm tối, bởi vì khó có thể từ chối thần tượng tận tình chăm sóc, Giai Hòa gắng ăn hơn nửa đĩa bánh bao nhân thịt. Từ một trận chiến thành danh trong chốn giang hồ, bắt đầu cho việc ba tháng “được chăm sóc”, mỗi ngày đều ăn bánh bao nhân thịt. Đương nhiên cũng bởi vì một câu “Tôi cảm thấy cũng rất ổn” của Dịch Văn Trạch mà Giai Hòa không dám nói gì nữa.

Buổi tối, cô ngồi nhìn kịch bản mình viết ra, lại bắt đầu phỉ nhổ chính mình sao lại viết ra một nhân vật nữ ác độc u oán đến thế.

Kỳ thật rất đơn giản, tổng cộng chỉ có hai phân đoạn.

Cảnh đầu, là chỉ diễn cảnh nhìn nam chính nữ chính một cách chăm chăm đầy oán hận từ phía xa.

Cảnh thứ hai là hạ độc đưa con bảo bối của nữ chính, bị nam chính phát hiện, nước mắt lập tức “lê hoa đại vũ” tuôn rơi.

Rõ ràng lúc viết rất chi là high, đến phiên mình ra quân lại thành một chuyện khác.

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Giai Hòa bị chuyên viên trang điểm trét mascara trong phòng hóa trang, đầu cứ gục lên gục xuống. Chuyên viên trang điểm không ngừng đánh giá khuôn mặt Giai Hòa rồi mới kết luận rằng cô rất có nét. Nói xong bắt đầu cầm mấy loại cọ mềm, từ trên xuống dưới, từ phải sang trái hóa trang.

“Em còn rất biết lo cho chính mình,” Kiều Kiều ngồi ở bên cạnh, lật kịch bản, “Hai phân đoạn diễn chỉ trong một cảnh, hôm nay chắc xong luôn.”

Giai Hòa không thể quay đầu, oán hận nói: “Lúc viết em không biết chính mình sẽ dây vào đây.”

“Nên biết chừng mực mà.” Kiều Kiều vờ an ủi, “Mấy kiểu nhân vật xen ngang chảy nước như thế này dễ khiến cho người xem nhớ lâu. Nói không chừng em từ một bước này nổi tiếng luôn. Lúc đó nhớ tìm chị, để chị làm người đại diện cho. Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài mà.”

Giai Hòa im im, trầm mặc không nhìn.

Chuyên viên hóa trang cười hờ an ủi cô: “Em đừng căng thẳng như vậy, diễn viên khách mời cũng bình thường lắm. Lúc trước chị làm hóa trang của ‘Thần thoại’ còn làm khách đóng vai cung nữ, đứng phía sau Kim Hee Seon đó.”

Giai Hòa lễ phép cười, tiếp tục nội thương.

“Vì em mà chị phải ở Hoành Điếm thêm mấy ngày.” Kiều Kiều quơ quơ di động, ghé vào bên tai cô nói nhỏ: “Ngay cả anh Đài Loan cũng không để ý, chỉ sợ em căng thẳng đó.”

“Hắn cho chị leo cây mấy chục lần rồi còn chưa tổn à?”

Kiều Kiều bấm một hàng chữ trên điện thoại di động, đưa cho Giai Hòa coi: Ngày hôm qua anh ấy viết ‘một mình cô đơn’ trên Weibo, rất có ý tứ đó. Chính là nhớ chị.

Giai Hòa cầm di động, xóa xóa bấm bấm thêm một hàng chữ khác: Chị cần bổ sung dinh dưỡng cho não đi.

Kiều Kiều nhún vai, bấm trả lời: Nếu chị có thể gặp được trai vừa đẹp vừa chung thủy lại, chị tình nguyện xin chết.

Giai Hòa nháy mắt mấy cái, dùng khẩu hình nói ba chữ.

Dịch Văn Trạch.

Kiều Kiều cười ha ha, “Em cứ xông lên đi. Chị là người rất nguyên tắc, không thể phồng tay trên của chị em mình được.”

Giai Hòa định bụng liếc mắt coi thường, suýt chút nữa khiến keo dán mi chưa khô dính luôn lên mí mắt.

Phân đoạn này cô diễn cùng hai nhân vật chính, Liêu Tĩnh vừa thấy cô bước lên xe, lập tức nức nở khen ngợi một phen. Giai Hòa nhìn cô diễn viên số một kia, nghĩ tới cảnh hôm nay mình vừa phải nhìn chòng chọc đầy oán hận, vừa muốn giết hại “con” của cô nàng, tự nhiên phát run, không khỏi càng khâm phục sự nhà nghề của cô diễn viên này, nhập vai xuất vai cực tự nhiên, mới phút trước ngồi trước máy giám sát uống trà sữa, phút sau đã thổ lộ tình cảm sâu nặng trước ống kính, người bình thường thiệt không có nổi khả năng như vậy.

Dịch Văn Trạch đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Kiều Kiều vẫn tiếp tục nhắn tin, cập nhật weibo.

Nhìn Kiều Kiều, Giai Hòa cũng sức nhớ, cầm di động lên, bắt đầu lên mạng coi tin tức, thuận tiện im lặng vào trang weibo của Dịch Văn Trạch. Trang weibo của anh vẫn như trước. Từ khi scandal với Thiên Sở nổ ra, weibo của Dịch Văn Trạch vẫn không có tin tức gì mới, nhưng tin nhắn bình luận để lại bên dưới tăng lên không biết bao nhiêu lần, tất cả đều là của fan để lại. Mấy ngày trước cơn tức của Giai Hòa đã xẹp xuống, nhưng từ ngữ của mấy ngàn chị em cùng chung mối thù kích thích lên, lại bắt đầu cảm thán Dịch Văn Trạch rằng anh không phải chịu đựng như vậy.

Ma xui quỷ khiến, cô nhanh chóng đăng ký tài khoản mới, để lại một câu: Thần tượng, tôi nhớ anh!

Viết xong, lại chột dạ nhìn Dịch Văn Trạch, bị Kiều Kiều bắt gặp. Một lát sau, tin nhắn Kiều Kiều được gửi tới: Rình coi vô tội!

Giai Hòa trừng mắt nhìn chị một cái, mặt không đổi sắc đóng tin nhắn lại.

Bỗng chợt nổi tò mò, gõ tên Thiên Sở, vào Weibo của cô ta.

Không như Weibo của Dịch Văn Trạch phủ đầy bụi, trang này náo nhiệt vô cùng, có status của Thiên Sở yêu ca hát này nọ, có chữ bới của fan Dịch Văn Trạch, có cả mấy câu hỏi của vài ca sĩ nổi tiếng ở Đài Loan.

Mà Thiên Sở hình như cũng chẳng thèm để tâm, vẫn như cũ, hoặc nói mình đang chuyên tâm luyện tập, hoặc đăng vài bức hình cá nhân mới chụp, thi thoảng còn mờ ám than thở chuyện cô đơn lạnh lẽo gì đó. Giai Hòa vừa nhìn đã không khỏi thở dài, Sina đúng thật là chỗ thuận lợi để lăng xê tên tuổi nha [2], mà nhóm Thiên Sở cũng lợi dụng rất tốt scandal này.

Nhưng thật ra Dịch Văn Trạch vẫn luôn ở thế bị động, rất đàn ông, không làm khó Thiên Sở.

“Đồ không biết xấu hổ.” A Thanh vừa nói chuyện với Kiều Kiều, lúc quay đầu lại nhìn thấy di động của Giai Hòa, thấp giọng mắng.

Dịch Văn Trạch nhướng mắt nhìn, A Thanh hừ một tiếng: “Em đang nói tới cái cô ca sĩ mới nổi kia, còn ồn ào trên weibo nữa.” Vừa nói vừa chỉ chỉ di động của Giai Hòa.

Ông trời ơi, giết con đi...

Giai Hòa trấn tĩnh đóng di động lại, nhắm mắt, nghiêng đầu, giả bộ ngủ.

Đến phim trường, phó đạo diễn vô cùng có trách nhiệm hướng dẫn diễn xuất cho Giai Hòa. Vừa nói được vài câu đã phản ứng lại: “Ấy ấy? Quên mất, em là biên kịch mà. Được được, không cần tôi phải nói nữa.” Nói xong, lập tức đi về chỗ màn hình giám sát, dĩ nhiên cho rằng Giai Hòa không thành vấn đề.

Giai Hòa cũng khó mà nói rằng đây là hai chuyện khác nhau, chỉ có thể đứng ở bên mép bình phong bê khay trà, bắt đầu hậm hực luyện tập ánh mắt u oán.

Dịch Văn Trạch cùng Liêu Tĩnh chỉ đơn giản ngồi xuống, nhìn cô một cái.

Cái nhìn này, khiến ánh mắt u oán Giai Hòa vừa luyện tập đổ vỡ...

Tiếp tục tiếp tục, vui đầu khổ luyện.

Cũng may là trong phân cảnh này cô chỉ là bê một cái khay, lộ nửa mặt, phần lớn đất diễn đều là của nam chính nữ chính, thế nên so với lúc cô tưởng tượng thì dễ hơn nhiều. Lúc đạo diễn vừa hô OK, Giai Hòa thở phào một hơi, đặt cái khay kia sang một bên, nhìn trừng trừng Giai Hòa. Kiều Kiều tất nhiên không buông tha cho cơ hội trêu chọc: “Được đó được đó, tình yêu càng sâu đậm thì ghen ghét càng lớn, diễn rất có hồn.”

Giai Hòa nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm ơn.”

Phân đoạn tiếp theo, thực khiến cho cô buồn bã không thôi.

Dịch Văn Trạch nhìn cô căng thẳng cảm điểm tâm, hạ độc đưa bé đến lần thứ tư thì vẫy vẫy tay với trợ lý của mình, ý bảo muốn uống nước. Kỳ thật ai nấy cũng thấy được anh đang muốn giúp cho xúc cảm của Giai Hòa dịu xuống một chút. Đạo diễn hiểu ý, quay đầu nói chuyện với Liêu Tĩnh. Kiều Kiều cũng vô cùng phối hợp, bảo là đã gọi trà sữa [3] đến rồi, mọi người cùng nghỉ ngơi một chút.

Giai Hòa áy náy nhìn, cũng không biết hôm nay phải làm việc tới khi nào.

Dịch Văn Trạch vừa uống nước vừa ra hiệu bảo trợ lý lấy thêm một chiếc ly giấy, rót cho Giai Hòa một ly nước ấm: “Uống nước đi, không vội.”

Giai Hòa vô cùng áy náy, cầm ly nước: “Cảm ơn anh.”

Nước có màu nâu nhạt âm âm, uống có vị ngọt thanh, có mùi vị của hạt lười ười.[4]

“Đây là lần đầu tiên em làm khách mời?” Dịch Văn Trạch uống rất chậm.

Giai Hòa gật mạnh đầu, thật là lần đầu tiên.

Dịch Văn Trạch không hề cảm thấy ngạc nhiên. Anh bắt đầu chậm chậm hướng dẫn cô, mỗi chi tiết nhỏ cũng nhắc tới. Giai Hòa nghe anh nói xong, bởi vì hai người đều mặc trang phục thời xưa, trong nhất thời cô lại hoảng hốt. Đường như Giai Hòa đang quay về thời trước, không hiểu sao cảm giác được mình đang dần nhập vai.

Nhận ra cảm xúc mình đang thay đổi, cô lại lần nữa cảm thán. Quả không hổ là thần tượng của mình, so với mình còn hiểu kịch bản hơn...

Ước chừng nghỉ ngơi một lát, Kiều Kiều thấy Dịch Văn Trạch đứng dậy mới đi tới, nhỏ giọng cười: “Em ngốc kinh, bình thường chỉ có biên kịch hướng dẫn diễn viên diễn, đến lúc em lại phá lệ. Đây là lần đầu chị gặp chuyện diễn viên hướng dẫn diễn xuất cho biên kịch.”

Một câu, hoàn toàn đem tình cảm ngưỡng mộ vô bờ kia thành khinh bỉ chính mình.

“Kỳ thực cảnh quay này của em rất dễ đó.” Kiều Kiều bỗng nhiên nói.

Giai Hòa cười nhạt: “Nói dễ thì chị thay em?”

Kiều Kiều nhìn Liêu Tĩnh, thấp giọng nói: “Em cứ tưởng tượng Liêu Tĩnh là Thiên Sở, đảm bảo nhập vai luôn.”

Giai Hòa hoàn toàn chấp nhận rằng, Kiều Kiều đến chỉ để xem mình thành trò cười, tranh thủ đâm thọc mấy cái. [5]

Vừa được Dịch Văn Trạch giúp đỡ hướng dẫn, khi diễn lại, Giai Hòa diễn tốt hơn lần trước nhiều hơn.

Cô thuận lợi hạ độc cho đứa bé, cười vô cùng hiền lương thực đức, bị Dịch Văn Trạch đi vào phát hiện thì hoảng hốt sợ hãi, sau đó đối với sự lạnh lùng của anh...mà kệt một cái, không thể khóc như ‘lê hoa đại vũ’ được.

Dùng thuốc nhỏ mắt rất giả tạo. Vì chính mình diễn, cô thế nào cũng kiên trì ép chính mình diễn sao cho chân thật. Nhưng mà cô chỉ là một kẻ ngày ngày nhả chữ trên máy tính, không phải là một diễn viên xuất thân chính quy, làm sao có thể nói khóc liền khóc được?

Vì thế, Kiều Kiều lại mời mọi người uống trà sữa.

Dịch Văn Trạch cũng không có gì vội vàng, ngược lại trò chuyện với khách mời “con.” Chỉ có Liêu Tĩnh dường như không kiên nhẫn lắm, rút điện thoại ra nói chuyện. Giai Hòa loáng thoáng nghe được người ở đầu dây bên kia là ai. Kỳ thật, Liêu Tĩnh đã rất cẩn thận, nhưng cô cùng Cố Vũ ở bên nhau cũng là một thời gian không ngắn, đối với cách nói chuyện của hắn ta coi như rất quen thuộc. Cho nên Liêu Tĩnh vừa nói lại vài ba câu, cô có thể đoán ra người kia là ai.

Cô chợt nhớ tới một chuyện, lúc trước Cố Vũ đi công tác, vì ngại tiền điện thoại liên tỉnh, cô chỉ có thể làm bộ tăng ca, đợi cho nhân viên trong văn phòng về hết mới dùng điện thoại công ty gọi cho anh. Sau này chia tay mới biết được, kỳ thực Cố Vũ thường xuyên đi công tác chung với chủ biên của mình. Nói không chừng mình gọi điện cho hắn trẻ như vậy, phá đám chuyện tốt của hai người.

Trong lòng chợt ề ảm, Giai Hòa bỗng nhiên nói: “Tôi ổn rồi, đạo diễn.”

Mau diễn mau diễn, không thì cảm xúc trôi qua mất.

Tuy mọi người không hiểu lắm nhưng vẫn tiến hành.

Lần này diễn thực sự rất thuận lợi. Vừa mới bị phát hiện mình hạ độc cho đứa trẻ kia, quay đầu nhìn thấy Dịch Văn Trạch, lập tức tủi thân khóc. Nước mắt không ngừng chảy xuống, muốn dừng cũng không dừng được, lại trông thấy vẻ mặt lạnh lùng của Dịch Văn Trạch, hóa thành thảm thiết.

Bóng dáng cao cao của Dịch Văn Trạch vẫn đứng đó, yên lặng nhìn cô một hồi lâu. Bỗng nhiên anh vươn tay, lau nước mắt cho cô.

[1]: – Weibo là phiên bản Trung Quốc của Twitter.

[2]: – Sina. Sina Weibo là một dạng “tiểu blog” tương tự như Twitter và được ra mắt từ hồi tháng 8/2009. Ngay từ giai đoạn thử nghiệm, trang mạng xã hội này đã thu hút được đông đảo cư dân mạng Trung Quốc tham gia, trong đó “góp mặt” nhiều ngôi sao trong làng thể thao, giải trí và cả giới quan khách.

[3]: – tea with milk, trà sữa. Là thức uống được chế biến từ trà xanh được các cửa hàng đồ uống tại Đài Trung, Đài Loan phát triển từ những năm 1980.

[4]: – hạt lười ơi. Vị ngọt, tính hàn, có tác dụng thanh nhiệt.

[5]: [từ cáo] là một tiếng lóng của Trung Quốc. Nguồn gốc: “ ” là từ “ ” trong truyện tranh Nhật Bản, tiếng phổ thông tương đương nghĩa “diễn viên phụ” trong kịch tấu nói. Là từ phương ngữ phổ biến ở Đài Loan, bắt nguồn từ tiếng Đài, chữ Hán diễn đạt thành [loại bỏ mùi hôi], sau đó người Đại lục bắt đầu dùng, từ gần nghĩa nhất là “chọc gậy bánh xe”.

6. Chương 6: Bị Bắt Làm Khách Mời 3

Xung quanh im lặng thần kỳ, thậm chí có thể nghe được tiếng ô tô vang đến từ xa xa.

Chỉ là một động tác rất nhỏ của anh cũng dễ dàng cuốn hút trái tim người khác. Giai Hòa yên lặng nhìn anh, chỉ còn biết mình không có lời thoại nào, nhưng cũng không biết nên làm cái gì tiếp theo. Trong lòng bắt đầu yên lặng than thở, sợ là phải quay lại lần nữa.

Thế nhưng thần sắc Dịch Văn Trạch vẫn ổn định như thường. Anh buông tay: “Chuyện ngày hôm nay, bốn vương sẽ không truy cứu. Người không cần thiết phải ở lại Vương phủ nữa.” Nói xong, anh xoay người ôm “con”, lạnh nhạt đi khỏi phòng.

Trong căn phòng rộng đến trống trải, chỉ còn một Giai Hòa nước mắt lưng tròng, bóng dáng cô đơn.

...

“Cut!” Khuôn mặt đạo diễn rất vui vẻ, ông đứng lên, “Tốt lắm, kết thúc công việc được rồi.”

Trên mặt Giai Hòa vẫn giàn giụa nước mắt, ngưỡng ngừng lau lau qua loa, rồi bị Kiều Kiều cầm áo khoác bọc kín lại: “Em đó, đứng ra là một cảnh tượng bi đát tuyệt tình lại bị em suýt chút nữa diễn thành tình chàng ý thiếp, sinh ly tử biệt. May mà thần tượng của em phản ứng rất nhanh.”

“Tệ lắm sao?” Trong lòng Giai Hòa vốn đã lo lắng, bị chị nói vài câu lại càng không yên.

“Hoàn hảo,” Kiều Kiều đưa cho cô một ly nước ấm, “Nghĩ nhiều như vậy làm gì. Dù sao em chỉ là khách mời, em nghĩ là khán giả xem phim chỉ để nhìn em á? Điều tập trung hết vào Dịch Văn Trạch rồi.”

Tuy đây là sự thật, lại làm cho Giai Hòa – một người luôn hết lòng vì công việc – buồn bã không thôi.

Lúc mọi người lục tục rời khỏi phim trường, Dịch Văn Trạch vẫn đứng ở màn hình giám sát gọi điện thoại. Khác với vẻ bình thản hay mỉm cười như thường lệ, lần này anh hơi nhíu mày, vừa nói chuyện vừa ần ần huyệt thái dương. Giai Hòa lặng lẽ nhìn anh rồi mới chậm rì rì đi ra với Kiều Kiều.

Ba ngày kế tiếp, bởi vì hoạt động quảng bá phim, Dịch Văn Trạch xin phép đoàn làm phim trở về Hong Kong.

Trước khi đi, anh đã thảo luận riêng với Đạo diễn Khương về những cảnh tiếp theo. Kết quả để lại, chính là Tiểu Âu cầm hơn mười tờ giấy A4, áy náy nhét vào tay Giai Hòa, truyền đạt lại nguyên văn lời của Đạo diễn Khương không thiếu một chữ: Trong ba ngày, cần phải sửa lại cho tốt.

Tiểu Âu cười hì hì, lập tức phi người chạy thoát.

Giai Hòa cầm tập giấy, nhìn chằm chằm mới ý kiến đề xuất chen kín, tự nhiên trong đầu nảy ra một loại ảo giác. Cảm giác này cực kỳ giống lúc nhỏ học Tiểu học, giáo viên có việc bận phải đi ba ngày, để lại đồng bài tập như núi, chỉ lo học sinh rảnh rồi...

Nhưng mà oán giận thì oán giận, cô vẫn thực chuyên nghiệp bề quan hai ngày trời, đến khuya hôm sau coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chữ cuối cùng vừa gõ xong, tâm trạng Giai Hòa lập tức tốt lên, nhanh chóng mở IE ra. Tài khoản vừa mới đăng ký trên Weibo hôm bữa chỉ có theo dõi mỗi mình Dịch Văn Trạch. Cô còn chưa kịp đổi bằng ID mình thường dùng, liền phát hiện Weibo vốn phủ bụi gần một tháng của Dịch Văn Trạch lại có cập nhật.

Thời điểm là sau buổi trưa ngày hôm nay, chỉ có ảnh chụp tại sân bay, cũng không có chú thích gì đi kèm. Trên hình nền màu đen của Weibo, ánh sáng buổi trưa ở sân bay chợt trở nên rực rỡ, cảm giác rất cuốn hút.

Cô bỗng nhiên nhớ đến một chuyện về nhiều năm trước kia, khi mình vẫn còn là một học sinh Trung học. Từng có quãng thời gian cả ngày Giai Hòa ngồi nhà cắt ảnh từ tạp chí, để kín giường, rồi dán lên vở. Khi đó vẫn chưa có Weibo, cũng không có mấy tin tức giải trí, cũng không có fan club, thần tượng của chính mình thì chỉ có thể âm thầm si mê [1] trong tim, nhiều nhất thì cũng chỉ ngồi lủi rủi với mấy bạn học vài ba câu. Khi đó thần tượng cũng thực sự là hạnh phúc, cuộc sống cá nhân cũng không bị phóng đại lên mà soi mói... Những thăng trầm cuộc đời [2], một khi màn ảnh vừa buông xuống, giống hệt như mùi vị của thạch tín [3].

Uống rượu độc mà giải khát, thật đúng là bài học vỡ lòng đầu tiên khi muốn làm ngôi sao.

Giai Hòa ngồi nhắm tịt, từ lúc bức ảnh đăng tới bây giờ cũng chỉ hơn sáu tiếng, có hơn một ngàn bốn trăm phản hồi. Xem ra độ nổi tiếng của thần tượng mình vẫn không thể hạ nhiệt được.

Nhiều phản hồi dưới hình thức khác nhau, trong đó có không ít bình luận từ những người trong nghề, nhưng đều chỉ là vài câu an ủi không rõ ràng. Dịch Văn Trạch chỉ chọn vài phản hồi trả lời lại, ngôn ngữ có chút khôi hài bình thản, có vẻ tâm trạng khá tốt.

Giai Hòa di di chuột, đọc qua hơn một ngàn bình luận mới quay lại trang Weibo mới của mình.

Không có hình ảnh đại diện hay thông tin cá nhân, nghề nghiệp tự đặt, chỉ có mỗi một câu “thần tượng, tôi nhớ anh” ở ngay trang chủ. Kỳ cục là, ngay ở nơi thông báo bình luận lại hiện số “1.”

Ai rảnh như vậy, mấy câu như thế này cũng bình luận?

Cô mở ra nhìn lướt, lập tức hốt hoảng. Chỉ ba chữ đơn giản — “Cảm ơn bạn”, người nhấn lại là Dịch Văn Trạch.

Trang cá nhân đơn giản đến buồn tẻ, một phản hồi có vẻ ngỡ ngàng, mà người bình luận lại là một quả bom hạng nặng, phá tung tâm trạng mới vừa tốt lên của Giai Hòa trong thoáng chốc. Cô lập tức tắt trang web, mở ra một lần nữa, hít một hơi thật sâu mới xem lại bình luận kia. Vẫn y nguyên ba chữ, vẫn y nguyên người đó. Nhìn nhìn cái tên mình đăng ký, rõ ràng là bình thường đến không thể bình thường hơn, không có tí sơ hở nào.

Cô bỗng nhiên có cảm giác như xem phim ma vào ban đêm, bị người phía sau sờ cổ.

Điều hòa vẫn chạy ổn định, con số 24 [4] độ trên màn hình màu xanh không ngừng lóe lên, rõ ràng là nhiệt độ ẩm áp rất thoải mái, thế nhưng trái tim Giai Hòa lại như xuyên vào hầm băng rồi rơi vào hố lửa. Giai Hòa đứng lên, không biết mình phải làm gì, lại ngồi xuống, gục đầu lên bàn phím máy tính, muốn để mình bình tĩnh hơn.

Bởi vì đầu đê nặng xuống, trên trang word bắt đầu hiện một đồng chữ loạn xạ, trong một thoáng đã kín một trang, tiếp tục nhảy qua trang khác...

Khoảng 20 phút sau, Kiều Kiều đột nhiên xuất hiện, xem như cứu vớt máy tính của Giai Hòa.

“Đi hát Karaoke đi,” [5] Kiều Kiều vào cửa sau, vừa định thay cô tắt máy tính mới phát hiện màn hình đang nhảy đầy chữ, “Cô lớn, có phải cô chịu áp lực quá lớn hay là bị quỷ ám thế? Đang gõ cái gì vậy hả?”

Giai Hòa vội vàng đóng nắp máy tính: “Chị mới từ Thượng Hải về, không mệt à?”

“Đạo diễn Khương bảo em làm việc suốt hai ngày nay, nói chị mang em đi loanh quanh cho khuây khỏa một chút,” Kiều Kiều không hỏi tới, “Đi thôi, xe đang chờ dưới lầu.”

Giai Hòa nhìn đôi mắt đỏ quạch của Kiều Kiều, biết là chị đang mượn cơ hội xả tức. Chắc là lần này lại bị người ta lừa gạt gì rồi.

Thất tình là chuyện lớn, vì thế, cho dù cô đang bị kích thích đến quẫn bách cũng chỉ có thể mặc áo khoác vào, bị Kiều Kiều hối thúc từ đầu đến cuối bỏ ra khỏi khách sạn. Vừa lên xe đã phát hiện trên đó đã chật người. Phó Đạo diễn Trình Hạo đứng dậy, nhường chỗ cho Kiều Kiều và Giai Hòa, còn mình thì ngồi cạnh một người khác, ép người ta đến nhe răng trợn mắt.

“Mặt mũi chị đúng là lớn thật á.” Giai Hòa ghé vào bên tai Kiều Kiều, “Chỉ cần tâm trạng không tốt liền kéo theo một đồng người đau khổ cùng mình.”

Kiều Kiều vô tội nhìn cô: “Không phải đã nói rồi sao, là vì muốn giải quyết áp lực cho em.”

Giai Hòa quyết định không nói lý với chị nữa.

Hơn phân nửa cửa hàng hai bên đường đã đóng cửa, ánh sáng từ những bảng đèn hiệu vẫn lấp lánh. Trời lạnh như thế này vẫn có không ít khách du lịch. Lúc xe lòng vòng mấy lần đến KTV [6], thần thái Kiều Kiều đã khôi phục như trước, tiếp đón mọi người đi vào. Người ngồi trên xe đều quen biết nhau từ lâu, cũng sẽ không khách sáo, vào phòng đã đặt trước mà bắt đầu giống trống khua chiêng ca hát cho đã, một bài hết lại một bài khác tới, vui vô cùng.

Một đồng bia chất trên bàn, trong giây lát đã tiêu diệt một nửa.

Giai Hòa ngồi máy tính suốt hai ngày liền, vừa mệt vừa lười không muốn cầm mic, chỉ ngồi chen chúc bên cạnh Kiều Kiều, nghe chị vỗ tay trầm trồ khen ngợi vài lần, lúc thì nhìn MV đậm thọc người quen nào đó hai lúa này nọ, trong óc đã bắt đầu nghĩ đến kịch bản của bộ phim mới, tính toán mình có nên lợi dụng mấy ngày kế tiếp để chỉnh sửa, đề phòng đến lúc nước đến chân mới nhảy, người chịu tội chỉ có mỗi mình cô.

Kiều Kiều bỗng đẩy đẩy cô: “Nhìn đi nhìn đi, Thiên Sở kia.”

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, màn hình đang chạy bài hát mới.

Màu nắng tươi sáng rực rỡ, trên con đường quốc lộ vắng vẻ không bóng người, một thiếu nữ tóc dài, mặc chiếc váy đen quây ngực, chạy nhanh về phía trước, khuôn mặt vui vẻ hạnh phúc khiến cho toàn thể giới phải ghen tị. Đây chính là MV đánh dấu thành công của Thiên Sở, cách đây hai năm đã rất nổi tiếng ở Đài Loan. Cũng chính bài hát này đã đưa Thiên Sở lên một vị trí khác.

Giai Hòa nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, bỗng nhiên nhớ tới ngày giới truyền thông thông báo ngày kết hôn, cũng là khoảng thời gian bài hát này trở nên nổi tiếng. Khi đó cô chỉ biết Dịch Văn Trạch viết lời nên mới chú ý đến, không đoán được lại có một câu chuyện phía sau.

Giai điệu bài hát rất hay. Có một dạo cô thường ngâm nga những ca từ của nó.

Lời bài hát của Dịch Văn Trạch, đơn giản không hoa mỹ, lại có thể khiến cho người nghe cảm giác được niềm hạnh phúc, sự nhịp nhàng ăn khớp. Mỗi lần hát bài hát này, cô cũng không cần phải nhìn màn hình, ca từ đã thuộc lâu lâu từ lâu...Giai Hòa ôm một túi bông trên bàn, nghe đoạn nhạc dạo của bài hát, bắt đầu cảm thấy may mắn là giờ đây Dịch Văn Trạch đang ở Hong Kong, nếu không cô cũng không biết sẽ có tình huống gì xảy ra nữa.

Nhưng mà, nếu anh có mặt ở đây thật, phỏng chừng cũng không có người chọn bài hát này.

Đang cầm một hạt bông chuẩn bị ném vào miệng, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra. Âm thanh chất chúa ở phòng K đối diện chợt ập vào, là một giọng nữ khản giọng gào “Dù chết vẫn muốn yêu.” [7]. Giai Hòa ngồi khá gần ở cửa ra vào, bị giọng hát ‘hùng hồn’ đó khiến cô rung cả mình. Lúc muốn giơ chân đá cửa mới phát hiện, người bước vào lại là A Thanh.

Trợ lý của Dịch Văn Trạch, A Thanh.

“Cuối cùng cũng tìm được mọi người.” Về mặt của A Thanh vô cùng đau khổ, “Kiều Kiều, sao chị không coi di động thế? Làm em đi nhầm vào cái phòng người ta đặt rồi, suýt chút nữa bị bám đuổi đến chết.” Đôi tay cô nhỏ bị lạnh tới đỏ ửng, không ngừng xoa xoa sưởi ấm.

Người đứng phía sau cô ở ngoài cửa, trang phục đơn giản thoải mái. Bởi vì đội mũ lưỡi trai, hơn một nửa khuôn mặt được che khuất dưới vành mũ, không người nào có thể nhìn thấy đôi mắt đẹp kia của anh, nhưng đều có thể biết anh là ai...

Chỉ trong một cái chớp mắt, Giai Hòa theo bản năng muốn cầm mic hát, nhưng chẳng ngờ được, bạn Phó đạo diễn Trình Hạo – người đưa lưng về phía cửa lại không thấy gì, đã nhanh nhẩu nói to: “Bài của Thiên Sở sao chẳng ai hát hết trơn vậy hả?” Anh chàng không hề phát hiện bầu không khí đang trở nên ngưng đọng, mau mắn nói tiếp: “Có muốn bỏ qua hay không?”

“Em hát em hát.” Kiều Kiều lập tức nói. Nếu lúc này mà hủy bài thì thực sự không còn lỗi nào chui xuống.

Nhưng vừa mới cầm mic lên thì lại lập tức quăng xuống. Tính tình Kiều Kiều thẳng thắn, chưa bao giờ thích được giọng hát của Thiên Sở. Cho nên thực bất hạnh, chị sẽ không hát.

Cũng may đầu óc Kiều Kiều rất nhanh nhạy, lập tức nhét micro vào tay Giai Hòa, thì thầm: “Chị không hát bài của con nhỏ này đâu, em hát đi, đừng để thần tượng của mình xấu hổ đó.”

7. Chương 7: Mong Làm Bạn Bè 1

Phòng karaoke mở ra, vắng đến tiếng cô gái ở phòng đối diện đang hát “Chết cũng phải yêu”, rồi tới “Một đêm Bắc Kinh”. Phần điệp khúc ở bên này đã qua hơn nửa, dòng phụ đề trên màn hình chậm chậm đổi màu từ trắng sang xanh, nhưng vẫn chưa nghe thấy tiếng người hát đâu.

Tay trái Giai Hòa cầm bông ngô, tay phải cầm mi àu đỏ, nhưng mà cô đã quên mất bài hát này phải hát như thế nào rồi.

Cô ngồi đó, vài giây sau, mới cất giọng một cách khó khăn, cố gắng làm sao cho khớp với cô gái trên màn hình, nhìn Kiều Kiều ở phía đối diện, thế mà cô nàng tỏ vẻ không quen không biết, ngay cả nhìn mà cũng có thể hát sai lời, đây là loại ngốc tử gì chứ...

“Đưa mic cho tôi.” Dịch Văn Trạch đi vào trong phòng karaoke, thấy cảnh này, thì mở miệng nói với Kiều Kiều đang ngồi đối diện.

Kiều Kiều sững sốt, mới chú ý bản thân đang cầm một cái mic màu đen, bèn vội vàng đưa cho Dịch Văn Trạch.

Dịch Văn Trạch không hề nhìn màn hình, nhưng từng câu từng chữ, đến giai điệu bài hát trên kia dường như đều đã nắm rõ, không có chút khó khăn mà cất giọng hát. Giọng anh trầm trầm, nhuốm chút mệt mỏi vì đi đường xa mà tới. Giai Hòa không dám lơ đãng, chú ý nhìn chăm chú vào màn hình mà hát, hai người cùng nhau, hiệu quả đúng là không thể tưởng tượng được, rất hay.

Ngoài phòng karaoke, do quên đóng cửa, nên bên ngoài có người đi ngang qua, nhìn thấy Dịch Văn Trạch, liền háo hức dừng lại nghe hát, cứ thế, người sau nối đuôi người trước, người đứng ngoài cửa đã vây quanh cửa phòng mấy hàng. Được nhìn thấy ngôi sao nổi tiếng cùng một cô gái song ca bài hát của vợ trước, mấy chuyện kì lạ này ai mà bỏ qua cho được.

Đến khi hát xong, A Thanh mới phát hiện có gì đó không ổn, bèn cười ngược ngùng, xoay người đóng cửa lại, cả người dề lên trên tấm kính lớn trên cửa, đem fan hâm mộ náo nhiệt ở bên ngoài ngăn cách với mọi người ở bên trong.

Kết thúc MV, dưới ánh chiều tà rực rỡ, cô gái trong MV nhìn về phía chàng trai một cách thiết tha, hét lớn: “Em yêu anh.”

Giai Hòa vẫn ôm khư khư lấy túi bỏng ngô, nhìn chăm chăm vào màn hình kết thúc mà ngẩn người, đến khi phần quảng cáo KTV xuất hiện, cô mới đem mic đặt trên bàn, cúi đầu tiếp tục ăn. Vừa rồi khi kết thúc bài “Ánh nắng” này, điểm số trên màn hình thuộc về ai, hay là ai hát, đã không ai để ý được, một kẻ thì đang ngồi một góc ở sofa, ăn lấy ăn để bỏng ngô, còn Dịch Văn Trạch ngồi kia, cũng đã đưa mic cho người ngồi cạnh.

“Anh Dịch hát hay quá, nếu thu đĩa, chắc chắn sẽ thành best-seller.” Kiều Kiều tỏ thái độ ‘chân chó’ cầm chai bia đưa cho Dịch Văn Trạch, nói xong bèn đá vào chân Giai Hòa, ý bảo cô mau chóng nhường chỗ cho Dịch đại gia này ngồi.

‘chân chó’: nịnh nọt.

Giai Hòa cũng biết rõ ý tứ của chị này là gì, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cô cũng không dám để cho Dịch Văn Trạch ngồi kế bên, khuôn mặt đỏ bừng bừng, thế nhưng cứ để cho Dịch Văn Trạch cầm chai bia đứng uống như vậy, cô cũng không đành lòng, đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng tình yêu thần tượng cũng chiến thắng mọi thử thách, cô lùi mông lại sát Kiều Kiều, ngẩng đầu cười nói: “Anh Dịch ngồi đây đi ạ.”

Dịch Văn Trạch nói ‘cám ơn, anh dường như cũng không có ý từ chối’, ngồi kế bên Giai Hòa.

Đêm nay rất nhiều người đều đến đây, phòng karaoke này có vẻ không đủ lớn, người ngồi trên sofa thành một hàng, ép sát vào nhau. Thật ra cô không phải là người hay để ý, cũng không phải là thời đại phong kiến mà lúc nào cũng ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ gì đó, nhưng mà anh ngồi sát cô như thế, khiến cho cô không thể nào tự nhiên nổi, cổ chỉ cứng nhắc nhìn về phía trước, hướng về màn hình lớn, mà cũng chẳng biết mình đang nhìn cái gì...

Dịch Văn Trạch ngồi an vị ở cửa, bên ngoài vẫn có vài người đi ngang qua, cố ý nhìn vào trong. Hình như do bọn họ nghe nói Dịch Văn Trạch đến đây, thì thoảng có người cố gắng lướt mắt qua lớp thủy tinh dày, nhưng anh lại chẳng nói lời nào, chỉ im lặng uống bia, khuôn mặt bị mũ lưỡi trai che khuất, nên người bên ngoài cũng không nhìn thấy gì, đảo qua vài vòng liền bỏ cuộc.

Bởi vì uống quá nhiều rượu, nên cứ hết người này vào toilet, người kia lại đi ra ngoài hút thuốc.

Vị trí của Dịch Văn Trạch có chút ‘cản trở giao thông’, theo quán tính liền né sát vào người Giai Hòa. Cô giống như bị điện giật, lại dấn mình về phía Kiều Kiều.

“Kiều Kiều à, cô sắp ngồi lên đùi tôi đây này.” Phó đạo diễn Trình Hạo ho khan, nói với cô nàng.

Kiều Kiều dùng ánh mắt độc địa mà nhìn Giai Hòa, sau đó đứng dậy, lời ít ý nhiều mà đả một câu: “Phũ quá, tôi đi ra ngoài đứng vậy.”

Trình Hạo tưởng rằng cô nàng nói mình, cũng ngượng ngùng mà đứng dậy: “Cô ngồi đi, ngồi đi này, tôi ra ngoài đứng.”

Hai người đó đứng dậy, nhưng cũng không ngồi xuống, cả một khoảng ghế rộng rãi chỉ có hai người ngồi. Mấy người khác do vừa rồi ngại vì lần song ca lúc nãy nên cũng không dám ngồi gần, bởi thế liền xảy ra một cảnh tượng kì lạ: một phần ba cái sofa chỉ có hai người ngồi, phần còn lại thì dân chúng ngồi ép thành cục như cá hộp...

“Em đã viết kịch bản mới chưa?” Dịch Văn Trạch nhìn màn hình lớn, bỗng nhiên hỏi cô.

Giai Hòa vâng một tiếng, cảm thấy hình như mình trả lời hơi ít, bèn bổ sung thêm một câu: “Đã viết rồi ạ, vẫn là cổ trang.”

Dịch Văn Trạch nhếch khóe miệng tươi cười, nụ cười chỉ thoáng qua trong chớp lát: “Em thích cổ trang lắm sao?”

Giai Hòa cười cười: “ Vì trước đây khi còn bé thích một câu từ ‘Vũ phiến luân cân, đàm tiểu gian, tường lỗ hôi phi yên diệt.’ [1] Sau đó thì thích luôn phim cổ trang, hơn nữa làm biên kịch phim cổ trang cũng hay ho lắm, một mình nắm trong tay số phận cả ngàn nhân vật (tướng sĩ).”

Dịch Văn Trạch cầm chai bia đưa lên miệng uống, cái chai 330ml nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Dưới ánh đèn nhấp nháy của màn hình, vỏ chai lấp lánh trong suốt như ngọc lưu ly, Giai Hòa yên lặng nhìn anh, nhớ tới khi còn học trung học, mỗi lần thấy anh trên TV, cô đều vươn tay ra sờ, kêu lớn tên Dịch Văn Trạch, nghĩ đến đây, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Nhưng mà may mắn, trong này tối quá, có đỏ mặt cũng không bị phát hiện.

“Cổ quốc thần du, đa tình ứng tiểu ngã, tảo sinh hoa phát, nhân sinh như mộng, nhất tôn hoàn thù giang nguyệt.” [2] Anh nhẹ nhàng đọc câu kế tiếp, đầu nhẹ nhàng lắc, nửa cười nửa không: “Lúc trước đã từng diễn qua, có biết câu này.”

“Mạc Thiếu An?”

Từng vai diễn của Dịch Văn Trạch, không vai nào cô không biết. Mạc Thiếu An là vai diễn thời dân quốc, sống nơi bến Thượng Hải vàng son, là một nhân vật anh hùng, cô thậm chí còn nhớ rõ từng chi tiết trong đó, còn nhớ cảnh Dịch Văn Trạch quay lưng ngâm câu thơ này.

Dịch Văn Trạch quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen thẫm ấy lóe lên những tia sáng nhỏ, đẹp tới mức khiến người khác cảm thấy chói mắt: “Em thích nhân vật này sao? Mạc Thiếu An?”

“Thích, tôi thích chứ, một người đàn ông vừa chính trực vừa khí phách như vậy, rất hấp dẫn.” Giai Hòa còn phân tích thêm vài câu: “Mạc Thiếu An là một người thẳng thắn chính trực, không chịu nhượng bộ, vì thế mới dẫn đến thất bại, điều này chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao.”

Dịch Văn Trạch bật cười, giọng nói chậm rãi: “Anh hỏi là, là một khán giả, em có thích nhân vật ấy không?”

Giai Hòa bị anh hỏi như vậy, phát hiện ra hình như bệnh nghề nghiệp của mình lại tái phát rồi: “Ngại quá, động tới bệnh nghề nghiệp của tôi rồi. Là một khán giả...” Cô bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, oán thầm trong lòng. Thích, đương nhiên là thích rồi, vai diễn của thần tượng thì làm sao không thích cho được. Ngoài mặt Giai Hòa giả vờ khát nước, cầm cốc rượu lên: “Rất thích, nhất là khi anh ta lên thuyền đi khỏi Trung Quốc.

Chính là tập ấy, Dịch Văn Trạch mặc bộ áo kiểu Tôn Trung Sơn [3], đối mặt với đại dương mệnh mông, mà hoài niệm lại trận Xích Bích năm xưa.

Thù quốc, tình nữ nhi, đều ở trong ánh nhìn ấy mà biến mất...

Buổi tối khi về phòng, Kiều Kiều cọ cọ vào người Giai Hòa. Cả người cô nàng đều đắm mùi rượu, mơ mơ màng màng nằm trên giường, nói với cô: “Thần tượng của em đúng là tốt quá đi, đối xử với fan tốt như vậy.”

Giai Hòa nhìn chăm chăm vào màn hình, cũng không quay đầu lại: “Đương nhiên.”

“Ông chủ của chị không thích mấy tin tức lá cải này, nếu không hôm nay chắc đã vớ bẫm rồi.” Kiều Kiều bĩu môi, nói tiếp: “Em xem cái bộ phim gì đó về thời nhà Thanh gần đây, scandal của đạo diễn với cô diễn viên kia đã đầy rẫy mặt báo rồi kìa.”

Giai Hòa không nói tiếp, cuộc trò chuyện hôm này của cô với Dịch Văn Trạch, đã mang lại cho cô cảm hứng để viết thêm vài chi tiết cho kịch bản, nếu không ghi ra chỉ sợ cô sẽ quên mất. Bởi vì Kiều Kiều đang ngủ, cô chỉ có thể mở đèn bàn, không hề chớp mắt nhìn vào màn hình mà gõ chữ. Gõ hơn hai ngàn chữ thì coi như cũng xong, cô ngẩng đầu lên mới phát hiện cổ mình đã cứng như khúc gỗ rồi.

Cô xoay người vặn thắt lưng, nhìn đồng hồ, còn một lát nữa mới đến giờ ngủ, vẫn có thể đi mát-xa được.

Tổ kịch bản được dài ngoẵng cũng không tệ lắm, mời ba nhân viên mát-xa tới, chỉ cần là sẽ có ngay. Cảnh quay ngày mai rất hấp dẫn, chắc hẳn mọi người đã đi ngủ hết rồi, nhân viên mát-xa chắc đang rảnh rồi, Giai Hòa nghĩ thế, bèn đá đá móng của Kiều Kiều đang chìm dưới đồng chăn: “Em đi ra ngoài mát-xa một chút, nhớ chờ cửa em đó.”

Kiều Kiều hừ nhẹ hai tiếng, hình như là đã nghe được, Giai Hòa chỉnh âm lượng điện thoại của cô nàng tới mức lớn nhất, mới an tâm đi ra cửa. Dù sao từ phòng cô qua đó chỉ cách vài phòng, nên cô cũng không chú ý ăn mặc, chỉ mặc một bộ đồ thể thao, đi dép lê, nhanh chóng đi tới phòng mát-xa, gõ cửa.

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, cửa sổ trong phòng cũng đang mở, đứng trong phòng có thể nhìn thấy ánh trăng đêm nay rất sáng, còn có những bông tuyết đang rơi lả tả giữa đêm khuya thanh vắng.

Thì ra, tuyết đã bắt đầu rơi rồi.

Cô thu lại ánh mắt, mới phát hiện giường mát-xa trong góc tối còn có một người, trong tay còn đang cầm áo khoác và mũ lưỡi trai.

Người ấy nghe được tiếng vang, ngẩng đầu, nở nụ cười, đưa một ngón tay lên miệng.

Ba nhân viên mát-xa đều là người khiếm thị, không ai có thể nhìn ra anh là ai. Giai Hòa nhìn chăm chăm vào anh, không hiểu được ý anh là gì, nhưng cũng theo ý anh, không nói thành tiếng.

“Nghe nói lần này nam chính là Dịch Văn Trạch sao.” Người mát-xa cho Giai Hòa chỉ cô nằm lên giường, nói chuyện với người đang mát-xa cho Dịch Văn Trạch: “Không phải anh ta là thần tượng của anh sao?”

Người đó nói: “Không phải tôi, là con gái của tôi.”

“Đợi quay phim xong, có muốn nhờ đoàn làm phim xin chữ kí hộ anh không?”

“Không cần đâu.” Người kia cười nhẹ một cái, thấp giọng nói: “Nghe con gái của tôi nói, thần tượng của nó đang vướng phải vụ ly hôn, nhất định tâm trạng sẽ rất tệ. Lần sau có cơ hội thì sẽ xin chữ kí của anh ta sau vậy.”

Hai người nói với nhau xong, lại tiếp tục im lặng làm việc.

Thì ra hai người kia này giờ đang nói về anh...

Dịch Văn Trạch thấy cô có vẻ như đã hiểu ra rồi, bèn cúi đầu xuống, tiếp tục nghỉ ngơi.

Lúc này người mát-xa cho Giai Hòa cũng bắt đầu hỏi cô muốn mát-xa chỗ nào, Giai Hòa nhờ anh ta mát-xa cổ ình xong, vùi đầu xuống gối. Loại cảm giác này thật là kì lạ, trong phòng rõ ràng có rất nhiều người, nhưng cảm thấy anh và cô rất thân thiết, như thể là bạn bè với nhau vậy.

Giai Hòa cảm thấy trong lòng ngọt ngào, thì ra cô và thần tượng đã trở thành bạn bè được rồi.

Trên cổ có cảm giác tê tê do bị ấn xuống, khiến cho cô cảm thấy mơ màng, như trong một đêm mùa hạ kia, ở trên đường lớn của Bắc Kinh, tay ôm ván trượt, tán gẫu cùng bạn bè, gió lạnh đêm khuya phả vào mặt thật sáng khoái. Hình như, có người lay lay cánh tay của cô, hỏi có muốn về phòng để ngủ hay không, nhưng cô càng rúc đầu vào gối, chìm vào sâu trong giấc mộng...

8. Chương 8: Mong Làm Bạn Bè 2

Khi Giai Hòa tỉnh lại, cô đang nằm trong phòng mát xa, trên người có đắp chăn.

Trong lòng Giai Hòa chột chột dạ, cô ngồi xuống, nhìn không gian phủ kín tuyết trắng bên ngoài, lại bắt đầu ép mình nhớ cho ra hôm qua đã ngủ như thế nào, rồi sao lại từ giường mát xa mà đến cái giường lớn này. Cuối cùng cũng không có kết quả gì.

Tâm trí lại lơ mơ đoán được, ba nhân viên mát xa kia đều là người khiếm thị, nhất định không thể bế mình lên giường được, chẳng nhẽ...Cô đập mạnh đầu, âm thầm tự mắng mình háo sắc.

Cứ ngây ngốc một hồi như vậy, Giai Hòa mới xuống giường, xỏ dép đi ra ngoài.

Ba chiếc giường mát xa đều trống không, thầy thợ đã về ngủ cả, lúc này vẫn còn chưa làm việc, bên trong phòng chỉ có mỗi mình Giai Hòa, rất yên tĩnh. Cô nhìn nhìn di động, mới hơn bảy giờ, vừa định cân nhắc xem Dịch Văn Trạch đi lúc nào thì có người đẩy cánh cửa phía sau ra. Quay đầu nhìn, là Dịch Văn Trạch đang đóng cửa lại.

“Chào buổi sáng.” Dịch Văn Trạch chào hỏi đơn giản.

“Chào buổi sáng...” Giai Hòa ghen giọng, trân trối nhìn anh, “Hôm nay anh không có cảnh quay à?”

Chỉ là đối thoại bình thường, nhưng mà ở thời điểm này, tại nơi này, có chút màu sắc hư ảo...

Dịch Văn Trạch thả thẻ phòng xuống quầy bar nhỏ: “Vì quay về sớm nên hôm nay coi như tranh thủ nghỉ ngơi.”

Giai Hòa cười cười, lại không biết mình nên nói cái gì, cũng không biết mình về phòng thay quần áo ấm như thế nào, ngồi lên chiếc xe còn trống của đoàn làm phim. Kỹ thuật lái xe của Dịch Văn Trạch vô cùng tốt, cũng rất quen thuộc Hoành Điểm, đưa cô đến một nhà hàng Hong Kong. Nhà hàng nằm bên lề một con đường đang sửa chữa, xe không thể chạy vào được, chỉ có thể đỗ ở ngã tư. Giai Hòa theo anh xuống xe, dẫm lên lớp tuyết mỏng, cẩn thận vòng qua những vũng nước, nhưng vẫn khiến giày bị bẩn.

Đến cửa, cô chà lấy chà để đôi giày trên tấm chà chân đặt trước cửa hàng, sợ tuyết bùn làm bẩn sàn.

Mãi cho đến lúc hoàn toàn sạch sẽ, Giai Hòa mới đẩy cửa bước vào. Dịch Văn Trạch đang thấp giọng nói chuyện với ông chủ nhà hàng bằng tiếng Quảng Đông, mỉm cười nhìn Giai Hòa đi vào mới ngừng cuộc trò chuyện với ông ta, đưa cô ngồi trong một bàn ăn ở vị trí khuất. Trong nhà hàng lúc này cũng chỉ có vài người ngồi, Dịch Văn Trạch ăn mặc bình thường, vành mũ đè thấp, không khiến nhiều người chú ý đến.

“Mì vẫn thần?” Dịch Văn Trạch hỏi.

“Được ạ.” Bụng sôi ùng ục, lại là ngày tuyết rơi nhiều, mì vẫn thần rất thích hợp.

“Mì xào.” Dịch Văn Trạch chọn món trước, ông chủ vừa cười ghi nhớ, vừa bảo anh rất ‘chung thủy’, khẩu vị đến giờ vẫn không đổi.

Sao lại...giống món mình thích thế.

Giai Hòa chột khựng lại. Mì xào vốn là món ăn ưa thích của cô, nhưng mà nếu mình chọn giống anh thì có phải miễn cưỡng quá không? Cô bắt đầu căng thẳng lật lật menu, phát hiện rằng gần gũi với thần tượng thực đau khổ, ngay cả ăn một bữa sáng thôi cũng như ngồi trên một miếng băng mỏng.

“Mì xào ở nơi này rất ngon.” Dịch Văn Trạch nhìn cô, đề nghị, “Em có thể thử một lần xem.”

Giai Hòa gật gật đầu, nhẹ nhàng thở ra.

“Em muốn uống gì?”

“Cà phê, Espresso.” Giai Hòa quyết định nhanh.

“Xem ra em rất mệt.” Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn tờ thực đơn của mình, “Sáng sớm uống cà phê Espresso không tốt cho dạ dày, Breve cùng Mocha lại hơi nhạt, dùng Con Panna là hợp nhất.”

Rất sẵn sóc...

Suýt nữa nước mắt Giai Hòa lại giàn giụa.

Lúc mì được dọn lên, điện thoại của Giai Hòa chợt vang, tên hiển thị trên màn hình là Kiều Kiều. Lúc nhìn thấy tên chị, trong lòng cô chợt lộp bộp một tiếng, nhớ tới lời dặn của chị tối hôm qua, nhanh chóng bắt máy. Ở đầu dây bên kia, Kiều Kiều gấp liền mấy cái, “Chị bảo, em cùng Văn Trạch đi đâu vậy hả?”

“Em đang ăn sáng, chút nữa sẽ về khách sạn nói chuyện kịch bản sau.” Giai Hòa giả vờ giả vịt.

“Khốn thật,” Kiều Kiều cười mắng, “Đừng giả vờ, hai người lấy xe đi rồi còn đâu.”

Giai Hòa ừ ừ hai tiếng, cầm thìa giả vờ che mặt, thoáng nhìn trộm Dịch Văn Trạch.

Anh đang cầm cốc trà chanh, uống một ngụm nhỏ.

“Được rồi được rồi,” Kiều Kiều chọc, “Em vội cái gì thế hở, chị còn định bảo em mua giúp chị loại nào nóng nóng, xem em hoảng đến vậy. Quên đi, chị uống Nestlé [1]cũng được.” Nói xong, cũng rất thức thời cúp điện thoại.

Giai Hòa để điện thoại lên bàn, bắt đầu ăn mì. Nhìn Dịch Văn Trạch tựa hồ cũng không sốt ruột quay về, anh cúi đầu nhìn di động, nên cô cũng không dám ăn quá nhanh. Mãi cho đến lúc trong nhà hàng chỉ còn lại hai ba vị khách mới buông thìa xuống.

Cà phê chỉ còn non nửa cốc, Dịch Văn Trạch vẫn nhìn di động như ban nãy. Từ góc độ này có thể nhìn thấy hàng mi của anh. Nắng sớm bên ngoài cửa sổ, cộng thêm góc độ thích hợp, con người trước mặt chợt khiến Giai Hòa có xúc cảm như đang xem poster, thực chìm đắm. Giai Hòa âm thầm cảm thán, mới phát hiện bản thân mình không được lịch sự lắm, cúi đầu tiếp tục khuấy khuấy cốc cà phê đã lạnh.

“Xin lỗi em, anh đang chờ phản hồi của bộ phim mới.” Dịch Văn Trạch ngẩng đầu, chú ý tới việc Giai Hòa vẫn còn khuấy cà phê, liền gọi ông chủ thêm một ly khác, đặt trước mặt Giai Hòa, ý bảo cô đổi để uống.

Từng giây từng phút, ở cạnh nhau còn căng thẳng hơn cả lúc diễn xuất, nhưng cô cũng không dám nói anh mau về.

Lúc đang yên lặng than thở, di động lại vang lên. Giai Hòa vốn tưởng là Kiều Kiều, nhưng cũng là một con quỷ đòi mạng khác. Vừa bắt máy, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói khổ sở của Tiêu Dư: “Không phải đâu à, ta chỉ muốn gọi thử thôi, ai ngờ giờ này mi có thể bắt máy——”

Giai Hòa rầu rĩ: “Ta đang ăn sáng.”

“Bác Kinh có tuyết, Thượng Hải có không?”

Giai Hòa càng buồn bã hơn: “Ta đang ở Hoàn Kiếm với đoàn làm phim.”

“Ai diễn?”

Giai Hòa chột dạ nhìn Dịch Văn Trạch, không dám bảo là anh, chỉ nói ra tên nữ diễn viên chính.

“Là thông đồng với người đẹp của bạn trai cũ à.” Tiêu Dư đang ăn sáng, giọng nói cũng không rõ ràng lắm, “Người thật nhìn đẹp không hả?”

À phải, scandal lan rộng hơn một ngàn bốn trăm km.

Giai Hòa thở dài: “Đẹp lắm, xinh lắm. Nói vấn đề chính đi, mi gọi điện tìm ta có việc gì?”

“Ồ ờ, biên kịch đại nhân,” Ở đầu dây bên kia, Tiêu Dư cười he he, “Ta có một khách hàng bên giới thiệu mỹ phẩm, muốn tìm một ngôi sao nữ làm người đại diện, mi đoán thử xem? Ta dự định cả đồng công ty, đừng nói là một, ba bốn chỗ cũng không đào ra. Chỉ cần là một ngôi sao nữ, từ cổ trở lên mặc kệ là trang điểm hay dưỡng da gì, toàn bộ ký hết.”

Giai Hòa giữ điện thoại, bắt đầu đổ sữa thêm đường, “Cho nên?”

“Cho nên tìm mi nhờ tí, xem mỹ nhân nào có thời gian, hoặc hỏi xem có ai gần hết hạn hợp đồng không, ta nhanh chân làm luôn.”

“Chuyện này mi nên tìm Kiều Kiều, tìm ta vô dụng thôi. Chị í là nhà sản xuất, quen nhiều ngôi sao hơn.”

“Kiều Kiều bảo ta tìm mi á,” Giọng bên kia lập tức ai oán, “Vừa cúp điện thoại chứ đâu. Chị ấy bảo gần đây mi quen Dịch Văn Trạch mà. Yêu cầu kiểu này quả thực hơi trẻ con. Mà ôi, không nói thì ta quên mất, mà sao mi lại quen được với thần tượng mi vậy hả, ta nghe đồn thế...”

Đầu dây bên kia đang thao thao bất tuyệt mà cảm thán, trên mặt Giai Hòa đã chuyển đủ màu sắc. Cô lại liếc nhìn Dịch Văn Trạch một cái, đằng hắng ngắt lời: “Ngừng đi, có gì về nói sau.” Nói xong, nhanh tay cúp điện thoại, quyết đoán tắt máy cầu mong thanh tịnh.

Lúc trong lòng còn bồn chồn, Dịch Văn Trạch nhướn mắt nhìn cô: “Có chuyện gì vậy?”

Giai Hòa bật thốt: “Bạn của tôi đang muốn tìm một ngôi sao nữ làm đại diện ỹ phẩm nhưng vẫn chưa tìm được.”

Cô chỉ là thuận miệng nói ra, không nghĩ tới chuyện người ngồi trước mắt mình lại cầm di động lên, gọi điện đến công ty mình, nói chung là kiểm tra xem có nghệ sĩ nào trong công ty chuẩn bị ký hợp đồng thì báo lại.

Tay anh cầm chiếc iPhone màu đen, ngón trỏ ấn vào màn hình điện thoại, phát ra những thanh âm nhỏ nhưng có tiết tấu.

Giai Hòa cúi đầu, uống liền một lúc hai ngụm cà phê, trái tim bắt đầu chậm chậm theo ngón tay anh bấm điện thoại mà nhảy lên, thông thả nhưng mạnh mẽ. Cô nhìn thức ăn trên bàn, trên lớp kính dày lại có dấu tay mờ mờ nhưng cũng rất sạch. Giai Hòa lẩm bẩm vài cái tên, đầu óc lại trống rỗng, muốn nói rằng anh không cần phải làm như vậy đâu, nhưng lại không thể nói nên lời.

Qua một lát, Dịch Văn Trạch mới nói câu cảm ơn, ngắt điện thoại: “Hợp đồng của Thiên Sở cũng sắp hết, nếu bạn em muốn, anh có thể bảo người đại diện của cô ấy đến để nói chuyện.”

Suýt chút nữa Giai Hòa làm rơi thìa. Cô hoàn toàn quên mất rằng, Thiên Sở chung công ty quản lý với Dịch Văn Trạch.

“Nhưng mà hiện tại có vài nhãn hàng đang muốn mời Thiên Sở. Tiêu chuẩn của cô ấy hơi cao, nếu nhãn hàng của bạn em là của công ty nước ngoài thì tốt, còn nếu là trong nước thì cũng chỉ có thể dựa vào số tiền công ty bạn em trả để quyết định.” Dịch Văn Trạch bình thản nói xong, từ biểu cảm đến giọng nói không có gì bất ổn.

Giai Hòa vâng vài tiếng, giọng nói có chút chua chát: “Được ạ, để em hỏi lại nó.”

“Em ăn xong rồi chứ?” Dịch Văn Trạch cất điện thoại vào.

Giai Hòa gật gật đầu, buông cốc xuống, trưng ra dáng vẻ đi lúc nào cũng được cả.

Nụ cười Dịch Văn Trạch càng sâu hơn, anh đến quầy thu ngân thanh toán. Hai thanh niên ngồi gần cửa ra vào nhận ra anh, nghiêng đầu trao đổi vài câu, một cô gái lập tức đứng lên, vô cùng phấn khởi xin anh chụp ảnh chung, nhưng lại ngoài ý muốn bị anh mỉm cười từ chối. Anh vừa rút tiền mặt từ ví tiền vừa nói rằng mình đang dùng bữa với bạn, không tiện chụp ảnh chung. Lúc nói chuyện, Giai Hòa lại đi đến bên cạnh anh, ánh mắt cô gái lại quắc lên, nhìn cô chằm chằm ba giây.

Lúc trở về khách sạn, Kiều Kiều vẫn còn quần chăn ngủ khì. Giai Hòa thấy chị trùm kín mặt thì bỗng bốc hỏa, kéo một góc chăn lên, để một luồng hơi lạnh theo lỗ hổng tràn vào. Người nằm trên giường giật mình nhảy dựng lên: “Điên mất! Để gì chị có được một ngày để ngủ nướng hả hả!!”

“Hai người thông đồng với nhau ‘chỉnh’ em đến thăm còn ngủ được á?” Nội liềm buổi sáng hoàn toàn không có, chỉ còn một Giai Hòa đang trong trạng thái nửa phát điên.

“Chị đây là tạo cơ hội cho em nhé,” Kiều Kiều đoạt lấy chăn bông, cuộn lại thành miếng bánh chưng: “Sao hả, anh ấy có giúp gì em không?”

“Thiên Sở,” Giai Hòa cắn răng nói, “Hợp đồng đại diện của Thiên Sở sắp hết.”

Kiều Kiều run run, lẩm bẩm nói: “Thiên Sở? Không nhầm lẫn gì đấy chứ?”

“Chị nghe em một chút, đừng nói với Tiêu Dư đấy.” Giai Hòa ném áo khoác lên giường, lẩn lẩn, chui tọt vào chăn.

“Em ngốc hử, đương nhiên là phải nói rồi, hơn nữa là còn phải nhiệt tình thúc đẩy.” Kiều Kiều tà ác nhìn cô: “Anh tình em nguyện thì em sợ cái gì? Chắc chắn là Dịch Văn Trạch vì em mới nói chuyện với Thiên Sở, là đối xử cực kỳ đặc biệt. Nếu em im im rồi phát hỏa thì sao nào? Đó là thần tượng của em đấy.”

Giai Hòa nhắm mắt ngủ, mặc kệ chị.

Kiều Kiều chợt nhớ đến chuyện gì đó, lập tức kéo tấm chăn bông của cô, “Ngay trong ngày anh ấy liên tìm Thiên Sở để giúp em chuyện quảng cáo, nói xem nói xem, hai người đã làm cái gì?”

“Em chỉ ngủ trong phòng mát xa thôi.” Giai Hòa đang trong cơn giận, đã sắp đến điểm giới hạn.

“Thôi đi, nửa đêm hôm qua chị tỉnh ngủ,” Kiều Kiều nghiêm túc nhìn cô, “Thấy em chưa về phòng nên đi tìm. Đoán xem, em biết chị nhìn thấy cái gì không?”

Giai Hòa nghe mấy câu của Kiều Kiều nói, không hiểu sao chợt dạ, bắt đầu sắp xếp ý. Lúc chuẩn bị biện hộ mấy lời đồn đại nhằm nhĩ gì đó, di động vang lên.

Cô bi phần cầm điện thoại lên, alo một tiếng, bên kia tựa hồ rất im lặng, chỉ có một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên: “Xin chào, tôi là Thiên Sở.”

[1]: – Nestlé, công ty thực phẩm và giải khát lớn nhất trên thế giới với rất nhiều mặt hàng đa dạng.

9. Chương 9: Mong Làm Bạn Bè 3

Mấy cuộc gọi cô nhận được ngày hôm nay, đúng là càng lúc càng kích thích tinh thần.

Giai Hòa nắm chặt di động, khựng lại vài giây rồi mới nói: “Xin chào.”

Kiều Kiều làm điệu giương nanh múa vuốt, dùng khẩu hình hỏi cô xem đó là ai, cô chỉ đặt ngón trỏ lên môi rồi xuống giường.

“Nãy giờ cô không nói gì, tôi còn tưởng mình bấm nhầm số,” Thiên Sở thoải mái nói, “Hơi đột ngột chút, đáng lẽ là người đại diện của tôi sẽ liên hệ với cô, nhưng nếu là bạn của A Trạch thì tự mình gọi có lẽ tốt hơn.”

Giọng nói của cô nàng rất êm tai, Giai Hòa vốn nghĩ một ngôi sao ca nhạc như Thiên Sở thì mãi mãi không rời được phòng thu âm. Nhưng chỉ qua một cú điện thoại này, cô liền hiểu được nguyên nhân khiến Thiên Sở nổi tiếng nhanh đến vậy, không những thông minh biết cách lợi dụng scandal mà bản thân cũng có chút “vốn liếng”.

“Thật ngại quá.” Giai Hòa vào toilet, nhanh chóng khóa cửa lại, “Chắc là anh Dịch cũng nói với chị rồi, bạn tôi muốn tìm một người đại diện cho nhãn hiệu mỹ phẩm nên có nhờ tôi, không ngờ lại có thể liên hệ được với người nổi tiếng như cô, nên nhất thời không phản ứng kịp.”

Thật ra, điều không ngờ tới là, sau khi ăn sáng cùng thần tượng xong lại nhận được điện thoại từ vợ trước của anh.

Không giống như việc phải đối mặt với rắc rối, Giai Hòa lại có vẻ rất bình tĩnh. Xem ra mấy năm làm biên kịch không phải là không thu được gì, ngoài những lúc đối mặt với thần tượng thì hơi khác lạ một chút, còn với những ngôi sao khác cũng chỉ như một người qua đường.

Thiên Sở trầm ngâm một lát, “Tôi sẽ gửi cho cô cách thức liên hệ với quản lý của tôi, nếu được, hy vọng có cơ hội hợp tác.” Bỗng nhiên Thiên Sở nói xin lỗi rồi dừng lại, bên cạnh hình như đang có người thấp giọng nói chuyện với cô nàng, vì điện thoại bị che lại nên không nghe rõ lắm.

Giai Hòa kiên nhẫn chờ, nhìn vào tấm gương trong toilet để mình được tỉnh táo hơn.

Tình tiết thật ‘cầu huyết’! Ngay cả người làm biên kịch như cô đây còn không thể tiếp nhận loại tình tiết ‘cầu huyết’ này...

Một lúc sau, cô ta mới buông tay ra và tiếp tục nói chuyện: “Chị Mạch vốn đã tới hỏi tôi rồi, không ngờ A Trạch lại tự gọi điện cho tôi.” Thiên Sở không nói tiếp, khẽ cười rồi mới nói: “Trong tuần này tôi sẽ đến Hoàn Kiếm, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Giai Hòa đáp lời, rồi nói cảm ơn mấy lần. Hình như phía bên kia có việc bận nên cũng không nói nhiều nữa. Cúp điện thoại, cô mới thở dài một hơi, đầm đẩm ngực trần định mình, lại chợt nhớ tới một vấn đề. Tuần này đến Hoàn Kiếm? Gặp thần tượng? Chẳng lẽ muốn “gương vỡ lại lành”?

Cả đầu cô dày đặc dấu chấm hỏi, lại bị suy đoán to gan này làm cho đờ ra. Người ngoài cửa đã không chờ được nữa, bắt đầu gõ cửa, “Mở cửa, mở cửa.”

Giai Hòa vừa mở cửa ra, Kiều Kiều liền nhướn mặt lên, cười hì hì mà nhìn cô, “Ôi chào, còn trốn vào toilet nghe riêng cơ đấy.”

“Thiên Sở.” Giai Hòa thành thật khai báo.

Kiều Kiều trừng mắt nhìn, lại trừng mắt lần nữa, “Truy kích ngàn dặm? Hai người bọn em, rốt cuộc, ai là tình địch của ai nhỉ?”

Suýt chút nữa Giai Hòa thổ huyết, “Là vì chuyện tìm người đại diện, còn nữa, cô ấy nói tuần này sẽ đến Hoàn Kiếm.”

“Hoàn Kiếm?” Kiều Kiều neho mắt lại, “Quay phim ư? Chiều nay chị sẽ bảo Tiểu Âu điều tra.”

Giai Hòa lại không nghĩ thế, lấy di động ra gọi cho Tiêu Dư. Bên kia vừa nghe thấy tin này thì liền hét ầm lên, còn liên tục ép hỏi Giai Hòa rằng có phải có gì đó với thần tượng không. Không đợi Giai Hòa trả lời, cô nàng đã lập tức khẳng định, rồi bảo cô dùng mã nhân kế xin một lô chữ kí, để phòng sau này thất nghiệp sẽ bán được lấy một mớ tiền...

Giai Hòa dở khóc dở cười chặn lời cô nàng lại, rồi bảo cô ấy chờ thêm tin tức từ mình, lại dứt khoát cúp điện thoại, gục trên giường. Tắm chăn bông vẫn ấm, cô vui đầu nghe Kiều Kiều tra hỏi từng câu một, cố duy trì trạng thái giả chết.

“Được rồi.” Kiều Kiều oán hận nhìn cô, “Em không nói cũng được, chị đây cũng không thèm nói cho em biết tới qua đã thấy gì.” Chị vừa nói vừa mặc quần áo, tiện tay lấy tờ giấy nhét ở khe cửa xem, “Em đừng cầu xin chị đấy nhé.”

Giai Hòa hít thở sâu, tiếp tục giả chết.

Chẳng lâu sau, Kiều Kiều nói với cô rằng Thiên Sở đến quay phim thật, tốc độ thăng tiến của cô ta bắt đầu vượt ngưỡng rồi.

Vừa tỉnh dậy, Giai Hòa đã nghĩ ngay đến chuyện này, lại không kìm được muốn xem biểu hiện trên mặt Dịch Văn Trạch. Cuối cùng, cô chỉ có thể cảm thán, thần tượng đúng là thần tượng, bình tĩnh vô cùng.

Bởi vì ba ngày phải về Hồng Kông, mấy hôm sau, gần như tới nào Dịch Văn Trạch cũng tới vào lúc đã muộn.

Giai Hòa ở khách sạn, bắt đầu cảm thấy không quen với sự nhàn rỗi. Cô cùng Đạo diễn Khương bàn về phân đoạn kịch bản tiếp theo, có đôi khi ngồi tận bốn năm tiếng, đến lúc mệt mới đi dạo với tổ biên kịch. Cô luôn đứng giữa một đám người để xem Dịch Văn Trạch diễn, hoặc là nghe đạo diễn hướng dẫn, có đôi khi cùng mọi người trò chuyện, nhưng vì quá bận nên không trao đổi gì nhiều.

Trên Weibo, thi thoảng Dịch Văn Trạch sẽ cập nhật vài bức ảnh mới chụp, nhưng phần lớn đều không có ghi chú gì kèm theo.

Chỉ đúng một lần là có vẻ đặc biệt, anh chụp hình với một suất cơm với đầy ắp đồ ăn, và nói rằng đùi gà là món tuyệt vời nhất hôm nay. Giai Hòa nhìn chăm chăm cái đùi gà, cảm thấy rất quen mắt, nghĩ mãi mới nhớ ra. Bữa cơm hôm đó, đáng lẽ là mọi người được cùng nhau ăn...Không ngờ mình là fan của anh cũng được chăm chút chút, có thể cùng thần tượng ngồi trong thời tiết nóng đến 45 độ gặm đùi gà.

Nghĩ nghĩ một chút rồi lưu hình lại. Giai Hòa phấn khích kẹp tấm ảnh vào trong tập tài liệu, còn đặt tên “Cùng ăn đùi gà với thần tượng.”

Cứ như thế, Giai Hòa quay về khoảng thời gian như khi bắt đầu, lướt Weibo còn nhiều hơn cả xem người thật.

Một buổi tối, cô bàn chuyện với Đạo diễn Khương đến tám giờ, bỗng nhiên ánh mắt Đạo diễn Khương lia ra ngoài cửa sổ, “Lại có tuyết rồi.”

Giai Hòa cầm cái tách, quay đầu nhìn ra ngoài, quả thực là có tuyết. Thời tiết năm nay cũng thật kì lạ, đã là tháng hai rồi mà vẫn rét căm căm, hơn nữa lại có tuyết rơi.

“Hôm nay quay ngoại cảnh.” Đạo diễn Khương nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Hai giờ chiều nay mới bắt đầu, bây giờ chắc là vẫn chưa quay xong đâu, đi, đi xem thế nào.”

Giai Hòa không dám chậm trễ, vội vàng khoác áo rồi theo Đạo diễn Khương lên xe đến trường quay.

Tuyết rơi không nhiều nhưng rất lạnh.

Lúc cô đến trường quay, thấy không ít người đang tụ tập một nơi cùng uống nước ấm. Vì vừa từ khách sạn đi ra, trong xe lại có điều hòa, nên vừa xuống xe cô đã thấy lạnh, lúc này mới phát hiện ra ghế ở đây đều như được phủ thêm một lớp băng mỏng, vì vậy cô mới có chút luyến tiếc sự ấm áp. Trong đầu cô lại cố nghĩ xem lúc này đang diễn cảnh gì, có khi nào lạnh quá mà làm ảnh hưởng đến thần tượng không. Đang miên man nghĩ, bỗng một đôi giày đen xuất hiện trước mắt cô.

“Lạnh thế này mà vẫn đến trường quay?” Dịch Văn Trạch nói.

Chỉ bằng một câu của thần tượng, đầu óc có linh hoạt thế nào đi nữa cũng thành ra rối mù, chẳng thể nghĩ được gì nữa.

Giai Hòa dút tay vào túi, khuôn mặt bị chiếc khăn choàng che gần hết, chỉ lộ đôi mắt đen láy, nhìn Dịch Văn Trạch chăm chú mấy giây rồi mới nói: “Đạo diễn Khương thấy tuyết rơi nên bảo là đến xem tiến độ thế nào.”

“Em muốn uống chút nước ấm không?” Dịch Văn Trạch ôn hòa hỏi, trên người vẫn mặc trang phục diễn nặng nề bức bí, nhưng nhìn qua thật phong lưu phóng khoáng.

Giai Hòa lắc đầu, “Vừa rồi ở khách sạn cũng uống nhiều rồi, không cần đâu, anh nhanh vào trong tránh gió đi.” Cô nói xong liền lui về sau hai bước, nhường lối đi cho Dịch Văn Trạch, nhưng suýt chút nữa thì làm đổ một cái ghế dựa, lại còn đá bay một cái đèn lồng...

Trong lòng thầm kêu rên, đúng là rất mất mặt.

Thật ra chỗ cô đứng cũng không ấm lắm, nhưng ít nhất có thể tránh được gió.

Lúc Dịch Văn Trạch đến gần, Kiều Kiều vừa khéo nhìn thấy Giai Hòa, đang định đến chào, lại thấy Dịch Văn Trạch thì dừng bước, thừa dịp anh đưa lưng về phía mình liền nắm tay làm kiểu cổ lên với Giai Hòa. Giai Hòa khóc không ra nước mắt, nhưng mặt thì vẫn căng cứng, không dám để thần tượng nhìn thấy cảnh tượng sau lưng anh.

Đương nhiên, trên đời này có một Kiều Kiều thức thời thì lại có một A Thanh không biết ý.

Dịch Văn Trạch vừa định đi, A Thanh liền cầm bình nước lại, lấy ra hai cái cốc giấy, đưa mỗi người một chiếc. Giai Hòa muốn nói nhưng đã muộn rồi, chỉ có thể đón lấy cốc lười uơ nóng hổi trong tay thần tượng, đứng ngây ngốc. Tuyết rơi ngày càng nhiều, như thế đây chính là lần sau cuối cho cả mùa đông, trút hết tất cả những gì mình có trong một lần.

“Vẫn chưa có cơ hội hỏi, chuyện của bạn em thế nào rồi?” Dịch Văn Trạch cao hơn cô một cái đầu, vừa hay đứng chắn trước gió, ngăn Giai Hòa với luồng không khí lạnh bên ngoài.

“Tôi đã liên lạc với người đại diện của cô ấy rồi, kế tiếp còn phải nói chuyện xem thế nào.” Giai Hòa vô cùng cảm kích, nhưng vẫn dè chừng với cái tên “Thiên Sở” này, “Cảm ơn anh.”

“Không cần phải khách sáo như vậy, đều là chuyện làm ăn của công ty, nếu có thể ưu tiên đến bạn bè là tốt rồi.”

Dịch Văn Trạch nói xong lại nói với A Thanh vài câu, bảo cô ấy rót chút nước cho nhóm fan. Giai Hòa thấy anh nói thế mới phát hiện ra, vì hôm nay quay ngoại cảnh nên ở phía xa có mười mấy người hâm mộ, đương nhiên hơn một nửa là của Dịch Văn Trạch. Vì phải đi quay phim ngay nên anh không qua chào họ, không giống như nhiều nam diễn viên hay chạy ra “diễn trò” với fan, nhưng chỉ bằng hành động rót nước này đã đủ thấy anh yêu quý fan đến mức nào.

Lúc này, đạo diễn đã yêu cầu tiếp tục. Anh đưa chiếc cốc cho A Thanh, đi đến khu vực chiếu sáng trung tâm, trầm giọng phối hợp với Liêu Tĩnh, bắt đầu diễn cảnh tình cảm mặn nồng. Giai Hòa chăm chú xem, A Thanh đứng bên cạnh rót thêm nước ấm cho cô, đang rót được một nửa thì khẽ kêu, thấp giọng nói: “Trời ạ, sao cô ta lại đến đây?”

Giai Hòa giật mình, theo phản xạ nhìn theo tầm mắt của A Thanh sang phía bên kia.

Một cô gái mặc chiếc áo lông dài màu hồng nhạt thản nhiên đứng một chỗ, bên cạnh còn có một nữ trợ lý, đang tiếp điện thoại. Vì cô ta đeo khẩu trang, quàng một chiếc khăn, lại đang đứng ở một góc tối nên lúc này chẳng có mấy người để ý đến, nhưng Giai Hòa chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra.

Dù sao cô cũng hát ca khúc của Thiên Sở nhiều như vậy, thân hình này, ánh mắt này, thật dễ dàng nhận ra.

10. Chương 10: Miệng Lưỡi Thế Gian 1

A Thanh tiếp tục cẩn thận, đầu tiên là dùng tiếng Phổ thông oán giận, nếu gặp chỗ nào khó biểu đạt được ý mình liền dùng tiếng Quảng Đông bổ sung. Nói chung cũng chỉ là oán giận chị Mạch – người đại diện của Dịch Văn Trạch – lại không thông báo trước một tiếng, lỡ như báo giới chụp được tin tức hai người này gặp nhau ở Hoàn Kiếm thì không biết sẽ lại xảy ra cái chuyện khủng bố gì nữa.

Giai Hòa úp hai bàn tay lại với nhau, hà hơi sưởi ấm, không nghe rõ cô nàng nói gì.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, toàn bộ nhân viên trong phim trường gần như đông lạnh đến nơi, nhưng xúc cảm của đạo diễn lại rất chi là high.

Vốn đây là cảnh quay dưới tuyết, dùng cảnh tự nhiên là tốt nhất, huống chi hôm nay, diễn xuất của Dịch Văn Trạch cùng Liêu Tĩnh vô cùng ăn ý, không uống phí cảnh trời cho, công việc cũng kết thúc nhanh.

Thiên Sở chờ fan hâm mộ đi đến mới đến bên cạnh Dịch Văn Trạch, tháo khẩu trang xuống chào một câu. Lần xuất hiện này của cô nàng không khác gì quả bom hạng nặng. Trong nhất thời, những nhân viên công tác trong phim trường đều đờ người ra, ánh mắt nhìn nhau tỏ ý bình thường nhưng vẫn không nhìn được mà thỉnh thoảng trộm nhìn hai người vài lần.

Chỉ có Dịch Văn Trạch như biết trước Thiên Sở sẽ đến, nét mặt vẫn bình thường, không có gì ngoài ý muốn.

Nhìn tình cảnh như thế, Giai Hòa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, rút di động, bắt đầu chơi ‘chim điên.’

Vừa rồi còn lo lắng phản ứng của thần tượng, bây giờ nghĩ lại thấy mình đã nghĩ nhiều quá. Giới giải trí luôn là ‘tan tan hợp hợp’ như vậy, thấy thì nhiều nhưng cũng không trách gì được. Có lẽ lần này đưa ra quyết định ly hôn cũng vì để giúp Thiên Sở. Giai Hòa nghĩ vậy, ngón tay ấn ấn vào màn hình, con gà màu vàng ‘viu’ một tiếng bay ra ngoài. Lại là một lần qua cửa thất bại...

“Em đang chơi cái gì thế?” Giọng của thần tượng bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu.

Giai Hòa chần chờ một chút: “Là chim điên.” [1] Nói xong, còn cố gắng nhớ tên tiếng Anh của nó, tránh việc thần tượng nghe không rõ tên đã phiên ra, rồi nhanh chóng bổ sung.

Dịch Văn Trạch như cười như không: “Em chơi đến cấp mấy rồi?” Lúc này anh đã thay trang phục diễn, bên ngoài chỉ mặc một chiếc áo khoác đen đơn giản, cúi đầu nhìn di động của Giai Hòa. Bởi vì khoảng cách rất gần, thậm chí Giai Hòa còn có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của anh khi nói. Không biết tại sao nhưng tim cô lại chột ‘tâm viên, ý mã’ [2], cố gắng điều chỉnh nụ cười, ngượng ngùng nói: “Mới qua cửa thứ ba thôi, tôi chơi không giỏi lắm.”

Dịch Văn Trạch cười ra tiếng, an ủi: “Chơi thường xuyên sẽ giỏi nhanh thôi.” Anh còn nói chưa xong, A Thanh đang dọn dẹp đồ ở bên cạnh đã bổ sung, rất tự hào: “A Trạch chơi ‘chim điên’ giỏi lắm đó nha.”

Giai Hòa lập tức nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ: “Một con chim có thể xuyên liên tục qua bao nhiêu cửa?”

Trò chơi này không khó, nhưng nếu muốn bắn một con chim qua cửa cũng đòi hỏi kỹ thuật này nọ. Cho tới bây giờ, mức qua cửa liên tục cao nhất trên Internet là mười lăm cửa, chỉ chừng đó thôi cũng đã đủ để khiến Giai Hòa hồ thẹn muốn chơi lại từ đầu.

Dịch Văn Trạch mỉm cười: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể xuyên liên tục khoảng bốn mươi ba cửa.”

Giai Hòa cười lẩn [3]. Thần tượng chính là thần tượng nha, ‘bất động thanh sắc’(tĩnh bọ, mặt không biến sắc) liền đã bại dấu mốc mười lăm cửa mà mình luôn sùng bái...

A Thanh cười hì hì, giơ tay chữ V lên, đặc ý dọn dẹp đồ đạc tiếp rồi ra ngoài trước. Lúc này Thiên Sở cũng nói chuyện với Đạo diễn Khương xong, đi tới, vươn tay phải ra với Giai Hòa: “Chào cô.”

Mỉm cười hay cau mày, đều rất duyên dáng.

“Xin chào.” Giai Hòa nắm nhẹ tay cô. Khác với những diễn viên phải quay phim hàng năm, tay Thiên Sở lại mềm mại, mang theo một chút hơi ấm.

Cô gái trước mặt, ngũ quan rất rõ ràng sáng sủa, nhìn hơi giống con lai. Trong lòng Giai Hòa thầm thở dài một hơi, đang cân nhắc chuẩn bị nói vài câu để xóa cảm giác xa lạ này đi, tay Thiên Sở đã buông lỏng: “Giai Hòa, nhìn cô có vẻ rất quen.”

Giai Hòa hoang mang nhìn Thiên Sở, trong đầu bắt đầu cẩn thận nhớ lại, cuối cùng cũng không có kết quả...Lúc trước còn là phóng viên, cô phụ trách mảng Tài chính và Kinh tế, sau khi đổi nghề làm biên kịch cũng không thường xuyên gặp diễn viên hay ca sĩ nhiều lắm. Bản thân cô lại thấy Thiên Sở trên tivi không biết bao nhiêu lần, nếu Thiên Sở nói cô đã gặp mình rồi, hẳn chỉ là cảm giác mà thôi.

Thiên Sở thấy Giai Hòa không trả lời, hơi nghiêng đầu liếc mắt, nhìn thoáng qua Dịch Văn Trạch một cái. Ánh mắt mang theo bí ẩn nào đó, không rõ cảm xúc.

Vị trí ba người đứng lúc này là ở một khúc rẽ của hành lang, treo dây bóng đèn màu vàng ấm áp. Dịch Văn Trạch đứng dựa người vào một cái cột, phía sau lưng anh là một cái đèn giấy, ánh sáng mờ nhòa phủ lên thân hình anh.

Dường như anh không thấy được ánh mắt của Thiên Sở, chỉ nhìn Giai Hòa nói: “Nếu em không có việc gì gấp thì đi ăn cơm trước.” Trong giọng nói ngoại trừ vẻ mệt mỏi vì mấy giờ quay phim liên tục, vẫn ôn hòa bình thản như trước.

“A, được ạ.” Giai Hòa lập tức trả lời, thuận tay nhét điện thoại vào túi áo.

Suýt nữa thì quên bém mắt, thần tượng vất vả đến tận bây giờ vẫn chưa ăn cơm tối.

Nhưng là, cô quét ánh mắt nhìn thoáng qua Thiên Sở đang có vẻ không vui thì chợt ý thức được một vấn đề nghiêm túc. Mình nói như thế nào cũng chỉ là người ngoài, đi ăn cơm chung có vẻ không được lịch sự lắm. Cô vừa nghĩ, vừa nhanh mắt tìm bóng Kiều Kiều, lại phát hiện ra trong toàn phim trường, ngoại trừ ba người thì chỉ còn lại vài nhân viên đang bận dọn dẹp đạo cụ trong tuyết...

“Hai người đi đi, tôi đã hẹn với đoàn làm phim ăn cơm trước rồi, bọn họ cũng đã chờ lâu.” Thiên Sở bỗng nhiên nói, cầm khẩu trang đeo lên, lại nhìn thoáng qua Giai Hòa, “Dù sao cũng phải ở Hoàn Hảo hai ba tháng, sẽ có cơ hội khác.”

Giai Hòa không nhìn được biểu cảm của Thiên Sở, nhưng có thể cảm nhận được trong giọng nói có ý gì đó. Cô nhìn nhìn Dịch Văn Trạch, thần tượng vẫn không mặn không nhạt như trước dựa vào cột, dùng tiếng Quảng Đông nói: ngày kia, buổi chiều, ba giờ.

Thiên Sở chần chờ một lúc, nói câu đồng ý, xoay người biến mất ở ngã rẽ. Gót giày nhọn in lên vệt tuyết còn đọng thành hai hàng kéo dài, hằn lên trên lớp tuyết trắng xóa lạnh lẽo, đẹp đẽ mà buồn thương.

Giai Hòa nhìn bóng Thiên Sở, không nắm bắt được ý nghĩ của mình. Lúc này Thiên Sở đợi lâu đến như vậy, tuyệt đối không phải chỉ nói hai ba câu liền đi, nhưng vì sao lại bỗng nhiên về thế? Toàn bộ thời gian

ăn tối, cô đều lặng lẽ quan sát Dịch Văn Trạch, nhưng rốt cuộc cũng không tìm được đáp án, vẫn tiếp tục được anh chăm sóc cẩn thận, tiêu diệt hơn một nửa bàn bánh bao nhân thịt...

Trở về phòng khách sạn, chuyện thứ nhất Giai Hòa làm là tìm những bài viết liên quan đến việc ly hôn của Dịch Văn Trạch, cẩn thận nghiên cứu nguyên nhân chính xác mà thần tượng ly hôn. Chuyện ly hôn gây ra nhiều ồn ào thị phi như vậy, hai nhân vật chính lại rất hòa thuận khi ở cạnh nhau, thật sự là khá khó hiểu. Trên đời này, ngay cả Châu Huệ Mẫn [4] vì muốn quay lại giới giải trí mà cũng làm ra ba scandal tới trời, Thiên Sở cùng Dịch Văn Trạch liên tục nhận được kịch bản mới, hay đây cũng chỉ là một lần đầu tư?

Lúc Giai Hòa nhìn chăm chăm vào màn hình, điện thoại bỗng rung mạnh lên. Tiện tay bắt máy, là giọng Cố Vũ.

“Giai Hòa, em ngủ chưa?” Giọng nói bên kia có chút khàn khàn, dường như là đang say.

Giai Hòa giật mình, một lúc lâu cũng không nói được câu gì, kẹp điện thoại bên tai, bắt đầu từ từ đóng mười mấy tab tin tức lại.

Hai người đều im lặng, không có người mở miệng nói chuyện trước. Trong phòng chỉ có âm thanh rất nhỏ của việc tắt tab trên trang web, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng gõ bàn phím. Năm năm sau mối tình đầu tiên, hai người từng yêu nhau và cũng có người từng phản bội, những điều còn sót lại chỉ còn chừng đó.

Qua một lát, Cố Vũ mới thở dài: “Em đang dùng máy tính sao?”

Giai Hòa ừ: “Đang đọc tin tức.”

“Sao chưa ngủ?”

“Thói quen,” Cô thuận miệng nói, “Lúc này với tôi mà nói thì chỉ mới ăn cơm tối xong, bước vào cuộc sống về đêm.”

Giọng nói của Cố Vũ luôn rất cuốn hút, hơn nữa lại có men say, rất giống như người dẫn chương trình của radio đêm khuya, mang theo sự dụ hoặc mơ hồ nào đó. Trước kia Giai Hòa rất thích giọng nói của anh, nhưng lúc này đây, không biết tại sao cô bỗng nhiên nhớ tới giọng Hong Kong mang theo âm phổ thông của Dịch Văn Trạch, ôn hòa không hoa mỹ, chậm rãi phân tích loại cà phê nào thích hợp với mình. Nghĩ lại có chút thấp thỏm thất thần.

“Bố mẹ em vẫn khỏe chứ?” Cố Vũ cắt ngang suy nghĩ của cô.

“Cũng không tệ lắm, mỗi ngày ba hay đi câu cá, mẹ vừa mới học chơi ‘đấu địa chủ’[5], ngày nào cũng khoe chiến tích cho tôi biết.”

“Còn ông nội bà nội?”

...

“Sức khỏe ông nội vẫn ổn định, bà nội đã qua đời năm trước.”

Cô đứng dậy, đến cửa sổ nhìn những tòa nhà cao thấp xa xa, bắt đầu nghĩ nghĩ ý tứ trong mấy câu hán nói. Tuy lúc trước khi chia tay vẫn nói là làm bạn bè, nhưng đó chỉ là những lời chia tay của mấy đôi tình nhân trong sách báo này nọ. Đêm dài người lặng như thế, bản thân cô lại nhận được một cuộc gọi đường dài chỉ để nói chuyện phiếm, lại chẳng có mục đích gì cả, thực là ‘quý hóa’...

“Em phải tự chú ý đến việc nghỉ ngơi,” Cố Vũ tiếp tục nói, “Hôm ấy nhìn em không có tinh thần lắm.”

Hôm ấy? Nếu hán ta không đột ngột xuất hiện, mình cũng không bị ép dậy lúc bảy giờ sáng, nguyên một ngày trời đầu óc đều choáng váng, mệt mỏi không rõ ràng. Nghe câu dặn dò gần gũi này, trong nhất thời Giai Hòa lại không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể tiếp tục im lặng.

Chắc Cố Vũ cũng nhận ra mình nói một câu không được thích hợp cho lắm, cười cười: “Em đừng để ý, uống vào nên nói dài dòng vậy. Lúc này cùng vài người bạn ăn cơm, chợt nhớ tới em là biên kịch nên giới thiệu một chút, cũng đúng lúc có người muốn đầu tư vào mảng phim truyền hình, muốn xem tất cả tác phẩm của em. Có lẽ sẽ có cơ hội hợp tác.”

Giai Hòa im lặng một thoáng, rồi mới cười nói tiếng cảm ơn: “Lần khác nếu có cơ hội sẽ gửi mail cho anh.”

“Được,” Cố Vũ nói, “Vẫn là địa chỉ email trước kia, em biết rồi đấy.”

Địa chỉ Yahoo, ID là jiahemyever.

Đó là cô ép Cố Vũ đăng ký, là những ngày tuổi trẻ còn xanh, bầu giờ nhớ đến, quả thực chỉ còn cảm giác chua chát mệt mỏi...

Ngoài cửa sổ, vài chiếc xe lướt ngang. Bởi vì tuyết rơi dày, ánh đèn xe mờ mờ mông lung.

Giai Hòa không biết làm thế nào, chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt đề tài này, nhưng miệng còn nhanh hơn so với não, nói: “Đúng rồi, có chuyện này, đúng lúc có anh ở đây, là về Dịch Văn Trạch.”

Đầu dây bên kia chần chờ một chút: “Em nói đi.”

“Thần tượng của tôi...báo chí đưa tin Dịch Văn Trạch ly hôn, thật vậy à?” Còn chưa nói xong, cô lại quỳnh điệp đập trán lên lớp cửa kính. Thật sự là không cao tay gì hết, lại dùng chuyện của thần tượng để lái sang việc khác.

Trầm ngâm một lúc lâu, Cố Vũ mới chậm chậm nói: “Vì sao em không hỏi trực tiếp Dịch Văn Trạch?”

Cô chỉ là một fan hâm mộ, làm sao dám hỏi thần tượng mình mấy vấn đề nhạy cảm này?

Giai Hòa lung túng nói: “Tôi cũng không thân thiết với anh ấy đến mức này. Thật ngại, muốn thông qua anh hỏi chút, nhưng quên mất anh là Tổng biên tập Tạp chí chứ không phải tuần san giải trí.”

Cô vừa định bảo Cố Vũ quên chuyện này đi, bên kia đã cười hai tiếng: “Anh còn tưởng rằng sau khi em làm biên kịch, em đã không còn nhiều hứng thú với giới ngôi sao thần tượng.”

Giai Hòa không nói gì để phản bác.

Bấy giờ, dường như Cố Vũ đang ngồi trong xe taxi, nói địa chỉ với tài xế xong mới quay sang tiếp chuyện cô: “Nhân vật kỳ này anh phỏng vấn là Thiên Sở, cũng chỉ nghe người ta đồn đãi vài chuyện. Mặc dù cô ấy vào nghề ở Hong Kong, nhưng nguyên quán là Chiết Giang. Hai người ký đơn ly hôn nửa năm, lần này đi Hoàn Hảo quay phim cũng là để tiến hành thủ tục chính thức.”

11. Chương 11: Miệng Lưỡi Thế Gian 2

Những lời Cố Vũ nói, khiến Giai Hòa chợt nhớ tới câu nói của Dịch Văn Trạch.

Thì ra, ‘ngày kia, buổi chiều, ba giờ’ là chỉ chuyện này. Khi tất cả đang đoán già đoán non về cuộc ly hôn bí ẩn kia, hai người đã nhân lúc quay phim mà giải quyết tốt mọi thủ tục, lại công khai với báo giới, cũng coi như là thông báo cho khán giả – những người yêu ca nhạc và điện ảnh biết đây là sự thật. Chỉ là, rốt cuộc thì bản thân sẽ còn lại gì, ai biết được, ai quan tâm?

Cố Vũ còn nói thêm mấy câu vớ vẩn không ý nghĩa mới vừa cúp điện thoại.

Cũng bởi vì tự khơi ra mấy câu hỏi, đào ra đồng tin tức lớn, nguyên một đêm Giai Hòa lăn qua lộn lại, đến tờ mờ sáng mới mơ màng ngủ, lại đúng mười giờ đã thức dậy, chạy đi hỏi Tiểu Âu lịch trình của ngày hôm nay xem Dịch Văn Trạch có cảnh quay nào không. Tiểu Âu còn tưởng cô muốn đi phim trường, mặt mày hớn hở [1]bảo hôm qua đạo diễn thấy tuyết rơi lớn như vậy nên đổi cảnh quay. Hôm nay sẽ quay cảnh cười ngửa cứu người trong tuyết.

Sáng sớm đoàn làm phim đã thức dậy đến phim trường, nếu Giai Hòa muốn đến thì phải gọi điện kêu xe.

Giai Hòa vội vàng cắt ngang cô, nói rằng mình chỉ hỏi một chút.

Thật ra Giai Hòa chỉ sợ nếu hôm nay Dịch Văn Trạch có thời gian rảnh rỗi, khó tránh khỏi nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra ngày mai. Mặc dù cô chưa từng trải qua chuyện ly hôn, nhưng lại viết không ít kịch bản về đề tài tình yêu và hôn nhân, cũng đã từng thất tình và tuyệt vọng. Nghĩ lại những mất mát của thần tượng mình, trái tim chợt trở nên nhói đau, muốn làm một điều gì đó.

“Biên kịch ơi, chị có muốn gọi xe hay không?” Tiểu Âu đã rút điện thoại di động ra.

“Không cần đâu em,” Giai Hòa cười, “RV [2] ở bên kia à?”

Tiểu Âu vâng, khó hiểu nhìn Giai Hòa, không biết cô có ý định gì.

Giai Hòa nghĩ: “Tuyết rơi lớn, lại quay ngoại cảnh, nhất định sẽ rất lạnh, ăn lẩu là tốt nhất.” Vì sợ Tiểu Âu hiểu lầm, cô lại bổ sung thêm một câu, “Kiều Kiều với Đạo diễn Khương đều rất thích ăn.”

Tiểu Âu giật mình hiểu được, cười nói: “Ý kiến hay á, dù sao cũng có xe RV ở đây, rất tiện.”

Giai Hòa thấy Tiểu Âu vô cùng phần khởi đồng ý mới thở phào ra một hơi. Tiểu Âu gọi hai trợ lý tới, bắt đầu bàn bạc việc mua nguyên liệu nấu ăn, rồi gọi điện cho Kiều Kiều xin chỉ thị. Kiều Kiều đang bị tra tấn vật vã dưới trời tuyết đông lạnh người, nhận được cuộc gọi này lập tức phần khích không thôi, muốn đích thân duyệt thực đơn lần nữa. Trước khi cúp điện thoại mới bảo Tiểu Âu chuyển máy cho Giai Hòa.

“Em có khả năng đấy,” Đầu dây bên kia nghe ù ù tiếng gió, Kiều Kiều hít hít mũi, sụt sịt nói, “Chăm sóc chu đáo, rất có cố gắng, tiếc là chị đây không thể báo đáp em được.”

Giai Hòa cười mắng hai câu, cúp điện thoại, bắt đầu bàn bạc kỹ lưỡng với Tiểu Âu, thỉnh thoảng lại nhận được tin nhắn của Kiều Kiều gửi đến, lúc thì muốn nào đậu phụ [3], được một lát sau thì lại mè nheo một nhĩ bí đỏ [4], mãi cho đến lúc Giai Hòa nhận tin mắng rằng chị phải thương người đương vất vả bận rộn, đừng soi mói đòi hỏi, bên kia mới coi như là ‘thu liễm’ một chút xịu.

Im được một lát, Kiều Kiều lại nhắn tin cho Giai Hòa: Dịch Văn Trạch thích ăn cái gì không cần chị phải nói cho em biết đi?

Giai Hòa phần hận nhắn lại: Câm miệng.

Dịch Văn Trạch thích ăn cái gì, đương nhiên cô nắm rõ. Không gì riêng hồ sơ lý lịch của thần tượng, còn có tin tức giải trí nhiều năm như vậy, luôn có vài ảnh chụp lúc anh dùng cơm. Khẩu vị của anh Giai Hòa đã ghi nhớ trong lòng từ lâu. Thậm chí có đôi khi cô nghĩ, những món thần tượng thích, cô cũng tập ăn nhiều hơn một chút, dần dần liền trở thành yêu thích.

Cho nên cũng không cần tốn nhiều sức, cô liền viết mười mấy cái tên.

Việc còn lại đều giao cho trợ lý chuẩn bị, Giai Hòa cùng Tiểu Âu chỉ cần chọn lò hâm cùng nguyên liệu [5]. Dịch Văn Trạch thích ăn cay, nhưng là vị chua cay của Vân Quý [6], không ăn cay tê người như Tứ Xuyên [7]. Vì chuyện này mà hai người phải chạy mấy chỗ mới tìm được.

“Biên kịch,” Tiểu Âu trả tiền xong, bỏ thức ăn vào trong túi, “Em nghe chị Kiều Kiều nói chị là người Bắc Kinh, sao lại thích ăn cay đến vậy?”

“Cũng không phải, thật ra thì chị chỉ cảm thấy ăn cay chống được lạnh thôi.” Giai Hòa trả lời có lẽ.

Cứ như vậy, công việc hoàn thành xong thì trời đã ngã chiều. Giai Hòa cùng Tiểu Âu gọi vài hộp cơm, ăn với hai người trợ lý xong liền mang cả nguyên liệu ra xe, chạy về nơi quay ngoại cảnh hôm nay.

Tuyết rơi nguyên một đêm, nhiệt độ xuống thấp nhất. Xe vừa dừng lại, Giai Hòa đã thấy Kiều Kiều cuộn mình thành một cục như tội phạm bị truy nã, đôi mắt to nhìn qua kính xe, hàng mi chớp giật điên cuồng với Giai Hòa. Đợi cho xe tắt máy, chị chủ động mở cửa xe: “Nhiệt liệt hoan nghênh lãnh đạo đến thị sát tình hình.”

“Lạnh khủng khiếp.” Giai Hòa còn chưa kịp nói lời quan tâm đã bị lạnh tới rụt cổ.

“Đúng vậy.” Miệng Kiều Kiều đã bị che kín bởi khăn quàng, nói không rõ, “Sắp đông chết chị, ngựa cũng không nghe lời, NG [8] không biết bao nhiêu lần. Ngay cả chị cũng hận không thể làm thịt con ngựa đó, thế mà thần tượng của em còn có thể cười được. Lần này là chị biết rồi, nhân vật này chắc chắn là dựa trên hình tượng của Dịch Văn Trạch, ôn nhuận như ngọc, không gọn sóng sợ hãi gì đó...Toàn bộ đều có.”

Giai Hòa đưa tay nhéo chị một cái, ý bao phía sau còn có người.

Kiều Kiều vốn là một người thích hóng chuyện vui, nhìn cô nóng vội, liền đổi đề tài, liếng thoảng không ngừng hỏi mua nguyên liệu gì nấu lẩu. Giai Hòa lười phải để ý, nhìn thoảng chung quanh, dễ dàng bắt gặp Dịch Văn Trạch đang đứng giữa đất trời trắng xóa.

Anh đang ngồi trên lưng ngựa, cúi người vỗ vỗ cổ của nó, muốn trấn an con vật đang trở nên dữ dằn vì thời tiết giá rét kia. Chú ngựa dường như hiểu được ý anh, hoàn toàn không giống như lời Kiều Kiều nói, ngược lại cọ cọ vào tay anh, vô cùng thân thiết.

Giai Hòa nhìn chú ngựa ngoan ngoãn ở phía xa, mỉm cười: “Chị xem, con ngựa kia rất ngoan mà?” Kiều Kiều dựa vào cửa xe, soi mấy nguyên liệu nấu ăn hai người vừa mua về, cũng chẳng thèm quay đầu nhìn: “Ngựa không phải cỏ cây, tất nhiên thích giai đẹp.”

Thần tượng được khen, tự nhiên có tâm trạng tốt.

Giai Hòa cười vỗ vai chị: “Chị nên đi làm cu li, vận chuyển này nọ.”

Vừa nói xong, định xoay người lại thì dường như người ngồi trên ngựa kia cảm giác được động tĩnh bên này, ngồi thẳng dậy nhìn.

Giữa màn tuyết rơi mờ mịt, hẳn nhiên chỉ có thể mơ hồ nhìn được mặt đối phương, nhưng ánh mắt kia như là chân thật, khiến Giai Hòa chột thẳng thốt.

Bất tri bất giác mọi người cũng đã kết thúc công việc. Diễn viên phụ cùng đám đạo diễn lên xe, vừa thấy lẩu liền giật mình, không ngừng phấn khích hỏi ai lại chu đáo như vậy, bước lên nhận lấy bát đĩa Tiểu Âu đã chuẩn bị sẵn, ngay cả phục trang diễn của chưa thay, chen chúc ngồi quanh nồi lẩu nóng hằm hập.

Trong một ngày giá rét đông lạnh như thế này, bỗng nhiên có được nồi lẩu nóng hổi, ai quan tâm là nam hay nữ, nổi tiếng hay không nổi tiếng? Tất cả đều vui đến mức không thấy đường về. Sáu người ngồi ở một bàn dài, hai bên mười người ngồi chen nhau, không ít người phải đứng. Người Giai Hòa ốm nhom, bị ép vào sát góc cửa sổ, ngồi đối diện chính là Dịch Văn Trạch.

“Em rất thích ăn cay sao?” Lúc mọi người đều bị cay đến há miệng, anh lại rất hưởng thụ, từ từ ăn.

Giai Hòa gật gật, vui đầu ăn mộc nhĩ.

Gia vị của Dịch Văn Trạch là tự cô làm, cũng không biết có hợp khẩu vị hay không...Nghĩ nhiều vô ích, dù sao cũng có những nguyên liệu kia, khương vị chắc chắn là rất ổn. Cô đang nghĩ nghĩ, cũng chẳng biết ai kêu lên, tôm chín rồi, vô số đôi đũa lập tức xông tới nồi lẩu. Giai Hòa bị ép, ngay cả tép cũng không thấy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thềm. Đang lúc ngồi buồn bã, bỗng có người thả vào bát cô một em tôm sông.

Tôm được nấu chín vốn đã ửng hồng, lại thêm màu sắc của gia vị hành ớt, càng thêm đỏ ửng, nhìn vô cùng ngon miệng.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy Dịch Văn Trạch rút đũa về, trong bát của anh không có nửa con tôm.

Cái này xem như là...phúc lợi của fan?

Giai Hòa cúi đầu cắn một miếng, cẩn thận dùng răng cắn cắn vỏ tôm mỏng, chỉ cảm thấy vị cay đến tê cả người, từ miệng tràn xuống dạ dày...nháy mắt liền đỏ mặt. Mấy người ngồi chung quanh chỉ lo nhìn chăm chặp nồi lẩu, vội vàng thưởng thức đồ ăn, chẳng ai để ý đến góc cửa sổ hay chuyện gì vừa xảy ra lúc này.

“Biên kịch, thì ra chị không ăn cay được à?” Tiểu Âu đang cầm bát, gơ đũa chỉ chỉ Giai Hòa, ngạc nhiên nói, “Buổi chiều chạy đi mấy chỗ tìm đồ nấu, em còn tưởng chị ăn cay ghê lắm.”

Phó đạo diễn Trình Hạo nước mắt rùng rùng từ lâu, rốt cuộc đã biết ai là thủ phạm vụ này: “Giai Hòa ơi, đây là em trả thù anh ép em làm vai phụ sao? Lần sau nói sớm một chút, nhất định anh sẽ cho em lên thẳng vai chính.”

Hai người kia kẻ hát kẻ múa phụ họa, tất cả mới phát hiện mặt Giai Hòa còn đỏ hơn so với trứng tôm, đều cười âm ỉ, nói Giai Hòa sao lại tới đây khao cả đoàn làm phim, quả thực là lợi dụng thời cơ trả thù. Nhưng là miệng tuy oán trách, nhưng vẫn dùng tốc độ không ngờ tiêu diệt sạch sẽ số lượng thức ăn gấp hai lần bình thường.

Ăn uống no đủ, cả người cũng bắt đầu ấm áp. Ban ngày còn ngóng mau kết thúc công việc còn trở về ngủ, bây giờ ai ai cũng bắt đầu ồn ào. Mấy ngày gần đây Trình Hạo mê mẩn bài ba lá, rút bộ bài ra, cười hề hề,

mấy người trong xe lập tức vây lại. Giai Hòa không chơi được, chỉ có thể ngồi ở một bên nhìn, nhìn chán liền xuống xe, muốn hít thở không khí một chút.

Âm thanh ồn ào càng ngày càng thấp dần, ánh sáng cũng càng ngày càng nhòa nhạt.

Bất tri bất giác, Giai Hòa đã đi được một quãng đường khá xa, lúc sực nhớ mình còn phải quay về làm việc mới xoay người, muốn xem dấu chân của chính mình trên lớp tuyết dày, nhưng Giai Hòa thực sự không đoán được, trong màn đêm, Dịch Văn Trạch đứng ở nơi không xa cô lắm. Một tay anh đút vào túi quần, tay phải giữ một điều thuốc lá, giữa đêm tối lóe ra ánh sáng đỏm đỏ lập lòe, chỉ im lặng nhìn cô, không nói câu nào.

Màu trắng xóa đã bao trùm bốn phía, không thể phân biệt được đất đá hay đường xá gì, không gian chợt trở nên trống trải hơn bao giờ hết.

Giống như, giữa trời đất này chỉ có hai người, đứng nhìn nhau.

Trong nháy mắt, trong đầu Giai Hòa hiện lên cái vẻ ngốc ngốc dăm tuyền của mình lúc nãy. Giai Hòa quần không thôi, lúng túng nói: “Anh Dịch, sao anh cũng ra đây thế?”

“Nhìn em cứ bước vào chỗ tối nên muốn đến xem,” Dịch Văn Trạch mỉm cười, ném điều thuốc lá vào trong tuyết, đom đóm mất hút, “Cũng sắp đến lúc trở về rồi, ngày mai phải làm việc rất sớm.”

Anh nói đơn giản, Giai Hòa lập tức nghĩ tới lý do phải làm việc sớm.

Là nguyên nhân gì, mới có thể phụ bạc một người như vậy?

Trong lòng Giai Hòa chợt thấy chua chát. Lúc trước phát hiện Cố Vũ phản bội mình, cô chỉ có thể tự an ủi rằng mình không đủ tư cách. Lăn lộn ba bốn năm vẫn chỉ là một phóng viên nho nhỏ chạy tới chạy lui, mà hần ta lại một bước lên trời, lên như điều gặp gió. Khi gặp Dịch Văn Trạch, cô không có cách nào tưởng tượng được, một người như vậy, vì sao cũng bị phụ bạc.

12. Chương 12: Miệng Lưỡi Thế Gian 3

Không biết trên xe đang chơi trò gì, lúc Giai Hòa đến gần mới nghe được có người đang đàn ghi ta và hát. Nghe giọng rất hay, còn có hai ba giọng nữ hát hòa theo. Cô dễ dàng nhận ra một giọng hơi chệch phò là Kiều Kiều. Đang lúc vui vẻ vì có người ‘gặp họa’, Giai Hòa không nhận ra Dịch Văn Trạch bỗng dừng bước, xoay người. Giai Hòa không kịp đề phòng, suýt chút nữa va vào người anh.

“Cảm ơn em.” Rốt cuộc Dịch Văn Trạch cũng lên tiếng, “Lẩu rất ngon.”

“Chuyện đó,” Giai Hòa mỉm cười, “Đừng khách sáo.”

Cô nhìn Dịch Văn Trạch, do dự một chút, rốt cuộc vẫn chưa nói được câu an ủi gì. Khoảng cách không xa không gần như vậy, có thể ngồi chung bàn dùng cơm là tốt lắm rồi. Tình cảm cùng cuộc sống của anh, vẫn tốt hơn khi đọc tin tức trên trang web, âm thầm oán hận như những fan bình thường khác.

“Đến lượt ai đến lượt ai,” Giọng Kiều Kiều truyền ra từ trong xe, “Ai rút trúng số hai vậy?”

Hình như là Trình Hạo lên tiếng, biện hộ này nọ rằng mấy vấn đề liên quan đến ngũ âm [1], bản thân anh ta không hiểu biết cho lắm. Mấy câu đó lại khiến Kiều Kiều tức điên, ngoác mồm mắng to, nói kẻ làm mẫu như cô nàng đang đứng ở đây, ai còn dám nói ngũ âm không tinh thông...

Dịch Văn Trạch tựa vào đuôi xe: “Em vào trước đi, một lát nữa anh sẽ vào.”

Giai Hòa hiểu ý anh, chui vào bên trong trước. Mấy lá bài bị ném sang một bên, bia bọt cũng để lung tung. Dường như cảm xúc của mọi người đang tăng vọt, không để ý đến chuyện ngày mai phải làm việc sớm. Lúc này Trình Hạo đang bị Kiều Kiều áp bức, hắng hắng cổ họng. Kiều Kiều ôm đàn ghi ta, hai chân duyên dáng bắt chéo, thử đàn hai lần, “Hát bài gì đây?”

Trình Hạo ôm trán than thở, bất đắc dĩ nói: “Thưa bà, chọn bài tôi ấn tượng nhất đi, Bùn lầy mùa xuân [2].”

Kiều Kiều tà ác nhìn anh chàng: “Bài hát này không phải là anh ta viết cho vợ mình hả? Bây giờ ly hôn cả rồi, hát xui xẻo.” Mặc dù nói như vậy, nhưng Kiều Kiều vẫn làm đúng nhiệm vụ vì anh chàng đệm nhạc. Thực ra giọng Trình Hạo rất có tiềm năng, nhất là bài “Bùn lầy mùa xuân”, ca từ quen thuộc, giai điệu quen thuộc: “Từng lời nói của em vang vọng bên tai anh. Đôi ta im lặng không tiến tới. Cầm tay em, đôi mắt em chợt đỏ...”

Cô còn nhớ rõ, báo giới từng ghi lại chuyện, rằng tài tử âm nhạc này quen biết cùng vợ mình, thực là một cuộc gặp mộng ảo, vừa nhìn đã yêu...Nhưng đến cuối cùng cũng rơi vào tình trạng ly hôn, kết thúc trong buồn bã mệt mỏi [3]. Không biết tại sao, cô lại nghĩ tới Dịch Văn Trạch.

Những chữ cuối cùng vừa kết thúc, Dịch Văn Trạch mới lên xe, cầm lấy chai bia Tiểu Âu đưa cho. Bên trong xe rất náo nhiệt, không bởi vì anh mà chùng xuống, ngược lại lúc anh xuất hiện càng ầm ập hơn.

Kiều Kiều gian ác nhìn thoáng qua Giai Hòa, cầm đàn ghita của mình, cười nhìn Dịch Văn Trạch nói: “Anh Dịch, anh vào là áp đảo hết.” Chị vừa mở miệng, mọi người đều lịch kịch tránh ra. Dịch Văn Trạch mỉm cười. Anh không từ chối, cầm đàn ghita thử nốt, mở đầu thông thả, giai điệu của một bài hát sâu lắng.

Giai Hòa ngồi xuống bên cạnh Kiều Kiều. Rất dễ để nghe ra, đây là bài “Don’t cry.”

Một ca khúc rất cũ.

Giọng hát khàn khàn sâu lắng lại hơi trầm, thực dễ khiến người ta liên tưởng tới rất nhiều chuyện. Mọi người đều nhớ đến cuộc hôn nhân ồn ào kia của anh, tự giác đều im lặng. Lúc trước, bài hát này nổi tiếng là vì tiếng đệm ghi ta mạnh mẽ cùng giọng hát dịu dàng, mà Dịch Văn Trạch trước mặt, ngồi trên ghế, ôm đàn ghi ta, dễ dàng hòa vai trò của hai người lại thành một, tạo nên một buổi biểu diễn hoàn mỹ, khó ai chạm đến được.

Giai Hòa nhìn sườn mặt của anh, còn cả tư thế ôm đàn ghita cùng những ngón tay lướt trên dây. Bài hát đó, ca từ đó, đúng là có thể khiến người ta phải suy nghĩ nhiều.

Sau đó, về khách sạn như thế nào, Kiều Kiều dùng thủ đoạn thế nào để ép cung hỏi chuyện hai người xuống xe làm gì cô đều không có ấn tượng lắm. Tắm rửa xong Giai Hòa lập tức gục ở trên giường, cầm di động lên mạng. Lúc ý thức được mình đang làm cái gì đã quen tay vào trang Weibo của Dịch Văn Trạch.

Ảnh chụp mới cập nhật, là một hàng dấu chân trong tuyết đêm.

Bên tai vang lên tiếng tim đập bình bịch như sấm. Cô vút di động, xuống giường cầm ấm, vào toilet lấy nước, sau đó quay ra mở công tắc nấu nước.

Trong ấm phát ra tiếng u u, càng khiến cô rối loạn.

Nhìn chằm chằm chiếc gương trong quầy bar nhỏ, cô bắt đầu chú đến mặt mình, cổ lảng sang việc khác. Ấy da, phía dưới mắt đều có quầng thâm, nên chăm sóc...Lúc đang nghĩ vậy, di động vang lên âm báo tin nhắn.

Cầm lấy, là tin nhắn của Cố Vũ: đã năm năm, chưa đủ để em tha thứ cho anh hay sao?

...

‘Tách’ một tiếng, âm tự động mở chốt, nước đã sôi.

Cô giật mình tới mức chạm phải bình nước, lập tức nóng rát, nhe răng trợn mắt cầm di động ào vào toilet xả nước. Sau đó...iPhone, thực thuận lợi được nước tắm rửa một lần, đen thui. Cô dờ khóc dờ cười nhìn di động, lại thấy mình đang rối tinh rối mù cả lên. Đúng lúc mình còn chưa kịp trả lời tin nhắn để xác định quan hệ rõ ràng, điện thoại lại hồng mảy tiêu.

Một hai năm sau khi chia tay, cô từng nghĩ đến chuyện Cố Vũ quay lại tìm mình thì nên dùng cách thức khinh bỉ như thế nào để từ chối, sau đó lại hung hăng giáng cho hắn một bạt tai. Nhưng thời gian cứ chậm chậm trôi, giờ nghĩ lại cảm thấy mình thực quá ấu trĩ. Chỉ hy vọng người kia đừng bao giờ xuất hiện để gọi nhắc lại sự kiện ngu ngốc không hề đáng giá năm đó.

Bởi vì liên tục chịu kích thích, cô liền chui vào chăn ngủ khì, không biết tới khi nào mới bị tiếng đập cửa ầm ầm đánh thức. Bỏ xuống giường lết tới nơi, vừa mở cửa ra, Kiều Kiều liền xông vào: “Biên kịch đại nhân, sao lại tắt điện thoại thế hả?”

“Bị hư rồi.” Giai Hòa lơ lơ nhìn chị, vẫn còn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn.

“Hư rất đúng lúc.” Kiều Kiều quơ quơ di động cho cô xem, “Em có biết bây giờ là mấy giờ không? Hơn mười hai giờ rồi.”

“Hôm nay không có việc gì, em đang nghĩ nên trở về Thượng Hải. Nếu kịch bản có gì cần sửa chữ thì gửi mail cho em là được.” Giai Hòa lau bầu, xoay người về giường, muốn chui lại vào chăn sưởi ấm.

Về nhà là tốt nhất, không vui vẻ cũng không kinh hoảng nữa.

Kiều Kiều kinh ngạc nhìn cô: “Xảy ra chuyện này mà em còn về Thượng Hải được à?”

Giai Hòa ngậy ra nhìn lại: “Chuyện gì vậy?”

Kiều Kiều leo lên giường, nhìn xuống: “Nói cho em biết một chuyện, em phải bình tĩnh, hoàn toàn bình tĩnh.”

Giai Hòa hoảng cả lên: “Sáng sớm đừng có dọa người ta, có chuyện gì từ từ nói...”

“Sáng nay xảy ra chuyện, thần tượng của em đã nhập viện.” Kiều Kiều mang việc ‘thần tượng gặp chuyện không may’ nói, hiển nhiên rất có tác dụng. Giai Hòa giật mình chui ra khỏi chăn: “Chuyện gì vậy? Nghiêm trọng lắm sao?”

“Lúc sáng ngựa đột nhiên trở chứng, anh ta bị tấn công, ngựa đạp hai lần, gãy xương đùi.” Kiều Kiều giải thích đơn giản, “Bây giờ anh ta đang ở Bệnh viện trung tâm Đông Dương. Nguyên cả sáng bạn không thở được, gọi điện cho em thì em lại tắt máy, sắp tức đến chết. Em có muốn đi không? Nói mau nói mau, chị chuẩn bị xe cho.”

Giai Hòa gật gật đầu, rồi lại lắc nguầy nguậy: “Em đi cũng không có tác dụng gì, ngưng lắm.”

“Vì sao không đi hả?” Kiều Kiều kinh ngạc, “Em bị va đầu vào đâu à? Liêu Tĩnh cũng đi, em đi thì có sao? Chỉ đơn thuần là bạn bè thăm nhau, đừng nói em có ý khác nha.”

Kết quả cuối cùng vẫn là đi. Căn bản là Kiều Kiều không cho cô có bất cứ cơ hội phản bác nào.

Giai Hòa đi chung với đoàn làm phim rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào đi thăm diễn viên bị thương. Vấn đề căn bản ở đây là ngay cả tên diễn viên cô đều không nhớ được, xa lạ là thế nên cũng không tham gia nhiều. Lúc này đứng ở cổng lớn của bệnh viện, vẫn cứ do dự một lúc lâu mới lò dò vào hành lang lớn đầy mùi thuốc khử trùng bên trong. Tiểu Âu đứng ở gần đó, thấy Giai Hòa, lập tức vẫy vẫy tay: “Giai Hòa, bên này nè.”

Trên đường đến phòng bệnh ở tầng trệt, không ít người vây quanh ở bên ngoài. A Thanh ngồi thụp ở một góc gọi điện thoại, mắt ứng đỏ không biết đang nói cái gì. Tiểu Âu vỗ vỗ Giai Hòa, nói cô tự đi vào đi rồi bỏ chạy.

Cô lui mình ở chỗ cầu thang, lại bắt đầu do dự, một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Qua một lát, có nhiều phóng viên chợt xuất hiện, một người trong phòng bệnh vừa bước ra, đeo kính râm và khẩu trang, cúi đầu đi phía sau trợ lý, bị phóng viên vây quanh, nửa bước chân cũng khó đi. Lúc vừa đến cửa thang máy, cô mới tháo khẩu trang xuống, cười với phóng viên: “Vết thương A Trạch không nghiêm trọng, cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

Một câu này giống như tảng băng ngàn cân, lập tức kéo theo hàng loạt câu truy vấn ồ ồ ào ào hơn, ‘Xin hỏi lần này cô đặc biệt tới thăm phải không?’, ‘Xin hỏi hai người có muốn tái hợp lại chứ’, ‘Nghe nói lần diễn này chính là do Dịch Văn Trạch đứng phía sau, đây có thể xem như là lời mời tái hợp ư?’...

Thiên Sở lại im lặng, cùng trợ lý vào thang máy.

Phóng viên chia làm hai ngã, một nửa đuổi theo Thiên Sở, một nửa canh giữ ở đây, xì xào trao đổi tin tức mình có được. Giai Hòa thấy nhiều phóng viên như vậy, nghĩ bản thân cô vẫn không nên dây vào thì hơn. Cô xuống tầng dưới một lúc, đợi gió mưa bão táp ngừng mới dám thò đầu lên. Vì thang máy đã bị chặn, cô liền đi xuống bằng cầu thang bộ. Chỗ rẽ ở lầu hai lại nhìn thấy Thiên Sở.

“Giai Hòa,” Dường như Thiên Sở đang chờ cô, “Nếu có thời gian chúng ta nói chuyện được không?”

Giai Hòa bước tới: “Được.”

Trợ lý của Thiên Sở đứng canh ở đầu cầu thang, cố ý đứng tách ra một khoảng. Thiên Sở đưa di động tới trước mặt cô: “Vài ngày trước, một người bạn đã gửi cho tôi cái này.”

Giai Hòa khó hiểu nhìn cô. Ngón trỏ Thiên Sở nhấn vào màn hình, ý bảo Giai Hòa tự nhìn. Trang web mở ra, là một tin tức giải trí, có thể nhìn một tấm ảnh chụp rất rõ ràng. Qua cửa kính của chiếc xe thương vụ [4] màu trắng, Dịch Văn Trạch đang khởi động xe, tay phải khoác hồ lên tay lái, mà người ngồi ở vị trí phó lái bên cạnh...chính là cô.

“Không chỉ có tôi đọc, cả chị Mạch cũng đã biết,” Thiên Sở mỉm cười nhìn, ánh mắt vẫn bình thường, “Cho nên tôi tin rằng, chị Mạch đã cho A Trạch đọc. Tôi không có ý gì khác,” Thiên Sở cầm di động ề, “Nhìn sắc mặt của cô, hẳn A Trạch vẫn chưa nói cho cô biết chuyện này. Cô cũng là người thuộc giới giải trí, nên tôi tin rằng cô cũng hiểu, bây giờ không phải là thời điểm để mấy ảnh chụp như thế xuất hiện.”

Tai bay vạ gió...

Trong đầu Giai Hòa chỉ nảy ra ý nghĩ này.

13. Chương 13: Chuyển Đi Ngắn Ngày Về Thượng Hải 1

– ngắn ngủi phản hồi. sông Hồ Độc, ở vào địa hạt tỉnh Giang Tô, nên bây giờ gọi xứ Thượng Hải là đất Hồ.

: return to Shanghai [Thượng Hải].

[...]

Hai y tá từ trên lầu đi xuống, một cô lại len lén ngấm vài lần, phỏng chừng cũng đang nghĩ đến chuyện vào chung với Dịch Văn Trạch, nhỏ giọng nói chuyện với người đi bên cạnh, lướt ngang qua Giai Hòa.

“Thật ra thì những việc như thế này cũng không cần thiết phải giải thích.” Giai Hòa chờ xung quanh im lặng mới mỉm cười nhìn Thiên Sở, “Anh Dịch không nói cho tôi biết, có thể là anh cũng cảm thấy chuyện này không nhất thiết phải chú ý tới, chỉ là một lần ăn sáng chung mà thôi.”

Biên kịch thực sự là một nghề nghiệp tốt, xuất khẩu liền thành văn, không tốn sức chút nào. Giai Hòa đã không hề giống cô gái ở cái năm ngu ngốc chỉ biết nghe người ta nói này nói nọ. Nghe nửa tiếng đồng hồ, bị nội thương suýt nữa mà chết...

Thiên Sở nở nụ cười, vỗ vỗ vai cô: “Đừng nghiêm túc như thế, chuyện giống như thế này cũng đã quen rồi. Trước kia tôi cũng như vậy, bị người ta đâm sau lưng cũng không biết, xảy ra vấn đề mới hốt hoảng đổ đổ phó, vô cùng mệt mỏi.” Lời nói của Thiên Sở là trong bóng có kim, châm rất đúng chỗ, cũng không để lại dấu vết.

Giai Hòa cười cười: “Thế nào thì cũng cảm ơn cô.”

Thiên Sở còn nói vài lời dằn dò, thoát nhìn cứ như những người quen lâu năm, trước khi đi còn nói tới chuyện tìm người đại diện sản phẩm kia, rằng là đối với Giai Hòa, nếu có cơ hội thì cô sẽ ưu tiên bạn bè trước hết. Giai Hòa cũng cười ha ha, ngoài miệng nói cảm ơn nhiều, trong lòng lại âm thầm mắng Tiêu Dư đang ở chốn Bắc Kinh xa xôi...

Chắc là do sợ phóng viên bám đuôi, Thiên Sở vội vàng rời đi.

Giai Hòa không có đồng hồ, di động lại bị hỏng, chỉ có thể dựa vào mức độ đói bụng của mình mà đoán đoán thời gian, không biết là mình nên đi ăn cơm rồi về thăm thần tượng, hay là thăm thần tượng rồi đi ăn cơm. Cứ vừa nghĩ nghĩ vừa đi như vậy cũng chậm rì rì trở về lầu ba tìm xem Tiểu Âu đang ở đâu. Lúc này mấy phóng viên đã bị y tá đuổi sạch, bên ngoài phòng bệnh chỉ có A Thanh đang gọi điện thoại, dường như là đang sắp xếp lại lịch công việc.

“Biên kịch,” A Thanh vừa nhìn thấy cô, cầm điện thoại gọi, “Đúng lúc không có ai ở đây, chị giúp em với.”

Ngốc, mở cửa, hành văn vô cùng liền mạch lưu loát.

Giai Hòa cũng không biết nói thêm cái gì nữa, đi vào bên trong.

Phòng rất sạch sẽ, chỉ có hai giường bệnh, bên giường trống đặt rất nhiều hoa đủ màu sắc, nhìn đẹp vô cùng.

Dịch Văn Trạch nằm ở chiếc giường bên cạnh cửa sổ, ánh nắng những ngày xuân vẩy bọc lấy anh. Anh ngẩng đầu, im lặng nhìn Giai Hòa. Trên người anh là áo sơ mi màu trắng đơn giản, cổ tay áo được lật tới khuỷu tay, đắp một cái chăn màu trắng.

Bên cạnh anh là máy theo dõi, nhưng trước mặt lại đặt một chiếc laptop đang mở ra.

Giai Hòa nhìn anh đang đeo tai nghe màu xanh, đoán là anh đang gọi điện thoại, dùng khẩu hình gọi một tiếng: anh Dịch.

Anh mỉm cười: “Em chờ anh một lát, anh gọi xong cuộc gọi này đã.”

Giai Hòa nghe lời ngồi xuống, đặt balô ở trên đùi, yên lặng chờ anh gọi điện thoại, không dám phát ra tiếng động nào.

Dường như Dịch Văn Trạch đang họp qua điện thoại, báo cáo gì đó, hình như là chuyện công ty của anh.

Cuộc đời nghệ sĩ thực sự rất vất vả, có tiền rồi thì lại mang vào đầu tư tiếp. Tốt nhất là kiếm được một khoảng bự thì mới không cần dãi nắng dầm mưa. Đã làm một fan hâm mộ bí ẩn thâm niên mười mấy năm, cô vẫn còn khá quan tâm đến sự nghiệp của thần tượng. Mặc dù không nổi đình nổi đám như các tiền bối đi trước nhưng coi như cũng có tài sản không nhỏ đâu...

Giai Hòa thầm ngưỡng mộ thần tượng mình thực chuyên nghiệp, lại không để ý mình đang nhìn anh. Mãi cho đến lúc Dịch Văn Trạch cầm lấy cốc nước, nhìn cô một cái, Giai Hòa mới chuyển tầm mắt đi chỗ khác. Uống hơn nửa cốc nước thanh cổ họng, Dịch Văn Trạch đặt chiếc cốc thủy tinh xuống, tiếp tục cuộc họp qua điện thoại, phần lớn là anh im lặng lắng nghe, thi thoảng mới nói vài ba câu.

“Em đang nghĩ cái gì thế?” Không biết từ khi nào anh đã ngắt điện thoại, vẫn nhìn màn hình gõ chữ như trước.

“Không có gì ạ.” Giai Hòa vội nói.

“Ăn cơm chưa?”

Giai Hòa do dự một chút, thành thực nói vẫn chưa.

Anh quét mắt qua góc phải màn hình: “Một giờ rưỡi vẫn chưa ăn cơm?”

Giai Hòa muốn nói là mình không có cơ hội nào mà ăn một miếng, vừa đến bên miệng liền nuốt trở vào, chỉ thuận miệng nói qua loa: “Tôi quên mất.”

“Quên?” Tay Dịch Văn Trạch ngừng một chút, bình thần lập lại.

“Tôi dậy quá muộn,” Giai Hòa ngưỡng ngừng bổ sung, “Vừa nghe Kiều Kiều nói anh bị thương, chưa kịp ăn uống gì liền chạy đến đây.” Sau đó nhìn thấy một đàn phóng viên, sau đó lại bị Thiên Sở kích thích một chút, sau đó...rõ ràng chỉ là một vấn đề đơn giản, nhưng sao lại động tới thần tượng sẽ biến thành vấn đề vô cùng phức tạp?!

Dịch Văn Trạch không hỏi nữa, gọi A Thanh vào, nhờ cô đi mua một phần cơm về. Lúc A Thanh mở cửa ra ngoài, anh lại thuận miệng bổ sung thêm một câu: “Xem ở gần đây có quán cà phê nào không, mua một cốc Con Panna. Nếu không có Con Panna thì mua Mocha.”

A Thanh giật mình: “Không phải anh đã không uống cà phê từ lâu rồi hay sao?”

Dịch Văn Trạch tiếp tục nói: “Là mua cho Giai Hòa.”

A Thanh vâng một tiếng, đóng cửa chạy đi.

Lại khiến cho người ta đứng ngồi không yên.

Giai Hòa bắt đầu đau khổ nghĩ, bản thân mình là tới thăm bệnh nhân, một câu thăm hỏi động viên còn chưa nói được, lại khiến người ta phải để ý tới chuyện ăn uống của mình...Cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy theo dõi đang nhảy lên, bỗng nhiên nhớ tới chuyện ảnh chụp kia.

Lúc này Thiên Sở nói rất có lý. Bởi vì cô ta chơi trò bắt cá hai tay [1] nên Giai Hòa cảm thấy rất thù địch, nhưng cũng không phải những lời nói của cô ta không có lý lẽ gì. Thời điểm bây giờ, nếu tấm ảnh chụp này bị truyền ra ngoài, bản thân cô không thể tưởng tượng ra hậu quả gì sẽ xảy đến nữa.

“Có chuyện,” Cô quyết định nên hỏi cho rõ ràng thì tốt hơn, “Tôi muốn biết có ảnh hưởng tới anh hay không.”

“Là chuyện tấm ảnh?” Dịch Văn Trạch bấm chuột, gửi file thành công.

Giai Hòa vâng một tiếng, đang do dự có nên nói chuyện của Thiên Sở cho anh biết hay không, Dịch Văn Trạch đã khép máy tính lại, đặt lên chiếc bàn bên tay phải: “Là Thiên Sở nói cho em biết sao?”

Giai Hòa gật đầu, có một xúc động tôn thờ thần tượng như trước.

“Mấy lời của Thiên Sở em đừng để ý nhiều, chuyện này không hề nghiêm trọng.”

“Tối hôm đó, Thiên Sở...cô Thiên nói nhìn tôi rất quen, là vì tấm ảnh đó hay sao?”

Nếu đã nói đến đây, đơn giản nên làm rõ.

“Có lẽ vậy.”

“Thế sao anh không nói cho tôi biết?” Giai Hòa thốt ra, bỗng nhiên cảm thấy lời này không ổn lắm, lập tức bổ sung, “Ý của tôi là, lỡ như tấm ảnh này gây ra nhiều rắc rối, nếu tôi biết trước tình huống này thì ít nhất cũng có thể chuẩn bị một cách nói thích hợp...”

Việc tìm từ thật sự càng lúc càng khổ cực, cái gì gọi là ‘cách nói thích hợp’? Cứ khiến cho sự việc đúng là có cái gì đó. Quên đi, vẫn nên nói thẳng một chút. Tất cả đều là do mình không cẩn thận, để cho người ta chụp ảnh rõ mặt đến như vậy.

“Thật xin lỗi,” Giọng Dịch Văn Trạch thực ôn hòa, “Chỉ là một chuyện nhỏ, không muốn nói cho em biết.”

Giai Hòa kinh ngạc nhìn anh, lời xin lỗi đều đã bị cướp mất...

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một người y tá còn trẻ bước tới, nhìn chữ số trên màn hình máy theo dõi, nhỏ nhẹ hỏi vài câu, giọng nói dịu dàng đến có thể chảy nước. Giai Hòa bắt đầu đoán rằng, y tá ở đây tuyệt đối là phải rút thăm để có thể phụ trách phòng bệnh này...Chờ y tá xong việc, cô mới có được không gian riêng, vừa muốn tiếp tục đề tài khi nãy, cửa lại bị người ta gõ vài cái.

Thật đúng là ‘náo nhiệt.’

“Biên kịch ơi,” Tiểu Âu thò đầu vào trước, “Kiều Kiều nói là chị ấy không chờ chị nữa, tự chị giải quyết vấn đề no đói của mình á.”

Giai Hòa oán thăm: “Được rồi.”

“Chị muốn em mua giúp chị không?” Tiểu Âu nói.

“...Không cần đâu.”

“Sắp hai giờ chiều rồi, sao chị không ăn chút gì đó cũng được?” Tiểu Âu làm hết trách nhiệm của mình, mở miệng khuyên.

“Tiểu Âu,” Dịch Văn Trạch cắt ngang lời cô, “A Thanh đã đi mua một phần cơm, phiền em xuống xem thử một chút, cô ấy không quen đường nơi này lắm.”

“A, được ạ.” Tiểu Âu nghe hiểu được, rút cổ lại, thúc thời đi ra ngoài.

Dịch Văn Trạch lại cầm cốc nước uống tiếp mới phát hiện mình đã uống hết. Giai Hòa lấy cốc của anh: “Để tôi lấy nước cho anh,” Cô đến trước bình nước, ngừng một chút: “Anh muốn uống nước nóng một chút hay nước ấm?”

Người phía sau trầm ngâm một lát: “Nóng một chút.”

Giai Hòa ấn nút. Hình như máy có vấn đề, dòng nước chảy ra rất ít, lại bởi vì phòng yên lặng, ngay cả tiếng nước chảy vào ly đều nghe rất rõ ràng. Tay Giai Hòa bắt đầu cứng lại, mặc niệm cầu nguyện nước chảy nhanh nhanh một tí. Nhưng mà cái máy kia hình như không chịu thua kém, chậm đến mức khiến người ta phát điên.

“Điện thoại của em đâu?” Anh đột nhiên hỏi.

Kiều Kiều tìm cô lại nhờ người khác nói lại, hiển nhiên là di động có vấn đề.

“Hôm qua không cẩn thận tôi làm rớt vào trong nước, hỏng mất.” Cô ấn nút lần nữa, xoay người, đưa cốc nước cho Dịch Văn Trạch, ngưng ngừng nói, “May là cũng đúng lúc tôi về Thượng Hải, nếu không chuyện công việc sẽ đình trệ mất, chỉ tiếc là điểm số trò ‘chim điên’——”

“Em phải về Thượng Hải?” Dịch Văn Trạch cầm cốc, giữ trong tay, uống một ngụm.

“Đúng vậy,” Giai Hòa cười nhìn anh, vừa nhìn thẳng vào đôi mắt đó, không hiểu sao lại căng thẳng, “Bộ phim tiếp theo tôi nhận ở Bắc Kinh nên cần phải chuẩn bị trước vài thứ. Đầu tiên phải đi tổ chức mấy cuộc họp, ở lại Thượng Hải thì thuận tiện hơn. Anh cũng biết là Đạo diễn Khương khá chú ý đến biên kịch, thông thường muốn biết hay cần cái gì thì chỉ cần thông qua anh ấy là được. Những công ty khác cũng không có đãi ngộ tốt như vậy.”

Nghĩ đến những công ty khác, tóc gáy cô đều dựng hết lên, hận không thể nhốt mình cả ngày trong nhà không ra cửa, cũng sẽ không giao thiệp với những diễn viên khác.

Dịch Văn Trạch cười: “Em vẫn chưa quen sao?”

Giai Hòa ngưng ngừng cười: “Vấn đề tính cách, thực khó để hiểu nhau được. Mở miệng nói tôi thêm một vài lời thoại thì tôi cũng không biết nên từ chối thế nào.” Trên đời này có một loại người gọi là người hiền lành, tuyệt đối là ám chỉ cô. Đột nhiên Giai Hòa có một cảm giác mình giống như đang thiếu tiền người ta phải chạy quanh trốn nợ, nghĩ xong liền nội thương suýt chết.

Người khác có thể sống cuộc sống thoải mái nhàn hạ, ngày ngày luyện Thái Cực, vì sao bản thân cô lại không học được cách sống như thế?

Dịch Văn Trạch ngẫm nghĩ một chút, nhìn cô: “Nói như vậy, lần sau nếu có cơ hội hợp tác, hẳn là anh nên mời em ăn cơm nhiều hơn, tranh thủ một chút để được biên kịch thiên vị?” Anh nói tuy rằng rất nghiêm túc đúng đắn, ý cười bên môi cũng đã lan tràn trong mắt, có cảm giác trêu chọc.

“Chuyện đó...Thực ra tôi chỉ nói đùa thôi. Nếu tôi thực sự có quyền lớn đến như vậy thì làm việc với biên tập, đạo diễn để làm gì?” Giai Hòa giả vờ thoải mái, hăng hăng cổ họng.

Dịch Văn Trạch vẫn cười nhìn cô như trước, chỉ cười, không nói thêm điều gì nữa.

Quả thực A Thanh không quen đi mấy con đường gần bệnh viện, đi mua cơm rất lâu, khi cà phê tới tay đã hơi lạnh.

Lúc A Thanh vào, Dịch Văn Trạch không nói gì nữa, chỉ mở máy tính, ngón tay thông thả gõ trên bàn phím, bắt đầu chậm rãi mà lướt web, có cảm giác như thể anh không yên lòng.

Thấy anh nhíu mày, Giai Hòa chợt hiểu ra, chắc là mình đã quấy rầy công việc của thần tượng. Rất thức thời, cà phê cũng chưa kịp uống, cầm trong tay, vội vàng tạm biệt ra cửa.

Đến khi cơn căng thẳng bắt đầu biến mất hoàn toàn, thì vẻ mặt không yên lòng lúc nãy của Dịch Văn Trạch lại không thể biến mất theo được.

Mãi cho đến khi thang máy đình lên một tiếng, cô mới sực nhớ tới việc mình vẫn chưa đưa số điện thoại liên hệ cho Tiểu Âu, chỉ có thể quay lại lần ba, muốn mượn di động A Thanh dùng một chút. Vừa đi đến

cửa phòng bệnh liền thấy một bác sĩ cùng cô y tá lúc nãy đi ra, thấp giọng nói: “Nhìn coi, thì ra siêu sao cũng không phải là việc người bình thường có thể làm. Nếu là người bình thường thì đau đến mức không đứng dậy nổi chứ đừng nghĩ đến chuyện gì khác.”

Giai Hòa nghe xong, trái tim hoảng loạn. Đợi A Thanh vừa ra mới hỏi cô: “Có chuyện gì vậy?”

A Thanh a một tiếng: “Biên kịch, sao chị lại quay lại thế?”

Giai Hòa bảo cô nhỏ giọng một chút: “Chị mượn điện thoại của em một chút. Mà lúc nãy có chuyện gì vậy? Có vấn đề gì sao?”

A Thanh lập tức đề thấp giọng mình xuống: “Buổi sáng đã kiểm tra rất nhiều lần, vốn định sắp xếp phẫu thuật vào trưa nay, nhưng Dịch tiên sinh vẫn kiên quyết dời lại muộn hơn.” Cô đau lòng nhìn Giai Hòa, thở dài, “Lúc nãy anh Dịch nói vẫn còn một nửa cuộc họp qua điện thoại cần tiếp tục, hỏi bác sĩ thuốc giảm đau. Lúc này em mới phát hiện áo sơ mi của anh ấy đều ướt cả.”

[1]: [phách thối] – một từ chỉ việc chân đạp hai thuyền thậm chí nhiều thuyền [bắt cả 2 tay] trong tình cảm, đây là từ những năm gần đây lưu hành phổ biến trong giới trẻ Đài Loan.

14. Chương 14: Chuyển Đi Ngắn Ngày Về Thượng Hải 2

Y tá vừa cầm khay thuốc đi vào, hai người tránh sang một bên. Lúc cửa bị đẩy ra, ở vị trí của Giai Hòa, cô có thể thấy cửa sổ hết sức rõ ràng, tâm hoảng ý loạn nhìn thoáng qua anh. Dịch Văn Trạch vẫn giữ nguyên tư thế như lúc nãy, nhưng sắc mặt kém hơn rất nhiều. Khi thấy y tá bước vào, anh chỉ vươn một cánh tay ra hiệu, im lặng nghe điện thoại.

“Có chuyện gì quan trọng đến như vậy?” Giai Hòa hỏi xong mới cảm thấy không ổn.

“Em cũng không biết nữa.” A Thanh nhỏ giọng nói, “Nhưng mà hình như Dịch tiên sinh đang nói chuyện với luật sư, có thể là việc bàn giao công ty sau khi ly hôn cho cái cô Thiên Sở kia.” Cô nghiêm túc nói, trong mắt đầy oán giận rõ ràng.

Không nghe thì tốt, nghe xong càng ngượng ngùng hơn.

Giai Hòa miễn cưỡng cười cười: “Đây là chuyện riêng tư, chúng ta không nên nói nữa.”

Lúc cô gọi được điện thoại mới biết được Tiểu Âu bị gọi về gấp, chỉ có thể gọi tiếp cho Kiều Kiều, bên kia bày ra tư thế ‘đại nhân’ không chấp ‘tiểu nhân’, nói cô phơi nắng chút đi rồi tính. Giai Hòa chỉ có thể đi bộ xuống lầu, nhìn vài phóng viên đang ôm máy chụp ảnh hút thuốc, dường như có nhắc tới tên của Dịch Văn Trạch cùng Thiên Sở...

Cổng chính của bệnh viện thực sự rất đông. Cô sợ Kiều Kiều không thấy mình, liền đứng ở ngoài cổng chính chờ, dẫm chân lên bệ của bồn hoa cao hơn mười cm, lơ đãng nhìn những người đứng tùm tùm gần đó, đánh giá thần sắc của bọn họ, âm thầm biên soạn câu chuyện phía sau của mỗi người, coi như là một bài tập thực hành nghề nghiệp.

“Giai Hòa,” Kiều Kiều dùng giọng khàn khàn gọi cô một tiếng, giữ chặt tai nghe.

Trong một thoáng Giai Hòa không phản ứng kịp, nhìn chị hơn nửa giây mới ý thức được chuyện gì xảy ra, chui vào xe.

“Gọi em nãy giờ,” Kiều Kiều giận dữ, “Nghĩ cái gì vậy hả? Cả đồng người đều quay lại nhìn chị.”

“Đang nghĩ đến kịch bản mới.” Giai Hòa thuận miệng ứng phó, lấy ra cốc cà phê đã lạnh từ túi nhựa, uống một ngụm.

Bởi vì logo của công ty đặt trước kính chắn gió của xe, mấy phóng viên ở cổng chính đều chú ý tới, cầm máy ảnh nhìn nhìn. Xác nhận hai cô gái kia đều lạ hoặc lạ hươ mới buông máy ảnh xuống, tiếp tục xì xạo tán hươ tán vươ.

Kiều Kiều cười ra tiếng, nói biết sớm thì mang theo Liêu Tĩnh, để nam chính nữ chính diễn cảnh tình cảm mặn nồng, tình cũ không cam lòng để vào tiết mục thăm hỏi. Người đầu tư vào hai phim này nhất định sẽ

rất vui mừng. Chị đang cao hứng nói, bảo vệ đã đến gõ gõ cửa xe, nhắc nhở rằng xe đang cản đường ở cổng chính. Nghe thế chị mới khởi động xe ô tô ra khỏi bệnh viện.

Một đường đi thẳng, không có trở ngại gì.

“Giúp em đặt vé tàu, em muốn về Thượng Hải.” Giai Hòa nhìn những ngôi nhà hai bên đường lui nhanh về phía sau, lại nghĩ tới cảnh tượng vừa nãy ở bệnh viện, cô ngồi nói mấy câu vớ vẩn với Dịch Văn Trạch...

“Đêm nay thần tượng của em phẫu thuật, lại nằm 24 tiếng ở ICU, em có thể đi được sao?” Kiều Kiều lướt nhanh qua một chiếc xe khác, thuận miệng trêu chọc.

“Di động hư rồi, em phải về mua cái mới. Bên Bắc Kinh còn có một cửa hàng chuyên dụng.” Nhìn chị có vẻ đã hiểu, Giai Hòa mới kéo dây an toàn ra, suy nghĩ một lúc lâu mới cài vào được.

“Về cũng tốt,” Kiều Kiều xoay tay lái, rẽ vào một con đường nhỏ, “Dù sao cũng đã quay hết những cảnh quan trọng, đợi khoảng hai tháng sau Dịch Văn Trạch xuống giường được thì anh ta cũng sẽ cực kỳ bận rộn, em ở đây chỉ lãng phí thời gian của mình.”

Kiều Kiều lại bắt đầu mở máy cần nhả tiếp, bảo Giai Hòa về Thượng Hải thì đến nhà chị xem có vấn đề gì không. Giai Hòa không yên lòng nghe, nhìn đăm đăm con đường nhỏ trước mắt, cứ cảm thấy có cái gì đó quen quen. Mãi cho đến khi nhìn thấy chiêu bài [1] của nhà hàng mới giật mình nhớ lại, đây không phải chính là nơi mình với thần tượng ăn sáng lại bị chụp ảnh hay sao?

Bởi vì gần đến Tiết thanh minh [2], muốn mua được vé khá khó. Khi Giai Hòa lấy được vé thì đã là ngày hôm sau, sáu giờ tối xe sẽ chạy. Lúc cô mang hành lý leo lên xe, vừa an vị bên phó lái thì A Thanh đang xuống từ một chiếc xe khác, bước vào đại sảnh khách sạn.

“A Thanh,” Kiều Kiều dừng lại, gọi cô một tiếng, “Anh Dịch thế nào rồi?”

A Thanh quay người lại, tìm một lúc lâu mới thấy Kiều Kiều ngồi ở trên xe, lập tức cười toe toét: “Chuyển sang phòng bệnh bình thường rồi, tinh thần rất tốt, đang bàn bạc về kịch bản mới đó.”

Kiều Kiều nói đi thôi, rồi quay người nhỏ giọng nói với Giai Hòa: “Không gọi điện thoại ân cần thăm hỏi sao hả?”

Giai Hòa trợn mắt trừng chị một cái, lập tức mượn điện thoại di động của Kiều Kiều, gọi điện thoại cho bên Bắc Kinh, nhỏ giọng nói lịch trình của mình rồi tiện thể xác định thời gian họp.

Xe chạy một đường xóc nảy đến nhà ga Nghĩa Ô [3], trời đã tối mịt.

Giai Hòa kéo hành lý đến gần nhà ga, chen chúc trong dòng người đông nghẹt đến đại sảnh chờ xe mới nhìn thấy thông báo xe lửa sẽ đến muộn, chỉ có thể tìm đại một chỗ nào đó ngồi xuống. Trước mắt cô, nơi nơi đều là người, nếu không gọi điện thoại thì cũng đang hàn huyên tán gẫu với nhau bằng những giọng nói khó hiểu từ nhiều vùng miền địa phương. Mãi đến lần thứ ba chán chường nhìn vé xe rồi lại nhìn màn hình hiển thị tên các chuyến đi, Giai Hòa mới cảm thấy mình hẳn gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm. Dù sao ngày hôm qua thăm, anh giúp mình không ít việc.

Đến lúc rút di động ra, cô mới sực nhớ rằng mình không có số điện thoại của Dịch Văn Trạch, hết do dự rồi lại chần chờ mới nhấn cho Kiều Kiều cái tin ngắn ngủn.

Một lát sau đã có tin nhắn gửi về, là một dãy số, cộng thêm mấy lời chọc ghẹo của Kiều Kiều.

Những con số màu xanh lục hiện trên màn hình thành một dãy. Ấn nút gọi, cô hít sâu một cái.

Tiếp bip bip vang lên đều đặn. Đường dây đang bận.

Giai Hòa thở dài một hơi, không biết nên cho đó là mất mát hay vẫn là may mắn. Lúc cất điện thoại cô mới thấy dòng người bắt đầu chuyển động, màn hình thông báo chờ xe đã thành soát vé. Cô kéo hành lý đi theo hàng người hướng về phía trước. Cổng soát vé rất hẹp, rõ ràng chỉ có thể đi qua một hàng người nhưng lại bị ép đứng thành ba hàng. Lúc Giai Hòa vất vả chen được đến nơi, lấy vé tàu ra thì di động cũng vang lên.

“Đã xong chưa hả?” Người đứng phía sau không kiên nhẫn được, bắt đầu thúc hối.

Giai Hòa rút vé tàu ra đưa về cổng kiểm soát vé. Qua cổng, dòng người đổ theo nhiều hướng khác nhau, cô lại lúi hành lý đi ngược đường, tìm được một góc nhỏ, cầm điện thoại để lên tai.

“Chào.” Đầu dây bên kia là giọng nói của Dịch Văn Trạch.

“Dịch tiên sinh, là tôi.” Giai Hòa thuận tay che một bên tai lại để nghe cho rõ hơn.

Đường như anh đang cười, “Đến nhà ga rồi?”

“Vâng, vừa mới soát vé.”

“Vẫn chưa lên xe sao?”

“Vâng.”

“Đợi một lát,” Hình như ở đầu dây bên kia có người đang nói chuyện, anh thấp giọng dùng tiếng Quảng Đông nói thật xin lỗi, rồi mới nói tiếp với cô, “Em có thể vừa đi vừa nói chuyện.”

Giai Hòa quýnh lên, nói vâng tiếp, lại phát hiện dòng người đã thưa bớt, lập tức kéo vali đuổi theo.

“Nhà ga rất đông sao?”

“Rất nhiều, còn tối nay nữa, tôi chờ rất lâu.” Vốn là Giai Hòa định nói nhiều một chút để cho anh khỏi nghe ra cô đang cuống lên vì chuyện gì, lại phát hiện mấy câu của mình đều chẳng liên quan gì tới anh, hoàn toàn vô nghĩa... Bánh xe nhỏ dưới va li phát ra tiếng lạch cạch. Phía trước Giai Hòa, người càng ngày càng ít, cô không thể không ngẩng đầu tìm vị trí của toa mình ngồi, lại nhận ra một chuyện rất không hay ho, cô phải ngồi ở toa cuối cùng, còn một quãng khá xa.

Hai ba nhân viên trên tàu đứng ở một bên nói chuyện phiếm, vô cùng tốt bụng hỏi thúc Giai Hòa đi nhanh nhanh một chút.

Bên kia đầu dây, Dịch Văn Trạch nghe thấy, vẫn không nói gì. Mãi cho đến lúc Giai Hòa vào chỗ ngồi, thở nhẹ ra một hơi, anh mới hỏi câu: “Em lên tàu rồi chứ?”

“Vâng,” Giai Hòa cầm điện thoại, né người, “Thật ngại, Dịch tiên sinh, tôi tìm chỗ ngồi trước.” Bởi vì tới chậm, xe đã bắt đầu từ từ di chuyển.

“Ừ.”

Cô đến chỗ ngồi của mình. Một cậu chàng ngồi bên cạnh thấy vóc dáng cô nhỏ nhỏ, đẩy vali qua, nhanh chóng đứng dậy giúp đỡ. Cô nói câu cảm ơn, mới dựa vào cửa sổ ngồi xuống: “Tôi ổn rồi.”

“Xe lửa đi mất bao lâu thời gian.”

“Hai tiếng, chắc thế.”

“Một người bạn của anh mới đến, cũng từ Thượng Hải.” Giọng nói bên kia bỗng nghe đứt quãng. Giai Hòa dùng sức đè điện thoại xuống mới có thể nghe rõ được một chút, “Buổi chiều——”

Lặng yên không một tiếng động, điện thoại hoàn toàn bị ngắt.

Giai Hòa yên lặng nhìn di động, pin vẫn còn đầy...

Cậu chàng ngồi bên cạnh cô thấy thế, lập tức cười nói: “Cô bé à, một khi tàu cao tốc chạy rồi, tín hiệu rất kém.”

Giai Hòa nhìn cậu chàng kia, hiển nhiên là một sinh viên vừa tốt nghiệp Đại học. Vì vóc dáng của cô nhỏ nhỏ nên mới bảo mình là ‘cô bé’ sao...: “Là vì tốc độ quá nhanh?”

Anh chàng gật gật đầu, cầm lấy tờ tạp chí phía trước bắt đầu xem: “Không sao đâu, xuống xe thì gọi lại, bạn trai em nhất định sẽ hiểu được.”

...

Giai Hòa không nói gì.

Công nghệ cao thực đủ thứ tiêu cực, tốc độ tăng lên chẳng được bao nhiêu, giá tiền lại tăng lên không ít, tín hiệu điện thoại cũng bay ra bên ngoài. Cô đặt điện thoại lên đùi, bắt đầu nghĩ xem Dịch Văn Trạch muốn nói cái gì, cuối cùng cũng không có ‘manh mối’. Xe chạy được khoảng nửa tiếng, phần lớn mọi người đều gục đầu ngủ, chỉ có vài người trẻ nhỏ giọng nói chuyện với nhau, cô có muốn ngủ cũng không ngủ được, chỉ có thể mua một cốc cà phê hòa tan của Nestlé để nâng cao tinh thần. Cứ như vậy cầm một cái cốc bồng tay, nghiêng đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Bỗng nhiên điện thoại báo có tin nhắn, cô tiện tay nhấn, chỉ có một hàng chữ đơn giản:

Hình như tín hiệu không tốt, gọi em không được. Xuống xe anh sẽ gọi điện sau.

Cô đọc tin nhắn ba lần mới lấy lại tinh thần.

Cậu thanh niên bên người hình như đã buồn ngủ, vút tạt chỉ sang một bên. Giai Hòa cầm lấy, lật từng trang, vừa nhìn vừa cảm thán, quả thực đúng là sinh viên vừa tốt nghiệp Đại học, còn cầm theo tạp chí lá cải này. Lật lật mãi mới bị một tấm ảnh chụp rất lớn hấp dẫn, là tấm ảnh chụp chung của Thiên Sở cùng ngôi sao ca nhạc người Đài Loan kia, tiêu đề vẫn bắt mắt như trước: Ca sĩ K đã lên tiếng giải thích rằng, anh với Thiên Sở chỉ có quan hệ hợp tác bình thường.

Cô cẩn thận đọc, lật đến trang tiếp theo đúng chốc là tin tức giải trí, thiên tình sử từ trước tới nay của Thiên Sở cùng Dịch Văn Trạch. Paparazi của Hong Kong đúng là có tinh thần nghiên cứu rất cao, mọi chi tiết trong hai năm đều đào ra, ở khúc cuối cũng giống như những điều Cố Vũ đã nói với cô. Có người nói rằng hai năm trước, Dịch Văn Trạch cùng Thiên Sở đã ký đơn ly hôn nhưng vẫn chưa tiến hành làm thủ tục chính thức.

Cô cùng Thiên Sở chỉ gặp nhau có vài lần. Lúc Thiên Sở bất ngờ xuất hiện ở bệnh viện, nói không chừng đúng là tín hiệu tái hợp nha...

“Cô bé, em cũng thích Dịch Văn Trạch sao?” Cậu chàng kia bỗng nhiên tỉnh ngủ, thấy cô chăm chú đọc tin tức về Dịch Văn Trạch, cười nói: “Tuổi của em, hẳn là nên thích mấy anh chàng dễ thương vui vẻ này nọ, ‘khẩu vị’ em thực độc đáo. Lúc ông anh này nổi tiếng, anh mới học Tiểu học, không thể tưởng tượng được lại có thể nổi tiếng đến bây giờ. Tiếc là vẫn không bằng trước kia, chỉ có thể dựa vào scandal kéo dài thanh danh.”

Giai Hòa nhìn cậu chàng một cái: “Lúc anh ấy nổi tiếng, tôi đã tốt nghiệp Trung học.”

Cậu chàng a một tiếng, ngượng ngùng nói thêm: “Thật ngại quá, chị.”

Được rồi, Giai Hòa thừa nhận rằng cái câu “chị” này gọi mình thiệt khiến cô buồn bã, nhưng là mình tự tìm...

Cứ như vậy, một đường đến Thượng Hải, cô đều nắm di động ở trong tay, không hề rời đi.

Cô bắt đầu cân nhắc xem mình có nên gọi qua hay không, lại lo Dịch Văn Trạch đã ngủ, chỉ có thể an ủi rằng người ta mới phẫu thuật xong nhất định chỉ muốn nghỉ ngơi. Bản thân cô không có việc gì quan trọng, vẫn nên đừng tự khiến mình mất mặt. Tối muộn, nhà ga Hồng Kiều [4] không có bao nhiêu người, lạnh lạnh vắng vắng. Phần lớn những tiệm Fastfood lớn hai bên đường đã đóng cửa. Giai Hòa đã đói không chịu nổi, liền chọn một quán súp, chọn súp thịt viên và bánh bao. Vừa ngồi xuống ăn, điện thoại Dịch Văn Trạch đột nhiên gọi tới.

“Xin lỗi em, vừa rồi bác sĩ làm kiểm tra.”

“Không sao không sao đâu.” Giai Hòa cắn nửa viên thịt, trên không ra trên, dưới không ra dưới, nói chuyện nghèn nghẹn không rõ tiếng.

“Em đang ăn gì?”

“À, lúc xuống xe mới cảm thấy rất đói bụng nên tìm một quán ăn,” Giai Hòa nuốt nhanh miếng thịt viên vào bụng, “Anh Dịch mau nghỉ ngơi đi, tôi không có chuyện gì đâu, chỉ muốn hỏi thăm anh một chút thôi.” Ai biết nhờ có tuyến đường sắt cao tốc này, một câu ăn cần thăm hỏi cũng từ Nghĩa Ô đến Thượng Hải mới có thể chính thức nói ra khỏi miệng.

“Không sao, anh còn có bạn ở đây.”

Có bạn? Vậy lại càng không nên quấy rầy...

Giai Hòa vô cùng thức thối nói dối, “Thật ra là điện thoại của tôi sắp hết pin rồi, sau này nói chuyện tiếp. Chúc anh sớm bình phục.”

“Được.”

Giai Hòa bỗng nhiên nhớ tới câu nói lỗ đở lúc nãy: “Đúng rồi...lúc nãy anh muốn nói cái gì vậy? Trước khi mất tín hiệu ấy?”

15. Chương 15: Chuyển Đi Ngán Ngày Về Thượng Hải 3

“Chiều nay Thượng Hải có mưa, anh muốn hỏi xem em có người đón hay không?”

Húp một muống súp nóng, Giai Hòa hít một hơi, vẫn chưa nói gì.

Ở đầu dãy bên kia, Dịch Văn Trạch dường như cũng không nóng nẩy. Qua điện thoại, cô loáng thoáng nghe được A Thanh đang nói điều gì đó, còn có cả giọng nói của Kiều Kiều cùng Trình Hạo...Bên kia ồn ào vui vẻ, còn mình bên này thì cô quanh đến đau khổ. Lúc này quán cũng sắp đóng cửa, khi Giai Hòa vào vẫn còn hai ba vị khách, bây giờ chỉ còn mỗi mình cô.

Bốn nhân viên của quán đã bắt đầu dọn dẹp, không ngừng đi lướt qua lượn lại, ý bảo rằng chúng tôi muốn đóng cửa lắm rồi.

Giai Hòa dùng thìa đảo đảo canh, nhìn một viên thịt còn sót, vui vẻ: “Thật ra ở nhà ga Hồng Kiều rất dễ gọi xe, nhà của tôi cũng không xa lắm. Tiên sinh nghỉ ngơi sớm một chút, di động của tôi hết pin tới nơi rồi, không nói chuyện được nữa.”

“Ừ, em chú ý an toàn.”

Giọng nói của anh vẫn ôn hòa như cũ, hình như còn nhỏ hơn một chút. Giai Hòa im lặng một hồi lâu mới nói mình ngắt máy trước.

Cô nhanh chóng tiêu diệt thức ăn còn sót, di động lại rung lên.

Kiều Kiều: Em làm được rồi, nguyên một phòng đều nghe hai người nói Thượng Hải đang mưa.

Suýt chút nữa Giai Hòa cắn lưỡi. Cũng may cô rất hiểu chuyện cúp máy: Có ai ở đó vậy?

Kiều Kiều: Rất kịch tính. Em lên xe, người đại diện của Dịch Văn Trạch đến, sau đó có Liêu Tình với Trình Hạo, vừa rồi là bác sĩ kiểm tra, Thiên Sở đến. Tóm lại là bây giờ chị đang ngồi xem kịch hay...

Một dòng chữ nho nhỏ mang theo một đồng tên quan trọng.

Giai Hòa nhanh chóng bấm bấm trả lời lại, rồi xóa xóa rồi thay đổi, cứ như vậy bấm đi bấm lại đến lần thứ ba, cô lại trả lời bằng khuôn mặt giả vờ không hiểu. Rốt cuộc là mình muốn hỏi cái gì, ngay cả bản thân cô cũng không biết.

“Cô ơi,” Nhân viên của quán cầm một cái khăn trắng lau bàn, lau vệt nước chảy ra từ ly thủy tinh của cô, “Thật ngại quá, chúng tôi muốn đóng cửa.”

Cô nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng không trả lời tin nhắn, cắt di động ra quán ăn.

Trên đường về, quả thật là có một trận mưa to xối xả, đường cao tốc trở nên mất trật tự, mệt nhất là còn xảy ra sự cố vài chiếc xe tông vào đuôi nhau. Giai Hòa ngồi trên xe taxi, nghe mấy bài hát trên radio, đầu tựa vào lớp cửa thủy tinh lạnh, cầm điện thoại lên mạng. Lượn hết trang này đến trang khác, từ tin tức quốc tế đến các bài viết nóng gần đây, nhưng lại không dám nhìn đến mấy bài báo giải trí...Album mới ra của Thiên sở xếp hạng cao nhất. Chợt tài xế bật bài “Ánh nắng” lên, trong không gian nhỏ hẹp, những giai điệu lững lờ trôi, cả anh chàng tài xế cũng nhỏ giọng hát theo.

Cô kéo cửa kính xe hạ thấp xuống chút, hít sâu một hơi.

Một tháng tiếp theo, Giai Hòa bận đến tối tăm mặt mũi.

Kịch bản mới có nhiều chỗ cần chỉnh sửa. Tâm lý Giai Hòa lại khá mâu thuẫn, có khi mở word ra, ngay cả tên nhân vật nam và nhân vật nữ chính là gì cũng không nhớ được...Di động được thay bằng cái giống y chang cái trước, trò 'chim điên' cũng rất thuận lợi tiến lên cấp bậc vốn có. Ngoại trừ việc Kiều Kiều thường xuyên gọi điện quấy rầy, báo cáo tình hình khôi phục sức khỏe của Dịch Văn Trạch, mọi chuyện đều không có gì thay đổi.

Có một lần, nửa đêm, ba giờ sáng, Kiều Kiều lại cùng bạn Bối Tư âm ỉ ngất trời, gọi điện thoại kể khổ cho cô, bỗng nhiên nói: “Em thực sự không tò mò tối hôm đó chị nhìn thấy cái gì ở phòng mát-xa à?”

Giai Hòa giật mình, hiển nhiên cô đã quên sạch sẽ chuyện này.

“Quên đi.” Kiều Kiều không dễ gì kiềm chế được, “Chị quyết định giấu chuyện này vào trong bụng. Bối Tư bảo phụ nữ không được nhiều chuyện, cho nên chị quyết định làm lại từ đầu, bằng em.”

Giai Hòa quyết đoán ngắt điện thoại, tiếp tục vui đầu vào hiểu lầm ‘cẩu huyết’ lần thứ tư giữa nam chính và nữ chính...

Một tháng sau, lúc Giai Hòa đang lắc lắc chìa khóa xe đi ra bãi đỗ xe Raffliers, một chiếc xe khác dừng ngay trước mặt cô. Cửa kính xe hạ xuống một nửa, lộ ra khuôn mặt Cố Vũ: “Giai Hòa,” hần nhẹ nhàng ra dấu, “Ồ chỗ này chờ anh, anh lên ngay.”

Nói xong cũng không chờ Giai Hòa có phản ứng, liền lái xe vào trong bãi đỗ.

Nhìn đuôi xe khuất bóng ở cửa vào, cô đi cũng không được, mà ở lại càng không muốn.

Bỗng có một chiếc xe đột ngột chạy tới, trong một thoáng không để ý, Giai Hòa suýt chút nữa bị tông. May mà có người ở đằng sau tóm cô lùi lại, đúng là Cố Vũ vừa mới đi đỗ xe. Người ngồi ở vị trí lái nói xin lỗi, Giai Hòa khoắc khoắc tay, ý bao không sao, sắc mặt bình tĩnh rút tay mình về.

Sắc mặt người phụ nữ ngồi ở vị trí phó lái thay đổi, mở cửa xuống xe, khẽ gọi một tiếng Tổng biên tập. Cố Vũ khó hiểu một chút, lại thông dong cười, như thể hai người kia đã quen biết rất lâu. Cô gái kia vội vàng nhìn nhân vật chính của sự việc đang vẫn đứng im ở bên kia: “Thật ngại quá, Tổng biên tập, bạn tôi vừa mới học lái xe. Bạn của anh...không sao chứ?”

Giai Hòa vội nói: “Không sao đâu, là do tôi không để ý, không nên đứng ở trước nơi mọi người ra vào.”

Cô gái vẫn cẩn thận nhìn qua một lần, lúc lâu sau, vẫn còn lo lắng lên xe rời đi, để lại hai người.

Cố Vũ cúi đầu nhìn cô: “Thực không có việc gì chứ?”

Giai Hòa cố gắng mỉm cười: “Không có việc gì, lúc này là đồng nghiệp của anh?”

“Có thể là mới tới, nhìn không quen lắm.”

Hôm nay hần mang kính mắt, gọng kính kim loại màu đen tuyền, lóe ra tia sáng nhạt, nhả nhận anh tuấn.

Giai Hòa còn nhớ rõ lúc mới vào trường Đại học, Cố Vũ đã học năm tư, là người dẫn chương trình của lễ chào đón sinh viên mới. Khi đó hần cùng một cô gái mang giày cao gót bảy tấc làm người dẫn chương trình, rất là tự nhiên, khiến không biết bao nhiêu bạn học nữ mới vào trường đổ rầm rầm. Sau đó nhắm mắt vớ quàng kiểu gì Giai Hòa trở thành bạn gái của hần, mỗi ngày chỉ có lạc thú là muốn tháo mắt kính hần xuống, xem ánh mắt ở phía sau, là bất đắc dĩ nhìn đến mình như thế nào.

Cố Vũ hỏi: “Đến mua gì sao?”

Giai Hòa gật đầu: “Kiều Kiều nói là iPad1 đang giảm giá, tôi đến xem.”

“Là cửa hàng ở sau Raffliers?”

Giai Hòa ừ một tiếng, định lấy cớ bỏ đi.

“Nhớ người bạn anh nói với em lần trước không?” Cố Vũ chỉ chỉ về đường Phúc Châu, “Anh đang hẹn ăn uống với anh ấy, nhưng thời gian cũng còn sớm, đi xem iPad với em trước.”

Một câu, quấy nhiễu toàn bộ kế hoạch của cô.

Lúc trước, khi hai người còn yêu nhau, bởi vì bận việc đến tối mắt tắt mũi, một tuần cũng chẳng thấy mặt. Khi đó Giai Hòa thực sự là ngày mong đêm ước có thể bất ngờ gặp nhau được một chút nhưng chưa bao giờ thành sự thật. Bây giờ thì tốt rồi, cô vốn chỉ mới tỉnh ngủ, đi dạo loanh quanh chơi, lại chẳng hiểu vì sao nổi lên hứng thú đi mua sắm, biến thành một bữa đi dạo cùng người yêu cũ.

Cố Vũ làm hết phận sự khi đi dạo cùng nhau, mãi cho đến khi chuẩn bị thanh toán hóa đơn, hắn còn rất tự nhiên rút thẻ từ ví tiền ra. Giai Hòa ngăn lại, lấy ví tiền của mình lắc lắc hai cái: “Tuyệt đối đừng tặng quà, tôi cũng không muốn ngày nào mình cũng phải nghĩ tới nghĩ lui nên mua quà gì để đáp lễ cho anh.”

Cố Vũ lắc đầu cười, cất ví, để cho Giai Hòa xem xét một chút, hắn đi ra cửa.

Chủ cửa hiệu cùng Giai Hòa có quen biết từ lâu, thuận miệng trêu chọc: “Rất được, thực sự rất được.”

Giai Hòa cười cười: “Đừng nói đùa như vậy, chỉ là bạn bè bình thường.”

Cô nói xong, cúi đầu im lặng xem xét. Hộp đựng màu trắng, mở ra là máy tính bảng màu xám, thiết kế trang nhã. Bộ sạc của Apple vẫn rất tiêu chuẩn, đơn giản sạch sẽ. Cẩn thận mở ra từng cái, Giai Hòa cảm mỗi một linh kiện xem xét kỹ lưỡng như đang kiểm tra. Nhìn một hồi lâu, rốt cuộc cô cũng không biết bản thân mình đang nhìn cái gì nữa.

Mãi cho đến lúc Cố Vũ cầm hai chai nước quay về, ông chủ cửa hiệu đã xếp lại máy tính vào hộp, cho vào túi giấy, tự nhiên đưa cho Cố Vũ.

Mua xong thì cũng đã hơn sáu giờ, bầu trời đã chuyển sang màu tối, không biết bao nhiêu chiếc xe nối đuôi nhau trên đường, hình thành thành một dòng sông ánh sáng.

Giai Hòa muốn nói mình cần phải trở về, Cố Vũ cũng đã gọi điện thoại trước, chặn ngang họng cô, bảo người bên kia đang đợi, phải đi nhanh một chút. Không còn một cơ hội từ chối nào, cô đã bị đưa vào nhà hàng kia. Trong phòng đặt trước có tám người ngồi, khi cả hai bước vào đều nhìn Giai Hòa chằm chằm, cười bảo Cố Vũ giới thiệu.

Cố Vũ đẩy Giai Hòa vào bên trong: “Bạn học Đại học của tôi, Giai Hòa,” Nói xong, lại nhìn một người đàn ông trung niên trong phòng, “Chính là người lần trước em nói với anh, biên kịch em giới thiệu để anh hợp tác.”

Người đàn ông trung niên nhìn hắn đầy ý vị: “Anh nhớ rõ lần trước chú đâu phải giới thiệu như vậy?”

“Được, em giới thiệu một lần nữa,” Cố Vũ ngồi xuống, uống ngụm trà, “Giai Hòa, bạn gái – mối tình đầu của em, cũng là người cho đến nay vẫn nhớ mãi không quên. Cách mạng chưa thành công, bản thân còn cần cố gắng.”

Người đàn ông kia cười ha ha, khen tên nhóc này vô cùng thẳng thắn. Lúc này, một nhân viên phục vụ đẩy cửa bước vào, đặt một lồng bánh bao thịt cua trên bàn. Hơi nước nóng bốc lên, ngăn cách ánh mắt mờ ám của nhiều người.

Giai Hòa cầm tách trà, miễn cưỡng cười đùa, nói: “Đừng nói linh tinh, không phải anh đang theo đuổi Liêu Tĩnh hay sao?”

Có người nhin không được cười ra tiếng, Cố Vũ cũng chẳng biết mình nên khóc hay nên cười, nhìn cô không nói. Người đàn ông trung niên kia chợt mở miệng trước: “Quái lạ, tại sao anh đây lại không biết chú em đang theo đuổi em gái mình chứ?”

Cố Vũ lơ đãng: “Một câu của anh rất có vẻ lo lắng quan tâm nhưng lại đẩy cho em không ít phiền phức.”

Thì ra là...hiểu lầm.

Mọi người lại tiếp tục nói chuyện với nhau, ánh mắt đánh giá của những người xung quanh rồi cũng bớt. Giai Hòa rút di động ra, chuẩn bị chuông điện thoại trước để tìm cơ về sớm. Đang chuẩn bị ấn xác nhận, di động lại vang lên ngoài ý muốn.

Một cuộc gọi xa lạ, nhưng là một dãy số rất quen thuộc. Cô ngạc nhiên nhìn một lúc lâu mới bắt máy.

“Giai Hòa, bây giờ em tiện không?” Là giọng Dịch Văn Trạch, nghe qua điện thoại thực có cảm xúc vô cùng, vẫn khiến tim Giai Hòa nhảy bình bịch.

Vốn định gọi một tiếng anh Dịch, nhưng lại có nhiều người chung quanh, gọi vậy cũng không được tiện. Rốt cuộc cô bình tĩnh trả lời, ý bảo Cố Vũ né người ra. Vì lo Dịch Văn Trạch chờ lâu, ngay cả câu xin lỗi cũng chưa kịp nói, Giai Hòa đều vớt toàn bộ mấy tiếng cười đùa trêu chọc từ những người xa lạ kia ra sau.

Bên ngoài khách sạn cũng khá ồn ào, cô đi thẳng đến cổng chính mới có thể tìm được một chỗ yên tĩnh không người.

Dịch Văn Trạch vẫn im lặng chờ đợi, giống như lúc ở nhà ga, anh có sự kiên nhẫn đến không thể tin được.

Giai Hòa ổn định hơi thở: “Dịch tiên sinh, thật ngại, lúc này đang dùng cơm với bạn, không tiện nói chuyện.”

“Không sao cả, nếu lần sau không tiện, em có thể gọi anh là A Trạch.”

“...Ừm.”

Cô tựa người vào hàng rào gỗ, nhìn dòng người đến người đi trong thang máy, tiếp tục nói: “Sức khỏe anh ổn rồi chứ?”

Thật ra Kiều Kiều vô cùng có trách nhiệm, vì muốn giải thích quá trình trị liệu, hận không thể mang mấy tấm hình chụp X-quang của Dịch Văn Trạch in xem. Cô biết anh khôi phục rất tốt, nhưng bây giờ mà không hỏi mấy câu này thì thực chẳng biết nói câu gì nữa.

“Hôm nay vừa ra viện, bây giờ ở trên xe.”

“Nhanh như vậy sao?” Bỗng nhiên cô bắt đầu luống cuống, “Động đến gân cốt phải dưỡng thương ít nhất ba tháng, bác sĩ không nói gì sao?” Nói xong mới phát hiện mình quan tâm thái quá, tự nhiên im bật.

“Đã khôi phục rất tốt nhưng vẫn không thể đi lại được, cho nên lần này đến Thượng Hải cũng là để tĩnh dưỡng một chút.” Ngược lại, hình như là anh đang an ủi cô.

Giai Hòa đột nhiên mới có phản ứng lại với lời nói của anh, theo bản năng lập lại: “Anh ở Thượng Hải?”

“Khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến,” Bên kia ngừng một chút, bỗng nhiên hỏi, “Em đang ăn tối sao?”

Giai Hòa vâng, chợt nghe giọng A Thanh ở đầu dây bên kia vang lên, ý bảo nhờ Giai Hòa mang ông chủ của mình đi ăn món gì ngon lành, nhưng vừa được hai ba câu, cô nằng lại lập tức yên lặng không một tiếng động.

Đến lúc này Giai Hòa mới hiểu được: “Thật ra còn chưa ăn, tôi vốn định mua vài thứ, vừa vặn lại gặp được người quen nên được mời đến ăn cơm,” Kiều nói chuyện này nghe qua giống như mình đang cố tìm lý do mời anh ăn gì đó vậy. Giai Hòa lập tức ngừng, ngập ngừng giải thích, “Những món kia cũng không ngon lắm. Ngoại trừ người bạn kia, tất cả đều là người tôi không biết, ít nhiều cũng nhờ mấy câu của anh tôi mới có thể trốn được...”

Cuối cùng, ngay cả bản thân cô cũng không biết mình muốn nói cái gì, chỉ có thể ngừng, tổ chức lại từ ngữ của mình một lần nữa.

Mãi cho đến khi Giai Hòa hoàn toàn tắt tiếng, bên kia mới nói: “Như vậy có muốn anh lại cứu em một lần nữa? Mang em đi ăn gì đó ngon hơn?”

16. Chương 16: Ở Lại Thượng Hải Dưỡng Thương 1

Hai mươi phút sau, Giai Hòa đến gần khu Từ Gia Hối. [1]

Đây là khu vực Hoàng kim [2], nơi đỗ xe bên ngoài đã kín chỗ. Giai Hòa đành kéo ô kính xe xuống, hỏi nam phục vụ gần đó xem có chỗ nào có thể đỗ xe hay không. Anh bạn thanh niên tuổi trẻ lướt qua biển số xe của Giai Hòa, rồi lại tỏ ra vô cùng thần bí nhìn vào mắt cô, hỏi cô có phải họ Giai hay không.

Giai Hòa không hiểu, gật đầu.

Người nọ lập tức nói: “Mời cô Giai Hòa xuống xe, tôi đến để giúp cô tìm chỗ ngồi.”

Mãi cho đến lúc vào phòng, A Thanh mới cười giải thích nơi đây có vẻ an toàn, cô mới biết nhà hàng này cũng có cổ phần của công ty Dịch Văn Trạch.

Cô từng tới đây hai ba lần, lúc đó vẫn còn là phóng viên của mảng Tài chính và Kinh tế đi phỏng vấn vài ba đại gia mới phát lên trong giới bất động sản. Giai Hòa còn nhớ rõ lúc đó người của chuyên mục Ăn ngon luôn chảy nước miếng không biết bao nhiêu lần vì nhà hàng này, nhưng rất bắt mắt vì chế độ Hội viên cần bản không cần đến những kẻ làm quan hệ xã hội như bọn họ. Rốt cuộc là những người từ xưa đến nay luôn ăn lộc lại ghen tị với Giai Hòa – người chạy bên Tài chính và Kinh tế.

“Biên kịch,” A Thanh đưa thực đơn tới, “Chị muốn ăn cái gì cũng đừng khách sao nha, coi như nhà mình.”

Bởi vì biết Giai Hòa là người Bắc Kinh, khi nói A Thanh luôn cố ý uốn lưỡi ở cuối mỗi từ [3], thật là đáng yêu quá đi.

Nhưng rất không may, vừa nói xong câu đó, cô liền hoàn toàn vô duyên với bữa cơm tối này. Ngay cả khi đã vô cùng cẩn thận, vẫn có phóng viên phát hiện được việc Dịch Văn Trạch đến Thượng Hải. Cũng hên là nơi mình có thể kiểm soát được, chỉ khiến A Thanh phải vất vả diễn ‘kế điệu hổ ly sơn’ để khỏi gây phiền phức đối với những thực khách ở đây. Phải hiểu, ‘thương trường đoản pháo’ [4] của phóng viên cũng không phải là đơn giản. Lỡ như không chụp được Dịch Văn Trạch mà lại chụp đến cảnh tình cảm này thì cũng khó mà giải thích được.

Một tháng không thấy, khi đối diện với anh, Giai Hòa lại nhớ tới tâm trạng lúc vừa mới gặp, có chút gì đó cứ thấp thỏm không yên, chỉ uống trà mãi.

Anh vẫn ăn mặc đơn giản như trước, áo sơ mi màu xám nhạt, tay áo cuộn lên màu bạc, đồng hồ màu đen phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Nhìn như thế nào cũng rất hợp.

Dịch Văn Trạch đưa thực đơn cho cô: “Em thích ăn gì?”

Cô nghĩ nghĩ: “Anh là ông chủ chỗ này, có đề cử gì không?”

Anh cười: “Thật ra anh chưa tới được mấy lần, có lẽ không rành bằng em.”

Anh thấy Giai Hòa uống gần hết, lại thay cô châm trà.

Hai tay Giai Hòa ôm cốc trà, cười cứng nhắc: “Lúc trước tôi cũng chỉ đến phỏng vấn vài doanh nhân bất động sản mới có cơ hội bước vào đây,” Cô cẩn thận nghĩ nghĩ, “Cũng đi khoảng ba lần, mà đều là phỏng vấn đầu tiên, cần bản không biết rốt cuộc mình đã ăn cái gì.”

Giai Hòa còn nhớ khá rõ lần đầu tiên đến đây, vị doanh nhân bất động sản kia đạo mạo nói, riêng việc trang trí ánh sáng cho nên này cũng đã tốn cả trăm triệu, ngầm chỉ sang trọng cao cấp này nọ. Lúc ấy Giai Hòa chỉ thầm chửi tục trong lòng một câu, sau này biết nhiều hơn, cũng hiểu được bốn chữ “Chế độ Hội viên” kia, nhất định cần đến vốn gốc để làm nền. Làm bên mảng Tài chính và Kinh tế, mấy năm trời theo sát những kẻ có tiền đến nhiều nơi, đối với thức ăn ngon, cô đã có cái gọi là miễn dịch. Nhưng mà vừa nghĩ đến đây là nhà hàng thần tượng đầu tư, liền cảm thấy trước đây mình không hề để ý đến việc thưởng thức, thật sự tội lỗi.

Anh uống một ngụm nước đá: “Sau này em có tới đây thì dùng tên của anh là được. Nếu em cảm thấy ngại, cũng có thể gọi điện cho A Thanh trước.”

Giai Hòa lắc đầu: “Tôi chưa bao giờ cần xã giao gì đó cả, không cần thiết.”

Anh không nói gì nữa, ý bảo cô tiếp tục xem thực đơn.

Đèn treo trên bàn ăn khá thấp, có những sợi dây đồ quây lại, ánh sáng dịu hòa quá mức.

Cô lật lật tờ thực đơn, từ món măng cua [5], đến gan ngỗng sốt rượu [6], vừa chọn vừa lo lắng mấy món này có ảnh hưởng gì đến ‘tướng ăn’ của mình, vừa cân nhắc xem có hợp với khẩu vị Dịch Văn Trạch hay không, nhưng lật mãi đến trang cuối cùng vẫn chưa chọn được món nào. Rốt cuộc cô lại lật về trang đầu tiên, tiếp tục công việc ngắm nghĩ chọn lựa. Dịch Văn Trạch vẫn yên lặng dựa vào ghế, ngón tay anh kẹp điều thuốc lá, nhưng lại không châm thuốc.

“Sao vậy?” Giai Hòa nhìn điều thuốc kia, không phát hiện có gì khác lạ.

Anh mỉm cười: “Không có gì, đây là nơi cấm hút thuốc.”

Giai Hòa chỉ cảm thấy lời của anh hơi kỳ kỳ. Chỗ này là phòng được đặt riêng, làm sao có thể cấm hút thuốc như anh nói? Nhưng mà nếu Dịch Văn Trạch đã bảo thế, bản thân cô không nên hỏi tới thì hơn, lại tiếp tục cúi đầu nghiên cứu thực đơn.

Dịch Văn Trạch thấy Giai Hòa do dự: “Không muốn ăn sao?”

Cô dỗi: “Thật ra là hoa mắt chóng mặt, nhìn cái gì cũng không muốn ăn.”

Gọi món cũng cần kỹ thuật, nhất là cùng ăn với thần tượng mười mấy năm của mình, có đủ thứ cần phải lo, vô cùng có áp lực.

Cuối cùng vẫn là Dịch Văn Trạch chọn vài món đặc biệt của nhà hàng, rất hợp với khẩu vị Giai Hòa. Lúc gọi món, anh còn cố ý hỏi cô xem có thích ăn vịt quay hay không. Giai Hòa không biết nên khóc hay nên cười giải thích sự khác biệt này, tuy rằng vịt quay là đặc sản của Bắc Kinh, nhưng không phải tất cả người Bắc Kinh đều thích ăn. Ngược lại, bản thân Giai Hòa vì thường xuyên ở nội thành, thích ăn hải sản nhiều hơn.

Cô không đoán trước được, món ăn vốn đã chọn xong, lại thêm một phần hoa hồng cuốn tôm. [7]

Bông hoa đỏ thắm, khéo léo giữ lấy mấy em tôm màu hồng nhạt đã bóc vỏ. Cô cẩn thận cầm đũa gấp một miếng tôm, vừa cắn, hương hoa hồng lan khắp vòm miệng.

Lúc vừa ăn gần xong, Dịch Văn Trạch nhận một cuộc điện thoại.

Giai Hòa nghe anh nói vài câu, hình như đầu dây bên kia có một người bạn của anh gọi, đang muốn tới. Cô lập tức buông đũa, đang muốn nói mình không nên làm phiền, chậm trễ thời gian anh tiếp bạn, cửa đã bị gõ rầm rầm, có người đẩy vào. Người vừa vào, tay trái còn cầm di động, ngồi xuống bên cạnh Dịch Văn Trạch: “Mình chờ cậu nửa tiếng đồng hồ rồi.” Anh chàng nói xong, mới gật đầu với Giai Hòa, “Chào em, anh là bạn của A Trạch, Ngô Chí Luân.”

Giai Hòa nhìn khuôn mặt như ánh mặt trời của bạn giai đẹp, nghe giới thiệu như vậy, đột nhiên muốn cười.

Chỉ riêng phim điện ảnh trình chiếu trong ngày lễ Tình nhân, người này đã là diễn viên chính của hai bộ phim. Anh chàng này đi trên đường sẽ bị người ta bám theo đến mức nửa bước đi còn khó, thế nhưng lại nghiêm túc giới thiệu như vậy, thật không biết là do tính cách là thế hay anh ta đang đùa mình.

Rốt cuộc Giai Hòa không nhịn được, bật cười: “Chào anh, tôi là Giai Hòa.”

Ngô Chí Luân ồ một tiếng: “Gia hòa vạn sự hưng?” [8]

Giai Hòa cảm thấy đau đầu, giải thích cặn kẽ cẩn thận tên mình viết như thế nào. Có thể là do có sự khác biệt về ngôn ngữ, chỉ hai chữ đơn giản nhưng Ngô Chí Luân và cô thảo luận đến hai phút, rốt cuộc vẫn có cái hiểu cái không. Rốt cuộc, ngay cả Giai Hòa cũng ngượng phải giải thích thêm nữa, đành chịu thua: “Gia hòa vạn sự hưng, thôi anh cứ gọi tôi là Gia Hòa đi.”

Dịch Văn Trạch cười xem hai người nói chuyện, mãi cho đến lúc Giai Hòa nhận thua, anh mới chậm rì rì giải thích với Ngô Chí Luân: “Cô ấy là người Bắc Kinh, không nghe hiểu được tiếng Quảng Đông bao nhiêu, cũng nói không tốt.”

Ngô Chí Luân liếc mắt trừng anh, đâm chích vài câu bảo sao anh không chủ động giới thiệu, khiến anh chàng phải khó xử.

Giai Hòa nói cô có thể nghe hiểu được bảy tám phần, không sao cả, lại chẳng nghĩ tới việc anh ta lại bổ thêm một câu trêu chọc, “Bảy tám phần à, thế khi hai người nói chuyện với nhau là dùng tiếng Phổ thông hay là tiếng Quảng Đông?”

Một câu đơn giản lại bị giọng điệu của anh ta biến thành mớ ám.

Giai Hòa đáp là tiếng Phổ thông, rồi cúi đầu hút nước sinh tố của mình [9] thật chậm, cố gắng biến chính mình thành không khí. Một lát sau người mở rượu bước vào. Nhìn chai rượu trong tay người phục vụ, Giai

Hòa bỗng nhiên nhớ việc Dịch Văn Trạch đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, không nên uống rượu, nhưng lại không tiện nói ra trước mặt Ngô Chí Luân. Cô lặng lẽ liếc nhìn người đối diện một cái, cũng không ngạc nhiên khi tầm mắt hai người giao nhau.

Anh thu tầm mắt lại, nói với Ngô Chí Luân: “Tạm thời mình chưa uống rượu được.”

“Tiếc quá, hôm nay mình đặc biệt mang tới,” Hiên nhiên, Ngô Chí Luân không phát giác ra việc mình hoàn toàn đã bị biến thành phong nền, vừa rót rượu vừa nói, “Lúc này đang nói dở, tỷ suất khán giả của phim lần này cậu diễn không tệ đâu. Chúc mừng, không chừng còn có thể hoàn toàn thoát khỏi phim truyền hình thị trường.”

Giai Hòa hiểu được ý trong lời nói của Ngô Chí Luân. Diễn phim truyền hình rất mệt, cát-sê lại không cao, tiếng tăm cũng chỉ giới hạn trong nước, cho nên bình thường diễn viên chỉ cần khí chất và biểu cảm tốt là được. Nhưng mà dù hiểu là thế, Giai Hòa vẫn nhin không nổi, cảm giác rất bị thương tổn...

Dịch Văn Trạch không để ý nhiều lắm: “Đóng phim truyền hình [10] cũng tốt.”

Ngô Chí Luân cười: “Thôi quên đi, lần này là do công ty chế tác của anh em, nếu không thì mình đã khuyên cậu đừng dính tới phim truyền hình nữa.”

Quan hệ của hai người hình như rất tốt, thường hay nói đùa. Giai Hòa ngồi nghe thì chỉ cảm thấy giống như đang xem phim, vừa có ‘sắc’ vừa có ‘thú’.

Khoảng mười giờ, Dịch Văn Trạch mới nhìn đồng hồ: “Em ở xa không?”

Giai Hòa tính một chút: “Lái xe khoảng nửa tiếng là đến nơi.”

Ngô Chí Luân vừa nghe xong, coi như hiểu ý Dịch Văn Trạch muốn để Giai Hòa về trước, lập tức bày ra vẻ bất mãn: “Khó có thể đến đây một lần, rốt cuộc là vẫn không thể đi nhà cậu được à?” Anh nhìn Giai Hòa, “Đi nhà A Trạch đi, cậu ta cuồng công việc, anh với em, thêm hai trợ lý nữa, vừa đứng một bàn.”

Giai Hòa khó xử nhìn Ngô Chí Luân: “Tôi không chơi mặt chược của Hong Kong được.”

Nhiệt tình của Ngô Chí Luân hiên nhiên tăng vọt: “Không sao cả, anh có thể dạy em.”

Hình như Dịch Văn Trạch không bận tâm nhiều lắm, chỉ tiếp tục hỏi: “Muốn anh gọi xe đưa em đi không?”

Giai Hòa nhìn nhìn Ngô Chí Luân, quyết định đi theo thần tượng trước: “Không cần đâu, tôi tự lái xe tới được.”

Kết quả là, lời mời chơi mặt chược của giai đẹp mặt trời chói lọi kia, cứ như vậy mà bị bỏ xó...

Lúc Giai Hòa đi ra cổng chính mới biết được ngoài trời đang mưa tầm tã, không khỏi cảm thán những ngày mưa dầm của Thượng Hải, mưa liên miên khiến người ta phải trở mắt nhìn. Cô nhìn mưa là biết đường cao tốc sẽ kẹt đến mức nào, lên chiếc xe Copper nhỏ của mình, dịch từng chút một chen vào biển xe trên đường Hoài Hải. Lúc đang buồn chán chỉnh đài radio, thân xe đột nhiên chấn động, cô lập tức va người vào tay lái.

Mưa như trút nước, trên đường Tây Hoài Hải, Giai Hòa lâm vào bị kịch, bị tông vào đuôi xe.

Lại là mưa to, lại là kẹt xe, lại là sự cố.

Giai Hòa không mang ô theo, chỉ có thể ngồi trong xe một lúc, lát sau phải chui ra ngoài làm việc với cảnh sát giao thông. Đợi ọi việc được xử lý, trên người Giai Hòa đã ướt nhẹp, vừa chặt vật vừa tới tã. Cô chỉ là một người mới biết lái xe, bị một vụ như vậy lại càng không dám ra đường nữa, rút di động ra chuẩn bị gọi Kiều Kiều tới đón mình, thay quần áo sạch sẽ rồi tính sau.

Thế nhưng Giai Hòa lại không ngờ được cô lại có ba cuộc gọi nhờ lúc này.

Hai cuộc là từ Cố Vũ, một là của Dịch Văn Trạch.

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nên giải quyết tình hình rối rắm nay của mình trước, lại không nghĩ tới việc điện thoại của Kiều Kiều luôn báo bận. Sau bảy tám cuộc gọi gì đó, cô chỉ có thể thâm mắng chị ‘trọng sắc khinh bạn’, ném điện thoại đi động đi.

Cần gạt nước trước cửa xe đã ngừng hoạt động từ lâu, nước không ngừng xối xả đổ xuống, nhấn chìm cả chiếc xe trong màn mưa dày, không thể nhìn rõ người đi đường bên ngoài. Trong radio đang phát tin tức giao thông, chỗ nào đang kẹt xe rồi chỗ nào xảy ra sự cố này nọ, Giai Hòa càng nghe càng phiền. Từ tiết mục tình cảm đến tiết mục âm nhạc theo yêu cầu, chuyển vài kênh cũng không hài lòng nổi, rốt cuộc Giai Hòa lại tiếp tục nghe tin tức giao thông.

Qua một hồi lâu, cô mới mở danh sách cuộc gọi nhớ lúc nãy, ấn gọi lại cho Dịch Văn Trạch.

Rất nhanh, bên kia đã có người bắt máy, còn có thể nghe được tiếng cười của Ngô Chí Luân.

“Về nhà?”

Cô đáp: “Vẫn chưa, còn đang ở trên đường.”

Một thoáng im lặng, anh đột nhiên hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Giai Hòa hơi giật mình, không nghĩ tới chuyện anh lại dễ dàng đoán được việc ngoài ý muốn này: “Bên ngoài mưa lớn quá, lúc nãy còn bị tông vào đuôi xe, nhà lại xa nên tôi không dám về, đang chờ Kiều Kiều tới đón.” Cô còn chưa dám nói cả người mình bây giờ vừa ướt sũng vừa tơi tả, thực sự là không hay một chút nào.

“ Bao lâu nữa cô ấy sẽ đến?”

Giai Hòa dở khóc dở cười: “Cũng không biết nữa, chị ấy cứ nấu cháo điện thoại suốt, đang đứng chờ ở ven đường.” Cô nói xong, lại nhớ tới việc Dịch Văn Trạch tìm mình, “Anh gọi điện cho tôi có chuyện gì sao?”

Dịch Văn Trạch không trả lời, tiếp tục hỏi: “Em đang ở đường nào.”

Giai Hòa nhìn góc đường ngoài cửa sổ, báo cáo địa điểm.

Sau đó Giai Hòa nghe thấy anh dùng tiếng Quảng Đông nói chuyện, không phải với cô mà là Ngô Chí Luân ở cạnh. Ngô Chí Luân cười mắng anh, lỡ như bị chụp ảnh, nói không chừng cô sẽ biến thành bạn gái scandal gì đó. Nhưng chỉ một thoáng, đầu dây bên kia liền yên tĩnh lại.

Bây giờ Giai Hòa mới có phản ứng, vội vàng nói: “Không cần phải phiền như vậy, tôi chờ chị ấy là được rồi.”

Anh lại nói rất ‘vân đạm phong khinh’: “Không sao cả, cậu ta ở đây cũng chỉ ngồi tám chuyện, không có việc quan trọng.”

Giai Hòa bị ghen, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu, là hình như thần tượng mình không phân rõ phải trái...

Trong radio tiếp tục phát ra tin tức giao thông chưa ổn định, anh hình như cũng không vội cúp máy, hai người cứ câu được câu không tán gẫu với nhau, mãi cho đến lúc Ngô Chí Luân đến mới ngắt điện thoại.

Ngô Chí Luân vút ô lên ghế sau, kéo mũ áo khoác xuống, cười nhìn cô: “Đi thôi, nhà bạn em ở chỗ nào?”

Giai Hòa đưa hộp khăn giấy, ý bảo anh ta chùi bớt nước trên người trước: “Đợi tôi gọi điện thoại hỏi trước.”

Tình hình giao thông như vậy, lúc ở Xujiahui chạy đến đây cũng mất ít nhất nửa tiếng, cô nói chuyện với Dịch Văn Trạch cũng khoảng nửa tiếng, ngay cả việc tìm cơ hội gọi cho Kiều Kiều cũng không có... Cũng may điện thoại vừa vang vài tiếng đã có người bắt máy. Kiều Kiều vừa nghe tình huống bây giờ của Giai Hòa xong, lập tức tuôn ra một tràng truy vấn, không cho Giai Hòa xen mồm vào. Đang lúc Giai Hòa buồn bực, di động đã bị người ngồi bên cạnh cầm qua.

Ngô Chí Luân dùng bả vai giữ điện thoại, khởi động xe: “Người đẹp à, em nói địa chỉ trước, lúc về em hỏi tiếp cũng được.”

Kiều Kiều bị dọa, thốt ra địa chỉ, sau đó...lập tức bị anh ta ngắt điện thoại luôn.

“Thật ra không phiền anh tới đây như thế, lỡ như bị phóng viên chụp được, chắc chắn sẽ rất rắc rối.” Thực sự là Giai Hòa vô cùng áy náy.

“Cũng đúng. Vì thoát khỏi phóng viên mà trợ lý của anh còn đang bị chặn trên đường một tiếng rồi,” Ngô Chí Luân nói đùa: “Nếu A Trạch xem anh là thằng em để sai khiến, anh phải cố ý dẫn phóng viên tới. Em nghĩ xem, nếu em với anh bị chụp ảnh, người phiền toái nhất phải là cậu ta.”

Giai Hòa không nói gì, đây thực sự là một Ngô Chí Luân luôn ít lời kiêu kiàng với giới truyền thông từ xưa đến nay?

Mãi cho đến lúc xe ra được đường chính, anh ta mới bày ra vẻ nghiêm túc: “Kỳ thật, cậu ta vừa mới ly hôn, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

17. Chương 17: Ở Lại Thượng Hải Dưỡng Thương 2

Xe đánh vòng, hướng đường Tây Nam Kinh.

Giai Hòa à một tiếng, cũng không nói gì thêm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa kính.

“Em quen biết A Trạch như thế nào?” Ngô Chí Luân bỗng nhiên hỏi.

Giai Hòa thành thật trả lời: “Tôi là một trong những biên kịch của phim anh ấy đang đóng.”

“Biên kịch.” Ngón trỏ anh ta gõ gõ vào tay lái, rất có tiết tấu, thuận miệng hỏi tới, “Mới quen không bao lâu?”

Giai Hòa ừ: “Khoảng hai tháng.”

Anh ta còn cười cười, lẫn vào đó là những cảm xúc không quá rõ ràng.

Đến khi tới được nhà Kiều Kiều, hai người ngồi đợi dưới lầu một lúc cho đến khi xác nhận an toàn mới yên tâm xuống xe. Giai Hòa đi trước ấn thang máy, được một lát, Ngô Chí Luân lại kéo mũ áo khoác lên che khuất mặt. Bảo vệ khu nhà nhìn anh ta giống như nhìn thấy trộm, hai tay khoanh lại đến trước thang máy, nhìn Giai Hòa chớp mắt mấy cái.

Về mặt thể kia, nghiêm trọng giống như mấy chú cảnh sát đi bắt những tên chơi bời trong dịp Tết nhất.

Giai Hòa bỗng nhiên nhớ đến một chuyện. Lúc trước khi học Đại học, mấy chị em nằm lẫn tám chuyện với nhau, Kiều Kiều từng khen nức khen nở bộ phim về đề tài đồng tính nam [1] Ngô Chí Luân tham gia diễn xuất: “Bạn của tôi, hình như vẫn còn rất thích anh.”

Ngô Chí Luân cười, đang muốn nói chuyện, thang máy lại ‘đình’ lên một tiếng, hai cánh cửa mở ra.

Không chờ cả hai đi ra ngoài, có người đã lao đảo bước vào. Cùng lúc đó có một bàn tay phụ nữ giữ cửa thang máy lại: “Em đã nói bạn em đến ở, anh phải về sao? Chỉ bởi vì chuyện này?” Khuôn mặt Kiều Kiều chưa trang điểm, tức giận đến mức trắng bệch, đến lúc nói xong mới nhìn thấy Giai Hòa...cùng Ngô Chí Luân.

Giai Hòa cắn môi nhìn chị, rồi nhìn về phía Bối Tư Đạt. Lại là một màn ‘cẩu huyết’ đặc sắc.

Tầm mắt Kiều Kiều ngừng khoảng ba giây trên người Ngô Chí Luân, lập tức buông tay ra, cười nói với Bối Tư Đạt: “Hẹn gặp lại.”

Từ nỗi khùng đến lịch sự tạm biệt, thay đổi không chệ vào đâu được.

Vì thế, thang máy đã mang bạn Bối Tư Đạt với sắc mặt đã hóa đen xuống dưới, để lại ba người đang nhìn nhau cười. Không đợi Giai Hòa giới thiệu, Kiều Kiều đã nhanh nhẹn vươn đôi tay được chăm sóc kỹ lưỡng ra: “Chào anh, tôi là Kiều Kiều.”

Ngô Chí Luân cũng tỏ ra quý ông vạn phần: “Xin chào, Ngô Chí Luân.”

Kiều Kiều mỉm cười gật đầu: “Thật ngại quá, trước khi đến mọi người nên gọi điện thoại, tôi sẽ xuống lầu đón.”

Ngô Chí Luân nhún nhún vai: “Không sao, tôi chỉ đưa Giai Hòa lên rồi đi ngay thôi.”

Kiều Kiều kinh ngạc: “Không vào nhà ngồi một chút sao?”

Nếu không phải đang đứng trong hành lang lạnh căm căm, nếu không phải Kiều Kiều còn mặc đồ ở nhà, Giai Hòa thực hoài nghi chính cô có phải đang ở trong cái tiệc rượu nổi tiếng gì không. Cả hai người kia không ngừng tán gẫu với nhau, bắt đầu từ việc hợp tác đến doanh thu vé bán ra trong dịp lễ tình nhân [2]. Kết quả là, Ngô Chí Luân không thể từ chối thịnh tình này, theo hai người đi tới trước cửa nhà Kiều Kiều, rồi lại nhìn Kiều Kiều ngó cánh cửa đã bị khóa chặt kia, không thể nói nên lời.

Kiều Kiều, cứ mang dép lê mặc áo ngủ như vậy, tự khóa cửa nhốt mình bên ngoài.

“Nếu không...” Giai Hòa thật muốn đâm đầu chết, “Đi nhà của tôi đi.”

Nếu biết thế từ trước cô sẽ không đi, quả thực là cuộc di cư của thế kỷ mà. Vốn là chỉ mình cô dính vào một vụ tai nạn giao thông, không hiểu sao kéo theo Ngô Chí Luân làm tài xế, lại liên lụy Kiều Kiều bị khóa cửa nhốt ngoài.

Nhưng Ngô Chí Luân lại rất bình tĩnh. Anh ta nhìn nhìn cánh cửa đã khóa, lại nhìn nhìn Giai Hòa ướm nhẹ từ đầu đến chân cùng Kiều Kiều vẫn xỏ dép đi trong nhà, quyết đoán đến hành lang bên kia, cười ha ha gọi điện thoại. Không cần phải nói gì nhiều, nhất định là cho Dịch Văn Trạch.

“Người thật nhìn quá đẹp.” Kiều Kiều vẫn có tâm trạng cảm khái giai đẹp.

Giai Hòa dở khóc dở cười: “Em còn tưởng chị không có cảm giác gì.”

Kiều Kiều tà ác nhìn cô: “Người thật trông rất chuyên nghiệp, được chưa? Gặp mặt rồi tự nhiên phải vờ vịt tí chứ.”

Giai Hòa lười phải trêu vào chị, nói nhanh: “Lát nữa chị lái xe, đến nhà em đi?”

Kiều Kiều nhìn bóng dáng kia, bĩu môi: “Còn anh ta thế nào?”

“Đương nhiên anh ta về nhà.”

Giai Hòa không hề nghĩ tới việc, rằng cô thì cho là đương nhiên, nhưng đối đến trong miệng Ngô Chí Luân lại không hề như thế. Cô vừa muốn nói Kiều Kiều sẽ lái xe đưa mình về nhà, Ngô Chí Luân lập tức bảo, bộ dạng hai người như vậy, trên đường đi nhất định không an toàn. Giai Hòa đang muốn đối đối sách, Kiều Kiều lại nhảy vào thêm mắm dặm muối bảo rằng chỗ Giai Hòa ở trị an không được tốt lắm, mà ba mẹ của mình tối nay ở lại Hàng Châu, không có chìa khóa này nọ.

Hai vị kia, cứ thế mà kẻ hát người múa, cuối cùng, quyết định dĩ nhiên là cả đám kéo đến nhà Dịch Văn Trạch.

Dọc trên đường đi, hai người kia ngồi ở ghế trước trò chuyện với nhau vui vẻ. Lúc đi ngang qua cầu Dương Phố [3], Kiều Kiều còn chỉ Expo [4] cách đó không xa, rất nghiêm túc giải thích kế hoạch tương lai của thành phố, Ngô Chí Luân cũng có hứng thú nghe. Tiếng Quảng Đông của Kiều Kiều khá tốt, lúc này đã có nơi dụng võ. Giai Hòa lại nghe câu được câu không, mãi cho đến lúc nghe được bài hát đang ở vị trí cao trên bảng xếp hạng âm nhạc của Thiên Sở, mới có chút thay đổi.

“Em nghe bài hát này lần nào chưa?” Ngô Chí Luân nhìn Giai Hòa qua kính chiếu hậu.

Giai Hòa lắc đầu: “Là bài hát mới à?”

“Thật ra không phải, hai năm trước đã viết.”

Giai Hòa à một tiếng.

“A Trạch viết nhạc, anh viết lời.”

Giai Hòa nhìn anh ta vẫn còn chú mục đến mình, chỉ có thể gật gật đầu, hơi ngoài ý muốn là, anh ta lại không nói gì thêm nữa.

Trên cây cầu lớn đầy những sợi cáp bắt chéo ngay ngắn, vắt ngang giữa mấy ngọn đèn, cho dù không có ánh sáng cũng có thể nhìn thấy được rõ ràng.

Kiều Kiều nhận ra bầu không khí có chút kỳ lạ, cũng không nói nữa.

Những con đường của Phố Đông [5] thực sự rất lớn, như là hai thành phố khác nhau cách bởi một bờ sông. Không biết lái bao lâu, xe mới rẽ vào một khu nhà nhỏ, men theo bờ sông mà đi, rất yên tĩnh.

Mấy người xuống xe, theo Ngô Chí Luân vào nhà. Anh ta cũng không khách sáo gì, vừa đẩy cửa ra liền lập tức sà vào bàn mặt chược với hai trợ lý. Nhưng cậu trai kia vừa nhìn thấy tóc tai Giai Hòa còn ướt sũng cùng Kiều Kiều vẫn xỏ dép đi trong nhà, rõ ràng chưa định thần lại được. Hình như không ai có thể đoán nổi, trên đời này có có những cô gái có thể lấy hình tượng như thế kia mà xuất hiện ở đây...Đứng ở huyền quan, dưới ánh đèn tường[6], Giai Hòa có chút luống cuống. Mãi cho đến khi A Thanh kéo kéo cô, nhỏ giọng hỏi cô có muốn tắm rửa thay quần áo gì không mới xem như đào thoát.

Cô dùng phông tắm dưới lầu. Nước ấm áp, làn hơi mờ mờ giăng kín trong không trung.

Mới tắm được một nửa, Giai Hòa nghe bên ngoài có tiếng cầm bài gì đó. Cô vốn sợ mình không được lịch sự mà mò đầu đến nhà thần tượng ở, trước mắt xem ra mình phải ‘thu liễm’ một chút. Giai Hòa nhanh tay lẹ chân tắm, rồi mặc bộ quần áo thể thao A Thanh ượn. Đang nghĩ đến chuyện phải xử lý mái tóc ướt này như thế nào thì đã có người gõ cửa.

A Thanh hỏi một tiếng, đưa máy sấy vào.

Giai Hòa kinh ngạc nhìn cô, nói câu cảm ơn.

A Thanh cười: “Phải cảm ơn em nhiều đó. Tóc em ngắn, chưa bao giờ dùng máy sấy cả, lúc này mới đi mua.”

Giai Hòa càng ngỡ ngàng hơn, lập tức nói mấy lần cảm ơn.

A Thanh lại xua xua tay: “Em nói đùa thôi, đừng cảm ơn em nữa. Là anh Dịch bảo em ra ngoài mua ——” Nói còn chưa xong, Ngô Chí Luân ở bên kia đã đằng hắng hai tiếng, ý bảo cô nhanh về còn chơi bài tiếp.

Giai Hòa cầm máy sấy, đóng cửa cầm điện, tiếng ù ù chọt vang khắp toilet.

Toilet có một tấm kính áp vào tường, đã phủ kín một lớp hơi nước mờ mờ. Giai Hòa vừa sấy tóc vừa lau một góc nhỏ trên kính. Ánh phản chiếu, là khuôn mặt nóng đỏ của mình, cảm giác như thế nào cũng không ổn.

Đơn giản là tắm nước ấm, chiến trường mặt chược náo nhiệt, như bạn bè bình thường tụ tập, nhưng địa điểm lại khiến người ta kinh ngạc.

Giai Hòa vỗ vỗ mặt mình, cố ép ra khuôn mặt tươi cười tự nhiên, dọn dẹp một chút mới đi ra phòng tắm.

Phòng khách dưới lầu, nghiêm nhiên đã trở thành một ổ bài bạc.

Ngô Chí Luân cố ý nhấn mạnh: “A Trạch ở trên lầu.”

Kiều Kiều biết thời biết thế: “Bạn học Giai Hòa, phiền bạn lên nói giúp mình một tiếng cảm ơn, bảo lần sau boss của mình sẽ mời mọi người ăn cơm.”

A Thanh lập tức bổ sung: “Biên kịch, Dịch tiên sinh còn chưa ngủ đó.”

Chỉ có trợ lý của Ngô Chí Luân không nói gì, hiển nhiên là bị đả kích bởi mấy con bài, ngay cả nhìn cũng không muốn.

Phòng khách chói sáng, sòng bài náo nhiệt, mà cô, lại là đối tượng bị người ta xua đuổi như thế này đây.

Giai Hòa buồn một chút, cố nán lại nhìn bàn bài, lại chẳng có người quan tâm đến mình. Quên đi, nếu đã đến đây thì cũng phải chào hỏi chủ nhà một tiếng. Cô tự khích lệ trái tim của mình, đứng dậy lên lầu.

Sàn gỗ cứng, dép đi trong nhà mềm, lúc di chuyển lại không có tiếng động nào, lại càng khiến không khí trầm trọng.

Cũng may lầu hai sắp xếp khá đơn giản, màu sắc nhẹ nhàng dễ chịu, chỉ có một phòng đang khép hờ cửa, Giai Hòa nghe loáng thoáng giọng Dịch Văn Trạch bên trong, khỏi phải đi tìm xấu hổ. Cô đứng im ở cửa. Từ vị trí này có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài, mưa vẫn chưa ngừng.

Cô gõ gõ cửa, gọi một tiếng Dịch tiên sinh.

Đường như Dịch Văn Trạch đang nghe điện thoại. Anh bảo vào đi, rồi tiếp tục hạ giọng nói chuyện với người bên kia.

Cô do dự một chút, đẩy cửa ra.

Phòng làm việc rất rộng, toàn bộ đèn tường đều được bật khiến căn phòng trở nên sáng sủa. Tường bên phải đặt một kệ sách, một nửa là sách, còn một nửa là CD. Anh ngồi bên cạnh cửa sổ, thân hình chìm trong sofa pha màu đen, xoa nhẹ mi tâm, ngẩng đầu nhìn Giai Hòa.

Lúc này, nhạc vừa chuyển đến bài Forever, giọng hát trầm của Stratovarius vang lên, lấp đầy những nơi trống trải trong phòng.

“Thiên Sở,” Bỗng nhiên Dịch Văn Trạch nói với người ở đầu dây bên kia, “Bài hát mới của tôi không thích hợp với em. Đương nhiên, đây chỉ là ý kiến của tôi, nếu em kiên quyết muốn, có thể tìm chị Mạch nói chuyện, không cần phải gọi điện riêng cho tôi.” Anh nói xong, lại yên lặng nghe một lát, vẫn xoa ấn mi tâm như trước, thần sắc càng lúc càng bất đắc dĩ: “Những điều cần nói tôi đã nói, bây giờ tôi còn có khách ở đây, không nói nhiều.”

Giai Hòa ngưng ngưng ngồi ở một ghế sofa khác, im lặng nghe bài hát kia, muốn giảm bớt căng thẳng một chút.

Mãi cho lúc Dịch Văn Trạch ngắt điện thoại, cô mới cười hỏi: “Anh rất thích Stratovarius?”

Suy nghĩ này giờ mới có thể tìm được đề tài này để dời chú ý.

“Anh nghe rất nhiều bài hát của họ từ lâu rồi, dần dần thành thói quen.” Dịch Văn Trạch đặt điện thoại lên bàn, cầm lấy bình trà, rót cho Giai Hòa một tách, “Khí hậu Phần Lan rất lạnh, nhưng chính bầu không khí thế này mới có thể tạo nên âm nhạc trong trẻo như vậy.”

Giai Hòa hỏi: “Anh đi Phần Lan rồi sao?”

Dịch Văn Trạch gật đầu.

Giai Hòa ngưng ngưng: “Tỷ lệ tự sát ở nơi đó rất cao.”

Anh trầm ngâm một chút: “Ừ, thông thường thì cao nhất vào mùa xuân, bởi vì mùa đông quá khắc nghiệt, rất nhiều người khi trải qua thời gian dài chờ đợi đều có chứng trầm cảm.” [7]

Hình như...đề tài có gì đó không đúng.

Giai Hòa chợt nhớ tới cuộc điện thoại vừa nãy của anh, lại còn nói chuyện tới vấn đề này, trong cái bối cảnh tuyệt vọng âm u như thế, bỗng nhiên có cảm giác không ổn cho lắm.

Cô cầm tách trà, trầm ngâm một lúc lâu: “Thật ra phản bội cũng không phải là chuyện gì lớn. Tôi cũng đã từng trải qua.” Đương nhiên không thể so sánh cùng với việc ly hôn kia, nhưng phỏng chừng tính chất cũng không khác nhau lắm.

Dịch Văn Trạch nhẹ nhàng mảy: “Tổng biên tập Cố?”

Giai Hòa cúi đầu nhìn tách trà: “Ừm.”

Thật là hy sinh chính bản thân mình để khuyên nhủ thần tượng. Giai Hòa vốn định nói vài câu an ủi, vừa đến bên miệng lại bị người khác chặn lại. Không gian yên bình êm ả như thế này, nói ra cũng chẳng có tác dụng thực tế gì.

Ngay lúc Giai Hòa không biết nói gì thêm nữa, Dịch Văn Trạch bỗng nhiên gọi một tiếng Giai Hòa.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh khó hiểu.

Trong ánh mắt dường như có ý cười, ôn hòa nhìn cô: “Em muốn an ủi anh?”

Giai Hòa nghe tiếng mình hít thở, lại cảm thấy ngưng ngạt, ánh mắt lướt qua ấm trà, vươn tay cầm lấy, đến bình nước uống đồ thêm nước vào: “Không phải, tôi chỉ đột nhiên nghĩ đến chuyện đó.”

Dịch Văn Trạch cười cười, không nói chuyện.

Giai Hòa đặt ấm trà lại chỗ cũ, rót thêm vào tách của anh một ít. Lúc đưa cho anh mới phát hiện khoảng cách hai người rất gần, thật sự rất gần...hình như gần hơi quá.

18. Chương 18: Ở Lại Thượng Hải Dưỡng Thương 3

Bởi vì muốn cầm lấy tách trà, người anh hơi nhường về phía trước, mà Giai Hòa vừa mới rót trà, thân hình cũng tự nhiên mà nghiêng qua một chút...Cứ như vậy, hai người nhìn nhau, qua khoảng cách của một tách trà.

Giai Hòa mặc áo thể thao cổ tròn, khoảng cách như vậy, có thể nhìn rõ ràng xương quai xanh tinh tế của cô.

Khuôn mặt Dịch Văn Trạch không có thay đổi gì, nâng ánh mắt lên nhìn. Nhưng chính vì điều đó, âm một tiếng, đun nóng cả mặt Giai Hòa.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt, lẫn vào hương trà chanh, dần dần xâm chiếm ý thức...

Im lặng vài giây, Giai Hòa mới háng háng cổ họng: “Chắc có lẽ là hơi nóng.”

Anh nhận tách trà, uống hơn một nửa: “Hình như nóng một chút.”

Ánh mắt cô mang theo câu hỏi: “Anh muốn thêm chút nước mát không?”

“Không cần đâu.”

Có lẽ bởi vì khoảng cách quá gần, giọng hai người đều rất nhỏ.

Anh lại uống thêm một ngụm, động tác rất chậm, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người cô.

Bài hát kia đã hết, tự động replay mở lại từ đầu, như là vĩnh viễn hát đến tận cùng, không bao giờ kết thúc. Dưới lầu không biết ai thắng, tranh cãi âm cả lên. Hình như có người gọi tên Giai Hòa, nghe không rõ lắm.

Cô do dự một lúc lâu mới nói: “Hình như có người gọi, tôi xuống xem.”

Anh yên lặng một lát, mới bình thản nở nụ cười: “Em đi đi.”

Hẳn nhiên, kết quả là Giai Hòa chạy trời chết. Thảm dưới chân rất mềm, suýt nữa khiến cô ngã sấp.

Xuống dưới lầu cô liền nhìn thấy Kiều Kiều nhìn mình, chớp mắt quyến rũ. Ánh mắt nói lên tất cả, vì thế dịch ghế dựa ngòai xuống. Kiều Kiều cầm một con bài hé ra xem, nghiêng đầu thì thầm: “Lúc này em có điện thoại, chị nhìn đùm em, là Cố Vũ.”

Trong lòng Giai Hòa lộp bộp một tiếng: “Chị bắt máy hả?”

Kiều Kiều tà ác nhìn cô: “Chị lừa tiếp, trực tiếp tắt điện thoại cho em.”

Giai Hòa hoảng lên: “Tắt điện thoại?”

“Em còn muốn nhận điện thoại của hân?”

“Không phải, bên Bắc Kinh nói hay ngày nữa sẽ xác nhận thời gian họp, em luôn chờ điện thoại bên đó.”

Kiều Kiều nhún vai: “Vậy em mở máy đi, đừng để con sói xám kia tha trở về.”

Giai Hòa dở khóc dở cười rút điện thoại di động trong túi ra, mở máy một lần nữa. Vừa mở ra, năm sáu tin nhắn ào ào gửi đến, xem không kịp. Cô mở ra từng cái một, hầu hết là của ngân hàng và khuyến mãi mua sắm, chỉ có một cái là của Cố Vũ.

Một hàng chữ đơn giản: Anh ở dưới lầu nhà em.

Cô cầm điện thoại nhìn, trầm ngâm một lúc lâu, chỉ là vấn đề đơn giản trả lời hay không trả lời mà do do dự dự không biết làm sao. Mãi cho đến khi Kiều Kiều xong một ván bài, quay đầu nhìn, Giai Hòa mới hạ quyết tâm, nhanh chóng bấm một hàng chữ: Tôi ở sân bay Hồng Kiều, đi Bắc Kinh họp.

Vừa gửi mười giây, anh ta liền nhắn lại: Thuận buồm xuôi gió.

Giai Hòa còn nhớ rất rõ, trước kia không biết bao nhiêu lần cô oán hận, lên máy bay dừng bao giờ nói ‘xuôi gió’, là điềm xấu. Hắn chỉ luôn cười trừ, bảo mình mê tín.

Cô hít hít mũi, hình như hơi nghẹt, chắc có lẽ do mắc mưa.

Lần này đổi lại, là Ngô Chí Luân nhìn cô: “Sao thế? A Trạch bắt nạt em?”

Cô không nói gì, đứng lên: “A Thanh, thật ngại quá, phiền em dẫn chị lên phòng ngủ trước được không?”

Thế là A Thanh bỏ lại sòng bài, trong tiếng thúc giục của mấy con bạc dẫn cô vào phòng ngủ cho khách, sẵn sốc nói rằng dù phòng này không có người ngủ thường xuyên nhưng mọi thứ đều vừa được thay mới, cô cứ yên tâm mà ngủ. A Thanh càng nói, Giai Hòa càng ngượng ngùng, ngay cả bản thân cô cũng không kỹ tính soi xét như vậy. Đến lúc đóng cửa phòng lại, mới xem như là thở ra một hơi.

Phòng này cũng có cách trang trí rất giống trên lầu. Sàn lót gỗ màu nhạt, đồ dùng đều có màu đen.

Bên giường trải một tấm thảm màu trắng.

Một mỗi nguyên một đêm, bây giờ mới có thể thả lỏng người nghỉ ngơi. Trong tiếng ồn ào loáng thoáng bên ngoài, Giai Hòa cuộn chần ngủ. Mãi cho đến lúc nửa đêm khát nước tỉnh dậy, ra ngoài lấy nước uống cô mới biết mọi người đều đi ngủ cả. Cánh cửa của căn phòng trên lầu vẫn khép hờ, thoát ra ánh sáng mờ mờ mong manh.

Cô ôm cốc, đứng ở dưới lầu uống một ngụm, đến khi uống xong mới trở về phòng mình.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, cô cầm di động nhìn thoáng qua. Trời đã ngả sang chiều.

Trên đầu giường có dính một mảnh giấy nhấn màu trắng, bên trên là dòng chữ viết ngoáy, nhìn là biết của Kiều Kiều: Chị lấy xe em chạy qua nhà ba mẹ mượn chìa khóa, tối về đón em nhé.

Buổi tối? Đầu Giai Hòa choáng váng, cố ngồi dậy. Cổ họng đau rát, đưa tay sờ sờ trán mình, hình như là rất nóng. Mọi chuyện không mấy hay ho đều thật sự ghé thăm luôn một lần. Giai Hòa nhanh chóng mặc quần áo, ra khỏi phòng mới nhìn thấy Ngô Chí Luân cùng Dịch Văn Trạch đang ngồi bên quầy bar, dường như đang bàn bạc công việc. Bên ngoài có một cô đang quét dọn sân trong, ánh nắng rực rỡ tươi sáng.

Nghe được tiếng động, cả hai người cùng nhìn cô.

Dịch Văn Trạch tự nhiên dụ thuốc: “Em ngủ ngon chứ?”

Mắt Giai Hòa có thể nhìn thấy biểu cảm vô cùng mờ ám của Ngô Chí Luân, nhe răng một lúc lâu mới nói: “Rất tốt.”

Ngô Chí Luân làm bộ xem đồng hồ: “Nghe nói phụ nữ đi ngủ thường hay bị lạ giường, có câu như thế nào ấy nhỉ,” Anh chàng bày ra vẻ trầm tư, không biết là thực sự quên hay cố ý, “Đúng rồi, là ‘Mỗi người mỗi khác’.”

Giai Hòa thề, hình tượng ngôi sao may mắn của doanh thu bán vé kia, đã hoàn toàn sụp đổ trong lòng mình...Tuy lòng oán hận, nhưng cô vẫn nhớ rõ mục đích mò ra đây của mình: “A Thanh đâu rồi?”

Thật ra mắc mưa phát sốt không phải là chuyện gì lớn, tự cô có thể lái xe đi mua thuốc, về nhà đắp chăn ngủ thêm một giấc thì sẽ ổn ngay. Nhưng mà giờ Kiều Kiều đã lấy xe đi mất, chỗ này là khu biệt thự ngoại thành, và đáng buồn hơn là mình còn ở nhà thần tượng. Cô thực sự không muốn làm phiền anh, lại không nghĩ ra biện pháp nào, chỉ có thể tìm A Thanh trước, nhờ cô ấy đi mua thuốc hộ mình.

“Cô ấy ra ngoài cùng Kiều Kiều,” Dịch Văn Trạch hỏi, “Tìm có chuyện gì sao?”

Giai Hòa nghĩ nghĩ, nói rằng không có việc gì, vừa nói xong giọng đã bắt đầu hơi khàn khàn. Cô lo hai người kia sẽ nhìn thấy điều gì đó, đi đến cạnh quầy bar, cầm một cốc thủy tinh tự rót ỉnh chút nước ấm, muốn trở về phòng gọi điện thoại cho Kiều Kiều để lúc về chị có thể mua giúp cô ít thuốc. Ngô Chí Luân cũng rất thức thời không trêu chọc nữa, bắt đầu tiếp tục chủ đề vừa rồi còn dang dở. Giai Hòa đưa lưng về phía họ, hai tay ôm ly, cảm giác như đã trải qua một thế kỷ mới rót đầy nước.

Lúc cô xoay người, Dịch Văn Trạch bỗng nhiên gọi một tiếng: “Sắc mặt em nhìn không tốt, có phải sinh bệnh rồi hay không?”

Cô cố gắng cười: “Không có, chắc là do ngủ quá muộn.”

Khi anh còn định hỏi tiếp, cô dọn dẹp trong sân đã bước vào, hỏi xem có cần chuẩn bị cơm trưa cho cô gái này không. Dịch Văn Trạch tự nhiên gật đầu, nói làm thức ăn đơn giản một chút là được. Giai Hòa đứng nghe ở bên cạnh anh, bắt đầu cảm thấy trời đất chao đảo, âm thầm kêu khổ. Nhưng nhìn thời gian bây giờ, cô không có cơ nào để từ chối, chỉ có thể ngơ ngác ngồi chờ ở bàn ăn.

Hành động của cô giúp việc rất lưu loát, lấy sủi cảo trong tủ lạnh ra, vỏ bánh chiên vàng óng ánh.

Rất đúng trình tự của người Bắc, thêm chút dấm chua, đặt lên bàn thủy tinh cho cô: “Cậu Dịch bảo cháu là người phương Bắc, hẳn là thích ăn mì phở đi? Lâu rồi nơi này mới có người tới, không có chuẩn bị gì nhiều. Đây là bánh cô chuẩn bị cho ông nhà lúc sáng.” Cô rất hay nói, tiếp tục giới thiệu chồng mình là người phương Bắc, vỏ sủi cảo làm ra khoát hoàn toàn, rất mềm dẻo.

Sủi cảo thơm ngào ngạt luôn là món Giai Hòa rất thích, nhưng mà bây giờ cô cảm thấy hơi thở của mình thở ra còn nóng hơn so với nhiệt độ của bánh...Quả thực, giờ ngồi ăn, Giai Hòa vừa đếm số lượng bánh dẻo, vừa bỏ vào miệng, vì sốt mà cũng chẳng có cảm giác ngon gì. Giai Hòa âm thầm suy nghĩ, lát nữa phải nhanh chóng gọi điện thoại cho Kiều Kiều trở về. Đang thế này mà lại ăn đồ có dầu mỡ, càng khó chịu hơn.

Lúc ăn xong, cô còn rất chăm chỉ tự mình dọn dẹp.

“Giai Hòa.”

Giai Hòa ngừng lại nhìn anh, trong tay còn bê bát đĩa.

Anh bỗng nhiên vươn tay, dùng mu bàn tay chạm vào trán cô, lịch sự thử, lại khiến tim cô bắt đầu đập bùm bùm.

“Em đang sốt,” Dịch Văn Trạch nhanh chóng kết luận, nhìn Ngô Chí Luân, “Cậu lại hỏi dì xem có thuốc hạ sốt hay không.” Anh nói xong, cầm lấy bát đĩa trong tay Giai Hòa đặt ở một bên, “Em về phòng nghỉ trước, một lát nữa anh sẽ vào ngay.”

Giai Hòa muốn nói không có việc gì đâu mà, nhưng lúc lui người lại không kịp đề phòng, chân lại mất sức, suýt chút nữa ngã luôn lên sàn.

Rốt cuộc cũng là Dịch Văn Trạch giữ chặt cô lại, mất đi trọng tâm, đụng vào quầy bar.

Rầm một tiếng, chiếc đĩa bị nảy lên rơi xuống, tay anh chống thẳng ở mặt bàn, nhưng lại không để cô bị va chạm mấy may.

Giai Hòa hoảng cả lên, cố gắng đứng thẳng, sợ hãi nói: “Anh thế nào rồi?”

Cô nói xong, từ cánh tay anh nhìn đến chân. Khi xác định được mình không động vào chân bị thương của anh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng cũng áy náy đau lòng: “Thực xin lỗi, tôi không cố ý...”

“Không có gì,” Dịch Văn Trạch trấn an cô, quay đầu nhìn Ngô Chí Luân vừa mới bật dậy, hoàn toàn không phản ứng được gì, nói, “Phiền cậu giúp mình dìu cô ấy vào phòng ngủ.”

Mọi chuyện kể tiếp đều trở thành mấy cảnh phim hoa lệ. Không biết có phải là vì bị phát hiện, thần kinh được thả lỏng không cần che giấu, cô vừa nằm lên giường, tâm trạng căng thẳng rồi rã đã chấy sạch. Toàn thân, ngay đốt ngón tay cũng không nhúc nhích nổi, chỉ nhìn thấy Ngô Chí Luân lấy nước lấy thuốc, trợ lý của hắn căn bản không giúp gì được. Dịch Văn Trạch ngồi ngay cạnh giường.

Mỗi lần Giai Hòa mê man tỉnh lại, đều có thể nhìn thấy gương mặt Dịch Văn Trạch, nhưng mơ hồ không thấy được biểu cảm của anh.

Đến tối, cơn sốt đã lui được một ít, trong phòng chỉ còn lại hai người. Vì để cô có thể ngủ được, ánh sáng đèn bàn đã chỉnh đến mức thấp nhất. Dịch Văn Trạch ngồi ở ghế, trên đùi đặt một chiếc máy tính, ánh sáng trắng nhờ chiếu vào khuôn mặt anh, ngũ quan rõ ràng. Giai Hòa nhìn anh một lát, đầu óc mới bắt đầu hoạt động lại, lúc lâu sau mới hỏi: “Anh có bị thương gì không?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, khép máy tính lại: “Em đói bụng không?”

Nguyên một ngày không ăn gì, quả thực rất đói.

Đúng lúc này bỗng nhiên có điện thoại. Cô ngượng ngùng nhìn Dịch Văn Trạch, anh rất tự nhiên cầm di động tới cho cô. Vừa mới bắt máy, là đạo diễn của bộ phim truyền hình mới: “Giai Hòa à, gọi điện thoại cho cô được cũng thật khó. Sao rồi, ngày mai cô có thể đến đây được không?”

Giọng Giai Hòa vẫn còn khàn khàn: “Thật ngại quá, đạo diễn Lưu. Ngày mai...ngày mai cũng được ạ.”

Ngủ thẳng đến sáng ngày mai, có thể hoàn toàn hạ sốt được rồi, dù sao đi họp chứ cũng không phải là lao động chân tay, hẳn là cô ứng phó nổi. Mà quan trọng nhất là...cô rút cuộc cũng có cơ chạy, không thể đóng luôn ở nhà Dịch Văn Trạch được.

“Vậy thì tốt. Nhanh chóng bàn bạc rồi nhanh chóng sửa, tôi còn đang chờ thời gian xếp cảnh của tập một và tập hai,” Đường như bên kia không nghe ra giọng Giai Hòa đang rất mệt, “Sắp xếp khoảng đầu tháng năm...”

Dịch Văn Trạch bỗng nhiên vươn tay, ý bảo Giai Hòa đưa di động cho anh.

Giai Hòa sững sốt, sau khi đưa, vẫn không hiểu được ý anh.

“Đạo diễn Lưu, chào ông,” Dịch Văn Trạch cầm điện thoại, “Tôi là Dịch Văn Trạch.”

Giai Hòa mờ mịt nhìn, mãi cho đến khi nghe anh bảo cô đang bệnh, có khả năng sẽ tới Bắc Kinh muộn một chút, mới rõ ràng anh đang làm cái gì, lập tức gây ra không hiểu. Trong lòng cô bây giờ chỉ có một ý niệm duy nhất, xong rồi, không biết Đạo diễn Lưu sẽ nghĩ cái gì...

Hình như đầu dây bên kia vô cùng sáng khoái đồng ý, rất nhiệt tình.

Dịch Văn Trạch nghe một lát, mới nói tiếp: “Được, nếu có kịch bản hay, hy vọng có cơ hội hợp tác.”

19. Chương 19: Scandal Đột Ngột Tới 1

Điện thoại đã ngắt, Giai Hòa vẫn còn ngơ ngác trong sương mù.

Dịch Văn Trạch đặt điện thoại ở bên cạnh, cầm lấy một chiếc điện thoại khác, gọi nội tuyến: “A Thanh, phiền cô mang một phần ăn vào đây. Cảm ơn.”

Một món cháo trắng cùng thức ăn kèm [1]. Không biết là vì do sốt hay là vì anh cứ nhìn mình ăn, cháo đến miệng Giai Hòa không hề có mùi vị nào. Ăn hết tất cả cháo, cô mới buông bát xuống: “Mấy giờ rồi ạ?”

Dịch Văn Trạch nâng cổ tay: “Chín giờ.”

Chín giờ?...

Cô đã ngủ thẳng một giấc đến gần nửa đêm: “Thật ngại quá, quấy rầy anh lâu như vậy.”

Anh không nói gì về vấn đề này: “Em muốn ngủ thêm một lát nữa không?”

Ngủ...Giai Hòa bị một câu của anh vạch trần, bỗng nhiên cảm thấy mình thực sự đang ở trước mặt anh, ‘công khai’ ngủ thật lâu.

Trước kia, Giai Hòa cũng đã từng nhìn thấy anh ngủ trong phim truyền hình. Cô ở trong phòng, ôm chăn mơ màng màng thiếp đi, còn cảm thấy có thể nghe giọng nói của thần tượng mà ngủ thật sự vô cùng hạnh phúc. Còn bây giờ hiển nhiên không giống như trước.

Trong căn phòng tối mờ chỉ có hai người, một nằm ở trên giường, một ngồi sát bên giường.

“Ngủ nhiều lắm rồi, tôi muốn xem tivi.” Giai Hòa buồn bã hồi lâu mới nhen ra được một câu hoàn toàn vô nghĩa.

Một khoảng im lặng khá dài, anh mới cười nói: “Xem DVDs [2] được không?”

Giai Hòa sững sốt, một lát sau mới hiểu ra, phòng chừng là trong nhà Dịch Văn Trạch không có truyền hình cáp [3]...

Vốn là vì tránh phải xấu hổ khi ở cùng nhau, mà rốt cuộc thì cũng chỉ thay đổi chỗ từ phòng khách đến phòng làm việc. Khác với một đêm ồn ào náo nhiệt ngày hôm qua, tối nay lại yên tĩnh hơn nhiều. A Thanh tiện thể nói tối nay Ngô Chí Luân có tham gia một hoạt động nào đó, khoảng nửa đêm mới về tới, sau đó liền chỉ cho Giai Hòa chỗ nào để trà, chỗ nào để ấm trà, thậm chí nến Tealight [4] ở nơi nào cũng mang cô đi nhìn qua một lần...

Thật ra cô đã giảm bớt được một lúc, chỉ còn cảm giác mệt mỏi không có sức, nhưng nếu so với Dịch Văn Trạch thì cũng coi như là người khỏe mạnh.

Vì thế, từ lúc A Thanh đóng cửa phòng, cô lập tức đảm nhiệm vai trò thành người chăm sóc.

Pha trà xong, đốt nến, đặt ấm trà trong suốt để lên trên ủ ấm [5].

Làm xong cô mới dừng tay, nhìn Dịch Văn Trạch đang ngồi sau bàn làm việc: “Hay là xuống lầu lấy chút gì ăn?”

Dịch Văn Trạch cười: “Không cần đâu. Đĩa nằm ở trên giá, em đi chọn đi.”

Đề nghị này là do mình đưa ra nên Giai Hòa cũng không khách sáo nữa, đứng trước giá xếp hàng loạt CD rất ngay ngắn, cẩn thận nhìn. Có rất nhiều thể loại khác nhau, đặc biệt có một kệ đặt những bộ phim vừa mới ra gần đây.

Nhìn thoáng qua có phim mới của Gillian, “Ex” [6].

Bộ phim này được đánh giá không tệ lắm, Giai Hòa cũng chẳng nghĩ nhiều, luôn rút đĩa bỏ vào ổ đĩa.

Ban đầu còn rất thú vị, nhưng dần dần đến khúc sau, hầu hết là Gillian cùng với bạn trai cũ trình diễn tiết mục mờ ám không rõ, càng xem lại càng có cảm giác khác thường. Giai Hòa ‘bất động thanh sắc’ hạ âm lượng thấp hơn một chút, lặng yên quét mắt nhìn thoáng qua Dịch Văn Trạch. Anh vẫn đang đọc tài liệu như cũ, dường như không để ý đến hình ảnh trong phim. Giai Hòa thở nhẹ một hơi.

Đang lúc chuẩn bị đổi đĩa, anh lại bỗng nhiên lên tiếng.

“Sao vậy, không hay?”

Giai Hòa quanh co một chút: “Không phải, tự nhiên nhớ ra mình xem rồi.”

“Vài bộ phim của mấy nhà chế tác nhỏ ở Hong Kong tung ra gần đây cũng không tệ.” Dịch Văn Trạch vừa ký tên lên nắp hồ sơ vừa nói, “Bộ ‘Chí Minh và Xuân Kiều’ cũng khá sát với hiện thực cuộc sống.”

Giai Hòa thốt lên: “Chính là phim bấy ngày yêu sao ạ?”

Dư Văn Lạc cùng Dương Thiên Hoa [7] là vai chính trong bộ phim này, xem hết từ đầu đến đuôi, ấn tượng duy nhất còn lại trong Giai Hòa là đoạn bấy ngày lãng mạn kia, thực phù hợp với tốc độ tình yêu bây giờ, nhưng mà dù thế nào cô cũng đều cảm thấy nền tảng không thực bền vững.

Dường như Dịch Văn Trạch rất thoải mái, anh buông bút xuống: “Hai bộ phim này được đánh giá không tệ, em thích ai hơn?”

Những lời này nghe vào giống như đang hỏi thể này, một cái là mờ ám với tình cũ, một cái là yêu tốc độ, em thích ai hơn?

Ngọn lửa trên đèn không nhanh không chậm làm nóng ấm trà.

Giai Hòa do dự một lúc: “Thật ra tôi không thích xem phim hiện đại, tôi thích ‘Đông Tà Tây Độc’ [8] hơn.”

Bộ phim đã rất cũ rồi, lúc còn học Đại học, cô gần như có thể đọc được lời thoại nhân vật.

“Em đi xem đĩa trên kệ thứ ba, hàng thứ mười, hẳn là có.” Anh bỗng nhiên nói.

“Bản cũ hay bản mới.”

“Bản cũ.”

Cô theo lời anh đi qua, rút ra, quả thật chính là đĩa phim đó.

“Năm 94, doanh thu của bộ phim này rất thảm bại, nhưng bởi vì giành được rất nhiều giải thưởng lớn, đột nhiên thu hút trở lại,” Anh ngừng một chút, cười nhìn Giai Hòa, “Năm đó hẳn là em mới mười mấy tuổi.”

Giai Hòa tính nhẩm một chút: “Chưa đến mười tuổi,” Giai Hòa thấy anh rất có hứng thú, thuận miệng hỏi, “Anh cũng thích bộ phim này sao?”

Anh đáp, “Theo dõi từ việc chụp ảnh và cắt ghép biên tập, khá thích, nhưng lại càng thưởng thức tính cách nhân vật nhiều hơn.”

Giai Hòa nhớ tới anh trai Trương Quốc Vinh, không khỏi thốt thốt: “Là tự kết thúc sao?” [9]

Dịch văn Trạch cười: “Là thái độ né tránh tình cảm của ông ta.”

Giai Hòa không hề nghĩ tới việc đề tài lại kéo đến mức này, trong nhất thời cô không biết nên nói gì, chỉ có thể cười ha ha, vừa nói kỹ thuật diễn xuất của anh trai Trương Quốc Vinh rất tốt, vừa bỏ đĩa vào trong ổ đọc, tiếp tục xem cho hết thời gian. Mãi đến khoảng mười một giờ, lúc phim gần hết, A Thanh mới đến gõ cửa, nói Kiều Kiều tới rồi. Giai Hòa nghe mấy lời này như vừa được ân xá, xuống lầu giống như chạy trốn.

Kiều Kiều cầm hai gói mì Demae Icchou [10], đang ở dưới lầu uống nước. Vừa nhìn thấy cô liền chớp mắt mấy cái: “Một gói để lấy lòng thần tượng của em, một gói là chị lấy lòng Bối Tư Đạt. Thế nào, cũng có ý tứ đó chứ?”

A Thanh nghe được cười hí hí, khiến Giai Hòa xấu hổ không thôi.

Cô giúp Kiều Kiều mang một túi đồ vào phòng bếp, một túi khác chuyển vào phòng khách.

“Chị có thể ngủ cùng với em chứ?” Kiều Kiều bỗng nhiên hỏi.

Giai Hòa khó hiểu nhìn lại: “Vì sao không được?”

Kiều Kiều lập tức ập người lên giường, cười bảo: “Thì sợ ảnh hưởng đến chuyện tốt đó.”

Rốt cuộc Giai Hòa cũng hiểu được ý tứ của Kiều Kiều: “Đừng nói vậy. Nếu không phải chị lấy xe em đi mất thì em cũng chẳng đến nỗi phải ở đây.”

Kiều Kiều nhìn cô từ trên xuống dưới, từ trái sang phải: “Buổi chiều lúc em còn mê man, chị có về mà sao không thấy em lái xe đi?”

“Buổi chiều chị có về đây?”

“Đương nhiên, em sốt cao không lùi, sao chị dám không về được hả?” Kiều Kiều cười, “Đáng tiếc, hiển nhiên chị là người thừa. Ngay cả Ngô Chí Luân có kỹ thuật như vậy cũng không dám làm kỳ đà cản mũi, huống gì là chị.”

Giai Hòa không nói gì để chống chế nổi. Buổi chiều cô ngủ rất sâu, dù có biện hộ như thế nào cũng khó mà giải thích, đành im cho qua chuyện.

Kiều Kiều lại trêu đùa một lát mới ôm gối đầu ngủ say sưa. Ban ngày Giai Hòa đã ngủ rất nhiều, nằm trên giường lăn qua lộn lại một hồi vẫn không thể ngủ được, định đi ra ngoài lấy nước, theo bản năng nhìn thoáng qua phòng làm việc. Đèn bên trong vẫn còn sáng.

Cô do do dự dự, chầm chậm đi lên lầu, gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói Dịch Văn Trạch có chút khàn khàn, cảm giác rất mệt mỏi.

Cô hơi đẩy cửa ra, anh vẫn còn ngồi sau bàn làm việc, máy tính trước mặt.

Nến đã cháy hết từ lâu, chỉ còn thấy được chất lỏng dưới đáy.

Trên màn hình vẫn là hình ảnh tạm ngừng khi cô xuống lầu lúc nãy. Trang phục của Trương Mạn Ngọc đỏ sẫm, dừng ở một động tác.

Anh gõ một chữ cuối cùng xong mới ngẩng đầu nhìn cô: “Sao em còn chưa ngủ?”

Cũng may trước khi lên đây Giai Hòa đã nghĩ ra một cái cớ hoàn hảo, chỉ cười nói: “Tôi vừa ngủ liền cảm thấy hơi đói. Đúng lúc Kiều Kiều có mua mấy gói mì Deame, dù sao cũng nấu, nếu anh cũng muốn ăn thì

cùng ăn luôn thế,” Nghĩ trước trong đầu luôn tốt hơn bao nhiêu, khuôn mặt bình thản đến mức Giai Hòa phải bội phục tinh thần trấn tĩnh của mình đó.

“Được.”

“Anh muốn thêm trứng không?”

Cô không biết khẩu vị của người Hong Kong nhiều lắm. Nếu không phải là Kiều Kiều hiểu rõ, thậm chí cô còn không biết cả hiệu mì “Demae Ichou” này. Giai Hòa áp dụng theo chiêu thông thường nhất, lúc nấu mì nên thêm một quả trứng vào ăn mới ngon.

Anh lại gật đầu, ý cười càng sâu: “Được.”

Giai Hòa vốn định hỏi nhiều vài câu nhưng chợt nhớ tới việc có thể anh cũng chẳng biết trong tủ lạnh rốt cuộc có những cái gì, tự bản thân cô đi xem vẫn ổn hơn, có cái gì ngon ngon thì bỏ thêm vào là được. Cô thấy Dịch Văn Trạch hình như rất hứng thú, đi xuống lầu, xem xét đồ đạc trong bếp. Có lẽ cô người Thượng Hải kia đã mang theo khá nhiều thức ăn. Giai Hòa rất nhanh đã thấy thịt hộp [11] cùng trứng gà. Lúc lấy nồi bắt đầu đun nước còn phát hiện vỏ thùng mì còn chưa xé ra.

Trong thùng có một cái túi nhựa khá lớn [12], cô ngồi thụp xuống từ từ xé mép dán của túi, vừa nghe thấy tiếng nước sôi, đang định đứng lên, phía sau đã có một bàn tay vươn tới, vặn nhỏ lửa.

Cô xoay người, Dịch Văn Trạch tựa vào bàn đá cẩm thạch bên cạnh, nói: “Kéo nằm ở tủ bên phải.”

Giai Hòa lại ngồi thụp xuống lấy kéo, cắt túi mì, rút ra hai gói.

Nước sôi bốc lên hơi nóng, có tiếng vang rất nhỏ.

Cô xé một gói mì ra, lúc đổ vắt mì, Dịch Văn Trạch đã mở hộp thịt, lấy một tấm nylon sạch, bắt đầu xắt. Tay nghề tao nhã thành thạo khiến cho gà mờ Giai Hòa nhìn thấy cực kỳ xấu hổ.

Tiếp theo là đánh trứng, thêm thịt.

Hầu như anh đều làm cả, Giai Hòa đứng ở một bên, từ từ biến thành người đi lấy cái này cái kia. Cho đến khi anh cầm đũa gỗ bắt đầu khuấy, Giai Hòa mới chợt nhớ đến, lúc này là mình nói mình nấu cho anh ăn...

Cô hơi ngượng ngùng, tìm chuyện để nói: “Thực khéo, hai bộ phim tôi xem hôm nay đều có cảnh nấu mì. Xem ra người Hong Kong các anh thật sự rất thích ăn cái này.”

Anh như cười như không, nhìn cô một cái: “Lấy hai cái bát không.”

Giai Hòa lại đi đến kệ đựng bát, cầm hai cái bát lớn màu trắng ra, đổ mì vào một bát.

Anh lại thêm nước lạnh, bắt đầu nấu nước.

“Không thì anh ăn trước đi?” Cô giúp anh xé một gói mì khác.

Anh nói: “Không sao, nấu rất nhanh.”

Cô quăn: “Vốn là tôi nói tôi nấu cho anh ăn...Anh xuống lầu như vậy, chân không sao chứ?”

Anh bình tĩnh nói: “Không sao, chỉ cần em không có nhu cầu chơi bóng chạy bộ thì hẳn không có vấn đề gì.”

Giai Hòa buồn một chút. Nếu cô thực sự muốn chơi bóng chạy bộ gì đó, phỏng chừng sẽ bị công ty sẽ sa thải cô, rồi hứng chịu ‘thiên đạo vạn quả’ (hình phạt băm thành trăm mảnh) của fan hâm mộ, nghiền xương thành tro.

Những bọt nước li ti từ đáy nồi sủi lên, nước cũng chậm chậm sôi dần.

Cái gì nên làm cũng đã làm, xong lại không còn chuyện gì nữa, cũng tìm không ra việc gì để nói, cô đành đứng im bên cạnh Dịch Văn Trạch, nhìn chăm chăm vào đáy nồi đang sủi bọt để khiến mình phân tâm. Mãi cho đến lúc anh đổ một mỳ vào bát mới vươn tay cầm lấy nồi, muốn đi rửa.

Nhưng không kịp để phòng, cứ như thế mà chạm vào tay anh.

20. Chương 20: Scandal Đột Ngột Tối 2

“Thực xin lỗi.” Cô vội vàng nói, ngay sau đó tay liền chạm đến mặt nôi, bị bỏng đến hít một hơi.

Thật sự là càng vội càng loạn.

Cô nắm vành tai theo bản năng: “Dịch tiên sinh, anh cứ để tôi rửa đi.”

Còn chưa nói xong, Dịch Văn Trạch đã mở vôi, kéo tay cô xuống dưới dòng nước lạnh. Nước chảy dọc ngón tay anh, trượt xuống bàn tay cô. Bởi vì anh đã đứng gần hơn nửa bóng đèn, Giai Hòa chỉ thấy được dòng nước trước mắt cùng với tay mình, từng luồng hơi nóng rẩy bất giác lan khắp người.

Đường như qua một lúc rất lâu, anh mới tắt vôi nước, xoay người cô lại.

Giai Hòa không dám cử động, tầm mắt nhìn hàng cúc trên áo sơ mi của anh, mơ hồ nhìn thấy hai cái bát trên bàn. Trên mi vẫn còn thả một túi dầu vừng, mùi hương tỏa ra xung quanh. Thấy liền có cảm giác đói bụng.

“Giờ nếu không ăn mì thì sẽ không ăn được nữa...” Giai Hòa mở miệng, muốn xoay người lấy bát mì.

Anh dựa lưng vào bàn đá cẩm thạch, một tay liền kéo cô vào trong lòng. Thân hình Giai Hòa rất nhỏ, lọt thỏm trong vòng ôm của anh. Cô không dám động đậy, chỉ cảm giác được nhiệt độ cơ thể không ngừng dâng lên, toàn thân nóng bừng.

Giọng nói anh trầm thấp: “Giai Hòa.”

“Vâng?” Cô ngẩng đầu.

“Nếu em không muốn, hãy nói cho anh biết.”

Chỉ có chín chữ, còn chưa tạo thành một câu, Dịch Văn Trạch đã cúi đầu hôn cô.

Ban đầu chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng như thử thăm dò, từng chút từng chút một di chuyển, chờ cô làm quen dần.

Qua một hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng tách hai môi cô ra, bắt đầu nụ hôn sâu. Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người, lại ‘xuất hồ ý liệu’ (ý chỉ sự bất ngờ) mà hòa hợp. Anh cũng không hề nóng vội, cả hai có thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp, còn là một đêm dài không hề có ai quấy nhiễu...Mãi cho đến khi lưỡi anh như vô tình đảo qua vòm miệng của Giai Hòa, cô mới run run để thoát một tiếng rên rỉ mong manh, nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy được.

Đổi lấy, là anh, hoàn toàn ‘công thành đoạt đất’ mà chiếm hữu.

Mở đầu, không biết là ai lẩn trốn ai truy đuổi. Cuối cùng cũng là bỏ vũ khí đầu hàng, hoàn toàn chìm đắm...

Mãi cho đến khi anh cũng buông cô ra, Giai Hòa mới mở mắt, từ một mảng trắng xóa đến đôi mắt đen sâu thẳm của anh, suy nghĩ xuất thần.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng búng trán Giai Hòa: “Ăn mì thôi.”

Sau đó anh bê hai bát mì, vào nhà ăn, mở đèn ra.

Giai Hòa vẫn đứng như trời trồng tại chỗ, nhìn anh đi ra ngoài, trong đầu đều là hình ảnh ban nãy. Mùi thuốc lá trên người anh, cơ hồ khiến mình không thể hít thở được. Lại còn...câu nói thực không tốt lành kia.

Bị bịt kín miệng, cho dù không muốn thì nói với anh như thế nào hử...

Sau đó Giai Hòa quyết định, những lời này nhất định phải mang vào kịch bản, không thể lãng phí được.

“Ăn không ngon sao?” Dịch Văn Trạch nhìn cô dường như đang ăn từng sợi mì, không thể không cười.

Giai Hòa tiếp tục gắp một sợi mì, cẩn thận ăn: “Ăn ngon lắm.”

Cái này tuyệt đối không phải nói dối, thật sự ăn rất ngon.

Anh mỉm cười nhìn cô, không nói lời nào. Nhìn cho đến khi Giai Hòa quỳnh lên mới hỏi tiếp: “Tổng cộng thì bát mì này có bao nhiêu sợi hủ tiếu thư Giai Hòa?”

Giai Hòa a lên, nghe anh cười ra tiếng mới phản ứng lại chậm hơn nửa nhịp. Thì ra mình đang bị trêu.

Trên đỉnh phòng ăn có treo một đèn lồng màu đỏ làm bằng giấy Tuyên Thành mới tinh.

Thật sự là khiến bầu không khí mờ ám đến tột đỉnh.

Giai Hòa bê bát lên, uống một ngụm nước mì, đang muốn nói chuyện, ngoài cửa đã có tiếng vang. Giống như trộm, Giai Hòa lập tức buông bát, cướp lời trước khi Ngô Chí Luân kịp mở miệng, lên tiếng: “Sao lại trễ như vậy?”

Ngô Chí Luân hoảng sợ, không hiểu nhìn cô: “Mấy người đang đợi tôi hả?”

Vừa nói xong, lại thấy dáng vẻ của hai người, còn có mì trước mặt, lại hỏi tiếp: “Đang đợi tôi ăn khuya?”

Giai Hòa lại quẫn, lập tức đứng lên: “Còn có mấy gói mì, nếu anh muốn ăn thì tôi đi nấu cho.”

Ngô Chí Luân nhìn cô, lại nhìn về phía Dịch Văn Trạch, rồi lại nhìn nhìn cô.

“Em hồ đồ nên hâm mộ nhầm người? Hay là đột nhiên phát hiện ra kỳ thực em là fan của anh?”

“Anh quên đi, Giai Hòa không thích đàn ông có bộ dạng ảo tưởng như vậy đâu.” Kiều Kiều như xuất quỷ nhập thần hiện hồn, cầm một cái cốc không đi ra, đến quầy bar rót một cốc nước, “Chị cũng đói bụng, nấu chung luôn đi.”

Sao lại...một đám này đều nhảy cả ra...

Da đầu Giai Hòa run lên, đi vào trong phòng bếp, nấu cho hai người kia hai bát mì mới bê lên, thấy Dịch Văn Trạch đã ăn xong lại lập tức dọn dẹp bát đĩa, rửa qua một lần, không dám xem biểu cảm của mấy người đang ngồi đó. Mãi cho đến khi hầu hạ xong hai tên phá đám nửa đường kia mới trở về phòng, trong lòng rối như tơ vò, quẩn chán thành một cục, ôm trong lòng ngăn người.

Cái này gọi là gì? Kiểm lòng chẳng đặng?

Thời gian địa điểm thích hợp, tình cảm đột ngột, lấp đầy trống vắng?

Tim đập lúc nhanh lúc chậm, càng lúc càng kích động.

Giai Hòa cầm di động xem lịch, chuẩn bị gọi điện thoại đặt vé máy bay đi Bắc Kinh.

“Ngủ không được hả?” Kiều Kiều chui vào, đóng cửa lại, cười vô cùng mờ ám, “Chị cũng ngủ không được, tội mình nói chuyện phiếm đi.”

Giai Hòa trừng mắt nhìn, cảm thấy rõ ràng chị đã nhìn thấy cái gì đó nhưng không nói, nhưng cô lại không thể hỏi trực tiếp được, chỉ có thể buồn bực hừ một tiếng: “Em ngủ nguyên một ngày đương nhiên là không ngủ được nữa.”

Kiều Kiều đá dếp ra, hiện hồn lên giường, kéo kéo chăn cô: “Hỏi chị đi? Sao lại không hỏi chị hả?”

Giai Hòa xoay người chìa lưng về phía Kiều Kiều, không nói lời nào, tim thật ra đã bắt đầu đập bùm bùm, hận không thể chui xuống giường.

“Là em chủ động hay là anh ta chủ động thế?” Kiều Kiều dịch dịch đến bên người cô.

Suýt chút nữa Giai Hòa lặn xuống giường: “Chị thấy hết rồi?”

“Nhìn được đoạn đầu, sau đó nấp sau cánh cửa nghe động tĩnh thế nào, thời gian rất lâu nhá...Ước chừng chị đợi khoảng mười phút.”

Giai Hòa càng cuống.

Một khoảng im lặng rất lâu, Kiều Kiều mới chậm rì rì nói: “Em quá mạnh mẽ, ngày hôm đó chị nhìn thấy anh ta bế em lên giường trong phòng mát-xa tưởng em ăn luôn anh ta rồi, không nghĩ tới, không nghĩ tới nha, các bước tiến triển thật từ tốn.”

Tách một tiếng, Giai Hòa tắt đèn tường, chỉ nhen ra hai chữ: đi ngủ.

Giai Hòa đã hẹn đồng hồ báo thức sớm trên di động. Sáng hôm nào liền thay quần áo của mình, sắp xếp lại túi xách, chuẩn bị đi. Kiều Kiều khó có thể nhìn cô nghiêm túc như vậy, không dám nói nhiều, lập tức mặc quần áo đi lấy xe, ra ngoài trước. Một mình Giai Hòa ở lại trong phòng, qua trái qua phải chần chờ rất lâu, trong đầu vẫn còn suy nghĩ nên tạm biệt Dịch Văn Trạch như thế nào, lại cảm thấy không đủ thành ý cho lắm.

Quên đi, cô chỉ là ngoài ý muốn đến ở nhờ một hôm, hết bệnh rồi đương nhiên phải đi.

Tẩy não mình như vậy xong, cô mới cầm túi lên, ra khỏi phòng.

‘Xuất ý hồ liêu’, ngoại trừ có cô giúp việc đang lau sàn bên ngoài, trong phòng không hề có bất cứ ai.

Cô giúp việc cười chào: “Dậy rồi sao? Cháu muốn ăn sáng không?”

Giai Hòa lắc đầu: “Không đâu ạ, cháu về nhà ăn là được rồi, cảm ơn cô.”

Cô giúp việc à một tiếng, cúi đầu lau lau hai cái, đột nhiên nhớ tới cái gì đó: “Bây giờ cháu đi ra ngoài sao? Cậu Dịch không ở nhà.”

Một câu, đá tảng rơi xuống.

Rốt cuộc không cần phải lấy cớ gì nữa, nhân cơ hội này đi nhanh nhanh.

Lúc đang mang giày ngoài cửa, cô mới cảm thấy như vậy thực không lịch sự, sao cũng phải chào một tiếng mới đi được. Lấy di động ra ngơ ngẩn một lúc lâu mới nhét vào túi, hỏi cô giúp việc giấy bút, hí hoáy viết: Tôi đi đây, cảm ơn anh hai ngày qua, lần sau có cơ hội sẽ mời anh ăn một bữa.

Viết xong, lại cảm thấy không ổn, rút tờ giấy kia xuống, viết lại một dòng khác:

Bên Bắc Kinh có việc rất gấp, tôi đi trước, lần sau có cơ hội gặp mặt sẽ mời anh ăn một bữa. Giai Hòa.

Cô đưa tờ giấy cho cô giúp việc, rồi lại vo tờ kia thành một cục nhỏ xong mới nhét vào túi, ra cửa.

Ở nơi này hai ngày, đây là lần đầu tiên rời đây vào ban ngày. Cô đi đến cổng chính, quay đầu nhìn thoáng qua phòng ngủ, trên lầu hai trồng rất nhiều cây, xanh ngắt một màu.

“Giai Hòa.” Kiều Kiều đỗ xe ở ngoài cổng, cười gọi cô một tiếng.

Giai Hòa thu tầm mắt lại, trái tim có chút phập phồng leo lên xe.

“Nhìn đi,” Kiều Kiều đưa điện thoại cho cô xem, là hình mới vừa chụp lúc nãy, “Nhìn biểu cảm của em kìa, tuyệt đối là lưu luyến không rời nha.”

Giai Hòa cầm di động, chẳng hiểu sao ma xui quỷ khiến lại gửi đến di động mình, lúc này mới vội ấn nút xóa.

Xe chạy qua cầu Dương Phố, ánh mặt trời chiếu xiên qua tấm kính chắn trước cửa xe khiến cô hơi nóng.

“Sao Thượng Hải đột nhiên nóng thế?” Quần áo Giai Hòa mặc là của hai ngày trước, nhìn đến người ngồi bên cạnh mình trong xe, cô cảm thấy mình như vừa đến từ sao Hỏa.

Kiều Kiều không đáp, hỏi ngược: “Em nói cho Dịch Văn Trạch chưa? Anh ta có nói gì không?”

Giai Hòa ấn nút, cửa kính xe hạ xuống một nửa: “Anh ấy không ở nhà.”

Một luồng gió thổi vào, tóc bay qua mắt, Giai Hòa tiện tay vén tóc qua, lại thấy một chiếc xe chạy ngược chiều, hình như là có A Thanh bên trong. Tim không khỏi lộp bộp vài tiếng, nếu lúc này mà thấy, liền rất xấu hổ...

Lúc Giai Hòa vội đầu muốn trốn lại đụng mạnh đầu vào phía trước, đau đến rên lên.

“Làm sao thế hả?” Kiều Kiều nhen hòng nhìn, xe đã bắt đầu chạy với tốc độ nhanh hơn.

Giai Hòa thuận miệng đáp cho có lệ: “Tìm di động, đặt vé máy bay.”

Chỉ cần không phải trong ngày làm việc, đường bay Bắc Kinh – Thượng Hải có rất nhiều chuyến. Giai Hòa xem lịch bay rồi nhanh chóng đặt vé cho chuyến bay lúc chín giờ tối. Giai Hòa đưa Kiều Kiều đến công ty xong lập tức lái xe về nhà thu dọn một số thứ. Trong tủ lạnh còn gì cô đều vớt hết vào thùng rác. Mỗi lần về Bắc Kinh đều ở đó rất lâu, cho dù là mua để trữ thì về cũng không ăn được nữa.

Sau khi dọn dẹp hết mọi thứ thì cũng đã một giờ chiều. Cô cắn hai miếng bánh, lại ngồi trên sofa, không biết làm cái gì.

Chuyện ngày hôm qua, chỉ cần lúc Giai Hòa rảnh rỗi thì lại quay về. Cô ‘tâm viên ý mã’ rút điện thoại ra, cả đầu đều là câu anh nói, nét mặt của anh, và cả nụ hôn kia...Chơi điện thoại nửa tiếng, Giai Hòa cũng thực không biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

Cuối cùng, cô mở web ra, bắt đầu xem tin tức lung tung.

QQ tự động đăng nhập. vừa mới online đã nhìn thấy hình đại diện của Tiêu Dư không ngừng nhảy lên.

Mở ra xem, cô nàng đã gửi một hàng tin nhắn: Ta đang họp, không tiện gọi điện thoại, mau xem Weibo của Ngô Chí Luân đi.

Giai Hòa hoảng lên, theo lời cô bạn tìm Weibo của Ngô Chí Luân, nhìn thoáng qua số lượng theo dõi của hắn, vô cùng cao, nhưng ngoại trừ cái đó thì chẳng có gì đặc biệt cả. Cô hỏi lại: Có chuyện gì vậy?

Tiêu Dư đáp: Mở ra cái phần hồi cuối cùng, tìm người gọi là ‘Đơn giản là vì nhiều chuyện.’

Giai Hòa lần theo, tìm được Weibo của người kia.

Chỉ có một tấm ảnh chụp, như chỉ vì tấm ảnh này mà đăng ký tài khoản. Trong ảnh chụp, là Giai Hòa đang xuống xe, nghiêng đầu nói chuyện với Ngô Chí Luân. Mà vị trí cũng rất rõ ràng, chính là bên ngoài cổng nhà của Dịch Văn Trạch.

21. Chương 21: Scandal Đột Ngột Tới 3

Con số của việc chia sẻ hình ảnh, đã hơn ba vạn.

Dưới tấm ảnh chụp kia chỉ có một hàng chữ đơn giản: Buổi tối hôm kia ngủ không được lên ban công sân thượng hóng gió, thế mà lại thấy được Ngô Chí Luân cùng bạn gái bí ẩn của anh ấy! Còn nữa nha, chủ nhân của căn nhà kia cũng không đơn giản đâu, nhưng là thần tượng của mình nên mình sẽ không vạch trần.

Một hàng chữ nhỏ như vậy, nhìn thấy ghê người.

Giai Hòa giật mình thẳng thốt một lúc lâu mới nhanh tay hỏi lại Tiêu Dư: Sao mi lại thấy được cái này.

Tiêu Dư gửi lại icon của một con thỏ không ngừng lắc mông: Mi nhìn số lượng chia sẻ hình ảnh đi, mà đây chỉ là chia sẻ từ nguồn ảnh gốc nhá, còn không biết bao nhiêu lượt chia sẻ ở các blog khác. Trên Weibo [1] của đồng nghiệp ta cũng có, khủng đến mức suýt nữa tìm ra ngừng đập...

Giai Hòa buồn bã: Tìm ta cũng chuẩn bị ngừng theo...

Sau đó Tiêu Dư không nhắn lại nữa, hình như là đang họp thật, chỉ còn lại con thỏ trắng béo mập, vui tươi hơn hử xoay tới xoay lui.

Giai Hòa ném di động xuống, không đến nửa giây lại cầm lên, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh chụp kia thật kỹ. Tuy rằng rất xa nhưng lại có thể nhìn thấy rất rõ sườn mặt, đây tuyệt đối không phải là độ phân giải di động có thể có được.

Rất giống như...máy ảnh cơ. [2]

Giai Hòa cười khổ, bây giờ ngay cả paparazzi ‘bình dân’ cũng chuyên nghiệp như vậy.

Còn chưa nghĩ ra vài câu tự an ủi mình, di động lại bắt đầu rung lên.

“Lên mạng,” Kiều Kiều ngắn gọn nhanh chóng, “Đọc tin tức giải trí.”

Giai Hòa á khẩu không trả lời được.

“Có lên chưa vậy?” Kiều Kiều tiếp tục thúc giục.

“Không phải liên quan tới em chứ?” Giai Hòa liếc mạng cầu nguyện.

Kiều Kiều ồ lên: “Em biết rồi? Weibo thực đáng sợ, chị đang đào mấy bài viết của em xem lên xem, cơ bản là đã tám chín phần mười. Cũng may bình thường em không làm việc gì thất đức, chỉ có một vài cái gọi là ‘nguồn thông tin’ thêm mắm dặm muối vào thôi.”

Giai Hòa khóc không ra nước mắt: “Tìm được tên thật chưa.”

Ông trời ơi, xin đừng mà.

“Đừng hoảng hốt. Lúc này Ngô Chí Luân đã giải thích trên Weibo rằng chỉ là bạn bè, thế nên mọi người bắt đầu muốn đào lên xem biệt thự kia của ai.”

“May quá.” Giai Hòa nhẹ nhàng thở ra, lại không biết vì sao vừa nghe được nửa câu sau lại quỳnh quáng lên.

Kiều Kiều cười: “Em đừng mừng quá sớm, đã có người nói ở đường Hoài Hải cũng nhìn thấy Ngô Chí Luân cùng với một nữ sinh, còn chụp ảnh lại bằng điện thoại di động. Tuy không chụp thấy mặt nhưng xe và quần áo lại giống nhau. Em nghĩ lại xem, Ngô Chí Luân im hơi lặng tiếng tới Thượng Hải, lại cùng một cô gái từ đường Hoài Hải đến Phố Đông, còn lái chiếc cooper đồ chơi kia, một cú như thế này sao chịu được. Gần đây anh ta lại có tham gia phim điện ảnh, nói không chừng cũng chuẩn bị bắt đầu ém miệng không trả lời cho báo giới, vậy lại càng thú vị.”

Giai Hòa không còn tâm trạng đâu mà đùa giỡn, chỉ mắng chị một câu, cúp điện thoại.

Cũng may chỉ chụp được một bên mặt. Cô không phải là ngôi sao thần tượng, khó để cho người ta nhớ kỹ mặt.

Ảnh chụp cùng người thật có thay đổi, hơn nữa lại là thay đổi rất lớn. Giai Hòa không ngừng tự tẩy não của mình. Lúc trước Kiều Kiều cũng bị chụp hình đang ăn cơm chung với nghệ sĩ của chị quản lý, ngoài trừ việc hai ba người bạn thân trêu vài câu thì cũng không ảnh hưởng gì. Giờ cô chỉ có thể cầu nguyện, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện tốt kiểu như người quen vào góp vui.

Lúc còn làm phóng viên, Giai Hòa không đọc bản thảo của mình viết, sợ in ra rồi mới cảm thấy nông cạn.

Lúc làm biên kịch cũng không xem phim mình viết ra, sợ phát song mới cảm thấy diễn thực khó nói. [3]

Khi cô bị dính scandal, thì tự nhiên...cũng không dám nhìn tới mấy bài đăng khủng khiếp trên diễn đàn.

Lúc thì tưởng không có chuyện gì, lúc thì lại sợ mọi chuyện bắt đầu âm ỉ lên.

Giai Hòa cứ rối rắm như vậy suốt buổi. Bắt đầu từ toilet đến phòng ngủ, sau đó đến tủ quần áo, giống như đang xác định xem mình có mang đủ hết đồ dùng hay chưa. Qua một lúc lâu cô mới lấy di động ra, nhìn tin nhắn Ctrip [4] xác nhận thời gian trên vé máy bay. Còn khoảng hơn năm tiếng, cô ở nhà cũng không có việc gì, cũng vừa đủ có thời gian ăn cơm tối. Giai Hòa nghĩ như thế, lập tức đóng vali khóa cửa rồi nhà.

Lúc chờ thang máy, dì Triệu ở cách vách cũng đi ra đổ rác, thấy cô liền lập tức niềm nở: “Giai Hòa, cháu ở nhà à?”

Giai Hòa gật đầu: “Cháu vừa mới về, giờ phải đi Bắc Kinh công tác ạ.”

Đing một tiếng, thang máy mở ra. Giai Hòa vừa định nói hẹn gặp lại dì thì dì Triệu cũng đã vào theo luôn: “Ánh mắt trời dễ chịu, xuống lầu đi bộ một chút.”

Giai Hòa không hiểu, lúc ấn tầng tiếp theo thì dì Triệu mới nhỏ giọng hỏi: “Phải đi Bắc Kinh lấy giấy chứng nhận à?”

“Vâng?” Giai Hòa hoảng sợ.

“Lúc này con gái dì đang chơi máy tính, cho dì xem ảnh chụp,” Dì Triệu cười vô cùng thần bí, “Cháu có bạn trai như vậy, sau này đi xem phim cũng không cần trả tiền đứng không?”

Giai Hòa không biết nên khóc hay nên cười. Thì ra đối với dì Triệu, nghề diễn viên chỉ đơn giản là tốt ở chỗ đó...

“Dì, là người khác giỡn thôi. Mấy lời trên mạng dì tuyệt đối đừng tin, đều là giả cả.”

Dì Triệu ừ ừ hai tiếng, gật đầu: “Dì biết, con gái của dì nói cho dì biết hết rồi. Phải giữ im lặng, phóng viên hỏi cũng không được nói.”

Giai Hòa hoàn toàn im lặng.

Thật vất vả mới đến tầng một, Giai Hòa kéo hành lý xuống bậc cầu thang, rút thanh kéo ra: “Dì, cháu đi nhé.”

“Ồi Giai Hòa, đó là Dịch Văn Trạch hả?” Giọng nói tuyệt đối đang run run, vừa bất ngờ vừa vui mừng, nghiêm nhiên không nghe cô nói gì.

Tim Giai Hòa đập bình bịch, ngừng thật lâu mới chậm chậm quay đầu nhìn về hướng kia.

Trong lòng chỉ âm thầm cầu nguyện, mong là dì Triệu nhìn nhầm rồi.

Đáng tiếc, Dịch Văn Trạch quá mức chuyên nghiệp, đã biến nơi này thành phim trường quay ngoại cảnh từ lâu.

Chiếc xe màu đen đỗ bên cạnh hồ, cửa xe mở một nửa. Anh cứ như vậy mà đứng tựa vào cạnh đó, trên người khoác một áo khoác màu đen, tư thế khiến cho Giai Hòa có ảo giác rằng, bất cứ lúc nào, chỉ cần có người hô action, anh sẽ trình diễn một hồi bi kịch đô thị, cầu huyết tê tâm liệt phế, tình cảm say nồng. Bây giờ là khoảng thời gian đi làm, lại là khu nhà dân cư [5], dưới lầu chỉ có hai ba người ra ra vào vào, tất cả đều dừng bước nhìn lại, phần khích đến ‘dật vu ngôn biếu’ [6]...

Tim của cô lúc thì nhảy tới tấp, lúc thì suýt ngừng đập, đứng bất động ngay tại chỗ.

Hình như dì Triệu đứng bên cạnh đang lầm bầm oán hận quên mang đi động theo, bằng không chụp ảnh về đưa cho con gái đăng lên Weibo, chắc chắn rằng mình sẽ thành người nổi tiếng trên Internet...

Bỗng nhiên, giống như là có cảm ứng, Dịch Văn Trạch nghiêng đầu nhìn qua, thực rõ ràng là đang vẫy tay với cô.

Anh gọi tự nhiên như vậy, khiến Giai Hòa có chút ngượng ngùng.

“Dì ơi, cháu đi đây.” Cô nhận mệnh kéo hành lý, tạm biệt một lần nữa.

Dì Triệu nghe thế mới giật mình vỡ lẽ: “Thì ra Dịch Văn Trạch mới đúng là bạn trai cháu, còn Ngô Chí Luân chỉ đi mua nước tương thôi?” [7]

Giai Hòa muốn khóc, tất cả những chuyện này là gì, là gì a.

Chẳng lẽ quen biết với ngôi sao...nhất định phải là scandal hay sao?!

Trong ngực Giai Hòa dù có hàng vạn con ngựa phi nước đại, nhưng trên mặt vẫn tươi cười: “Không phải không phải ạ, cháu là biên kịch của anh ấy, chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác. Bây giờ chúng cháu đi công ty hợp thôi.” Nói xong, không đợi dì Triệu hỏi thêm, lập tức kéo hành lý co giò chạy.

Đưa hành lý cho tài xế, cô tự mình mở cửa xe chui vào, thở phào một hơi.

Giây tiếp theo, Giai Hòa phát hiện chân của mình lại kề sát với một cái chân khác, tựa người vào Dịch Văn Trạch, không có một khe hở nào. Thậm chí Giai Hòa còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh...Cô muốn dịch ra, nhưng sợ làm như vậy sẽ khiến cả hai xấu hổ, chỉ có thể thuận miệng hỏi: “Anh tìm em?”

Nói xong, yên lặng không một tiếng động dịch ra mấy tấc.

Lúc này, xe đang lướt qua làn giảm tốc của cổng chính, hơi rung lên một chút, cô lại đổ lên người anh.

Chân lại kề chân như cũ, ngay cả thân thể cũng dựa sát vào nhau...

Dịch Văn Trạch nhin không được mỉm cười: “Đi ăn cơm trước?”

Ngồi ở ghế trước, A Thanh đeo tai nghe vào, tài xế cẩn thận nhìn đường không chuyển mắt, như là không hện mà chừa ra không gian riêng cho hai người nói chuyện.

Tình cảnh càng lúc càng khiến Giai Hòa chột dạ: “Em đã đặt vé máy bay đi Bắc Kinh, là chín giờ tối.”

“Anh biết, Kiều Kiều đã nói cho anh biết,” Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Bây giờ mới sáu giờ, còn có thời gian cùng ăn cơm tối.”

Anh nói rất tự nhiên, không chút nào gượng ép. Giai Hòa cũng muốn tự nhiên trả lời, nhưng ghen nũa ngày mới chỉ có thể nói ra chữ “vâng.”

Qua một lát, A Thanh bắt đầu gọi điện thoại, trong cuộc gọi có nhắc đến tên một nhà hàng, hình như là nơi cả hai sẽ đến. Giai Hòa cảm thấy nghe hơi quen tai, hình như cô biết đây là đâu, mặc dù yên tĩnh nhưng đây cũng là nơi công cộng nhiều người đến...

“Vẫn nên tới chỗ của anh đi.” Cô do dự nói. [8]

Dịch Văn Trạch nhìn cô một cái: “Sao vậy?”

“Chỗ đó là nơi công cộng, không tốt lắm.” Giai Hòa giải thích.

“Không sao cả.”

Cô muốn nói rồi lại thôi, khó mà nói được là chính cô sợ bị chụp ảnh lần nữa.

Dịch Văn Trạch không nói nữa, cầm lấy một tờ báo lật vài trang đầu. Hai người ngồi bên nhau sát đến như vậy, thậm chí cô còn có thể cảm giác rõ ràng được động tác lật giấy rất nhỏ của anh. Nhưng xét theo vết xe đổ vừa rồi, mãi cho đến lúc xuống xe Giai Hòa cũng không dám cử động.

Lúc xe dừng lại, A Thanh bỗng nhiên gọi một tiếng đạo diễn Khương. Giai Hòa theo tiếng gọi nhìn lại, thấy Đạo diễn Khương đang đứng nói chuyện với Phó đạo diễn Trình Hạo ở cửa. Thì ra là đoàn làm phim tổ chức liên hoan. Giai Hòa nhẹ nhàng thở ra, nhưng không nghĩ tới vừa bước vào phòng đặt trước đã có việc ngoài ý muốn. Nơi này không chỉ có người của đoàn làm phim “Vĩnh An” [9] mà còn rất nhiều gương mặt xa lạ khác. Mà ngoài ý muốn nhất là Ngô Chí Luân cũng ở đây.

Anh chàng vừa nhìn thấy Giai Hòa, lập tức ngắt cuộc gọi còn dang dở: “Bạn gái scandal, đã lâu không gặp.”

Tuy rằng ở đây đều là người trong giới, cũng sẽ chẳng có ai đồn lung tung chuyện này, nhưng kiểu trêu chọc như thế vẫn khiến mọi người ngồi ở bàn nghiêng đầu, nhìn cô vài lần. Ngô Chí Luân còn định nói thêm vài câu, Dịch Văn Trạch đã lơ đãng nhìn anh ta một cái, thanh công bịt kín cái miệng đang há ra kia.

Trong phòng sắp xếp sáu chiếc bàn. Giai Hòa vốn định ngồi chung với Kiều Kiều mới thấy chị không ở đây, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi Dịch Văn Trạch, mãi cho đến khi anh nói chuyện xong với vài người, chuẩn bị ngồi ở bàn trên, cô mới dừng lại đột ngột.

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô: “Chuyện gì thế?”

“Em có thể ngồi cùng với A Thanh được không?” Cô nhỏ giọng xin chỉ thị.

Anh lo lắng vài giây, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Đi đi.”

Vừa nói xong lại có người đến chào hỏi, Giai Hòa nhân cơ hội chuồn thẳng.

Bàn A Thanh ngồi đặt ở góc, chỗ ngồi còn trống hơn một nửa, rất thanh tĩnh.

Lúc Giai Hòa kéo ghế dựa ngồi xuống, A Thanh mới nhìn thấy cô, lập tức ngạc nhiên hỏi: “Biên kịch, sao chị lại ngồi đây?”

“Chỗ này tốt,” Giai Hòa cười ha ha, “Em xem, một bàn đầy đồ ăn mà chỉ có gần nửa số người ngồi, rất có lời.”

A Thanh à lên một tiếng, tựa hồ cảm thấy có lý, nhưng cũng thấy thực không có lý. Suy nghĩ một lúc lâu cũng không hồi lại.

Những người ngồi bên cạnh thân thiện trò chuyện với nhau nhưng thực ra tất cả đều không có quan hệ gì với cô, thi thoảng có vài người trong đoàn làm phim đến chào hỏi, cô mới trả lời lại đôi ba câu, chỉ một thời gian ngắn đã biến mình thành không khí, yên lặng ăn cơm. Không biết là ai bắt đầu, bỗng nhiên có người nói Dịch Văn Trạch và Ngô Chí Luân hợp tác mở công ty chế tác phim điện ảnh, đã bắt đầu nói chuyện cùng rất nhiều công ty khác. Vì đề tài này mà có rất nhiều người muốn trêu chọc hai người kia một phen, rằng đây là hai ông chủ đẹp trai nhất trong giới giải trí, về sau có muốn ngăn vận đào hoa cũng ngăn không được.

Giai Hòa không khống chế nổi hai mắt mình, nhìn chiếc bàn kia, tiếp tục ăn miếng được miếng không.

Mãi cho đến lúc ăn uống no say, bả vai bỗng nhiên bị người khác đè lên. Ngô Chí Luân đứng bên cạnh người cô, cười nhẹ nói: “Gia hòa mọi sự hưng, vì em, A Trạch vốn không hề thích việc xã giao lại đi mời người khác dùng cơm.”

Giai Hòa khó hiểu.

“Anh và em, hơn nữa có nhiều người như vậy,” Anh chàng quét mắt bốn phía, “Lại là chỗ công cộng, hôm nay không biết sẽ có bao nhiêu ảnh chụp đăng lên. Hơn nữa còn có tin tức của công ty chế tác, còn có ai sẽ để ý đến trang Weibo kia nữa?”

Giai Hòa giật mình, uống một ngụm trà.

Trái tim vốn đã yên lòng hạ cánh, lại ngoài ý muốn rơi vào hoảng loạn.

Ngô Chí Luân ý tứ sâu xa vỗ vỗ vai cô, cầm ly rượu đi luôn.

Thì ra là đã có sắp xếp như vậy.

Cô nghiêng đầu, nhìn chiếc bàn kia một lần nữa. Dịch Văn Trạch đang cùng một người khác nói chuyện. Ngay lúc cô đang muốn dời tầm mắt đi, anh lại lơ đãng nhìn thoáng qua nơi này một cái. Giai Hòa giật thót, vội cầm cốc lên, giả bộ đang nhìn xung quanh, né ánh mắt của anh.

Khoảng bảy rưỡi, Dịch Văn Trạch mới mang Giai Hòa rời khỏi nhà hàng. Xe đã đứng chờ sẵn ở ngoài cửa, hình như là do Dịch Văn Trạch đã sắp xếp thời gian trước. Sau khi hai người lên, xe lập tức chạy thẳng một đường đến sân bay.

“Cảm ơn anh,” Trong xe rất yên lặng, cô chỉ có thể ép giọng nói xuống thấp nhất, tránh cho tài xế nghe được, “Ngô Chí Luân nói, bữa cơm này là vì muốn hóa giải ảnh hưởng của tấm ảnh kia.”

“Không có gì, vốn cũng nằm trong kế hoạch, chỉ là làm sớm một chút.”

Giai Hòa vâng, nghĩ nghĩ, tóm lại vẫn nói cảm ơn là đúng.

Yên lặng được một lát, anh lại đột ngột nói: “Hôm đó không đón em là vì chân vẫn chưa thể lái xe được.”

Giai Hòa tiếp tục vâng, lại không rõ ý anh là gì.

Dịch Văn Trạch bình tĩnh bồi thêm một câu: “Cho nên, scandal này anh cũng không muốn để cậu ta thay mình.”

Giai Hòa ngẩn người. Lúc ngẩng đầu lên, anh cũng đang nhìn cô.

Ngay lúc anh hơi hơi cúi đầu xuống, di động bỗng nhiên rung lên. Giai Hòa vội vàng vùi đầu mở túi. Bình thường khoảng ba giây cô có thể cầm được di động, nhưng lần này lại tốn gần một phút. Vừa thấy tin nhắn Cố Vũ gửi đến, tim như ngừng đập, nhấn nút xóa đi, xem cũng không dám xem.

Khoảng cách như vậy...Màn hình lớn như vậy, anh lại gần như vậy.

Giai Hòa do dự thật lâu mới nói: “Là tin nhắn Cố Vũ gửi em.”

Dịch Văn Trạch bình thản ừ: “Anh ta vẫn còn tìm em?”

22. Chương 22: Khởi Đầu Bất Ngờ (1)

Giai Hòa muốn phủ nhận, nhưng vừa nói đến bên miệng lại cảm thấy không ổn, nên rốt cuộc vẫn thành thành thật thật ừ một tiếng, vươn tay cầm lấy tờ báo Dịch Văn Trạch xem buổi chiều. Anh không hỏi nữa, chỉ giúp cô mở đèn đọc sách ra: “Mua khoang phổ thông?”

Sau đó đưa cho cô một chai nước, tiện tay mở nắp chai.

Giai Hòa cầm chai nước, uống một ngụm: “Khoang phổ thông, ngồi chưa đến hai tiếng, ngủ một giấc đã đến.” Cũng không phải ngồi tra tấn hàng chục giờ trong tuyến bay quốc tế, cũng không phải như ngôi sao tránh khỏi tầm mắt công chúng nên cũng chẳng phải lãng phí tiền bạc làm gì.

Dịch Văn Trạch gật đầu: “Em quen là tốt rồi.”

Cô uống thêm một ngụm nước, lật lật mắt trang báo, nhưng do không có thói quen đọc mấy bài viết tiếng Anh, chỉ có thể thả lại chỗ cũ: “Có tạp chí tiếng Trung không, chính là loại tạp chí không cần nhìn chữ cũng hiểu ấy.” Thật ra Giai Hòa không thích đọc mấy kiểu tạp chí như vậy, nhưng mà ngồi sát bên cạnh nhau như thế này, Giai Hòa cần làm gì đó để xao lãng tinh thần.

Dịch Văn Trạch còn chưa trả lời, tài xế đã chỉ chỉ học xe trước ghế phụ: “Lúc này A Thanh để lại, cô ấy thích đọc loại này.”

Giai Hòa thò người ra nhìn, quả thực học xe nơi ghế phụ có một xấp tạp chí lá cải, vài cuốn trong đó chỉ vừa mới phát hành gần đây. Cô vừa nhìn đã thấy ảnh bìa của mấy cuốn là Dịch Văn Trạch, ngược không dám cầm, chỉ có thể nghiêng người tiếp tục chọn. Bỗng nhiên xe phanh gấp, Giai Hòa chưa kịp phản ứng gì, Dịch Văn Trạch đã đỡ lấy thất lưng cô kéo trở về.

“Cảm ơn.” Giai Hòa không dám nhìn anh, chỉ có thể cúi đầu nhìn cuốn tạp chí vừa vớ được lúc này. Thực vừa vặn, bìa mặt là ảnh chụp chung của Dịch Văn Trạch cùng Thiên Sở, còn có ý dùng hiệu ứng xé ảnh ở giữa. Thật sự là...rất khéo đó nha. Giai Hòa ‘bất động thanh sắc’ mở ra xem, bài hát đứng đầu bảng xếp hạng lại là bài mới nhất của Thiên Sở. Đang lúc chuẩn bị lật tiếp, Dịch Văn Trạch đã quét mắt qua, cô lập tức chỉ ngay vào bài hát đứng đầu kia, tìm đại lời để nói: “Hôm nọ Ngô Chí Luân có nói với em, hai năm trước các anh đã viết nó sao?”

Vừa hỏi xong liền hối hận, thật đúng là ‘vạch áo cho người xem lưng.’ [1]

Dịch Văn Trạch nhìn thoáng qua chỗ cô chỉ tới: “Lời nhạc cũng viết rất lâu rồi, hai năm trước cậu ta mới viết lời.”

Giọng nói của anh bình tĩnh, thần sắc bình tĩnh. Tóm lại hết thấy đều không có gì là không ổn cả.

Giai Hòa à một tiếng, vừa muốn chuyển đề tài khác, anh lại nói một câu: “Đây là viết ột người hâm mộ anh, khoảng năm 99.”

Giai Hòa lập tức cảm thán: “Thực hạnh phúc.”

Anh mỉm cười, không nói nữa.

Lúc xe đến sân bay vẫn chưa đến tám giờ. Bình thường đường phố rất đông, hôm nay lại bất ngờ vắng xe.

Giai Hòa nhìn cổng vào sân bay, ánh đèn chói sáng rực rỡ, hành khách vẫn cuộn cuộn như nước. Cô cẩn thận quay đầu nhìn Dịch Văn Trạch: “Bên kia chắc chắn vẫn còn đợi anh về, tự em vào trước.”

Anh không nói gì, chỉ tóm tắt lại lịch trình của chính mình: “Trong khoảng thời gian này anh sẽ ở lại Thượng Hải, nếu không có chuyện gì bất ngờ, tháng sau anh sẽ tới Bắc Kinh.”

Tháng sau đi Bắc Kinh?

Giai Hòa hơi bất ngờ: “Là vì phim mới?”

Nếu cô nhớ không lầm, lúc trước ở Hoàn Kiếm, anh luôn luôn có kịch bản mới gửi đến.

Tài xế xuống xe trước, mở cốp xe lấy hành lý, trong xe chỉ còn hai người.

Dịch Văn Trạch cười: “Không phải em nói có cơ hội sẽ mời anh ăn cơm?”

Giai Hòa nhớ tới tờ giấy kia, lập tức gật đầu nói: “Thời gian ở Bắc Kinh của em rất tự do, chỉ cần có thời gian rảnh anh cứ gọi điện cho em, em mang anh đi ăn mấy món ngon.” Nói xong, lại bổ sung thêm một câu, “Có nhiều món lạ lắm.”

“Ừ.” Anh đơn giản đồng ý.

Giai Hòa muốn nói hẹn gặp lại, vẫn cảm thấy hẫng là nên nói gì đó tạm biệt.

Yên lặng đột ngột như vậy, khiến bầu không khí trở nên kỳ lạ.

Cô háng háng cổ họng, lúc không tự giác ngẩng đầu lên nhìn, anh đã mỉm cười cúi xuống, rất nhanh chạm vào môi cô: “Chú ý an toàn.”

Nụ hôn rất nhẹ, vừa chạm vào liền rời ra, thật ấm áp, cũng thật lịch sự.

Giai Hòa kinh ngạc nhìn anh ba giây, thì thào câu hẹn gặp lại, xuống xe như trốn.

Cầm lấy hành lý, nhỏ giọng tạm biệt, sau đó rời đi, tất cả đều thuận lợi mà tiến hành. Nhưng mãi cho đến lúc Giai Hòa check in, trong lòng vẫn ‘phiên giang đảo hải’(sông cuộn biển gầm, ý chỉ sự bồn chồn lo lắng) như trước, cầm chứng minh thư ngẩn người. “Cô ơi, cô có muốn ký gửi hành lý không ạ?” Nhân viên công tác sân bay mở miệng hỏi, cô mới cầm hành lý đặt lên đường băng vận chuyển.

Bởi vì không phải cuối tuần, trên máy bay có khá nhiều vị trí trống, cả khoang chỉ có khoảng bốn năm người, đều im lặng chờ cất cánh. Phía sau có khoảng hai cậu trai đang cười nói chuyện, hơi ồn ỉ một chút.

Giai Hòa nhìn thời gian, cũng sắp cất cánh nên rút di động định tắt máy. Đúng lúc đó có thông báo của tiếp viên hàng không thông qua radio, nói máy bay đang xếp hàng chờ cất cánh, ý ngầm là lại delay, không biết đến khi nào mới có thể bay được. Hai cậu trai ngồi phía sau lại oán hận vài câu rồi lại nói đến mấy chương trình tuyển chọn tìm kiếm tài năng của Đài truyền hình Hồ Nam. [2] Giai Hòa nghe câu được câu mất một lúc lâu, rốt cuộc vẫn gọi điện thoại cho Dịch Văn Trạch.

“Vẫn còn chưa bay sao?” Dịch Văn Trạch bắt máy rất nhanh, bên cạnh khá ồn ào, phỏng chừng anh đã về lại nhà hàng kia.

“Em muốn giải thích cho anh một chuyện.” Giai Hòa nhỏ giọng nói.

“Ừ được.” Giọng nói của anh vẫn ấm áp như trước.

Giai Hòa rất sợ sau khi mình nói ra những lời này, khi hai người gặp lại hẳn sẽ vô cùng xấu hổ, nhưng nếu không nói ra...trong lòng như bị nghẹn lại.

“Em cảm thấy, dường như anh hiểu lắm một số chuyện,” Rốt cuộc Giai Hòa cũng lấy đủ dũng khí, “Chuyện ở nhà anh hai ngày trước thực sự là ngoài ý muốn, em không có mục đích riêng gì khác. Có thể Kiều Kiều hay nói đùa nên mới biến thành quan hệ như thế này,” Đầu dây bên kia vẫn chưa lên tiếng, giống như đang nghe, nhưng cũng giống như không tập trung lắm. Giai Hòa chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng chậm, cô dừng một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Chuyện tối hôm qua, thật ra không nghiêm trọng như vậy. Nhưng mà nếu cứ tiếp tục như thế, em sợ...thật sợ sẽ thích anh mất.”

Một hơi nói xong, Giai Hòa lập tức thở nhẹ nhõm, căng thẳng áp di động sát ngay tai, lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị tinh thần để nghe suy nghĩ của anh. Đó chỉ là nụ hôn bạn bè tạm biệt chứ là cái gì đâu.

Lúc mở lời, anh chỉ ôn hòa hỏi tiếp: “Còn nữa sao?”

“Đã hết rồi.”

Anh nói chờ, rồi im lặng. Ở đầu dây bên kia, âm thanh ồn ào chợt xa dần, phía sau cô là cuộc thảo luận lựa chọn tìm kiếm tài năng gì đó. Giai Hòa nhìn ánh đèn sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, im lặng chờ anh.

Thật ra chính bản thân cô thực sự không thông minh, xung quanh đầy những mối quan hệ như vậy. Giữa nam nữ với nhau, chỉ cần biết cách xử lý thích đáng thì sẽ trở thành bạn bè. Nhưng Giai Hòa rất hiểu bản thân mình. Nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, nhất định sẽ hoàn toàn chìm đắm. Sau đó, chắc chắn sẽ là bị thương.

Qua một lát, bên kia mới đáp lại: “Giai Hòa, em ở bên cạnh anh không có cảm giác an toàn hay sao?”

“Cũng không phải...” Trong nhất thời, Giai Hòa bị nghẹn lại.

“Bởi vì chúng vừa mới bắt đầu, anh không muốn khiến em chịu áp lực quá lớn,” Giọng nói của anh cũng nhỏ hơn, nhưng rất rõ ràng, “Anh biết, đối với những đôi tình nhân khác, công khai tình cảm mới là bình thường. Nhưng nếu gây chú ý quá lớn, có khả năng sẽ khiến em chịu tổn thương.”

Giọng nói của anh, từng chữ từng chữ phả vào tai cô. Giai Hòa giống như đang nằm mơ, đầu tựa vào hàng ghế trước, mặt nóng như bị thiêu cháy.

“Giai Hòa.” Dường như anh phát hiện cô có chút gì đó không ổn, vì thế lên tiếng gọi.

“Thật ra...” Giọng nói Giai Hòa hơi khàn, căn bản cũng không biết bản thân mình đang định ‘thật ra’ gì...

Máy bay bỗng nhiên bắt đầu chuyển động. Một tiếp bíp nhỏ vang lên, giọng nói lễ phép của tiếp viên hàng không thông báo rằng máy bay sắp cất cánh, mời hành khách thắt dây an toàn và tắt mọi thiết bị điện tử mang theo. Tựa hồ Dịch Văn Trạch cũng nghe được, anh hỏi: “Sắp bay rồi?”

Giai Hòa khẽ ừ một tiếng.

“Tắt máy trước, đến Bắc Kinh nói cho anh biết.”

Cô lại vâng, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, chờ anh ngắt điện thoại trước.

Thời gian như thể yên tĩnh lại. Không có người ngắt điện thoại trước, cũng không có người lên tiếng.

Qua một lát, Dịch Văn Trạch mới cười hỏi: “Sao em lại không cúp máy đi?”

Giai Hòa buồn nửa ngày, cũng ngượng ngùng nói mình đang chờ anh cúp máy trước, rốt cuộc đành phải ấn nút tắt.

Mãi đến lúc tiếp viên hàng không đưa thức uống, cô vẫn ngây ngây như cũ. Gọi một ly nước chanh, vừa đưa tới lập tức uống hơn nửa ly, lành lạnh chua ngọt, rất ngon. Bên tai là tiếp viên hàng không đang cực kỳ nhẫn nại đáp ứng từng tiếng gọi yêu cầu truyền tới, phía sau là ba người trẻ tuổi vui vẻ trò chuyện, nhưng cô không phiền hà gì hết, dù sao cũng đâu có nghe được cái gì đâu...

Lúc đến Bắc Kinh, là Tiêu Dư đón.

Trong đám bạn thời Đại học, chỉ có cô là Tiêu Dư là người Bắc Kinh, thế nên tình cảm cũng tự nhiên mà gần bó, bằng không cũng chẳng có cuộc gọi kia, cường bức uy hiếp cô tìm diễn viên ngôi sao làm người đại diện. Tiêu Dư đỗ xe ở cửa ra sân bay, váy áo tông màu tím, lại dựa vào xe SUV, rất dễ nhìn thấy. Đến lúc Giai Hòa đi ra, cô nâng xán tới cầm hành lý, cười hỏi: “Sao mặt mi lại đỏ dữ dội vậy, xem ra khí hậu Thượng Hải thực sự rất tốt.”

Mặt Giai Hòa lại đỏ hơn một chút, trong lòng lại đầy ắp những điều khó nói. Giai Hòa thường chia sẻ cùng với người khác, nhưng là chuyện này phát sinh ra, chính cô cũng không thể thừa nhận, chỉ có thể nhìn cô bạn, rút di động im lặng gửi tin nhắn: Em tới Bắc Kinh rồi.

Rất nhanh anh đã gọi điện lại.

Giai Hòa quần không thôi, nhìn điện thoại chăm chăm không dám tiếp. Tiêu Dư vừa cất hành lý vào cốp sau, vừa nhìn cô quái dị: “Sao lại không tiếp điện thoại thế?”

Nghe xong Giai Hòa mới bắt điện thoại, cúi đầu nhỏ giọng alo.

“Khoảng mấy giờ em về nhà?”

“Hôm nay em ở nhà bạn,” Nói xong lại bổ sung thêm một câu, “Là bạn gái.” Vừa nói xong lại cảm thấy mình ngốc chết đi. Đầu dây bên kia hình như đang cười, Giai Hòa càng ngượng hơn, chỉ nói qua loa vài câu rồi chúc ngủ ngon.

Lúc cúp điện thoại rồi mới bắt đầu thấy hối hận. Rõ ràng là chờ đợi lâu vậy, muốn cùng anh nói nhiều hơn...

Lúc vào đến nội thành đã gần mười hai giờ.

Hai người chỉ có thể tìm đỡ một quán ăn khuya trên đường Đông Nhị Hoàn. Lúc ngồi xuống, Giai Hòa mới phát hiện trên đời này quả thực có nhiều sự trùng hợp lắm. Ngay bàn bên cạnh chính là hai cậu trai ngồi trên máy bay cùng cô. Thật ra Giai Hòa chưa nhìn kỹ mặt họ, nhưng giọng nói của một cậu chàng trong đó rất đặc biệt, lúc này lại nhìn tới hai cô nữ sinh cũng khá được, hình như học trong trường nghệ thuật.

Tiêu Dư quét mắt qua kính râm trên khuôn mặt cậu chàng kia, nói khẽ với Giai Hòa: “Sao mới nổi?”

Giai Hòa nhún vai: “Không biết nữa, chắc cũng đã diễn hai bộ phim,” Bởi vì cậu chàng kia quá ồn ào, Giai Hòa lại không hiền lành gì, để thêm một câu, “Nói không chừng chỉ diễn vai thái giám tổng quản gì đó, có hơn mười câu thoại.”

Hai người hiểu lòng nhau không nói, nhìn rồi cười.

“Lần trước tao gặp qua Ngô Chí Luân,” Giọng nói của cậu chàng kia vẫn lớn như trước, “Thật ra mấy ngôi sao lớn như bọn họ cũng không khác gì người thường, tao còn cùng anh ta hút thuốc với nhau. Mà bọn mày có biết sự kiện Weibo gần đây nhất không? Kỳ thật bên trong có sự.”

Giai Hòa đang uống một ngụm nước, suýt chút nữa là phụt ra.

[1]: – na hồ bất khai đề na hồ.

Nghĩa đen là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Nghĩa bóng: nếu mấy cái bình đầy nắp cả thì nếu không mở nắp ra sẽ chẳng ai biết trong bình có gì, nên chẳng ai phân biệt được bình nào tốt, bình nào xấu. Nghĩa tương đương với câu “vạch áo cho người xem lưng” của Việt Nam.

[2]: , đây là một tên gọi khác của Đài Truyền hình Hồ Nam, Trung Quốc [Hunan TV station]. Cái từ này tra ra cực kỳ...=)

Mình ngờ đó là Taiwan's Got Talent =)

23. Chương 23: Khởi Đầu Bất Ngờ (2)

Tiêu Dư cúi đầu, ‘bất động thanh sắc’ gấp một cái bánh bao tôm [1] cho cô, ánh mắt sáng quắc.

“Đừng thấy anh ta đã làm sáng tỏ vụ này mà lầm, tao ở cái giới này bao nhiêu năm như vậy, hai người kia chắc chắn có quan hệ với nhau.” Cậu chàng lấy hộp diêm, rút một cây diêm ra.

“Khốn nạn,” Khó có lúc nghe được Tiêu Dư văng bậy, nhỏ giọng bảo, “Còn múa chữ.”

“Đừng ồn.” Giai Hòa trừng mắt nhìn cô bạn một cái, tiếp tục dưng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng.

Hai sinh viên nữ của trường Nghệ thuật kia hiển nhiên cũng rất có hứng, trong đó có một cô bé còn vô cùng phấn khích nói mình vẫn yêu thích Ngô Chí Luân, phim điện ảnh chiếu trong ngày lễ Tình nhân kia cô đã xem đi xem lại ba bốn lần. Cậu chàng còn lại cầm điều thuốc lá trong lòng bàn tay, rất là thâm trầm hút một hơi mới nói tiếp: “Biết phim mới của Dịch Văn Trạch không, hôm nay là ngày tung trailer phim, người anh em bên trong đó nói tao nghe mấy chuyện. Phía trong còn một cô gái diễn mấy cảnh. Mày nói xem, nếu không có quan hệ gì, làm sao có một người chưa bao giờ lộ mặt cùng diễn chung với Dịch Văn Trạch?”

Cậu ta còn cố ý phỏng đoán thêm mấy câu.

Cô nữ sinh kia lập tức tiếp lời: “Đúng thế, Ngô Chí Luân cùng Dịch Văn Trạch là bạn bè mười mấy năm. Nếu có gì thì phải là Ngô Chí Luân bảo Dịch Văn Trạch nói với đoàn làm phim vài câu, đẩy bạn gái mình lên vai chính?”

Tay Giai Hòa run run, làm đổ giấm ra ngoài.

Quá kinh khủng...Có năng lực trinh thám đến mức này, cô bé kia rất không thích hợp làm diễn viên, tuyệt đối nên làm biên kịch.

Tiêu Dư rút giấy ăn ra, vừa dọn tàn cuộc vừa cười mỉa: “Nghe có vẻ rất chân thực.”

“Nghe người ta nói vậy,” Giai Hòa không nói gì, “Ta là bị bọn Kiều Kiều liên thủ làm hại, tổng cộng chỉ có vài cảnh quay, ba câu thoại...Mà còn vì ta là biên kịch, bọn họ còn bảo là thâm lặng mà cố gắng cho đoàn làm phim, tiền cũng chưa cho nữa.”

Tiêu Dư cười nhạt, “Phong cách của Kiều Kiều, bỏ đá xuống giếng, cộng thêm việc tính toán tỉ mỉ.”

Giai Hòa ăn một bánh bao tôm. Khi về nhất định phải đi coi trailer thế nào, sao lại có mặt mình chình ỉnh trên đây...

Bên kia vẫn còn tiếp tục ồn ào, hai người thì ăn nhanh gọn lẹ. Lúc Tiêu Dư đang thanh toán, một cô gái còn xì xầm sự kiện kia: “Xem mấy bài viết trên diễn đàn đi, cái cô kia đều qua hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi, sao Ngô Chí Luân lại thích loại gái già như vậy được.”

Giai Hòa khịt khịt mũi, thực già sao? Ngô Chí Luân đã ba mươi lăm...

“Quên đi, đây là số mệnh rồi,” Một người khác thở dài, nói, “Hai ngày nữa mình đi thử vai, cũng không biết tốt số gặp được đại minh tinh gì không.”

Thật ra Tiêu Dư không có phản ứng gì quá lớn, nhận lại thẻ cùng hóa đơn nhân viên thu ngân gửi lại nhét vào túi xách xong, ngoài cười nhưng trong không cười quay đầu, nhìn cô bé đang rút điện thoại làm gương soi mặt mình, nói: “Thử vai à, đề nghị em nên đi xông má trước. Già thì chả có việc gì quan trọng mà phải sợ, trang điểm lên là xong việc. Nhưng mặt em lại có vẻ bự, lên tivi chắc lại thành cái bánh mứt.”

Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để người hai bàn nghe thấy.

Hiển nhiên bên kia đã giật mình, muốn phản ứng lại. Vừa định mở miệng định mắng lại nhìn thấy Giai Hòa đứng đó, khựng lại một lúc, không nói nên lời.

Trong Giai Hòa như có vạn con ngựa phi nước đại, kéo Tiêu Dư chạy thẳng.

Mãi cho đến lúc leo lên xe, cô mới dùng túi xách quất Tiêu Dư tới tấp. Con kia lại vừa cười vừa chặn đòn: “Thay mi nổi giận không được à.”

“Lái xe đi.” Giai Hòa đánh hết giận, cảm tức ôm túi nhìn chăm chăm về phía trước, quyết định coi thường Tiêu Dư luôn.

Xe lái khoảng ba vòng, rất nhanh đã đến nhà Tiêu Dư. Giai Hòa nhanh chóng tắm rửa xong, nằm trên giường cầm di động ngắm người, phân vân xem mình có nên gọi điện thoại nói là mình đi ngủ không.

Rốt cuộc, sau khi do dự một lúc lâu, Giai Hòa vẫn lên mạng tìm Kiều Kiều đòi trailer. Bên kia vừa nghe cô nói xong lập tức khoe công, nói bản thân cô nàng ngồi soi lâu lắc lâu lơ mới vất vả nhét được cảnh của cô vào. Giai Hòa dở khóc dở cười, cũng lười phải kể lại tình trạng quần bánh của mình, dùng tốc độ ánh sáng nhận file xong lập tức off-line.

Trailer ba phút, từ đầu tới đuôi, từ trên xuống dưới, xem khoảng bốn năm lần.

Chết tiệt là, lại bị ‘ngược’ khóc một hồi lâu.

Đang lúc rút khăn giấy lau mặt không ngừng, di động lại có tin nhắn. Tim Giai Hòa ngừng đập một chút, cũng đoán được là ai, trong lòng bối rối bồn chồn cầm lên. Quả thật là Dịch Văn Trạch: Đã ngủ chưa?

Cô lập tức ấn nút gọi lại, nhưng rồi ngắt. Tiêu rồi, mình vừa ngồi khóc xong, nhất định giọng nói sẽ rất khó nghe...

Rất nhanh, bên kia đã gọi lại. Giai Hòa ho khan hai tiếng để khiến giọng mình trở lại bình thường mới bắt máy, giả bộ thoải mái mở miệng trước: “Làm sao biết em còn chưa ngủ?”

Đầu dây bên kia dường như đang uống nước, chậm rãi nói: “Thời gian nghỉ ngơi của em, anh đã rất quen thuộc.”

Bên ngoài là tiếng Tiêu Dư đang tắm. Giai Hòa hơi hơi chột dạ đi đến cửa sổ, nhìn chăm chăm vào những chiếc xe lướt nhanh trên đường lớn, ngón tay không tự giác vẽ lung tung lên lớp kính thủy tinh: “Sao anh lại còn chưa ngủ thế?”

Anh cười: “Đang đợi điện thoại của em.”

Giai Hòa à, bỗng nhiên không biết nên tiếp tục nói cái gì.

Bình thường khi gọi điện thoại cho ai đó, Giai Hòa thường nhìn thấy cái gì rồi mới nhớ tới, thuận miệng liền nói ra, nhưng mà nên nói cái gì với anh bây giờ...Đang lúc cô lâm vào rối rắm vạn phần, Dịch Văn Trạch đột nhiên hỏi: “Lúc này em khóc?”

“...Ừ.”

“Có chuyện gì vậy?”

Giai Hòa chỉ có thể thảng thốt: “Mới xem trailer xong, bị ngược khóc.”

Bên kia trầm ngâm một lúc lâu, giọng nói mang theo tiếng cười vang lên: “Lần sau viết thoải mái để chịu một chút.”

Cô nghe tiếng anh cười, trong lòng lộp bộp mấy tiếng, cẩn thận hỏi: “Anh cũng thấy tình cảm đó rất bi kịch sao?”

“Rất hay.”

“Anh xem trailer rồi cảm thấy thế nào?”

Anh thuận miệng phân tích: “Gần đây trong nước không có phim tình cảm bi kịch, nếu biết tuyên truyền, hiệu quả thu được hẳn rất tốt.”

Giai Hòa im lặng, sao lại đáp theo cái kiểu...lý trí như vậy: “Ý của em là anh không cảm động sao?”

Dường như người bên kia đang nghiêm túc suy nghĩ: “Hoàn hảo, chỉ cần kết thúc tốt, như vậy đủ rồi.”

Không biết vì sao Giai Hòa cảm thấy mình bị đả kích.

“Em xem anh cùng Liêu Tĩnh diễn cảnh lúc đó, khóc thật lâu.”

Điều cô muốn nói là: Cảnh quay hôn ấy. Nhưng vừa nói đến bên miệng lại cảm thấy không được tự nhiên, trong lòng lại còn có điều gì đó không được thoải mái, không nói ra tốt hơn. Vốn là rất thích xem cảnh hôn của Dịch Văn Trạch diễn...Miễn là phim có cảnh hôn đều có thể lập tức tìm ra thời gian địa điểm ở nơi nào. Quả thực vì thay đổi quan hệ mà bắt đầu để ý.

Anh bỗng nhiên nói: “Cảnh hôn chỉ là yêu cầu trong phim, em đừng để ý.”

Mặt Giai Hòa nóng lên, đã thế mà anh còn nghe ra ý kia. Nhưng mình là biên kịch nha, nhìn nhiều cảnh như vậy mà lại cần người ta nói, chẳng phải như vậy là nhỏ nhen lắm sao?

Giai Hòa còn chưa kịp nghĩ ra câu đối phó gì, bên kia còn có tiếng người cười: “Gia hòa mọi sự hưng, để anh đây dạy cho em cách này. Về sau cậu ta có nhận diễn cảnh hôn, em cứ ở nhà chờ đền bù. Người khác một lần thì em liền một trăm lần, cuối cùng nhất định phải chết lặng.”

Là Ngô Chí Luân.

Trong nháy mắt Giai Hòa tưởng mình nằm mơ, bên kia còn có người ngồi hóng...Cô lập tức ngậm miệng không dám nói thêm, vội hỏi: “Bên cạnh anh có ai hả?”

“Ừ,” Anh thản nhiên nói, “Ở công ty họp.”

Họp?

Thế nhưng đang họp?

“Em ngủ trước đây.” Cô nhanh miệng nói xong cúp điện thoại.

Ở trong phòng đi tới đi lui, càng nghĩ lại càng xấu hổ, chỉ có thể gửi tin nhắn qua:Kỳ thật em không ngại...

Đình một tiếng, tin nhắn trở về: Không có gì, rất bình thường. Em ngủ sớm đi.

Nếu là đang họp, nhất định không chỉ có một người ở đó.

Nhưng mà do Ngô Chí Luân đã nói ra những lời kia, người khác vừa nghe đã hiểu Dịch Văn Trạch đang nói chuyện với bạn gái qua điện thoại.

Bạn gái...Giai Hòa lắc lắc đầu, vẫn cảm thấy như là hư ảo.

Mấy ngày kế tiếp, Giai Hòa bận tới mắt tắt mũi vì cô bay sang trễ vài hôm. Bình thường đều là họp một buổi, một buổi nghỉ ngơi rồi sửa sang lại tài liệu. Còn nguyên một tuần này cả ngày đều là họp và họp, sửa tài liệu đến hơn nửa đêm, ba bốn giờ mới đi ngủ. Cũng bởi vì như thế, cô chỉ có thể tranh thủ giờ nghỉ gọi điện thoại cho Dịch Văn Trạch một lát, hoặc gửi vài tin nhắn.

Nhưng như thế này cũng tốt, là tiến hành tiếp xúc theo ‘chất lượng’, Giai Hòa mới bắt đầu chậm rãi mà tiếp nhận rằng, chính mình đang cùng với anh bên nhau.

Có đôi khi ngại quá Giai Hòa cũng phải hỏi: “Anh có để ý việc em bận quá hay không?”

Anh lại không để ý gì lắm: “Rất hiếm khi anh có thời gian rảnh rỗi như vậy, lúc bắt đầu làm việc lại rồi thì lịch hoàn toàn kín, em phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Giai Hòa nghĩ nghĩ, cũng khó trách, diễn viên muốn yêu đương cũng thực vất vả. Tình yêu, không nói chuyện vậy sao lại duy trì cảm xúc được?

Cô tựa người vào hành lang, thấp giọng nói: “Không sao cả, đến lúc đó em sẽ nhận mấy kịch bản, viết cả ngày cả đêm, sẽ không nhớ anh nhiều đâu,” Nói cho hết lời, Giai Hòa mới cảm thấy ngượng ngùng, “Nếu anh bận thì nói cho em biết, em sẽ không quấy rầy anh.”

Có người đi ngang qua hành lang, mỉm cười gật đầu chào Giai Hòa. Giai Hòa cười lại, có chút lo lắng, sợ nghe được mấy câu cô nói lúc này.

“Em về kiểm tra hộp thư,” Dịch Văn Trạch ngừng một chút, nói, “Anh có khách, buổi tối nói sau.”

“Ừm.”

Giai Hòa ngắt điện thoại, lúc trở về phòng họp, mọi người đang cười đùa với nhau.

Cô yên lặng không tiếng động, âm thầm rót một cốc nước, đến vị trí của mình ngồi xuống, mở hộp thư ra. Có một file gửi đến.

Chỉ có một hàng chữ đơn giản: Đây là mới nhất.

Giai Hòa hơi khó hiểu, vừa mở ra nhìn mới giật mình ngáy ngẩn, như được chạm vào nơi mềm nhất trong lòng mình, chỉ cảm thấy thực xúc động.

File anh gửi đến cho cô, là lịch trình làm việc, toàn bộ sắp xếp trong sáu tháng cuối năm.

Nơi này vẫn ồn ào náo nhiệt như trước, nhưng dường như Giai Hòa đang ở trong một thế giới khác, thậm chí còn không chú ý đến việc mọi người đang chuyển đề tài về bộ phim mới, tiếp tục thảo luận nội dung ở giai đoạn kế tiếp.

“Giai Hòa à.” Đạo diễn Lưu chợt gọi cô.

Giai Hòa mờ mịt ngẩng đầu lên, qua một lát mới tỉnh người lại: “Đạo diễn Lưu, sao vậy ạ?”

Đạo diễn Lưu cười, “Tôi vừa xem cô trong trailer phim mới, nhất định sẽ rất thu hút.”

Giai Hòa ngượng ngùng cười cười: “Hy vọng là như vậy.”

“Nhân vật kia của Dịch Văn Trạch, cũng nhất định sẽ lại tạo nên một tiếng vang,” Đạo diễn Lưu nói tiếp: “Ngày hôm qua tôi còn đang suy nghĩ xem có nên mượn thể của ‘Vĩnh An’ để làm một bộ phim cổ trang hay không.”

Giai Hòa cười gượng, không ngừng cầu nguyện, Đạo diễn Lưu, ông đừng nói nữa.

Cũng may, Đạo diễn Lưu chỉ cười gật đầu, dừng đề tài này lại.

Trải qua một tuần họp hành liên miên, vất vả lắm Giai Hòa trở về nhà được, lại muộn hơn dự kiến. Trong lúc mẹ cô đang quở trách lên án rằng cô không có lương tâm gì hết, Giai Hòa mới vội vã dọn dẹp mọi thứ, thành công khuyên mẹ đi chơi ‘Đấu địa chủ’ tiếp mới chui vào phòng của mình.

Sau máy tính có dán poster của Dịch Văn Trạch, là lúc anh vừa mới nổi tiếng, cô đã tự đi đến Trung tâm sách Tây Đan [3] mua. Khi đó bản thân cô chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, không nghĩ tới chuyện mười mấy năm sau lại có thể gặp nhau như thế này. Bất giác đã trôi qua hai tuần lễ, cô và anh cứ dùng điện thoại để liên lạc với nhau. Có khi ngắt lại, thật giống như là yêu trên mạng vậy...

Giai Hòa cầm điện thoại lên, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý: “Máy tính của anh...có webcam [4] không?”

Ở đầu dây bên kia, anh im lặng một lát mới nói: “Đợi, để anh bảo A Thanh chỉnh lại.”

Cô ừ, A Thanh đã nhận điện thoại hỏi: “Biên kịch, chị có dùng MSN [5] không?”

Giai Hòa nói tài khoản trên MSN của mình, lập tức đã có người thêm bạn, thế nhưng...người trực tiếp dùng là ba chữ ‘Dịch Văn Trạch.’ Hai cô gái loay hoay cả buổi, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy hình ảnh. Bên kia hẳn là phòng làm việc, đầu A Thanh lúc ẩn lúc hiện, soi soi một lúc mới nói với máy tính: “Biên kịch, phòng của chị thực tươi trẻ nha...” [6]

Giai Hòa cười cười: “Đã lâu không về nhà, đây là phòng thời Trung học.”

A Thanh thực thức thời tránh ra. Bên kia camera vừa sáng tỏ rõ ràng, một gương mặt quen thuộc đã rơi vào mắt cô. Bỗng nhiên Giai Hòa cảm thấy hơi ngượng ngùng, sao mình lại quên không thay quần áo chứ...

Đang muốn nói chuyện, cửa đột nhiên mở ra.

Mẹ Giai Hòa đang bê đĩa trái cây, vừa nói ăn nhiều dầu tây chống lão hóa, vừa nhìn lướt qua màn hình máy tính của cô, lập tức nói: “Lại là Dịch Văn Trạch à? Sao con lại chưa đổi thần tượng thế hả?” Giai Hòa lập tức ngẩng ra, không kịp tắt cửa sổ đi, mẹ cô đã kề sát mặt vào nhìn kỹ: “Là video à? Không phải là tiết mục gì đấy chứ? Nhìn có vẻ như là cuộc sống thường nhật.”

24. Chương 24: Khởi Đầu Bất Ngờ (3)

Màn hình bên kia Dịch Văn Trạch đang châm thuốc, vừa nghe thấy lời của cô, tay anh rõ ràng ngừng một chút, mỉm cười.

“Úi chao? Không phải con nói thần tượng của con rất tốt hay sao? Ấy mà cũng có hình khiêu dâm à? [1]” Mẹ Giai Hòa vừa nghe quay trộm này nọ, tinh thần lập tức tỉnh táo, kéo ghế dựa ở một bên qua ngồi xuống.

(Ý là anh ấy sạch sẽ không scandal, một ngôi sao có danh tiếng tốt ấy)

“Không phải là cái loại quay lên đó mà...”

“Quay lên tất nhiên là muốn nhắc đến cái đó rồi, không phải sao hả?” Mẹ Giai Hòa trừng ra khuôn mặt hiểu rõ chuyện.

“Đương nhiên không phải, nhân phẩm người ta tốt lắm!” Giai Hòa bắt đầu ngắt đi, bịa chuyện nói, “Cái này gọi là tham quan cuộc sống đó. Mẹ không biết đâu, bây giờ thịnh hành cái này lắm. Fan hâm mộ giờ rất thích xem cuộc sống thường nhật của thần tượng. Cuộc thi tìm kiếm tài năng của Đài Hồ Nam năm nay không phải cũng có thí sinh tham dự với ảnh chụp 72 giờ sao? Chính là cái này đó.” Vừa nói vừa liu liếm móng tay chân loạn xạ dưới gầm bàn.

Dây cảm đâu? Dây cảm đâu?!

Bỗng nhiên Dịch Văn Trạch ngẩng đầu, nói với ai đó bên cạnh, hình như là chỗ cửa.

Mẹ lập tức đặt câu hỏi: “Bắt đầu rồi à? Thần tượng của con đang nói chuyện với ai thế?”

Ngực Giai Hòa nghẹn ngào: “Sao con biết được.”

Chết sống đều không tìm thấy ổ điện, chẳng lẽ vị trí thay đổi rồi...

“Thấy thế nào cũng không giống ảnh chụp nhờ con gái?” Mẹ Giai Hòa chưa kịp nói xong, sau màn hình bỗng xuất hiện một người, cầm một cái cốc đến phía sau Dịch Văn Trạch, cố ý liếc qua camera, “Ai? Thăng nhóc này đang nhìn cái gì vậy?”

Nhìn khuôn mặt đẹp trai chết điếng kia, Giai Hòa khóc không ra nước mắt. Lần sau gặp Ngô Chí Luân, nhất định phải đập nát đầu anh ta...

Cũng may, giây tiếp theo, video đã đen thui.

Mấy câu tiếp theo của mẹ, hơn phân nửa đều không lọt nổi vào tai Giai Hòa. Cô nghe câu được câu không ứng phó, mạnh mẽ đẩy bà ra ngoài, trước khi xuống lầu lão phu nhân còn bổ sung thêm một câu: “Lần sau nhớ gửi qua QQ ẹ nhá. Không phải con là biên kịch sao? Tốt nhất là có Phí Tường [2], mẹ thích cậu ta.”

“Được ạ được ạ.” Giai Hòa khóa chặt cửa, thở phào một hơi, dựa người vào tường.

Qua thật lâu, cô mới ấn điện thoại gọi qua, nhỏ giọng hỏi lỗi: “Thực xin lỗi, không biết mẹ em lại đột ngột vào như thế.”

Dịch Văn Trạch nhẹ giọng ừ: “Còn mở webcam không?”

“Không...”

“Khóa cửa chưa?”

Cô ừm.

Giọng nói của anh bỗng nhiên trầm hơn: “Anh rất nhớ em.”

Giai Hòa không nói chuyện. Những lời của anh bay bay trong đầu cô hết lần này lại đến lần khác. Đây vẫn là...lần đầu tiên anh nói như thế, giọng nói vẫn bình thản ấm áp như trước, mang theo sự trầm khàn cuốn hút. Trước kia mỗi lần xem anh bày tỏ trong phim, Giai Hòa đều có thể xem đến mức nhiệt huyết sôi trào, so với nữ nhân vật chính còn kích động hơn. Mà bây giờ, đây là lần đầu tiên anh nói với cô như thế.

Cách điện thoại, cách hơn một ngàn bốn trăm km, anh nói với cô: anh rất nhớ em.

Chỉ là bốn chữ, Giai Hòa lại bị ma xui quỷ khiến mở MSN.

Hình như camera đã bị xoay đi hướng khác. Từ góc độ này có thể nhìn thấy hơn một nửa phòng làm việc. Dịch Văn Trạch rót một cốc nước, đi tới, ngồi xuống, chỉ yên lặng nhìn cô như thế, không vội vã nói chuyện. Giai Hòa không được tự nhiên lắm, cô ngồi yên, ánh mắt ngẩn ngơ không chớp, cuối cùng thật sự ngượng ngừng mới nhìn anh một cái, vừa nhìn thấy lại có cảm giác không chân thực, càng luống cuống bồn chồn hơn.

“Bắc Kinh rất nóng sao?” Dịch Văn Trạch bỗng nhiên nói.

“Cũng không nóng lắm.” Giai Hòa thật sự rất bối rối khi phải nhìn thẳng vào anh, chỉ có thể cúi đầu nhìn bàn phím.

“Ngày mai em có việc không?”

“Tạm thời không có, cuối tuần này nghỉ ngơi.”

Cô tiếp tục gõ gõ.

“Buổi sáng ngày mai anh lên máy bay, khoảng mười hai giờ đến Bắc Kinh.”

Giai Hòa à một tiếng, tiếp tục gõ gõ bàn phím, được mấy chữ mới ngẩng đầu nhìn anh: “Anh muốn đến Bắc Kinh?”

Dịch Văn Trạch không trả lời vấn đề này: “Đã nghĩ xem nên mang anh đi ăn cái gì chưa?”

...

Mấy câu tiếp theo, hiển nhiên là trả lời trong hoảng hốt. Mãi cho đến khi tắt camera cô mới có phản ứng lại với chuyện vừa rồi. Ngoại trừ việc biết việc đến Nhà đón khách số ba, mười hai giờ anh tới thì ngay cả

chuyến bay cũng chưa hỏi. Thôi quên đi, vẫn nên đi ngủ trước. Giai Hòa hẹn đồng hồ báo thức trên điện thoại lúc tám giờ sáng, bắt đầu tính toán. Một tiếng mặc quần áo, một tiếng...Tóm lại là phải dậy sớm.

Vì thế Giai Hòa mang theo tâm nguyện dậy sớm ôm chăn lộn qua lộn lại đến ba giờ sáng, tinh thần vẫn tỉnh táo, hai mắt mở to nhìn trần nhà, buồn khổ muốn đâm đầu vào tường.

Ngủ không được, làm gì cũng ngủ không được...

Kết quả trực tiếp là, ngày hôm sau khi ngồi trong xe taxi, Giai Hòa cơ hồ ngủ quên luôn.

Xe đến sân bay chưa đến mười một giờ. Giai Hòa đi tầng một mua cốc cà phê thật lớn, ngồi ở một góc cho hết thời gian. Nên chờ anh ở cổng ra hay là ở bãi đỗ xe đây? Hay là theo đuôi từ phía xa xa? Suy nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả, nhìn đồng hồ trước mắt, vừa trôi qua sáu phút.

Hai bàn tay ôm lấy cốc giấy, bắt đầu lo lắng đến đề tài nói chuyện.

Câu đầu tiên, nên gọi anh là gì bây giờ?

Dịch tiên sinh? Hiển nhiên là không thích hợp. A Trạch? Hình như cũng hơi kỳ kỳ. Đúng lúc đó, phía sau Giai Hòa có một cô bé đang cầm điện thoại gọi, giọng nói dễ thương dịu dàng nhỏ nhẹ, vừa nghe liền biết đang nói chuyện cùng với bạn trai, xưng hô giống thói quen của Kiều Kiều, trái một câu chồng, phải một câu chồng, rất là ngọt ngào. Không biết bắt đầu từ khi nào, mọi người chung quanh đã quen dùng xưng hô như vậy để gọi bạn trai...Vừa nghĩ đến mình nói thế với Dịch Văn Trạch, Giai Hòa cũng không chịu nổi, càng bồn chồn hơn.

Lại liếc mắt nhìn đồng hồ, mới qua ba phút.

Bỗng nhiên di động vang lên, một cái tên rõ ràng hiện trên màn hình.

Giai Hòa hơi hoảng, lập tức bắt điện thoại.

Đầu dây bên kia hơi ồn ào: “Em dậy chưa?”

“Dậy rồi. Máy bay trễ giờ sao?”

Lúc này hẳn là anh đang ở trên máy bay, suy nghĩ đầu tiên của Giai Hòa chính là trễ giờ. Tối nay đến cùng tốt, để mình có nhiều thời gian chuẩn bị tâm lý hơn.

“Không trễ giờ,” Bên kia bỗng nhiên bắt đầu trở nên nhốn nháo hơn, hình như còn có giọng nói của phóng viên, và cũng hẳn là có fan đến đón. Giọng nói của anh vẫn ấm áp như trước, khiến cho Giai Hòa vừa nghe xong lập tức quyết tâm đến, “Anh ở bãi đỗ xe chờ em, đến thì gọi điện cho anh.”

Nói xong, điện thoại cũng ngắt.

Giai Hòa bắt đầu suy nghĩ mấy lời anh nói, chẳng lẽ anh vừa mới đến sao? Không phải là mười hai giờ?

Cô lập tức gọi lại: “Em đến rồi.”

Dịch Văn Trạch thoáng kinh ngạc: “Nhanh như vậy sao?”

Giai Hòa bối rối: “Em dậy sớm, ở nhà không có việc gì làm nên tới đây luôn. Sao anh lại tới sớm như vậy?” Cục hàng không làm việc kiểu gì vậy? Bình thường mỗi lúc cô ngồi máy bay, một trăm phần trăm là trễ giờ. Chẳng lẽ trên máy bay có ngôi sao liền tăng tốc? Mà có thể thì cũng không nên đến sớm một tiếng chứ...

Bên kia hẳn là Dịch Văn Trạch đang ra cửa, qua một lát anh mới nói: “Chuyến bay này đúng mười một giờ là đến nơi. Anh thêm một chút thời gian máy bay đến trễ, sợ em chờ lâu.”

Giọng nói của anh không lớn, nhưng rất rõ ràng.

Mười một giờ đúng để sân bay, thì phải nói là, thêm thời gian đến trễ là năm mươi phút.

Cô không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể một tay nắm chặt điện thoại theo bản năng, một tay siết cốc giấy trong tay...Mãi cho đến khi nghe một tiếng vang nhỏ, cô mới phát hiện cái cốc giấy đã bị mình siết đến biến dạng. Nhìn thấy thế mới nhỏ giọng đáp lời: “Anh lên xe đi, nói cho em biết anh ở khu nào, em đi tìm anh.”

“Được. Không vội lắm, cần một chút thời gian.”

“Không sao, em chờ anh.”

Đợi cho đến lúc nhận được tin nhắn là khoảng hai mươi phút sau. Bây giờ Giai Hòa mới chân chính hiểu được hàm nghĩa của ‘cần một chút thời gian.’ Khu đón khách T3 ở gần gara [3], mỗi lần đến đây đều khiến cô bị lạc đường, lần này lại ngoài ý muốn có thể tìm đúng vị trí. A Thanh đang nhìn chung quanh ở cuối xe, khi thấy Giai Hòa đến lập tức vẫy vẫy tay, chờ cô đến gần mới nói: “Dịch tiên sinh ở bên kia, em đi trước đây.”

Nói xong đi thật. Giai Hòa mờ mịt tìm theo một dãy xe mới nhìn thấy Dịch Văn Trạch đang ngồi trong một chiếc xe đỗ ở góc tối. Anh ngồi ở ghế lái, dường như đã thấy được cô.

Chỉ còn khoảng cách mười bước chân, Giai Hòa chợt do dự. Điều này hoàn toàn khác khi gọi điện thoại, một con người chân thật đến như vậy chỉ cách mười bước chân, ngồi trong xe chờ mình, còn mình lại chưa nghĩ ra câu đầu tiên nên nói cái gì.

Nhưng mà, câu nói đầu tiên đều bị anh đoạt mất. Ngay lúc Giai Hòa vừa ngồi lên xe, đang muốn sẵn sàng hỏi anh có mệt không, thì Dịch Văn Trạch đã rất tự nhiên hỏi trước một câu: “Em muốn đi ăn cơm trước hay là đi công ty trước?”

Vẫn tự nhiên như trước, giọng nói giống hệt trong những cuộc điện thoại mỗi ngày.

Như thế này Giai Hòa mới có cảm giác chân thật: “Ăn cơm đi, vừa rồi có rất nhiều phóng viên chờ sao?”

Anh khởi động ô tô: “Không ít, nhưng đều được Ngô Chí Luân mang đi cả rồi.”

Giai Hòa thở ra một hơi, nghĩ nghĩ: “Nếu không đi công ty của anh ăn? Thoải mái chút.”

“Ừ.” Anh bỗng nhiên nhìn sang cô.

Giai Hòa đang không hiểu, vừa định hỏi có chuyện gì vậy, anh đã nghiêng người qua, vươn tay giúp cô thắt dây an toàn.

Thật ra vừa tới đây cô đã bắt đầu lo lắng cho chân của anh. Tuy trong điện thoại vẫn nói khôi phục rất tốt, nhưng lo lắng vẫn là lo lắng. Bây giờ nhìn thấy anh lái xe như thế này mới yên tâm. Giờ đương là mùa ẩm áp, những luồng gió thổi xuyên qua cửa kính xe đang mở một nửa, cảm giác khoan khoái dễ chịu. Nhưng chỉ được một lát, Giai Hòa lại không tự giác ngủ gà ngủ gật, đầu từng chút từng chút một gục xuống, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, không dám ngủ.

Dịch Văn Trạch thấy buồn cười, vì thế hỏi: “Mấy giờ em ngủ?”

Giai Hòa thành thật trả lời, cả đêm không thể ngủ được.

“Về đến nhà của mình vẫn còn chưa quen?”

“Có lẽ vậy,” Giai Hòa buồn bực, “Không biết vì sao cứ lần qua lần lại vẫn ngủ không được, đến gần sáng mới thiếp được một lát. Có phải sắc mặt của em rất tệ hay không?”

Dịch Văn Trạch nghiêng đầu nhìn thoáng qua: “Hơi tái. Đến văn phòng của anh em có thể ngủ một lúc.”

Giai Hòa vâng, trong đầu bắt đầu không ngừng quanh quẩn, ngủ một lát, ngủ một lát...

Sau đó, mặt đỏ chót.

Được một lúc sau, Giai Hòa hoàn toàn không thể kiên trì được nữa, mơ mơ màng màng thiếp đi. Đến khi tỉnh dậy xe đã dừng trước một tòa nhà ba tầng. Dịch Văn Trạch dựa vào ghế ngồi, chớp mắt nghỉ ngơi. Giai Hòa không dám lên tiếng quấy rầy anh, chỉ nhẹ nhàng nháy mắt để kính sát trùng khôi phục độ ẩm như trước, mắt phải lại bỗng nhiên mở đi. Kính rớt rồi...

Không hay ho.

Lúc cô đang buồn bực xoa xoa mắt mới phát hiện Dịch Văn Trạch đã tỉnh: “Kính sát trùng rơi sao?”

“Bình thường không dễ rớt như vậy, có thể là tối hôm qua ngủ không đủ giấc.”

“Không sao, anh có.”

Giai Hòa ngạc nhiên nhìn anh.

Dịch Văn Trạch khẽ cười: “Mang theo bên người cho em, lúc nào muốn dùng cũng có, tiện hơn nhiều.”

Giai Hòa à một tiếng, trong đầu bắt đầu không ngừng quanh quẩn, lúc nào muốn dùng cũng có, lúc nào muốn dùng cũng có...

Sau đó, mặt lại đỏ.

25. Chương 25: Từ Từ Nói Chuyện Yêu Đường (1)

Lúc hai người xuống xe, xe Ngô Chí Luân mới rẽ vào. Trên xe của anh ta dường như có rất nhiều người, khi theo chân xuống xe đều mỉm cười chào hỏi Dịch Văn Trạch. Giai Hòa yên lặng đứng ở một bên, cố gắng khiến mình trở nên tàng hình. Cũng may là trước mặt người ngoài, Ngô Chí Luân vẫn thực trầm tĩnh nhã nhặn, tuyệt đối không có gì khác với hình tượng u buồn đối với bên ngoài. Ngay lúc anh ta gật đầu chào mới nhìn Giai Hòa cười mờ ám, cười mờ ám, lại cười mờ ám...

Vì một bên mắt nhìn không rõ, Giai Hòa lại càng bồn chồn hơn, cẩn thận đi theo Dịch Văn Trạch vào cửa lên lầu. Thang lầu cùng sàn đều sử dụng thép không gỉ, lúc đầu cô còn cảm thấy hiện đại, càng lúc càng lên ới phát hiện, bởi vì rất đơn giản, nên cảm giác như thể đi trên dây làm xiếc.

Tuy nhiên, thực bất hạnh là, cô có bệnh sợ độ cao...

Lúc lên đến tầng hai, chân Giai Hòa đã bắt đầu nhũn ra. Nhưng có vẻ Dịch Văn Trạch vẫn còn hướng lên trên nữa, Giai Hòa âm thầm kêu thầm, lấy hết dũng khí tiếp tục hướng lên nữa. Cô bắt giắc siết chặt tay vịn, trong lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi lạnh. Cô có bệnh sợ độ cao từ lúc nhỏ. Trước đây có lẽ hội ở Thượng Hải, Giai Hòa rất chỉ là phần khởi mà đi, đến cuối cùng lại chỉ có thể làm người đi mua nước tương [1], đứng ở phía dưới ngắm mấy thiết bị mạo hiểm trên không kia, bị Kiều Kiều cười nhạo không biết bao nhiêu lần. Sau đó bị kịch nhất là, năm thứ hai, lúc ở Bắc Linh Tiêu Dự hẹn cô ra ngoài chơi, thế nhưng lại vướng vào lễ hội đó...

Trước mắt Giai Hòa mờ mịt, mỗi bước đi lên, tim đều đập nhanh hơn một nhịp. Đúng lúc đó có một cậu trai từ lầu ba chạy xuống, vốn là cầu thang khá hẹp, lúc này càng có vẻ chật hơn. Giai Hòa cẩn thận dịch nửa bước, dựa vào lan can, cố gắng phân tán sự chú ý của mình.

“Ông chủ.” Cậu chàng gật đầu chào.

Dịch Văn Trạch ừ: “Đang chuẩn bị thử vai?”

“Đúng vậy ạ, hai giờ chiều sẽ bắt đầu,” Cậu chàng nói xong, mắt nhìn Giai Hòa, lập tức thêm mười hai vạn phần nhiệt tình, “Chào phu nhân ạ.” [2] Giai Hòa hoảng sợ, theo bản năng nhìn Dịch Văn Trạch. Anh chỉ mỉm cười, không nói lời nào.

Nhìn người ta nhiệt tình như vậy...cô chỉ có thể ừm, sau đó càng mê mang hơn.

Cậu chàng kia cười hì hì chạy xuống, Dịch Văn Trạch mới chú ý đến sắc mặt của cô: “Em không thoải mái sao?”

“Không...” Chỉ cần đi lên, chỉ cần lên đến lầu ba nhất định sẽ ổn.

Dịch Văn Trạch xoay người, nhìn cô thật kỹ.

Tay Giai Hòa siết chặt lan can, không ngừng cầu nguyện. Đừng nhìn, đi nhanh đi mà...

“Anh quên, em có chứng sợ độ cao.” Dịch Văn Trạch nói, vươn tay ôm lấy, kéo cô vào trước ngực, tiếp tục bước lên, “Dưới lầu một đều là khu công tác, ngày mai anh sẽ bảo người chuyển văn phòng qua lầu hai.”

Giai Hòa ngơ ngác, sao anh lại biết hết thế?

Phỏng chừng lại là Kiều Kiều nói.

Bởi vì được anh ôm, cô lại cố gắng không nhìn dưới chân nữa, cảm giác sợ hãi dịu đi không ít, nhưng cũng khó có thể vượt qua chướng ngại tâm lý nên cũng bất chấp ngưỡng chừng trước mặt quần chúng nhân dân, phát huy tính tự giác nhích vào lòng anh.

Lúc đi tới lầu ba, A Thanh đi ra từ một phòng nọ, vừa nhìn thấy liền há hốc mồm, lập tức nhìn nhìn chung quanh, cười toét miệng: “Dịch tiên sinh, tôi đã xem danh sách thử vai, ba ngày có lẽ không đủ.”

Dịch Văn Trạch hơi ngoài ý muốn, nói qua loa với A Thanh hai câu liền nhờ cô nàng tìm thực đơn của một nhà hàng gần đây. A Thanh lập tức hiểu chuyện biến mất. Hiển nhiên, Giai Hòa vẫn còn đang ở trong dư chấn của cơn khủng hoảng độ cao, cứ như vậy mà nghe. Mãi cho đến khi vào phòng mới phát hiện mình vẫn còn chui vào trong lòng anh...

Trong đầu Giai Hòa lập tức hoạt động nghĩ có, rốt cuộc một tia sáng cũng lóe lên: “Không phải anh nói tìm kính sát trùng cho em sao?”

Sau đó thành công bỏ chạy.

Bữa cơm trưa không nhiều lắm, vừa vặn cho hai người ăn đủ. Giai Hòa vừa thả dưa xuống, Dịch Văn Trạch bắt đầu dọn dẹp, dùng báo gói chung lại với nhau, rồi bỏ vào túi nhựa đặt gọn gàng trước cửa. Giai Hòa nhìn động tác mây bay nước chảy, lưu loát sinh động kia của anh mà trong lòng không ngừng cảm thấy kiêu hãnh. Nhìn đi, một thần tượng tốt có bao nhiêu là bình dị gần gũi. Không hổ là thần tượng của mình.

Sau đó, anh lại cầm một cái bình nhỏ màu xanh lục, đổ ra viên kẹo cao su: “Em muốn uống nước gì không?”

“Cà phê.” Giai Hòa nói xong liền cảm thấy chính mình mới ‘đại nghịch bất đạo’ làm sao, đem thần tượng thành người giúp việc sai vật.

Cho nên, không đợi anh làm gì, cô đã vọt vào phòng trà trước.

Trên giá đặt khoảng bảy tám loại cà phê.

Có loại đơn giản, có loại cần pha chế, có cà phê bột cùng cà phê hạt. Giai Hòa nhìn chằm chằm một lát, cuối cùng vẫn rút ra túi cà phê Nestlé đơn giản nhất, quay đầu hỏi: “Anh uống gì?”

“Nước đá là được rồi,” Anh bước vào, nhìn thoáng qua cái túi to trong tay cô, “Sao lại không nấu?”

“Như vậy tiện hơn,” Giai Hòa xé miệng túi, “Em uống cà phê chỉ để nâng cao tinh thần, cứ uống mãi thành quen. Thật ra cũng chẳng chú ý gì nhiều, chỉ cần có hương vị là được.”

Anh cầm lấy cái túi trong tay cô: “Cà phê bột thực là rất tiện.”

Nói xong liền vứt túi cà phê bột kia vào thùng rác, lấy bình pha cà phê từ trên cao, dùng nước lạnh rửa sạch, vô cùng thành thạo bắt đầu pha cà phê cho cô: “Trước kia anh cũng rất thích uống cà phê, sau này quay phim dạ dày không tốt, buộc phải bỏ.”

Nước bắt đầu sôi lên chậm chậm, âm thanh ùng ục ùng ục vang lên.

Anh chỉ kiên nhẫn chờ đợi, tay phải tựa vào trên bệ thủy tinh. Theo tầm mắt của mình, Giai Hòa nhìn áo anh, rồi qua tay, cuối cùng đến đầu ngón tay. Lúc hương cà phê bắt đầu lan tỏa, ngón tay anh bỗng nhiên cử động. Đến lúc này Giai Hòa như sực tỉnh trong mộng, khi ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt anh đã gần trong gang tấc. Sau đó, rốt cuộc cũng cúi thấp, dịu dàng hôn cô.

Hương cà phê, còn có mùi bạc hà vương nơi lưỡi anh, trong nháy mắt bám chặt lấy ý thức của Giai Hòa.

Khác với lần đầu tiên khá đường đột, đối với quan hệ giữa hai người, hết thấy đều tự nhiên mà đến. Nhưng giữa nụ hôn huyền hoặc đến trời đất choáng váng này, Giai Hòa vẫn khó hô hấp nổi. Qua hồi lâu, một ý niệm xâm nhập vào đầu óc trống rỗng của cô.

Tiêu rồi, mình chưa ăn kẹo cao su nữa.

Lúc Dịch Văn Trạch siết chặt lấy, nghiêng đầu chuẩn bị xâm nhập sâu hơn, cô bỗng đẩy anh ra.

Môi anh vẫn kề sát môi cô, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Cái đó,” Nói chung là không thể trách anh không inh ăn kẹo cao su đi. Giai Hòa do dự một lát, “Thời gian đã qua, 40 giây.”

Cũng may Giai Hòa biết pha cà phê, để yên sau 40 giây thì cần làm bước tiếp theo.

Anh im lặng một lát, lại nhẹ nhàng hôn thêm một cái nữa mới buông cô ra pha cà phê, rõ ràng còn mím môi cười. Giai Hòa làm bộ không thấy.

Sức mạnh tri thức, quả thật vĩ đại...

Lúc đi ra khỏi phòng trà, dưới cửa đã có người thả vài tờ giấy. Dịch Văn Trạch cầm lên đọc, là lịch làm việc trong hai ngày nay. Giai Hòa quét mắt, lại nhớ tới việc thử vai lúc này: “Bộ phim mới của các anh bắt đầu tìm diễn viên?”

Anh gật đầu: “Hai ngày nay sẽ thử vai.”

“Là đề tài gì?”

“Dân quốc,” Dịch Văn Trạch đặt tờ giấy lên bàn, “Ngoại trừ nhân vật nữ chính, những nữ diễn viên khác không có đất diễn quá lớn, không nghĩ tới việc có nhiều người tới thử vai như vậy.”

(biết sao làm Dân quốc không, mời đọc lại chương 7 :3)

Đó là bởi vì có anh cùng Ngô Chí Luân đó. Giai Hòa im lặng oán thầm.

Anh đột nhiên hỏi: “Thử vai ngay tại lầu một, mở cửa, em muốn xuống xem không?”

Giai Hòa nhớ tới độ cao kia, buồn bực một chút: “Quên đi, loại độ cao này em không dám xuống xem đâu.”

Đến lúc đó tăng huyết áp, chuyện từ trên trời rơi xuống, lại càng náo nhiệt hơn...

“Không sao, anh đi với em.”

Bởi vì công ty chế tác này vừa mới thành lập, ngay sau đó đã bắt tay với ông chủ của Watterson thực hiện một dự án lớn ở nội địa, Dịch Văn Trạch đã nhanh chóng bước vào thời kỳ làm việc. Giai Hòa ngồi trên một cái ghế mây cạnh cửa sổ, cầm một xấp báo đọc. Ánh mặt trời xuyên qua lớp cửa thủy tinh khiến bầu không khí ấm áp càng lúc càng dễ chịu. Sau đó, cơn hôn mê sâu cứ như vậy mà đến...Mãi cho đến khi nghe một tiếng bộp vang lên, Giai Hòa mới giật mình tỉnh lại, thấy chồng báo đã trượt từ đầu gối xuống sàn.

Dịch Văn Trạch cười nhìn cô: “Em đi vào trong ngủ một lát đi.”

Cô vội vàng nói: “Không sao đâu.”

Thực tội lỗi. Người ta làm việc đến sứt đầu mẻ trán, còn mình thì ngủ gà ngủ gật thế này.

Lúc này dưới lầu bỗng nhiên xôn xao, dường như đang bắt đầu thử vai. Đến lúc này Giai Hòa mới có cơ thoát khỏi tình trạng quần bách này, ngắt lời anh nói: “Bắt đầu thử vai rồi?”

“Ra xem một chút,” nhẹ nhàng hoạt động những ngón tay, đứng lên: “Cũng tranh thủ giải lao một chút.”

Hai người ra cửa, dưới lầu một đã kín người, thật đúng là mở cửa tự do.

Giai Hòa vừa nhìn thoáng qua, chân lập tức mềm nhũn, vừa muốn lùi lại, hơi ầm chột vây bọc quanh lưng. Hai tay Dịch Văn Trạch chống lên lan can, ôm sát cô vào trước ngực: “Như vậy ổn không?”

“Tốt hơn nhiều.” Giai Hòa lí nhí nói. Tuy rằng đây là cách tốt nhất để vượt qua khủng hoảng độ cao, nhưng mà dưới lầu có nhiều người như vậy...Lầu hai lầu ba cũng có người đang nhìn, xét đến cuối cùng thì cũng không tốt đi?

Đang lúc do dự có nên trở về hay không thì đã có người khác lên thử vai.

Từ góc độ này, Giai Hòa không nhìn tới khuôn mặt của cô nữ sinh kia, nhưng nhìn dáng người liền biết, mỹ nữ một cây.

Vừa mở miệng nói, Giai Hòa lại cảm thấy giọng nói rất quen thuộc: “Chào các vị tiền bối, em là số mười ba, Khương Hạnh.”

Vì sao nghe có vẻ rất quen?

Giai Hòa còn nghiêm túc suy nghĩ. Bản thân cô hẳn là không biết người này, tên cũng chưa từng nghe qua.

Giai Hòa không nghĩ nhiều nữa, có lẽ cô chỉ nghe giọng quen quen thôi. Cô nhìn nhìn những người đang ngồi, Ngô Chí Luân ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay phải, vẻ mặt thực nghiêm túc u buồn, không khỏi cười ra tiếng, thấp giọng nói: “Nhất định là Ngô Chí Luân xác định hình tượng sai rồi. Rõ ràng là khuôn mặt tươi sáng như ánh mắt trời tể kia mà lúc nào cũng đóng nhân vật tâm lý phức tạp, âm u vô cùng.”

Dịch Văn Trạch cũng hạ giọng nói: “Có liên quan tới những gì cậu ta đã trải qua. Trước kia sống ở nông thôn, gia cảnh không được tốt lắm. Sau đó thử vai trò người mẫu nhiều lần cũng không thành công, thi vào các khóa đào tạo cũng gặp thất bại, chỉ có thể ở đoàn làm phim tìm vai phụ để tham gia diễn xuất.”

Giai Hòa chỉ biết Ngô Chí Luân nổi tiếng bảy tám năm nay, nhưng không phải là ‘khẩu vị’ của mình nên cũng chẳng để ý đến bao nhiêu. Bây giờ nghĩ kỹ lại, anh ta cùng Dịch Văn Trạch khá giống nhau, nổi tiếng khá trẻ. Hẳn không dễ dàng.

“Bắt đầu ở Hong Kong rất khó khăn đi?” Đường như rất cực khổ, đều là người lặn lội ở phim trường không biết bao nhiêu năm.

Dịch Văn Trạch thực bình thản ừ.

Cô bỗng nhiên nhớ tới những lời Kiều Kiều nói, Thiên Sở cũng bị từ chối rất nhiều năm.

Nhưng mà bây giờ nhắc đến những chuyện đã qua từ lâu thì không thích hợp lắm. Giai Hòa rất thức thời nhin xuống, lại cúi đầu xem bên dưới. Cô gái kia đã thực hiện xong phần diễn được yêu cầu, diễn đoạn người thân xong, lại được yêu cầu phối hợp với người bên cạnh diễn vai người điên.

Giai Hòa nghiêm túc xem. Thật sự không tệ, chỉ là vẫn cảm thấy giọng nói thật sự rất quen.

Khi gần chấm dứt, thoát nhìn Ngô Chí Luân khá vừa lòng: “Trả lời nhanh một chút, chuyện gần đây em ấn tượng nhất là gì?”

Cô gái kia không dám chậm trễ, bật thốt lên nói: “Là nhìn thấy bạn gái scandal của anh.”

Một câu nói, khiến tất cả mọi người sửng sốt. Sắc mặt Ngô Chí Luân từ nghi ngờ đến ngạc nhiên, cuối cùng không biết nên khóc hay nên cười, làm như vô tình mà nhìn thoáng qua lâu ba. Giai Hòa đã ngơ ngác từ lâu, vừa bị Ngô Chí Luân nhìn mới sức nhớ vì sao bản thân mình cứ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc. Đây không phải là cô bé nói thử vai tối hôm đó hay sao?

Đang lúc Giai Hòa ‘phiên giang đảo hải’ (sóng cuộn biển gầm, ý chỉ trong lòng chấn động), bên tai đã tràn một hơi ấm.

“Em đã gặp cô ta?”

[1]: đi mua nước tương – ý chỉ mình là người không liên quan [đã chú thích ở chương 21.

[2]: Trong convert là ‘lão bản nương’, cơ mà để ‘vợ ông chủ’ hay ‘phu nhân ông chủ’ thấy kỳ quá nên mình edit thành vậy nha :3

26. Chương 26: Từ Từ Nói Chuyện Yêu Đường (2)

Cô gắng gượng cười: “Đúng vậy, thật trùng hợp.”

Sau đó lập tức tóm tắt tình cảnh hôm đó bằng hai ba câu cho anh nghe. Bên này vừa nói xong, dưới lầu Ngô Chí Luân lại không mở miệng nói chuyện như đang lo lắng điều gì đó. Một hồi lâu chờ đợi, anh ta chỉ mập mờ nói: “Nếu có cơ hội hợp tác, em sẽ gặp lại cô ấy.”

Nói xong, nhỏ giọng trao đổi với người ngồi bên cạnh hai ba câu, tiếp tục mời người thử vai khác vào.

“Ngô Chí Luân sẽ chọn cô ấy sao?”

Cô bé này cũng không tệ lắm. Bộ phim lần này của bọn họ được đầu tư ở mọi mặt, hơn nữa hai ông chủ cũng có tiếng tăm, cũng không cần phải bỏ quá nhiều công sức trong việc tuyên truyền quảng bá, nếu có thể chạm tới được cơ hội, và đúng thực là xuất sắc, thì sẽ rất tốt.

Anh lắc lắc đầu: “Xét theo tính cách của cậu ta, hẳn sẽ không.”

Giai Hòa kinh ngạc: “Là bởi vì nhắc tới bạn gái scandal sao?”

Dịch Văn Trạch cười: “Ừ, nhưng không phải là nguyên nhân em nghĩ đến. Hôm nay có nhiều người thử vai như vậy, cô ta lại nói những lời như thế, rất dễ dàng khiến cho nhiều người chú ý đến mà nhớ đến. Đó cũng là một cách rất thông minh. Anh có một vài người bạn khá tùy tiện, cũng rất thích những diễn viên tự tìm cơ hội đột phá ình. Đáng tiếc rằng A Luân không phải là người như thế.”

Giai Hòa gật gù: “Anh ta vượt qua khổ ải mới tới được, hẳn là thích sự kiên định vững vàng.”

Dịch Văn Trạch không nói về chuyện này nữa.

Giai Hòa bỗng nhiên nhớ tới bữa cơm hôm nọ, một đồng Giáp Ất Bính Đinh cười đùa với nhau, bỗng nhiên nhìn anh vô cùng mờ ám: “Anh nói xem, Ngô Chí Luân là ngôi sao, lại làm ông chủ của một công ty chế tác, mỗi đêm đều có mỹ nhân tới gõ cửa lúc nửa đêm hay không?” Vừa nói xong Giai Hòa liền hồi hận. Nghe như thế nào cũng giống như mượn Ngô Chí Luân ‘chiếu tướng’ anh...

Dịch Văn Trạch đang cười, nụ cười rất nhạt, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần nên bị phóng đại đến vô hạn.

“Cậu ta thực sự không tốt,” Anh hạ giọng, nghiêm túc nói: “Nhưng anh lại có thói quen tốt, trước khi ngủ liền đóng cửa.”

...

Cô cười gượng: “Đúng là thói quen tốt.”

Dưới lầu vẫn còn đang tiếp tục, hai người xem một lát thì vào phòng. Giai Hòa nhìn anh đang làm việc, chính mình cũng không thể ngồi chơi được, cẩn thận hỏi: “Chỗ của anh có máy tính nào khác không?”

Dù sao cũng đang rồi, chẳng thà mang kịch bản họp hai ngày trước viết cho xong.

Dịch Văn Trạch nhìn, Giai Hòa lập tức rút USB ra: “Bệnh nghề nghiệp, lúc nào cũng mang thêm, dành thời gian viết.”

Như thế anh mới gọi một cuộc điện thoại, A Thanh mang laptop đến ngay lập tức.

Cô vừa cắm USB vào, Ngô Chí Luân đã bước vào phòng, còn mang theo vài người theo sau. Nhìn kiểu này là biết có chuyện quan trọng. Đang lúc Giai Hòa còn do dự xem mình có nên ra ngoài để miễn cho việc vô duyên vô cớ thành khung cảnh bày trí, Dịch Văn Trạch bỗng nhiên chỉ vào một căn phòng khác: “Nơi này sẽ hơi ồn ào một chút, em vào trong đó viết đi.”

Giai Hòa ừ, ôm lấy máy tính. Lúc đi ngang qua Ngô Chí Luân, anh chàng rõ ràng nhướng chân mày, cười đến vô cùng ý vị. Giai Hòa không hiểu nhìn nhìn, lại xét thấy bên cạnh có quá nhiều người xem, không thể không biết xấu hổ mà hỏi anh ta đang làm cái quỷ gì, lại đẩy cửa của gian phòng kia ra, quần không thôi.

Phòng này là...phòng ngủ.

Những người sau lưng đã bước vào trạng thái làm việc, cô khó có thể mở lời được, chỉ có thể mím môi đi vào, nhìn thoáng qua giường lớn, lại nhìn thoáng qua chiếc đi-văng, lại nhìn giường, sau đó...Nghiêm trang ngồi trên đi-văng, cúi đầu nhìn máy tính. Mới mở máy ra để nhập mã khởi động, Giai Hòa liền phát hiện một vấn đề hơi khó nói. Máy tính này chỉ chấp nhận một mã vạch duy nhất —— mã vạch của Hong Kong.

Nói cách khác, Giai Hòa không có gì để làm.

Cuối cùng chỉ có thể đi đến bên cạnh cửa sổ, ngẩn người.

Cách một cách cửa, dường như có thể loáng thoáng nghe thanh âm bên ngoài, khí thế rất ngất trời thì phải. Giai Hòa vừa hưng phấn phân biệt giọng nào là của Dịch Văn Trạch, vừa nhớ lại hành trình hôm nay của mình, rồi cuộc lại phát hiện mình đang làm một việc vô nghĩa nhất trần đời.

Có vẻ như Dịch Văn Trạch không lên kế hoạch gì. Đây là lần đầu tiên hai người chính thức hẹn hò, có phải nên đặc biệt một chút hay không? Xem phim? Chẳng khác nào đắm đầu vào hòng súng. Ăn cơm? Có vẻ giữa trưa đi ăn cũng rất ổn.

Quên đi, xem phim không bằng xem đĩa, ăn cơm không bằng kêu bên ngoài.

Đang lúc tự biên tự diễn, phía sau bỗng có âm thanh mở cửa.

Giai Hòa quay đầu nhìn lại, Dịch Văn Trạch đang cầm một cốc cà phê, đưa tay đóng cửa lại.

“Em đang xem gì thế?”

Cô xoay người lại, lưng tựa vào cửa sổ: “Không nhìn gì cả, sao anh lại vào đây rồi?”

Anh cười cười: “Kết thúc công việc.”

Nói xong, đặt cà phê xuống bàn trà, hướng đến chỗ Giai Hòa mà đi.

Giai Hòa nhìn anh càng ngày càng gần, không biết làm như thế nào càng phát hoảng. Là phòng ngủ hàng thật giá thật, bên trái đặt cái giường lớn đến đáng giận, bên phải là đi-văng đủ cho hai người, thật sự là không phải Giai Hòa nghĩ nhiều đâu...Mà không gian này rất gây áp lực cho người ta.

Cuối cùng, anh rồi cuộc dừng lại, cách khoảng ba bước chân, rút vài DVD từ trên một cái kệ kim loại.

“Anh phải đến Watterson, em có muốn ra ngoài cùng với A Thanh một chút không?”

Giai Hòa nhẹ nhàng thở: “Không cần đâu, em ở đây chờ anh.”

Anh bình thần ừ, rút thêm vài đĩa nữa: “Nếu em đói bụng, trong tủ lạnh có sandwich.”

Giai Hòa ừm.

“Nếu không thích anh chọn, thì tự mình tìm xem để giết thời gian,” Anh vừa nói vừa thay cô mở DVD, thấy cô gật gật đầu, cuối cùng mới nói nốt: “Nếu mệt, thì lên giường ngủ một lát.”

Giai Hòa không tự nhiên gật gật tiếp.

Mãi cho đến lúc anh đi rồi, Giai Hòa mới sực nhớ mình lại không hỏi một vấn đề cực kỳ quan trọng, rồi cuộc thì khi nào anh trở về. Nhưng mà bây giờ chạy theo hỏi thì nhất định sẽ bị Ngô Chí Luân cười nhạo một phen. Do dự hồi lâu, rồi cuộc vẫn quyết định ngồi ở đây mà chờ, tóm lại sẽ không đến nỗi phải ngày mai mới về nhà đi? Cô vừa tự an ủi, vừa bị ma xui quỷ khiến mò tới bên cửa sổ, vụng trộm ngắm chiếc xe dưới lầu.

Từ góc độ này, cô vừa vặn có thể nhìn thấy cổng chính. Vừa được một lát, Dịch Văn Trạch đã đi ra, đến bên cạnh xe mới rút ra một điều thuốc, im lặng hút, dường như đang đợi người. Giai Hòa đứng ngay bên cửa sổ nhìn anh, nhìn cô bé chờ đợi ở bên ngoài nhảy cẫng lên chỉ chỉ, nhỏ giọng cười nói chuyện với bạn. Mà anh vẫn như không thấy, chỉ rất im lặng đứng một mình.

Giai Hòa thế nào cũng, thế nào cũng cứ cảm thấy ánh mặt trời hôm nay thật sự là chói mắt...

Hai ba phút sau Ngô Chí Luân mới đi ra, hai người nói mấy câu gì đó. Lúc chuẩn bị lên xe, anh lại bỗng nhiên ngẩn đầu, rất tự nhiên nhìn lướt qua lầu ba. Xong rồi, rình coi bị phát hiện. Giai Hòa ngượng ngùng, lập tức buông tay xuống.

Qua một hồi lâu, cô mới lại thăm dò nhìn thoáng qua, mãi cho đến lúc xác nhận xe đã hoàn toàn đi mất rồi mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

Cô mở cửa phòng ngủ ra, vừa để DVDs đó, vừa chạy ra bên ngoài dọn dẹp, mang tất cả những ly tách mọi người đã dùng lúc này rửa sạch sẽ. Dòng nước lạnh lạnh tinh khiết, xối rửa những chiếc ly thủy tinh trong suốt. Trong phòng ngủ là bài hát nhạc nền của phim, hết thấy đều hòa vô cùng.

Dọn dẹp sạch sẽ xong, Giai Hòa vừa ý nhìn chung quanh một lần nữa mới chui về phòng ngủ, ôm gối xem phim.

Những hình ảnh trên màn hình lướt nhanh qua, ước chừng nhìn khoảng mười phút, rốt cuộc Giai Hòa cũng không biết mình đang xem cái gì, ‘tâm viên, ý mã’ nhìn cách bày trí giống nhau trong phòng ngủ...Đây vẫn là lần đầu tiên ở trong phòng ngủ của Dịch Văn Trạch, khắp nơi đều là mùi đàn ông dịu nhẹ. Chôn mặt vào trong gối ôm, Giai Hòa hít mạnh một hơi, sau đó híp mắt lại, thực vừa lòng thở phào một cái.

Ủm, không hề có mùi của phụ nữ.

Trong phòng ngoài phòng đều rất yên tĩnh, chỉ có giọng nói của vài vị nam chính trên TV tranh đấu gì đó. Giai Hòa mở mắt nhìn, đến cuối cùng lại phát hiện đầu mình bắt đầu ong ong, không ngừng kêu gào mệt muốn chết mệt muốn chết. Đến lúc trượt chân lần thứ ba trên đi-văng, cô mới bối rối đóng cửa lại, thực cẩn thận ôm lấy gối đầu cùng chăn, hoàn toàn ngã xuống ghế, ngủ như chết.

Ngủ một giấc rất dài, trong giấc mơ đều là mùi thuốc lá thoang thoảng dịu dàng.

Không biết ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng tỉnh lại, cổ họng hơi khô.

Giai Hòa vươn tay muốn xốc chăn lên, rót nước uống. Thoáng giật mình mới cảm giác được chính mình đang lọt thỏm trong lòng ngực người khác, cả cơ thể lập tức cứng ngắc, không dám cử động thêm nữa. Hô hấp đều đều, ầm ập phả vào gương mặt cô. Giai Hòa vốn là nóng quá nên mới dậy, cảm giác được tình hình như vậy, cơ thể càng thêm nóng rẫy, trên người rịn đầy mồ hôi.

Qua một lúc lâu Giai Hòa mới lặng lẽ mở mắt ra, nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc.

Dường như Dịch Văn Trạch ngủ rất trầm, cứ như vậy mà nằm ngoài chăn, cách một lớp chăn bông trắng ôm trọn cô vào trong lòng. Khoảng cách như vậy, có thể nhìn thấy cằm và chóp mũi anh hết sức rõ ràng. Nâng tầm mắt lên một chút là đôi mắt đương khép chặt. Ở nơi yên tĩnh như thế, anh lại ngủ ngay bên người mình...Cũng may là chính mình tỉnh trước, hàng mi của anh cũng chưa nhúc nhích tí nào. Có vẻ anh cũng thật sự rất mệt.

Xung quanh thật ra rất tối, không biết là vì đã quá trễ, hay là do anh đã kéo rèm cửa sổ lại.

Giai Hòa không dám cử động, thế nên cũng không thể dứt bỏ nghi vấn này được.

Cô chớp mắt rồi lại chớp mắt nhìn Dịch Văn Trạch, trong lòng có một ngọn lửa, lại không ngừng bùng lên.

Xem đi, đã ở bên nhau đứng hai tuần ba ngày, bản thân cô còn chưa chủ động gần gũi anh lần nào. Giai Hòa nhìn đường cong của đôi môi đẹp đẽ kia, tự bơm hơi cho chính mình. Thời Trung học rất ngưỡng mộ sùng bái Dịch Văn Trạch, cho nên lấy anh làm hình tượng tiêu chuẩn để chọn bạn trai, kiên quyết bỏ qua cơ hội có được tình yêu sớm thuần khiết; lúc học Đại học tiêu chuẩn rốt cuộc cũng giảm xuống một chút, lại vì poster của anh dán đầy phòng, còn cãi nhau với Cố Vũ. Còn bây giờ...nên đòi lại cả vốn lẫn lời rồi.

Giai Hòa không ngừng tự tẩy não của mình, bạn gái ‘chính quy’, sợ cái gì?

Rốt cuộc cô bắt đầu cử động. Bởi vì đang co người trong lòng Dịch Văn Trạch, cô chỉ có thể chậm chậm nhích người lên. Thấy Dịch Văn Trạch không phản ứng mới vừa lòng dịch lên thêm chút xíu. Khuôn mặt kia có những đường nét quá mức đẹp đẽ, mà tại đây, trong căn phòng mờ mờ này, nhòa nhạt như những bộ phim đen trắng xưa cũ. Cảm giác tựa như lúc trước khi anh vừa mới nổi tiếng, ở trên tivi là nguyên sơ trong trẻo là thế, nụ cười lễ phép lịch sự, rõ ràng là có ý thu mình, trầm mặc tĩnh lặng, lại khiến cho cô lập tức chìm đắm.

Giai Hòa xuất thần nhìn anh trong một lát, rốt cuộc trái tim co lại, cực nhanh, chạm nhẹ vào khoe miệng anh.

Sau đó, ngừng thở, cảm thấy mỹ mãn cọ cọ về chỗ cũ.

Dường như bàn tay trên lưng ép sát hơn một chút. Giai Hòa vẫn còn phấn khởi, không để ý lăm dịch người hai cái.

“Đừng nhúc nhích.” Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói rất nhẹ, thực êm ái, mang theo cơn buồn ngủ rõ ràng.

Ầm ầm một tiếng, Giai Hòa choáng váng.

Qua một lúc lâu, Giai Hòa mới giả bộ như vừa mới tỉnh ngủ, mơ màng nhìn anh: “Anh dậy rồi?”

“Dậy được một lát rồi,” Anh buồn cười nhìn cô, “Còn muốn tiếp tục sao?”

Giai Hòa hoàn toàn mất ý thức...

27. Chương 27: Từ Từ Nói Chuyện Yêu Đường (3)

Anh hơi hơi dùng lực một chút, hai người lại càng dựa sát vào nhau.

Quá nhanh đi...Không được, quá nhanh.

Giai Hòa khép mắt lại, sau đó mở ra: “Là gì cơ...”

Khoảng cách quá gần, hơi thở của anh, từng chút từng chút một đều phủ trên mặt cô. Rất nóng, từ mặt cho tới tim, trên người...Giai Hòa cảm giác bàn tay đang đặt trên lưng mình cũng thật nóng bỏng.

Nói như thế nào? Nói như thế nào? Ai cho cô biết nói như thế nào đi?

“Còn muốn tiếp tục ngủ sao?” Anh cúi đầu xuống, khoảng cách vô cùng gần gũi, cơ hồ là chạm vào chóp mũi của cô mà nói chuyện.

Lời này rất vi diệu...Nhưng cũng thực may, rốt cuộc có trọng điểm ‘ngủ’ này. Giai Hòa tận lực ép cho giọng nói của mình trở nên bình tĩnh, cố gắng ngăn đề tài này lại: “Anh còn mệt không?”

“Đã dậy rồi.” Anh lời ít mà ý nhiều.

“Vậy...không ngủ?” Cần thận xin chỉ thị.

Tựa hồ Dịch Văn Trạch không dị nghị gì: “Buổi tối muốn làm gì?”

Vấn đề đã bị quăng trở lại.

Cả đầu Giai Hòa ken kín những chữ không thuần khiết. Sao lại ‘nhiều lai nhiều khứ’(vòng vo qua lại) đều mờ ám như vậy? Không ngủ thì chính là làm...

Cũng may, di động bắt đầu vang lên bài hát vui vẻ. Tiếng chuông điện thoại chuyên dành ẹ đã cứu Giai Hòa một mạng. Cô cử động cánh tay, muốn mượn cơ hội đứng dậy, Dịch Văn Trạch cũng thực thuận tay với lấy di động trên bàn trà đưa cho cô, thành công phá nát kế hoạch đào thoát. Giai Hòa đành phải ngượng ngừng cười cười, nói câu ‘mẹ em’, lập tức bắt điện thoại, alô.

“Ở đâu thế? Khi nào con về?”

Giai Hòa thuận miệng nói: “Tối nay con không về đâu,” Nói xong lại cảm thấy không ổn, chữa lại: “Không phải, là tối nay con sẽ về.”

“Sao lại không nói với mẹ một tiếng, nấu rất nhiều món ngon,” Mẹ Giai Hòa thăm oán, “Mà đạo diễn lần này sao thế, thời gian làm việc chưa tính, cuối tuần còn muốn con đi họp.”

Giai Hòa chột dạ: “Là lỗi tại con, tối trễ hai ngày.”

“Con đi nói với ông đạo diễn kia, trong nhà hôm nay có việc,” Giọng nói của mẹ Giai Hòa chột thấp xuống, “Cố Vũ đến đây.”

Trong lòng Giai Hòa lộp bộp một tiếng: “Hắn ta tới làm gì?”

Mẹ già thực sự rất phấn khởi: “Nói là đến thăm mẹ với ba con. Con xem thằng bé này tốt đến bao nhiêu. Lúc trước là con bỏ người ta, người ta cũng chưa ghi hận, xem ra còn nhớ thương gì lắm. Mẹ con giữ thằng bé lại ăn cơm tối, tranh thủ thời gian cho con gái. Về nhanh nhanh một chút đây ——”

Giai Hòa á khẩu không trả lời được, báo ứng vì nói dối đã tới.

Lúc trước khi chia tay với hân ta, vì sợ mẹ mình thương tâm nên Giai Hòa chỉ nói là chính cô có vấn đề, bỗng nhiên thấy tình cảm phai nhạt gì đó khiến mẹ cô bám theo mắng suốt mấy tháng trời. Khi đó Giai Hòa còn cảm thấy mình rất sáng suốt, nếu mẹ già mà biết con gái bảo bối của mình bị đá, sẽ đau lòng suốt mấy tháng trời. Bây giờ cô mới phát hiện, làm người quả thực không nên nói dối.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, khoảng cách gần đến như vậy, nhất định Dịch Văn Trạch đều nghe rõ ràng.

Im lặng, thực im lặng.

Anh vẫn đang kẻ sát bên người cô, gần gũi đến mức chính cô cũng không dám nói cái gì nữa.

Mẹ già ở bên kia gọi một tiếng Giai Hòa, như thế này cô mới rất buồn khổ mở miệng: “Về nhà ——” chỉ vừa nhảy ra hai chữ, còn ‘nói sau’ chưa kịp nói ra, Giai Hòa đã lui không kịp để phòng phủ, miệng bị bịt kín. Dịch Văn Trạch ôm lấy thắt lưng của cô, xoay người đặt cô xuống dưới thân mình, nhẹ nhàng mà nồng nhiệt chạm vào môi cô, vuốt ve mơn trớn từng chút một. Động tác rất chậm, cũng rất tập trung...

Đầu dây bên kia, mẹ Giai Hòa alô hai tiếng, đang hỏi vì sao cô đột nhiên mất tín hiệu như thế.

Bên này Giai Hòa đã hoàn toàn không có thanh âm gì. Phòng rất tối, cô cơ hồ đều không thấy rõ nhiều thứ, chỉ cảm thấy hai người cùng áp mình thật sâu vào sofa, từ trái tim đến cơ thể hoàn toàn bị chế trụ, không một chỗ nào có khe hở. Không biết từ lúc nào điện thoại đã bị ngắt, mãi cho đến khi ánh sáng trên màn hình điện thoại tự tắt, tiêu diệt hoàn toàn tia sáng cuối cùng trong phòng.

Hô hấp của Giai Hòa dồn dập, cả đầu đều là mấy lời giải thích cho anh, không biết có phải anh đang tức giận hay không. Mãi cho đến lúc bàn tay nóng rực kia lướt qua làn da bên hông, cô mới hơi hơi thanh tỉnh, giãy giụa đẩy anh ra, thở hổn hển: “Cái đó, chuyện Cố Vũ, em xin giải thích một chút.”

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô. Từ góc độ này, ánh mắt kia, trời ạ, Giai Hòa chết ngất mất.

Đây không phải là trường quay, đây cũng không phải là phim truyền hình, thần tượng anh chuyên nghiệp như vậy làm gì...

“Lúc trước em không nói thật với mẹ,” Giai Hòa lại bắt đầu thở dồn dập, vẫn cảm thấy đầu óc thiếu không khí, “Em sợ mẹ buồn, con gái bảo bối lớn như vậy, người khác nói bỏ liền bỏ...Cho nên, em mới nói là em không cần anh ta. Vì thế giờ mẹ cảm thấy có lỗi với người ta.”

Thật không có mặt mũi gì nữa, bị đá như vậy còn phải trát thiếp vàng lên mặt...

Dịch Văn Trạch cười cười: “Đây không phải là sự thật sao?”

Giai Hòa bị nghẹn chết, còn rất nghiêm túc nghĩ lại, nhỏ giọng than thở: “Thật ra là em nói trước.”

Nhưng mà tính chất hoàn toàn bất đồng đó!

“Cho nên,” Ý cười của anh càng sâu, “Chuyện đó và chuyện chúng ta đang làm, có gì liên quan đến nhau?”

Trầm mặc, Giai Hòa quần nên phải trầm mặc.

Cho dù là em không tốt tìm cơ nói lảng sang chuyện khác, thần tượng anh cũng đừng trực tiếp vạch trần như vậy, có được hay không...

Sofa lại hơi lún xuống một chút, Giai Hòa theo bản năng muốn nhắm mắt lại thấy anh ngồi dậy. Trong lòng cô càng cuống hơn, lập tức ôm chần đứng lên: “Anh đi đâu thế?”

Đây không phải là tức giận đi? Chuyện này xác thực có chút quá đáng, cái tên Cố Vũ kia không có việc gì làm, ăn no ngủ mỡ đi nhà của chị đây làm gì? Làm hại thần tượng hiểu lầm chị...

“Không phải là em nói không muốn ngủ nữa?” Anh nhìn đồng hồ.

Giai Hòa ngồi buồn, giống như đúng là bản thân cô đã nói thế vậy.

Dịch Văn Trạch quay đầu nhìn cô một cái: “Chẳng lẽ em còn muốn tiếp tục?”

...

“Đương nhiên không muốn,” Giai Hòa bật thốt lên phủ nhận, nói xong lại hối hận, sợ anh nghĩ mình mới nghe đến Cổ Vũ nên thế này, lại bắt đầu giải thích, “Thật ra cũng không phải là không muốn...”

Dịch Văn Trạch nhìn, ý bảo cô tiếp tục nói.

Giai Hòa muốn khóc, nói như thế nào cũng không đúng, bảo cô phải tiếp tục như thế nào?

Cuối cùng vẫn là anh buông tha cô trước, cười cười: “Có đói bụng không?”

Giai Hòa như được đại xá, vội vàng gật đầu: “Rất đói bụng, sắp chết đói.”

Anh đứng lên, đưa áo khoác cho cô: “Chị Mạch ở Thiên Tân [1], đêm nay chúng ta lái xe qua.”

“Gấp như vậy sao?” Giai Hòa kinh ngạc nhìn anh, vừa mới đến Bắc Kinh xong lại đi Thiên Tân?

Dịch Văn Trạch đứng lên, đi đến trước tủ quần áo chọn đồ, lấy ra một chiếc áo đơn giản: “Bỗng nhiên rất muốn đi ăn quà vặt của Thiên Tân.”

“Kỳ thật ở Bắc Kinh cũng có bán đồ ăn Thiên Tân đó...”

Giai Hòa nói được một nửa, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng không tốt lắm, chẳng lẽ thần tượng có ý mang mình đi theo? Cô liếc mắt nhìn Dịch Văn Trạch một cái, thấy anh rất tự nhiên cởi áo khoác âu phục ngoài, hai mắt lập tức đen thui, nhảy dựng khỏi sofa: “Em đi uống chút nước.” Nói xong cũng không đợi anh có phản ứng, liền xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà, chạy như điên ra khỏi phòng ngủ.

Mãi cho đến khi chui vào phòng trà, trái tim vẫn đập thành thịch.

Trong bóng đêm, đèn trên bình uống nước lấp lóe từng hồi. Cô sờ sờ một hồi lâu mới tìm được công tắc, bật đèn lên.

Bên ngoài, trong hành lang tựa hồ có người đang nói chuyện, giọng nói khá cao, bình luận việc thử vai ngày hôm nay, còn có vẻ bộ phim mới. Giai Hòa cầm lấy một cốc thủy tinh rót nước, lại phát hiện một sự khác biệt cực kỳ nghiêm trọng. Không phải là anh chỉ thay áo khoác... Cô chạy cái gì a? Chạy cái gì a a a ?

Giai Hòa hoàn toàn hỗn loạn. Hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, thế nhưng vẫn giống cô gái ngây thơ mới biết yêu.

Là dọa người đâu? Vẫn là dọa người đâu? Vẫn là dọa người đâu...

Dịch Văn Trạch chuẩn bị rất nhanh. Lúc hai người xuống lầu, Ngô Chí Luân đang tựa vào cửa sổ gọi điện thoại. Thấy hai người vừa đi ra ngoài liền gọi Dịch Văn Trạch một tiếng: “Đi đâu thế? Ăn cơm cho đi với.”

Dịch Văn Trạch ngẩng đầu nhìn anh ta: “Đi Thiên Tân.”

Suýt nữa Ngô Chí Luân làm rớt điện thoại di động: “Không phải ngày mai mới đi sao? Đây là năm 2011, mấy người còn chơi trò bỏ trốn à?”

Dịch Văn Trạch làm dấu im lặng, mở cửa, lên xe trước.

Giai Hòa cũng ngồi lên xe, vừa định đóng cửa xe lại, Ngô Chí Luân lại bảo một câu: “Chờ mười phút đi.”

Đang lúc Giai Hòa chần chờ, Dịch Văn Trạch đã ra hiệu cô đóng cửa xe lại, sau đó quyết đoán khởi động xe ô tô, ‘nghênh ngang’ rời đi.

Đương mùa cây dương trở bông. Lúc Giai Hòa vừa mở cửa xe một thoáng, những sợi lông tơ trắng đã nương theo gió phất lên đầu cô. Áo nào đóng cửa sổ xe lại, rút di động ra, muốn gọi điện thoại ẹ già ở nhà nhưng lại phát hiện căn bản chính mình cũng không biết cụ thể hành trình đi, chỉ có thể đưa mắt nhìn Dịch Văn Trạch: “Chúng ta... đại khái là khi nào chúng ta về?”

“Em định khi nào?”

“Anh không có kế hoạch gì sao?” Giai Hòa ngây ngốc nhìn.

“Chỉ có vài công việc không quan trọng, chỉ cần một buổi sẽ giải quyết xong, còn lại tạm thời không có lịch làm việc.”

“Không phải ở Bắc Kinh anh có việc sao?” Giai Hòa tiếp tục dẫn đường...

Hôm nay thứ bảy, ngày mai là Chủ nhật, thứ hai em còn phải tiếp tục đi họp...

“Hôm nay đã xử lý gần xong, có thể nghỉ ngơi hai ngày.”

Lệ Giai Hòa tuân rôi.

Thật đúng là giống bỏ trốn, cái gì cũng không mang theo, cũng không có kế hoạch.

Cũng không đúng. Vừa rồi anh nói có thể nghỉ ngơi hai ngày, rõ ràng là có kế hoạch có âm mưu.

Qua một hồi lâu, cô cũng chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Vậy anh đi Thiên Tân gặp chị Mạch hẳn là có việc quan trọng đi?”

Tốt xấu gì cũng phải cho thời gian sắp xếp. Mẹ cô khó có dịp con gái về Bắc Kinh công tác, còn mình lại cùng người ta bóc hơi, không thông báo được nửa câu, sau khi trở về nhất định sẽ rút gân lột da. Mà còn nữa...mẹ già đối với cô Vũ là tâm tâm niệm niệm, chính mình lại không ở Bắc Kinh, không chừng lão phu nhân lại bày thêm một số chuyện.

“Là việc tuyên truyền phim của anh.”

Giai Hòa à một tiếng: “Vậy thì em đi làm gì?”

Một tay Dịch Văn Trạch đặt lên tay lái, tay kia thì giúp cô vuốt đi những sợi lông tơ trắng của cây dương vương trên mái tóc: “Sau này sẽ rất bận rộn, cho nên nếu có thời gian bên cạnh nhau, anh sẽ tận lực mang em theo.”

Bởi vì đội mũ lưỡi trai, một nửa khuôn mặt kia khuất dưới bóng đổ mờ mờ, lại càng khiến đôi mắt sâu hơn.

Giai Hòa vốn định nói cô không mang theo quần áo để thay và tắm rửa, nhưng vừa nhìn thấy anh mỉm cười với mình, nhìn anh dường như chờ đợi phản ứng của mình, nhìn anh thỏa mãn khi thấy mình không dị nghị gì, sau đó quay đầu tiếp tục lái xe, toàn bộ quá trình đều rất thuận lợi trôi chảy, thuận lợi đến mức một chữ cũng chưa thoát khỏi miệng.

Áp lực, áp lực quá lớn. Anh hùng đều không qua nổi ải mỹ nhân, huống chi chính mình là một biên kịch bé nhỏ.

Bây giờ cứ như vậy, sau này làm sao mà sống qua ngày, làm sao mà sống a...

Mãi cho đến khi xe rời khỏi khu vực, rốt cuộc Giai Hòa cũng chấp nhận số phận cầm di động, quyết định nói ẹ rằng mình sẽ đi xa vài ngày, sau đó còn phải kiếm cớ xin phép với Đạo diễn Lưu. Đang lúc rối rắm vì cái vụ xin phép, Giai Hòa đột nhiên phát giác con đường này rất quen thuộc, thấy như thế nào cũng là đường về nhà mình, cẩn thận quan sát một lúc lâu mới mềm giọng xin chỉ thị: “Không phải chúng ta đi Thiên Tân sao?”

Dịch Văn Trạch ừ nhẹ: “Đi nhà em trước lấy quần áo.”

Đi...nhà...em?!

Giai Hòa giật mình ngay lập tức: “Không cần đâu, em có mang theo thẻ tín dụng, cùng lắm thì đi Thiên Tân rồi mua. Em không có để ý nhiều lắm, như thế nào cũng được, như thế nào cũng được.”

Anh cười: “Không sao, cũng đúng lúc tiện đường.”

Giai Hòa cầm di động, trước mắt sao bay lung tung.

Một Đông Nam, một Tây Bắc, thực tiện đường sao? Thực tiện đường sao...

[1]: – Thiên Tân, là một trực hạt thị, đồng thời là thành thị trung tâm quốc gia và là thành thị mở cửa ven biển lớn nhất phía Bắc Trung Quốc.

28. Chương 28: Tình Cũ X Tình Cũ (1)

Xe chạy thẳng về phía Bắc. Giai Hòa mở radio lên, đang có người yêu cầu bài ‘Một đường hướng Bắc’ của Jay Chou [1]. Thật sự là...rất vui.

Lúc đến Khu căn hộ, bác bảo vệ giữ cửa đưa tay ngăn lại, đi tới trước xe. Dịch Văn Trạch vừa định kéo cửa sổ xe xuống nói chuyện đã bị Giai Hòa nghiêng người giữ cánh tay lại: “Để em nói.” Thời đại toàn dân Weibo, khuôn mặt thần tượng này vẫn nên cất giấu thì an toàn hơn.

Cô nói xong, không đợi Dịch Văn Trạch phản ứng đã xuống xe, chào bác bảo vệ tiểu khu. [2]

“Là Giai Hòa à,” Bác bảo vệ cười thực tự mãn [3], “Hôm nay nhà con chiếm mất hai chỗ đỗ xe, sao giờ lại thêm một chiếc nữa thế?”

Giai Hòa cười gượng: “Hôm nay là sinh nhật con...”

“Thì ra là thế,” Bác bảo vệ à một tiếng, vỗ vỗ trán: “Con đợi lát, trong phòng bác có túi bánh bà xã [4], người ta mang từ Quảng Châu về đây.”

Giai Hòa im lặng, chỉ có thể chờ bác bảo vệ nhiệt tình mang ra một túi bánh bà xã, trong lúc đó nhìn cửa kính xe hai lần, xác nhận là không thể nhìn thấy mặt Dịch Văn Trạch mới thở một hơi nhẹ nhõm.

Đợi cho đến khi lên xe, Dịch Văn Trạch nhìn thoáng qua túi bánh trong lòng cô: “Cho em cái gì?”

“Bánh bà xã,” Giai Hòa thành thật khai báo, “Anh thích ăn không?”

Tầm mắt Dịch Văn Trạch trượt từ khuôn mặt cô cho đến bánh bà xã đang nằm trong lòng kia: “Cũng được, nếu em thích, sau này mang em về Hong Kong ăn.”

Giai Hòa ừm, chỉ cảm thấy chữ “về” kia thực huyền diệu.

“Tiếp theo phải đi như thế nào?”

Giai Hòa nghe vậy mới có phản ứng, chỉ vào bên trái nói: “Dọc theo con đường bên trái, đi thẳng mãi, sau đó rẽ vào căn nhà thứ ba.” Cô nói xong, bỗng nhiên phát hiện một vấn đề hết sức nghiêm trọng, “Sao anh lại biết địa chỉ nhà em thế?”

Cho dù là Kiều Kiều nhiều chuyện, nhưng cũng không nên toàn diện thế chớ...

“Lúc trước anh đã hỏi Kiều Kiều,” Dịch Văn Trạch thuận miệng nói: “Anh không quen đường Bắc Kinh lắm, sợ lúc cần tìm lại tìm không thấy.”

Giai Hòa lại à lên, tìm lại không ngừng động trong ngực, chỉ cảm thấy chính mình muốn say.

Anh đánh vòng tay lái, xe tiếp tục chạy dọc theo con đường bên tay trái. Đèn đường trong tiểu khu này không nhiều lắm, chỉ có thể nhìn thấy những chiếc xe gần đó. Mới đi qua hai ba căn hộ, đối diện còn có xe chạy tới. Bởi vì con đường khá hẹp, Dịch Văn Trạch khẽ bẻ tay lái qua một chút để chiếc xe kia đi qua. Giai Hòa vừa nhìn, bên trong là Cố Vũ.

Đường như hần cũng thấy được Giai Hòa, rất nhanh đã dừng xe.

Trong lòng Giai Hòa lạch cạch mấy tiếng, đang muốn nói cái gì đó thì xe đã ổn định đỗ lại.

“Em có thể đi xuống một chút xíu để nói với anh ta mấy câu không?” Giai Hòa bồn chồn hỏi.

Dịch Văn Trạch cười cười: “Cần anh xuống xe không?”

“À...” Giai Hòa do dự.

Thật ra cô muốn xuống xe nói rõ ràng với Cố Vũ, tránh cho về sau lại gây thêm hiểu lầm gì đó.

“Muốn biết ý nghĩ của anh không?”

“Anh nói đi.” Giai Hòa vênh tai.

“Em ở đây chờ anh, một phút.”

Anh đưa tay tháo dây an toàn xuống, nhìn Giai Hòa một cái, tựa hồ như đang hỏi ý kiến. Giai Hòa bị anh nhìn đến hoảng cả người, đại não lập tức trống rỗng, theo ánh mắt của anh mà bối rối gật đầu.

Mãi cho đến khi nghe tiếng cửa xe cách một cái, Giai Hòa mới nghe thấy tim của mình đang đập, đập cực kỳ mãnh liệt.

Lúc trước, khi gan ruột Giai Hòa đứt từng khúc, cô từng thề phải tìm một người đàn ông còn tốt hơn cả Cố Vũ. Thậm chí, trong những cơn mơ không biết bao nhiêu lần, cô thấy mình kéo bạn trai mới, ngẩng đầu ưỡng ngực đi qua trước mặt Cố Vũ, hân tực giận đến mức phun ba lít máu. Tất nhiên đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Nhưng trước mắt giờ đây là dưới nhà mình, giấc mộng kỳ diệu đã thành sự thật. Chỉ là tính toán gấp gáp đúng lúc thôi, bề ngoài như biến thành một cuộc PK rồi...[5]

Giai Hòa, bình tĩnh, bình tĩnh...

Bình phục được vài giây, Giai Hòa vội vàng xoay người, ghé vào khoảng giữa cuarhai chiếc ghế, cố gắng tìm cách nhìn rõ tình huống sau xe. Từ góc độ này có thể nhìn thấy bóng dáng Dịch Văn Trạch, anh rất nhanh đến chỗ Cố Vũ đỗ xe, cúi người nói với người bên trong. Trời rất tốt, không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt anh. Giai Hòa chỉ cảm thấy hồi hận, sợ Cố Vũ nói cái gì đó khiến anh hiểu lầm.

Cũng may, anh chỉ nói một câu như vậy liền đứng thẳng dậy, đưa tay vỗ vỗ nóc xe.

Tim Giai Hòa lập tức nhảy thẳng tới cổ họng, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào đó chờ đợi. Trong nháy mắt, đầu cô liền hiện lên vô số trường hợp. Nếu Cố Vũ xuống xe, nhất định chính mình phải lao xuống, che chở thân tượng trước rồi nói rõ ràng. Mà nói cái gì cho phải đây?

Đó là một vấn đề...nhưng không phải là vấn đề lớn nhất, lao xuống trước rồi tính sau.

Dù sao thì mặc kệ mọi thứ, cô không thể chờ như vậy được.

Ý niệm này vừa rơi xuống đầu, chiếc xe kia bỗng nhiên chuyển động, sau đó...đi rồi?!

Hai tay Dịch Văn Trạch rút trong túi quần, thực bình tĩnh đi tới, lên xe, lái xe, động tác cùng biểu cảm kia, nghiêm nhiên như là xuống xe trả tiền đỗ xăng vậy, không có chút gì khác thường. Chỉ cảm thấy đôi mắt khuất sau vành mũ kia dường như không chân thật.

“Anh ta nói cái gì với anh thế?” Cô không yên lòng hỏi.

“Không nói gì cả.” Anh tập trung lái xe.

Tiêu rồi, nhất định là đã nói cái gì không nên nói.

Giai Hòa bồn chồn nhìn anh: “Anh ta nói cái gì với anh cũng không phải. Thật đó, em chẳng còn quan hệ gì với anh ta từ lâu.”

Dịch Văn Trạch nhìn cô một cái, sắc mặt bình thản.

“Thật mà,” Giai Hòa chỉ cảm thấy tâm hoảng ý loạn, muốn nói rất nhiều để giải thích, nhưng rốt cuộc lại không biết Cố Vũ đã nói gì, càng không biết nên giải thích cái gì...Cô nhìn Dịch Văn Trạch còn chưa nói lời nào thì nóng vội hơn, “Tuy rằng chúng ta bắt đầu không lâu nhưng em ghét nhất là loại người thay đổi thất thường, ăn trong bát nhìn trong nồi. Anh biết đó, đạo đức là một điểm mấu chốt rất quan trọng...”

Xe bỗng nhiên dừng lại, Giai Hòa càng hoảng, nhìn anh đăm đăm.

Anh khẽ cười: “Đến rồi.”

Ủa?!

Nghe thế Giai Hòa mới nghiêng đầu nhìn thoáng qua, quả thực đã đến dưới nhà.

Cô bối rối quay đầu lại, tiếp tục nhìn Dịch Văn Trạch: “Anh còn giận sao?”

Rốt cuộc Dịch Văn Trạch không nhịn được, cười ra tiếng: “Thật sự anh ta không hề nói một câu nào.”

“Một câu chưa nói đã đi?” Cô vẫn không thể tin được.

Nếu vừa rồi không nhìn lầm, hẳn là Dịch Văn Trạch chỉ cúi đầu xuống nói gì đó, xe liền đi.

Giai Hòa nhìn Dịch Văn Trạch gật, trong đầu chỉ nhảy ra hai chữ to màu đỏ —— ‘SecKill.’ [6]

Dịch Văn Trạch cười, lắc lắc đầu: “Đi thôi.”

Anh nói xong liền mở cửa xuống xe.

Giai Hòa ngồi trong xe sửng sốt ba giây mới nhảy vội xuống, đi vòng qua xe đứng trước mặt anh: “Để em tự lên đi.” Nếu anh thực sự xuất hiện trước cửa nhà mình, chắc một trăm hai mươi phần trăm rằng bệnh tim mẹ Giai Hòa sẽ tái phát...

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô: “Sao thế em?”

Đèn đường khá cũ, quầng sáng dịu nhẹ như ánh trăng.

Cả khuôn mặt Giai Hòa chìm trong bóng lung trong quần áo nhòa mờ ấy, đôi mắt nhìn anh không rời, có cái gì muốn nói lại phải do dự cân nhắc. Xung quanh rất yên tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng người ta nấu cơm dưới lầu, thảo luận việc giá rau tăng, mọi nơi đều tràn ngập hơi thở cuộc sống xô bồ, nhưng chỉ duy độc người trước mặt bây giờ lại không phải là thực.

Nghẹn lúc lâu, cô vẫn lặp lại câu kia: “Để em tự mình lên đi.”

Giọng nói của anh thấp xuống: “Rốt cuộc là sao thế?”

“Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu,” Một tiếng trống khiến tinh thần hang hái hơn, rốt cuộc Giai Hòa mới nói ra suy nghĩ của mình: “Em cảm thấy không thể để ẹ anh nhìn anh sớm như vậy được...Lần này để em tự lên thu dọn đồ đi?”

Anh không biết nên khóc hay cười: “Anh không thể gặp người khác sao?”

Giai Hòa lại vội giải thích: “Không phải...chỉ là em cảm thấy quá nhanh, thân phận của anh lại đặc biệt như vậy.”

Cô nhìn anh, nhìn chăm chú, cực kỳ nghiêm túc.

Rốt cuộc Dịch Văn Trạch gật đầu đồng ý, bảo cô lên lầu.

Thấy thế Giai Hòa mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, vừa mới đi được hai bước lại cẩn thận quay đầu nhìn anh: “Hay anh lên trên xe chờ em đi?” Một người chói mắt như vậy đứng ở dưới lầu, nói không chừng một lúc nữa, mẹ cô thì chưa biết mà cả tiểu khu này mọi người đều biết.

Lần này Dịch Văn Trạch trầm mặc, cuối cùng chỉ có thể mở cửa xe ngồi vào trong.

Xuyên qua kính xe chắn gió phía trước còn có thể thấy Giai Hòa vẫn đang đánh giá, dường như vẫn cảm thấy không được an toàn. Mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch tắt máy tắt đèn, trong xe hoàn toàn không có ánh sáng cô mới vừa lòng đi vào cửa cầu thang.

Ba bước Giai Hòa cũng nhảy thành hai, đi đến lầu năm đã thở hồng hộc, vừa mở cửa ra mẹ đã ào đến đón, không ngừng nói là Cố Vũ vờ mới đi, có gặp nói chuyện gì không. Rốt cuộc càng nói càng phấn khởi, lúc chuẩn bị cầm điện thoại gọi Cố Vũ quay lại Giai Hòa mới cảm thấy tình thế trở nên nghiêm trọng, lập tức nói mình đã gặp anh ta dưới lầu rồi, người ta có việc phải đi trước. Mẹ Giai Hòa nghe thế mới buông tha cho, xoay người vào phòng bếp cắt gọt một đĩa trái cây.

Hành lý vẫn còn xếp nguyên như ngày mới kéo về hôm qua. Bởi vì lo Dịch Văn Trạch chờ lâu, cô chỉ đơn giản kiểm tra, kéo vali đến phòng khách, nói mình phải đến Thiên Tân công tác, vài ngày nữa mới trở về. Mẹ già vừa nghe thấy những lời này lập tức đi ra từ phòng bếp: “Mẹ nói này, lúc này Cố Vũ có bảo nguyên tuần này người ta ở Bắc Kinh, con không thể ở nhà hai ngày à?”

Xem ra, nếu không giải thích rõ ràng, mẹ cô sẽ định chắc Cố Vũ là con rể...

Vì cuộc sống bình yên mai sau, rốt cuộc Giai Hòa không tình nguyện tựa người vào cửa phòng bếp, thật cẩn thận nói với mẹ cô: “Mẹ à, về sau đừng nói gì đến Cố Vũ nữa, lúc này con cũng đã nói rõ với người ta rồi.”

Tay mẹ Giai Hòa ngừng lại, từ từ ‘hướng dẫn’: “Thằng bé thực rất tốt, so với trước kia còn trưởng thành hơn.”

Giai Hòa không được tự nhiên nhìn mẹ: “Con có bạn trai rồi.”

“Á?” Suýt chút nữa lão phu nhân chặt đứt quả dâu: “Chuyện bắt đầu từ lúc nào, sao con không nói ẹ biết hả?”

“Vừa mới bắt đầu thôi ạ,” Giai Hòa nhìn đĩa đựng trái cây đáng thương kia, càng kết luận lựa chọn vừa rồi của mình là đúng, “Lúc nào ổn định sẽ đưa anh ấy về nhà ẹ xem.” Đến lúc đó ngài đừng có dọa ảnh chạy mất...

“Làm nghề gì?”

“Diễn viên.”

Ánh mắt rét lạnh của mẹ Giai Hòa lướt qua cô một cái, trưng khuôn mặt hiểu biết ra: “Giới nghệ thuật rất loạn, không phải là một sự lựa chọn tốt.”

Giai Hòa ngượng ngùng: “Chẳng phải con cũng ở trong đó hay sao.”

“Dù sao cũng không nở.” Mẹ già lại vung dao cắt hoa quả lên, “Con đừng suốt ngày si mê Dịch Văn Trạch, mà người hâm mộ chỉ tập trung vào ngoại hình của anh ta chứ gì? Con gái à, cần phải tỉnh táo một chút, con cho là con có thể gả cho Dịch Văn Trạch được à?”

...

Giai Hòa thực quẫn, trầm mặc.

Một câu bạn trai này thực sự kích thích tiềm năng giáo dục của mẹ cô. Mắt thấy mẹ đã chuẩn bị cắt dưa hấu, cũng chuẩn bị tư thế dạy dỗ lâu dài, lập tức kéo vali mở cửa bỏ chạy. Vừa mới xuống đến lầu bốn phía sau liền có tiếng gọi với: “Mẹ còn chưa nói xong đâu! Cố Vũ là đứa tốt, là Tổng biên tập...”

Giai Hòa không buồn lên tiếng, dùng tốc độ tên lửa chạy xuống lầu. Giao hành lý cho Dịch Văn Trạch, hai người đều ngồi lên xe cô mới nhẹ nhàng thở ra, còn chưa nói được nửa chữ điện thoại lại rung lên.

“Mẹ em,” Cô nhìn Dịch Văn Trạch cười khổ, bắt máy: “Con phải đi rồi, tuần sau con về rồi nói tiếp được không mẹ?”

Bên kia có giọng cười ha ha: “Lúc này mẹ nhìn thấy rồi nhé, dáng người rất cao, không thấy rõ mặt, thấy như thế nào cũng đều dựa vào thần tượng mà chọn chứ gì, nhìn tuổi cũng không lớn đi? Không phải là diễn viên nhỏ nào đó trong đoàn làm phim con chứ?”

Giai Hòa dở khóc dở cười, nhìn Dịch Văn Trạch xem xét, xác thực rất giống...

“Không phải mà, hết pin, hết pin rồi.” Giai Hòa thấp giọng nói xong, sau đó tốc lực ngắt điện thoại.

Lại ngẩng đầu lên nhìn, xe đã rời khỏi tiểu khu, cô chột dạ nhìn Dịch Văn Trạch, rối rắm hồi lâu, cuối cùng nghĩ đến một câu mở màn: “Vừa rồi, anh nói gì với Cố Vũ đó?”

29. Chương 29: Tình Cũ X Tình Cũ (2)

Đúng lúc đèn đỏ, Dịch Văn Trạch ngừng xe ổn định, nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn cô một lát: “Năm Giai Hòa mười lăm tuổi, tôi đã gặp cô ấy. Cho nên, anh là người đến chậm.”

Lời này rất dễ hiểu, từng chữ một đều vô cùng rõ ràng, nhưng vấn đề là, Giai Hòa không hiểu gì hết.

Năm mười lăm tuổi mình còn đang học lớp mười ở Trường Trung học Bắc Kinh số 4[1], cả ngày học hành liên miên, ngay cả người ngoài trường cũng không quen biết. Huống chi trước kia cô chưa từng rời khỏi Bắc Kinh nửa bước, hiển nhiên cũng không có khả năng đi Hong Kong, làm sao có thể gặp anh được?

Chẳng lẽ...Giai Hòa nhìn anh.

Là một lời thoại trong phim? Đủ tình cảm, thích hợp với việc giết trong vòng một giây.

Lúc này lại có điện thoại gọi tới, Giai Hòa chỉ có thể nhìn chăm chăm đèn đỏ biến thành đèn xanh, kéo kéo cổ tay áo anh, ý bảo là có thể tiếp tục lái xe. Dịch Văn Trạch vừa giữ tay lái vừa đeo tai nghe điện thoại vào, bắt đầu nói chuyện. Dường như anh đang nói chuyện với Ngô Chí Luân, xem ra anh chàng đã lái xe đuổi theo, giữa hai ba câu nói, còn nghe thấy tên ‘Thiên Sở’.

Hai chữ lặng yên lọt vào trong tai. Thực sự Giai Hòa không muốn nghe lén, nhưng mà Dịch Văn Trạch lại không kiêng dè gì.

Anh mới ngắt điện thoại xong, cô lập tức bày ra dáng vẻ vô cùng hứng thú, tiếp tục vấn đề vừa rồi: “Sao anh lại nói như vậy?”

“Bỗng nhiên nghĩ đến,” Dường như Dịch Văn Trạch cũng không tính giải thích, ngược lại còn bâng quơ chuyển đề tài, “Bộ phim kia của anh đã xác định Thiên Sở sẽ là người hát ca khúc chủ đề. Lần này đến Thiên Tân có thể em sẽ nhìn thấy cô ấy.” Giai Hòa không nghĩ tới chuyện anh sẽ nhắc đến chuyện này, suýt nữa nói lấp, cười cười: “Bây giờ cô ấy nổi tiếng như vậy, hai người coi như là ‘cường cường liên thủ’, hiệu quả tuyên truyền hẳn sẽ rất tốt.”

Đâu chỉ có rất tốt, hai người vừa ly hôn lại hợp tác với nhau, tin tức ‘phô thiên cái địa’ (trút xuống mọi nơi) như vậy sẽ ập đến như sóng thần.

Cô nghĩ đến Thiên Sở, đột ngột cảm thấy mất tự nhiên.

Chuyện hai ba tháng trước ở Hoàn Kiếm vẫn còn mới mẻ trong ký ức của Giai Hòa. Lúc ấy cô còn một mực chắc chắn rằng không có quan hệ, bây giờ...Tuy rằng Giai Hòa không sợ gặp Thiên Sở, nhưng mà thế nào cũng cảm giác mình nói dối vậy. Lúc ấy Thiên Sở nghĩ cái gì, bản thân cô cũng có thể đoán đại khái được. Tình cảm chưa kết thúc? Muốn tiếp tục?

Cô nhìn thoáng qua Dịch Văn Trạch một cái. Rốt cuộc là hỏi hay là không hỏi, mà hỏi như thế nào mới tốt?

Dịch Văn Trạch lại tiếp thêm một cuộc điện thoại khác, căn bản chưa cho cô thời gian hỏi. Mãi cho đến khi đến đường cao tốc, anh mới lên tiếng: “Đường cao tốc, em thắt dây an toàn vào.” Giai Hòa ừm một tiếng, đưa tay kéo dây an toàn qua. Lúc đang lách cách mang vào, anh lại nói: “Thiên Sở là người có cái tôi rất lớn, nếu cô ấy có nói gì với em, em cũng đừng để ý nhiều.”

Giai Hòa gật đầu, thấy anh đang lái xe không nhìn mình, lại vâng.

“Một năm trước anh và cô ấy ly hôn, chuyện này cũng không liên quan với bất kỳ ai, chỉ là tình cảm hai người bất hòa.” Anh lời ít mà ý nhiều, “Nếu em đọc thấy tin tức báo chí đưa cái gì coi như là đọc tiểu thuyết cũng được, không nên coi đó là thật.”

Dịch Văn Trạch thẳng thắn như vậy khiến cô hơi ngượng: “Em hiểu rồi, đều là chuyện quá khứ, em cũng không để ý mà so đo như vậy,” Cô dừng một chút, ướm lời, “Em có cảm giác...giống như cô ấy còn muốn quay lại.”

Nói xong chỉ cảm thấy rằng mình chưa chưa.

Người yêu, hỏi vấn đề này cũng không quá phạm đi? Cô không yên nhìn Dịch Văn Trạch, dường như anh không có biểu cảm gì là không thích nên mới yên tâm được một chút. Dịch Văn Trạch tựa hồ đang nghĩ xem nên nói như thế nào, qua một lát anh mới mở lời: “Lúc ở Hoàn Kiếm cô ấy có nói qua.”

Xe chạy không nhanh, có rất nhiều chiếc xe lướt nhanh qua, giữa hai người đột nhiên trở nên im lặng.

Mãi cho đến khi xe dừng lại đỏ xăng, anh mới thực bình thần bổ sung thêm một câu: “Cô ấy hẳn biết bây giờ anh có bạn gái.”

Giai Hòa à một tiếng, tuy rằng còn rất nhiều câu hỏi, nhưng vẫn là nhịn xuống. Nếu hỏi tiếp thì lại thành ép hỏi. Kỳ thật anh vẫn làm rất tốt, vừa mới bắt đầu, cũng không nên bước vào quá sâu.

Tình hình giao thông hôm nay khá tốt, hơn một tiếng hai người đã đến Thiên Tân.

Mãi cho đến khi vào nội thành Thiên Tân Giai Hòa mới cảm thấy đói. Nhìn nhà hàng, tiệm Fastfood hai bên đường lướt nhanh qua, Giai Hòa muốn nói hay là mình tìm một chỗ ăn cơm đi. Nhưng câu nói vừa đến

bên miệng mới sực nhớ anh không thể tùy tiện xuất hiện như vậy, chỉ có thể an ủi rằng mình đang ở cạnh thần tượng, hẳn phải có hy sinh. Như bây giờ chẳng hạn.

Đói, đói đến đau cả dạ dày. Cô lặng lẽ xoa xoa bụng, yên lặng cầu nguyện nhanh nhanh đến nhà hàng một chút.

“Đói bụng?”

Giai Hòa buông tay ra: “Rất ổn.”

“Sẽ đến nhanh thôi,” Anh vươn tay xoa xoa đầu Giai Hòa, cười nói: “Em kiên nhẫn một lát.”

Lời Dịch Văn Trạch nói rất đáng tin. Quả thật, trong vòng năm phút xe đã vào trong một cao ốc. Lúc hai người xuống xe chờ thang máy, bên cạnh có năm sáu thanh niên cũng đang chờ. Vừa nhìn thấy Dịch Văn Trạch lập tức xì xầm với nhau, có vài người lớn gan rút di động ra chụp ảnh. Anh chỉ cười nói có thể chụp ảnh chung, nhưng những ảnh khác thì không.

Giai Hòa chỉ việc giả bộ như không biết. Cô đứng ở một góc sáng sửa nhìn anh và những người khác chụp ảnh chung, vào thang máy cũng cố ý đứng ở nơi cách xa anh nhất. Cũng may bọn họ lên tầng cao nhất, rất nhanh người cuối cùng đã đi ra khỏi thang máy. Cửa vừa đóng lại, cô bỗng nhiên cảm giác được bàn tay mình được ai nắm lấy. Rất ấm áp. Rất mạnh mẽ.

Nghiêng đầu nhìn, Dịch Văn Trạch đang cúi đầu nhìn cô, nụ cười còn có mang theo cả lời xin lỗi: “Có bạn trai như anh có phải cảm thấy rất mất tự nhiên?” Giai Hòa có ý tứ nghĩ nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: “Có bạn gái như em có phải cảm thấy không tiện hay không?” Anh bất đắc dĩ cười cười: “Đúng vậy.”

“A?” Giai Hòa buồn bực nhìn anh.

Dịch Văn Trạch kề sát vào tai cô: “Anh rất cuộc cần phải lo lắng phải làm như thế nào em mới yên tâm.”

Bên tai ấm áp khiến trái tim Giai Hòa lại dội lên bùm bùm. Bỗng nhiên đình một tiếng, cửa thang máy đã mở ra.

Cô rút tay, ý bảo anh đi trước.

Mãi cho đến khi vào nhà ăn, cô gái dẫn đường nhìn thấy Dịch Văn Trạch, lập tức nhiệt tình hướng dẫn: “Dịch tiên sinh, mời đi bên này.” Lúc vừa vào phòng đặt trước, Dịch Văn Trạch vươn tay đẩy cửa, cô bỗng kéo kéo cổ tay áo anh.

Dịch Văn Trạch khó hiểu quay đầu.

Cô nghiêm túc nhìn anh: “Thật ra, khi mỗi người bắt đầu một tình cảm mới luôn có cảm giác lo được lo mất, qua một thời gian sẽ ổn định thôi, anh đừng để ý nhiều quá,” Cô ngừng một lúc, mới nhỏ nhẹ nói ra ý chính, “Dù sao, em cũng tuyệt đối tin tưởng anh.”

Trong căn phòng kia rất ồn ào, dường như có không ít người bên trong.

Cô vừa nói xong liền cảm thấy mình lại sần quá mức. Lúc Dịch Văn Trạch còn chưa nói được lời nào, Giai Hòa lại còn đang xấu hổ, cửa đã bị người bên trong đẩy ra. Ngô Chí Luân vừa cúi đầu gọi điện thoại, vừa bước nhanh ra bên ngoài, suýt nữa va vào người cô.

Giai Hòa hoảng hốt, Ngô Chí Luân cũng lùi lại nửa bước theo bản năng, trong một thoáng lại trưng ra khuôn mặt tươi cười vô cùng đặc ý: “Sao mình lại tới trước rồi?” Nói xong, nhanh chóng ngắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn đồng hồ: “Chậm nửa tiếng lận đó.”

Đôi mắt anh chàng đảo qua Giai Hòa, lại đảo qua Dịch Văn Trạch, lại lướt qua Giai Hòa, sợ người ta không hiểu ý tứ trong lời mình.

Dịch Văn Trạch vỗ vỗ vai cô, giọng điệu bình tĩnh: “Tin mình đi, nửa tiếng quá ít, không đủ để làm bất cứ chuyện gì.” Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để ba người nghe rõ ràng.

Sau đó, liền kéo Giai Hòa đang á khẩu không trả lời nổi vào bên trong.

Bên trong phòng có rất nhiều người, Giai Hòa nhìn thoáng qua, lập tức nhìn thấy được Thiên Sở, còn có một người phụ nữ ngồi cạnh cô. Mấy năm nay, mặc dù Giai Hòa chưa thấy được người thật nhưng cũng đã coi khá nhiều phỏng vấn, ngay lập tức nhận ra người phụ nữ này chính là chị Mạch.

Bởi vì Dịch Văn Trạch nắm tay, Giai Hòa hơi hơi ngượng ngùng, gật nhẹ đầu: “Chị Mạch.”

Chị Mạch cười vô cùng thân mật: “Là Giai Hòa phải không? Hai ngày nữa chính là buổi họp mặt truyền thông của ‘Vĩnh An’, chị đã xem trailer rồi, nếu chị đoán không nhầm, danh tiếng của em nhất định sẽ vang xa.”

Ở hoàn cảnh như vậy, đây xem như là lời dạo đầu thích hợp.

Trong lòng Giai Hòa ảm áp, dịu đi bối rối trong lòng: “Cảm ơn chị Mạch.”

Chị Mạch mỉm cười vỗ vỗ vai cô, sau đó mới nghiêng đầu nhìn Dịch Văn Trạch: “Hôm trước gọi điện cho cậu, làm thế nào cũng không chịu đến vào ngày hôm nay, bây giờ sao lại đổi ý?” Dịch Văn Trạch để Giai Hòa ngồi bên cạnh mình xong mới bỏ mũ lưỡi trai xuống, tiện tay đặt ở trên bàn: “Đột nhiên có một số việc nên em ghé qua đây trước.”

Bình thường đây là bữa cơm công việc, nhưng bởi Dịch Văn Trạch nắm tay Giai Hòa xuất hiện nên trong lòng những người này, dù quen biết hay không quen biết đều lập tức hiểu rõ quan hệ của cả hai, vẫn cố ý cười đùa tự nhiên, nhưng tâm trạng tò mò trong mắt kia, Giai Hòa nhìn là hiểu được.

Bữa cơm được hơn một nửa, Thiên Sở hết ly này đến ly khác, uống khá nhiều.

Giai Hòa không được tự nhiên nhìn. Mấy cảnh như thế này cô xem nhiều lắm rồi, nhưng giờ mình lại trở thành nhân vật chính, lại bị nhiều người nhìn như vậy, tóm lại sẽ có cảm giác bối rối bồn chồn không biết làm thế nào. Hướng chỉ nơi này toàn là người trong công ty của Dịch Văn Trạch, đều là cộng sự nhiều năm với Thiên Sở, nhìn như thế nào cô cũng giống như người ngoài.

Nhưng cảm giác này chỉ một mình Giai Hòa có, Dịch Văn Trạch lại rất bình thản, rất nhanh đã dùng cơm xong, thấp giọng hỏi cô: “Em muốn về khách sạn nghỉ ngơi một chút hay không?” Giai Hòa như vừa trút được gánh nặng, thì thầm: “Anh không cần phải ở lại đây sao? Bằng không anh nói tên khách sạn cho em biết đi, em tự gọi xe đến?” Dịch Văn Trạch không để ý nhiều: “Không cần đâu, anh cũng rất mệt.”

Giai Hòa nghĩ nghĩ, càng hiểu lại càng cảm thấy xấu hổ, đơn giản thẳng thắn: “Vay đi thôi.”

Hai người cùng quyết định xong, Dịch Văn Trạch bắt đầu chạm ly tượng trưng với vài người, nói mình từ Thượng Hải về đây vẫn chưa được nghỉ ngơi, rất mệt mỏi nên không thể đón tiếp cẩn thận. Mọi người cũng không gây khó xử, chẳng qua cười đùa hàn huyên một chút, còn có vài anh bạn uống rất nhiều, nhìn nhìn Giai Hòa, lại trêu chọc anh vài câu.

Giai Hòa nghe xong lại càng ngượng ngùng, cũng không so đo với người uống rượu, chỉ có thể lấy cớ đi toilet thoát thân. Ngoài gian phòng này chỉ có một toilet nên rất tĩnh lặng. Cô cầm di động gửi tin nhắn cho Dịch Văn Trạch: Anh xong thì nói cho em biết, em chờ anh ở cửa.

Tin nhắn rất nhanh được gửi đến: Ừ, em đừng vội, rất nhanh.

Vừa buông di động, cửa toilet đã bị một bàn tay đẩy ra. Thiên Sở mang theo hơi say bước vào, vừa nhìn thấy Giai Hòa lại giật mình: “Phải đi sao?” Giai Hòa nhìn tay cô khóa cửa lại, có chút không hiểu, chỉ cười cười: “Lái xe đường dài đến đây, hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi.”

Ánh mắt Thiên Sở đầy men rượu, và còn có cả điều gì đó. Im lặng một lát mới nói: “Cô cùng anh ấy đã bao lâu rồi?”

Giai Hòa không muốn nói, nhưng nhìn thấy bộ dạng kia lại hơi mềm lòng: “Cũng không lâu lắm.”

Thiên Sở cười cười, nhìn vào gương, xoa xoa vết thâm dưới mắt: “Hoàng tử cùng cô bé lọ lem sao? Khoảng cách giữa hai người rất lớn.”

Một câu không đầu không đuôi, Giai Hòa nghe vào mới nghĩ thấy được mùi khói thuốc súng.

Xem ra thế nào cũng phải động đến vấn đề này, sau đó lại phải đối mặt với cảnh tượng này...Giai Hòa hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn mở miệng nói: “Cũng có thể như vậy. Đối với tôi mà nói, anh ấy quả đúng là một hoàng tử, nhưng tôi cũng biết mình chẳng phải là công chúa, chỉ là cô bé lọ lem có tấm lòng lương thiện.” Cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình ôn hòa, không đi kích thích một người đương có bảy phần say xỉn này, “Dựa theo tiêu chuẩn bình thường, tôi có một gia đình gia giáo hòa thuận, còn có một nghề nghiệp tốt, cũng có thể tự mình sắm nhà mua xe. Có thể hoàn cảnh gia đình khác nhau, văn hóa khác nhau, chắc chắn sẽ có va chạm và không hợp ý, nhưng đây chẳng phải là vấn đề lớn.”

Lời nói rất nghiêm trang. Nói xong cô cũng không thể kiềm mình lại được, lại khẽ thở dài một hơi, nửa đùa nửa không: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây (thể sự thay đổi khó lường), cứ theo dõi nguy cơ tài chính kinh tế của Hong Kong trong hai năm nay, không ít nghệ sĩ mất tiền vì bất động sản. Nếu sau này việc anh ấy đầu tư phá sản có lẽ tôi còn phải nuôi gia đình và trả nợ.”

Phải thế chứ, biên kịch chính là những người đến già đều nổi tiếng, nhưng ngôi sao thì không, có khi già rồi mới lâm vào nghèo túng.

Não của Giai Hòa tự động bổ sung thêm một câu, sau đó cô cũng tự cho biểu hiện của mình chín mười điểm...

Thiên Sở vẫn nhìn vào gương, không nói gì nữa. Giai Hòa cũng hiểu ở đây thêm cũng vô ích, nhanh chóng mở cửa ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, cô mới thở dài một hơi, lúc cầm điện thoại định nhắn tin cho Dịch Văn Trạch lại nhìn thấy Ngô Chí Luân tựa vào một cái hồ, cười vô cùng mờ ám: “Chỗ này không có cách âm, anh không phải cố ý nghe đâu.”

[1]: – Beijing No.4 High School.

30. Chương 30: Tình Cũ X Tình Cũ (3)

Đang lúc Giai Hòa há hốc mồm, Dịch Văn Trạch đã đi ra, gọi một tiếng Giai Hòa.

Cô quay đầu lại nhìn anh, cửa vẫn còn chưa đóng, bên trong vẫn còn nhiều người uống rượu trò chuyện, rất ồn ào huyền ảo, mà anh lại đứng trước nơi đó chăm chú nhìn thẳng vào Giai Hòa. Bởi vì uống rượu, đôi mắt đen như có tia sáng mỏng lung di chuyển, cứ như vậy mà nhìn cô.

Trong nháy mắt, rốt cuộc Giai Hòa cũng hiểu vì sao bản thân cô sẽ thích anh.

Là vì ánh mắt của người đàn ông ấy, luôn luôn chuyên chú và kiên định đến thế. Chỉ cần là nhìn bạn, đôi mắt ấy sẽ không có bóng dáng nào khác nữa.

“Bây giờ đi?” Ngô Chí Luân kinh ngạc nhìn Dịch Văn Trạch.

Dịch Văn Trạch đi tới, “Cậu tiếp tục đi, mình mang Giai Hòa về trước.” Sau đó thực tự nhiên nắm lấy tay cô. Giai Hòa bỗng nhiên nhớ tới Thiên Sở vẫn còn ở trong toilet, sao lại gặp phải tình cảnh ngỡ ngàng như thế này, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Đi nhanh đi.”

Anh còn chưa nói gì, Ngô Chí Luân liền nhếch môi, thấp giọng nói: “Cậu có biết Gia hòa mọi sự hưng nói gì không?” Giai Hòa chỉ cảm thấy đầu ong ong vang, thật sự muốn kéo hắn vào trong cửa, giết người diệt khẩu.

Cũng may biểu hiện của Dịch Văn Trạch là không cảm thấy hứng thú. Anh khẽ cười, đem mũ đội lên đầu anh chàng: “Uống ít lại.”

Ngô Chí Luân cười đẩy anh một phen, cúi đầu nhìn Giai Hòa: “Tuy A Trạch tốt nghiệp ngành Kiến trúc nhưng lại rất có đầu óc kinh doanh. Em thoải mái đi, tuyệt đối không cần đến em phải nuôi gia đình đi trả nợ.” Nói xong, bẻ bẻ vành mũ cong lại, rất chi là lãng tử phóng khoáng đi vòng qua Dịch Văn Trạch vào phòng.

Mãi cho đến lúc lên xe, Dịch Văn Trạch cũng không hề hỏi ý tứ trong lời nói của Ngô Chí Luân.

Nhưng Giai Hòa lại không thể yên lòng được, vẫn cứ nhớ đến câu nói kia của Thiên Sở. Trong toilet là do cô tự vệ mà phản kháng lại, tự nhiên phải ‘bổ não’, kéo theo một đồng lý do để khiến mình trở nên ‘cường đại’ mạnh mẽ. Nhưng là câu nói kia cũng không phải ngẫu nhiên mà quanh quẩn trong đầu cô. Là có nghi vấn và khó hiểu, là có cả bất an cùng lo sợ.

Bỗng nhiên Giai Hòa đau xót phát hiện, bản thân cô vẫn luôn chuẩn bị ột lời chia tay.

Phía trước không biết có chuyện gì xảy ra khiến con đường trở nên hỗn loạn, rất nhiều tài xế xuống xe xem tình hình, cũng có người ấn mạnh còi, không kiên nhẫn thúc giục. Giai Hòa cảm thấy rất ồn ào, mở nhạc lên to hơn, nhưng vẫn không át được tiếng động bên ngoài cứ ầm ĩ. Cứ như vậy qua được một lát, Dịch Văn Trạch lại mở miệng hỏi trước: “Có tâm sự sao?”

Được rồi, nếu đã thẳng thắn, có câu hỏi gì thì phải hỏi.

Nội tâm Giai Hòa dù giãy giụa, nhưng vẫn mở miệng nói: “Em đang nghĩ, vì sao anh lại thích em?”

Phỏng chừng mỗi một góc ở thành phố này, nhất định đã có người hỏi đến câu hỏi kia, tần suất cũng gần với câu ‘Anh yêu em’ và ‘Chia tay đi’. Phần lớn người ta là vì muốn chứng thực rốt cuộc yêu nhiều bao nhiêu, luôn luôn truy hỏi xem vì sao anh lại cảm thấy em tốt? Vì sao anh lại yêu em? Nhưng cô thực sự muốn biết, vì sao Dịch Văn Trạch – con người có không biết bao nhiêu phụ nữ tốt vờn quanh mười mấy năm – sẽ lại thích mình.

Vòng luẩn quẩn này rất hào nhoáng.

Giai Hòa vốn tưởng rằng anh sẽ nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhưng lúc bắt đầu nói anh lại cười, nhìn thoáng qua cô, chậm chậm nhả ra từng chữ: “Dựa theo tiêu chuẩn bình thường, em có một gia đình gia giáo hòa thuận, còn có một nghề nghiệp tốt, cũng có thể tự mình sắm nhà mua xe.”

Giai Hòa trợn mắt há hốc mồm, hận không thể mở cửa cướp đường mà chạy. Cái nhà hàng chết tiệt đó, sẽ không phải là không cách âm hết cả chữ...

Nếu vậy thì chẳng phải toàn bộ phòng ăn đều nghe được?!

Nhưng mà thật không may, anh rất nhanh bổ sung thêm một câu cuối cùng: “Lỡ như về sau anh đầu tư phá sản, có lẽ có thể dựa vào em nuôi gia đình, đi trả nợ.”

Bên ngoài tranh cãi ầm ĩ, trong xe lại yên tĩnh, như là hai cực băng-hỏa, trên người Giai Hòa lúc lạnh lúc nóng, không dám nhìn Dịch Văn Trạch, chỉ cảm thấy mặt mũi mình bị quăng đến Sebria.

“Là Thiên Sở gọi điện thoại cho anh, cố ý để anh nghe.”

...

Nghĩa là chỉ có anh nghe được?

Cô thở ra một hơi, nhưng mà trái tim lại không thể nhẹ nhõm hơn, ngược lại càng nặng nề.

Thì ra...quan hệ của hai người vẫn tốt như vậy.

Đường phía trước đã được thông, dòng xe liên tục chạy lướt qua, dường như đây không phải là thời điểm tốt để nói chuyện.

Tầm mắt của cô trượt từ sườn mặt của anh tới tay lái, sau đó hoàn toàn thu trở về, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhìn được thì thầm: “Hình như em đang ghen tị.”

Im lặng, thực im lặng. Anh không nói gì.

Dây an toàn thắt hơi chặt khiến cô cảm thấy khá khó chịu. Giai Hòa vươn tay, nới ra một chút, sau đó lại ngồi thẳng, nhìn chằm chằm dòng xe di chuyển phía trước mặt. Có phải mình thẳng thắn quá rồi không? Ngay cả ghen cũng nói ra...Mãi cho đến khi rẽ sang một con đường khác, Dịch Văn Trạch mới cầm lấy đi động, ầm ầm hai cái rồi đưa sang cho cô.

Không phải đang nói đùa? Để ỉnh kiểm tra?

Giai Hòa ngơ ngác nhìn anh, không đoán được anh sẽ có hành động này, cũng không dám cầm. Thấy thế, Dịch Văn Trạch mới cười ra tiếng: “Em xem đi.”

Nụ cười kia thực sự rất ấm áp. Đúng lúc đèn bên ngoài bật sáng, giữa hai người chợt xuất hiện một luồng sáng trắng.

Cô do dự một lát mới cầm điện thoại cúi đầu xem. Trên màn hình màu xanh nhạt là danh sách những cuộc đã gọi đi. Một danh sách dài rất dài nhưng cũng chỉ có hai chữ ‘Giai Hòa.’

“Anh không thích gọi điện thoại riêng lắm. Nếu có công việc chủ yếu cũng chỉ tiếp điện thoại,” Dịch Văn Trạch nghiêm túc nhìn cô, “Như vậy có thoải mái được chút nào hay không?”

Làm sao có thể thoải mái, Giai Hòa rơi lệ.

Anh bình tĩnh như vậy, chẳng phải chính cô lại bụng dạ hẹp hòi hay sao...

Sau đó, anh bạn rộng rãi thoải mái kia mới tiếp tục nói: “Ngoài công việc ra anh không có tiếp xúc gì với cô ấy. Nếu em thực sự để ý, anh sẽ đưa số của Thiên Sở chuyển trực tiếp sang di động của A Thanh.”

Cái này hơi quá đáng đi...Chính mình còn không hành động tuyệt tình như vậy với Cố Vũ.

Cái này gọi là, quan làm được nhưng lại không cho dân chúng làm sao?

“Không cần đâu, như vậy rất tổn thương người ta.”

“Với anh là nói, em rất quan trọng.” Anh định nghĩa hết sức rõ ràng.

Không dùng từ ‘càng’ để nói, vốn là không có ý định so sánh gì.

Bốn chữ đơn giản khiến Giai Hòa lập tức buông vũ khí đầu hàng: “Thực sự không cần đâu mà, em...” Cô chỉ muốn nói bụng dạ em không hẹp hòi thế đâu, nhưng mà ngay cả lời này cũng không thể nói ra miệng, chỉ có thể khịt khịt mũi, tự động im lặng.

Khách sạn cũng không xa lắm.

Hai người cố ý tách ra, vào khách sạn cũng khác thời điểm. Bởi vì cũng đã muộn, chỉ có vài người bên trong. Giai Hòa ngồi xuống, lúc đưa ra chứng minh thư, Dịch Văn Trạch cũng ngồi xuống bên cạnh cô. Nhân viên lễ tân đăng ký cho Giai Hòa trộm nhìn máy tính bên cạnh, nói nhỏ với cô: “Chị cùng Dịch Văn Trạch ở sát phòng nhau đó, rất hạnh phúc nha.” Trong mắt cô lễ tân lóe ra phần khích, còn Giai Hòa chỉ có thể làm bộ như kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi lại: “Thật à?” Cô gái kia gật mạnh đầu, sau đó giúp cô hoàn thành thủ tục, đưa lại chứng minh thư cùng thẻ phòng cho cô: “Chị xem, anh ấy đứng lên rồi kìa, nhất định là có thể cùng đi chung thang máy đó.”

Rất chi là nhiệt tình nha...Giai Hòa hơi ngượng, nói câu cảm ơn.

Phòng hai người là do A Thanh đặt, tất nhiên là phải sát nhau.

“Đêm nay còn có một số việc phải làm.” Anh giúp cô cất hành lý.

“Cũng đúng lúc,” Giai Hòa rút laptop từ trong túi ra, “Em cũng có chuyện phải làm, anh cứ làm việc đi.” Sau đó lập tức lấy dây sạc cùng chuột máy tính, nhanh chóng cắm vào, ý bảo em không có nói xạo đâu.

Anh nhìn cô ấn nút khởi động máy tính, nghĩ nghĩ một lát mới nói: “Không nghĩ tới chuyện bạn gái anh lại cường công việc đến thế.”

Giai Hòa buồn bực nhìn anh: “Còn không phải là vì anh hả, đột nhiên kéo em đi Thiên Tân, em còn chưa nói chuyện với đạo diễn Lưu nữa.”

“Không sao, anh sẽ nói với ông ấy.”

Giai Hòa ối lên một tiếng: “Đừng, em chuyên nghiệp đó, không thể lấy anh làm cớ lười biếng được.”

“Ông ấy gửi kịch bản cho anh, muốn gặp mặt nói chuyện.” Dịch Văn Trạch thay cô kéo rèm cửa sổ lại, “Anh gọi điện thoại, nói ông ấy đến đây là được.”

Đúng nha...

Giai Hòa lập tức trưng ra vẻ mặt sùng bái, như vậy thì cuộc họp ngày thứ hai nhất định sẽ hủy đó.

“Thứ nhất, không cho anh nói em là bạn gái anh.”

Thật ra những người trong giới biết thì cũng không có vấn đề gì, có thể tưởng tượng mình với đạo diễn Lưu hợp tác mấy tháng, quá rắc rối.

Dịch Văn Trạch bất đắc dĩ: “Em đang chuẩn bị hoàn toàn giấu kín anh?”

Mắt Giai Hòa sáng ngời: “Chờ em có hơn một vạn tệ liền công khai anh ngay.”

Anh cười lắc đầu: “Bộ tiếp theo để A Luân ký hợp đồng với em vậy,” Từ cửa sổ, Dịch Văn Trạch quay lại, lướt mắt qua màn hình máy tính của Giai Hòa, mỉm cười, “Mua cho anh một danh phận được công khai.” Giai Hòa nhìn ánh mắt của anh, mặt lập tức nóng lên, nhanh chóng khép máy tính lại, đẩy đẩy anh: “Quên đi, em muốn tự mình cố gắng. Mau đi đi, khuya rồi kìa.”

Anh đi đến cạnh cửa, bỗng nhiên dừng lại, yên lặng nhìn cô một lúc, sau đó cúi người xuống, cho cô một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Va chạm rất nhẹ, và bởi vì uống rượu, môi của anh hơi nóng, còn vương theo mùi rượu rất nồng.

Rõ ràng Giai Hòa rất ghét người say rượu, nhưng bởi vì anh, chỉ cảm thấy mùi hương rất dễ chịu. Trái tim bắt đầu đập dồn dập, Giai Hòa từ từ nhắm hai mắt lại, tự nhiên mà tiếp nhận. Tình yêu thực sự là một chuyện kỳ lạ, vừa mới bắt đầu luôn có nhiệt tình cùng cảm xúc vô tận, không ngừng tới gần, không ngừng thử, chỉ thầm muốn gần thêm một chút nữa, lại tự hỏi xem có thể gần nữa hay không, rồi rốt cuộc gần đến như thế nào mới có thể thỏa mãn...Điều hòa phát ra thanh âm u u rất nhỏ, cô lọt thỏm trong ngực anh, lưng dựa vào tường, mãi cho đến khi anh buông ra trước, nhỏ giọng nói: “Đi ngủ sớm nhé.”

Áng mắt Giai Hòa hơi mê man nhìn anh, thì thào: “Anh còn chưa nói cho em biết, vì sao anh lại thích em?”

Được rồi, cô thừa nhận trí nhớ của bản thân mình thực sự tốt...Nhưng mà cô rất tò mò, cũng rất bất an. Giai Hòa không dám để anh xuất hiện, cũng không dám công khai anh với người ngoài, là vì sợ anh chỉ có tình cảm nhất thời, cảm giác mới mẻ qua đi sẽ hoàn toàn biến mất, không tìm thấy được. Cô không phải là người dễ dàng đem lòng yêu thương một ai, mà bởi vì đó là anh, đầu óc mới choáng váng mờ mịt mà đắm đuối vào.

Nhưng mà, cô thực sự không thể tin tưởng được.

Rằng mình có được người như vậy.

Ánh mắt gần trong gang tấc, dần dần trở nên dịu dàng. Dịch Văn Trạch nói: “Thật ra, anh không thể nói được.”

Cô khó hiểu nhìn anh.

Đầu anh tựa vào trán cô: “Cho nên không thể nói một lúc được, để lại cho sau này.”

Cô vẫn mờ mịt, thậm chí bắt đầu mê mang.

“Những lời này, để lại, khi cầu hôn anh sẽ nói.”

Giọng nói rất khê, nhưng cũng rõ ràng.

Trong cuộc đời này, đây là lần đầu tiên có người nói với Giai Hòa hai chữ ‘cầu hôn’, mà người này lại là người cô thích, và cũng là người vốn không có gì mà xuất hiện...Nhưng chỉ là một đoạn đối thoại ngắn ngủi, lại thành công khiến Giai Hòa không thể nghĩ được gì nữa.

Mãi cho đến khi âm thanh lách cách vang lên, cửa hoàn toàn đóng kín, Giai Hòa vẫn dựa vào tường, ngay cả thở cũng không dám.

31. Chương 31: Rung Động Không Khổng Chế Được (1)

Đầu tiên là khoảng bảy giờ rưỡi tối, Giai Hòa vốn tưởng rằng Dịch Văn Trạch phải ra ngoài ăn cơm bàn việc, lại bị một lần nữa, ngồi bên người anh, quả nhiên hiệu suất công việc vô cùng thấp. Giai Hòa ảo não nhún mày, Dịch Văn Trạch lại nhìn cô một cái, cười bảo A Thanh đã gọi cơm, sẽ đưa đến ngay. Giai Hòa kinh ngạc hỏi vì sao anh không ra ngoài ăn, Dịch Văn Trạch lại hơi ngoài ý muốn: “Em có việc sao?”

Anh nhìn thời gian: “Em đói?”

“Vẫn chưa.”

Em là heo à? Vì sao lúc nào cũng hỏi em có đói bụng hay không...

Giai Hòa cúi đầu, tiếp tục xem máy tính, đột nhiên phát hiện trên word có rất nhiều chữ sai chính tả. Tiêu rồi, lại bị một lần nữa, ngồi bên người anh, quả nhiên hiệu suất công việc vô cùng thấp. Giai Hòa ảo não nhún mày, Dịch Văn Trạch lại nhìn cô một cái, cười bảo A Thanh đã gọi cơm, sẽ đưa đến ngay. Giai Hòa kinh ngạc hỏi vì sao anh không ra ngoài ăn, Dịch Văn Trạch lại hơi ngoài ý muốn: “Em có việc sao?”

Đương nhiên không có, chính mình ngoài ý muốn mà bay qua Thiên Tân, còn có kế hoạch gì?

“Anh không cần ăn cơm cùng mấy người kia sao?”

“Không cần,” Dịch Văn Trạch đứng lên, từ từ lấy một bộ quần áo sạch trong tủ, “Anh với em ăn xong thì đi tiếp.”

Sau đó, anh thản nhiên vào toilet.

Mãi cho đến khi nghe được tiếng nước chảy rất rõ ràng vang lên, Giai Hòa mới mờ mịt thu tầm mắt lại, cúi đầu nhìn máy tính, sửa lỗi chính tả. Bàn phím vang lên âm thanh lạch cạch lạch cạch cùng tiếng nước ào ào chậm rãi giao với nhau. Giai Hòa nhìn chữ trên màn hình đã sửa đi sửa lại mấy bận cũng vẫn là sai hết lần này đến lần khác, trong lòng âm thầm chảy máu. Hiệu suất này quả nhiên chính là trình độ của học sinh tiểu học, nguyên một ngày cũng không nhả được ba trăm chữ...

Không phải trong đầu Giai Hòa toàn trò chơi người lớn, mà là do khách sạn này gây áp lực quá kinh khủng. Toilet hoàn toàn được lắp bằng kính, mặc dù khi tắm Dịch Văn Trạch có kéo màn che lại, nhưng mà thân hình lúc ẩn lúc hiện kia thật sự là khảo nghiệm định lực của người ta. Giai Hòa lắc lắc đầu, quên đi, ‘vận tẫn kỳ dùng’(dùng hết khả năng vốn có), đi viết cảnh nóng mới được.

Trong máy tính còn có một đoạn cảnh nóng ngâm ba ngày trước, lúc này không viết thì đợi đến khi nào?

Giai Hòa cắn môi, mắt nhìn phòng tắm, nhanh chóng ‘khởi công’:

△ ngoại cảnh, bên ngoài khách sạn.

△ trong phòng, M ở trên giường lật tạp chí, tinh thần không yên.

△ S nhanh chóng cởi áo khoác, lấy áo sômi từ tủ, đi đến trước cửa phòng tắm thì dừng lại, tay để lên cửa nhìn M.

S: (mỉm cười) em muốn tắm trước không?

M: (cuống) em đang chờ điện thoại, anh tắm trước đi.

△ S cười mà không nói, đi vào phòng tắm.

△ tiếng nước từ nhỏ đến lớn, phòng tắm sau rèm, như ẩn như hiện bóng S.

...

Tập trung viết được vài tiếng, có người gõ cửa.

Suýt chút nữa Giai Hòa ngã lăn xuống. Cô đặt máy tính trên giường, chạy như điên tới cửa, hít sâu một hơi mới hỏi: “Ai vậy?”

“Biên kịch, là em.” Giọng A Thanh mang theo ý cười.

Cô mở cửa: “Em mau vào đi.”

A Thanh cầm theo một cái túi giấy cỡ vừa, lúc này còn phần khởi bưng bưng, một giây sau đỏ mặt nhảy lùi hai bước: “Em mua đại thôi, không biết chị có thích hay không,” nói xong liền vươn tay đưa cho Giai Hòa một gói to, “Chị ăn liền nha, còn nóng đó.”

Giai Hòa im lặng cầm lấy, có cảm giác đau thương hết đường chối cãi.

Căn cứ vào lập trường của chính mình, cô vốn không thể nói với trợ lý của Dịch Văn Trạch rằng cái gì cũng không xảy ra, em đừng có nghĩ nhiều đi? Giai Hòa ngượng ngùng nói cảm ơn, vừa định đóng cửa lại, phía sau đã có người lên tiếng: “Dẫn xe bây giờ chờ ở dưới lầu.” A Thanh vâng một tiếng, bổ sung thêm: “Còn sớm, còn sớm lắm.” Nói xong liền phi nhanh như chớp.

Đi ra...thật đúng thời điểm.

Giai Hòa dờ dẫm xoay người, anh đã cầm lấy gói to trong tay cô. Người trước mắt, thân thể còn đọng nước, áo sơ mi còn chưa kịp mặc xong, mới gài nút được một nửa. Quả thực giống hệt như chụp quảng cáo phòng tắm...Mà anh lại cầm theo một cái gói to, hơi mỉm cười hỏi cô: “Em có muốn tắm hay không?”

Một bên là phòng tắm tràn ngập hơi nước, một bên là tấm kính dài chạm đất, không gian vô cùng lớn, lại còn nụ cười của anh.

Giai Hòa chỉ cảm thấy máu toàn thân sôi trào, cũng sắp nấu chín chính mình luôn.

Nghe nửa ngày mới thốt lên một câu: “Ăn cơm trước đi, trễ giờ sẽ mệt lắm.”

Trước mắt nhanh chóng hiện lên cảnh nóng vừa viết lúc này, hình ảnh chân thật đến thế, từng cái một nhảy ra khỏi óc, trong nháy mắt đốt nóng mặt Giai Hòa, ngay cả đầu ngón tay cũng bắt đầu nóng dần lên. Giai Hòa lập tức dời tầm mắt sang chỗ khác: “Anh muốn uống nước không?” Nói xong lập tức đi đến cạnh quầy bar, ngồi thụp xuống mở tủ lạnh nhỏ ra, chờ anh trả lời.

Nói đi nói lại, nói cái gì đó đi, như vậy rất xấu hổ đó.

Ngón tay vô thức lướt qua những lon cùng bình nhựa của khách sạn, rất lạnh, nhưng vẫn không thể áp chế cơn luồng cuống xuống được. Khóe mắt Giai Hòa thấy anh đang đi tới, sau đó xoay người, một bàn tay chống lên quầy bar, một bàn tay lấy chai nước tinh khiết. Tư thế như vậy, vừa vặn phủ kín Giai Hòa trong ngực, tóc còn dính nước nhỏ lên tai, ngay lập tức khiến thân thể cô cứng ngắc.

Cũng may, cuối cùng chỉ là cầm hai chai nước.

“Giúp anh chọn một bộ quần áo,” Anh nói, “Buổi tối mặc.”

Giai Hòa nghe mấy lời này, ngơ ngác: “Em ít khi chọn quần áo nam lắm, không có mắt nhìn đâu.”

Dịch Văn Trạch đứng thẳng dậy, cầm hai cái cốc: “Không sao cả, màu quần áo của anh đều rất đơn giản, đến những nơi có công chúng cũng chỉ là áo sơ mi âu phục, rất dễ chọn.”

Giai Hòa à một tiếng, nhìn anh bắt đầu rót nước, ý bảo chính mình đến tủ quần áo mà chọn, cái này gọi là không trâu bắt chó đi cày đi. Thật ra phong cách và mắt nhìn thời trang của Dịch Văn Trạch tuyệt đối là hạng nhất rồi, bản thân Giai Hòa sống bao nhiêu năm cùng tin tức đầu đường ngõ phố đã thuộc lòng từ lâu, nhưng mà muốn cô chọn...có hơi chột dạ đó.

Nhưng vừa mở tủ quần áo ra, nhìn một loạt đen trắng xám, Giai Hòa lập tức bình tĩnh.

Kiểu phối màu như thế này, chọn cách gì cũng ổn cả.

“Em nhớ lúc họp báo giới thiệu “Vĩnh An”, anh mặc cái này?” Cô rút một bộ hỏi.

Ấn tượng thực sự rất sâu, đây chính là lần đầu tiên cô nhìn thấy quần áo của anh, sau này nhất định phải giữ gìn cẩn thận.

Sô pha đặt ngay bên cạnh cửa sổ, sắc trời lúc này đã mờ mờ tối. Từ góc độ này nhìn qua như một bức màn tinh tươm sạch sẽ, nổi bật những ngọn đèn. Chai nước khoáng rất nhỏ, nằm gọn trong bàn tay anh, sau đó được anh mở ra, nhẹ nhàng ừ.

Tiếng nước rót vang lên bỗng nhiên rất rõ ràng. Cô xoay người, lấy ra tám cái áo sơmi.

Thật ra cũng không có nhiều, nhưng vẫn phân vân rất lâu: “Anh mặc áo sơmi đơn giản đi, em thích anh mặc màu trắng.”

“Được.”

“Thật ra mặc quần áo đơn giản đẹp hơn, nhưng mà trường hợp này thì không được.” Cô cầm hai chiếc áo sơmi, “Cái nào đẹp?” Hai áo chỉ có khác biệt kiểu dáng rất nhỏ, chỉ là cô không chọn được.

Dịch Văn Trạch uống một ngụm nước: “Em thích cái nào?”

Giai Hòa bối rối một lúc, giơ tay phải lên: “Này.”

“Vây này.”

Được thế của bước đầu, cô càng ngày càng tự nhiên, bắt đầu thảo luận với anh từng cái từng cái một, cuối cùng mới phát hiện cho dù mình nói như thế nào anh cũng đều gật đầu theo, cho tới cuối cùng mới ngượng ngùng hỏi: “Không phải là anh cố ý nói theo em đó chứ?”

Anh cười cười: “Những việc như thế này, em quyết định là được rồi.”

Giọng nói rất bình thản, ánh mắt rất ôn hòa, cứ như vậy mà nói em quyết định là được rồi.

Rốt cuộc cô cũng đi qua, vẫn còn bồn chồn: “Anh muốn mang thêm cái gì không?” Dịch Văn Trạch lấy ra một hộp thức ăn: “Không cần phải chú ý nhiều như vậy, chỉ là lần đầu gặp mặt thôi.” Giai Hòa muốn hỏi lại, anh đã đưa cho cô một đôi đũa: “Về sau còn nhiều cơ hội, ăn cơm trước.”

Giai Hòa ừ một tiếng, vươn tay lấy đôi đũa, lại bị anh cầm tay, kéo xuống ngồi lên đùi mình: “Hôm đó em mặc áo sơmi như hôm nay, bên ngoài là áo lông màu hồng nhạt, nhìn rất đẹp.”

Một câu nói vô cùng bình thường, nhưng sao đến miệng anh lại ‘gợi’ đến vậy?

Ánh mắt Giai Hòa nhìn lung tung, cố gắng không ngó tới cổ áo để mở cửa anh. Thực bất hạnh, những hình ảnh cần tránh lại lập tức bay ra, quả thực là diễn tập ngay tại hiện trường. Lần sau không nên viết mấy cái đó đó, lại càng không nên dùng anh làm nguyên gốc...Cuối cùng, trong khi lý trí kêu gào, bình tĩnh bình tĩnh, không còn kịp rồi, cô rốt cuộc giã giã: “Chân anh vừa mới lành, như vậy sẽ xảy ra chuyện đó.”

Sau đó cô đưa cho anh một cốc nước đá.

Bình tĩnh bình tĩnh, mọi người đều phải bình tĩnh.

Xe Dịch Văn Trạch ngồi đã được sắp xếp trước, Giai Hòa đơn giản dùng xe anh, tự mình đến rạp chiếu phim. Bởi vì đây là lần công chiếu đầu tiên, những nơi đỗ xe xung quanh đã bị chiếm sạch, cô phải lái xe một lúc rất lâu mới có thể tìm được một khu dân cư đỗ lại, vừa buồn thương vừa mất đi mất mười phút mới trở lại rạp chiếu phim.

Nơi nơi đều là người, xung quanh đều đang thảo luận, phấn khích mà thảo luận.

Giai Hòa nhìn những người này, bỗng nhiên cũng có chút rung động. Có nhiều fan hâm mộ điện ảnh như vậy, cô muốn không kiêu ngạo cũng khó. Cô lắc lắc chìa khóa xe, khóe môi vẫn cứ nhếch lên vui vẻ, nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng chọn một góc phía đông lầu hai, tầm mắt trống trải.

Mới vừa đứng lại, ở cửa còn có người gọi to Dịch Văn Trạch, cô định nhìn thử, lại có người đột nhiên vỗ vai.

“Giai Hòa?” Người phía sau dường như vẫn chưa xác định.

Giai Hòa quay đầu nhìn, là một khuôn mặt đẹp trai khá quen thuộc. Lục lọi trong đầu mình một lúc cô mới nhớ ra: “Chu Tuấn?” Là một diễn viên phụ ở bộ phim trước, thật không nghĩ tới việc sẽ gặp nhau ở đây.

Chu Tuấn tháo kính râm xuống: “Đúng là cô à, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm. Khéo như vậy?”

“Đúng vậy, thật khéo.” Giai Hòa thuận miệng ứng phó. Lúc này ở dưới lầu bắt đầu ồn ào lộn xộn, cô quay đầu nhìn lại, Dịch Văn Trạch đã vào đại sảnh, anh luôn mỉm cười cho đến khi vào thang máy. Cô gái mặc

lễ phục đi ngay cạnh anh, cười vô cùng ngọt ngào. Giai Hòa đang nhớ lại tên của vai nữ chính, Chu Tuấn đang đứng bên cạnh nói tiếp: “Cô tới đây xem phim mới à?”

Giai Hòa lắc đầu cười: “Không phải, đến chơi cùng bạn thôi.”

“Bạn trai?” Thế mà anh ta có thể hỏi tiếp được.

Giai Hòa giật mình ngạc nhiên, tôi và anh rất thân thiết hả? Sao cái gì cũng hỏi thế.

Nhưng mà vì lịch sự, cô vẫn ừ, nhìn Chu Tuấn lại có ý hỏi tới, cướp lời trước: “Bắt đầu rồi, tôi vào đây.” Chu Tuấn vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ nhìn cô: “Cô cũng xem ‘Ám thành’ à?” Giai Hòa gật đầu, anh ta lấy vé ra: “Tôi cũng thế, vé người khác tặng thôi, tôi đã nghĩ đến xem không chừng có thể gặp được bạn bè cũ.”

Giai Hòa ồ, anh ta lại hỏi: “Để tôi xem vé của cô đi, có phải ngồi gần nhau hay không?”

Người này...thật đúng là từ trước đến nay đều không đổi.

Giai Hòa lấy vé ra đưa cho anh ta, vừa cầm đã cảm thán ngay lập tức: “Vé tốt, số ghế này đều thuộc về bên sản xuất đi?”

Anh ta cầm vé cảm thán vài câu, Giai Hòa vô cùng bồn chồn. Nếu lấy vé như vậy, cũng khó mà nói mình có quen biết người trong đoàn làm phim, chỉ có thể lấy vé ở chỗ A Thanh. Giai Hòa vốn định chỗ nào cũng được, nhưng A Thanh vừa mới nghe cô mở miệng, lập tức cho rằng đây là chuyện quan trọng bậc nhất, thật là chỉ muốn ngồi bên cạnh Giai Hòa.

Lúc hai người ngồi xuống, Chu Tuấn vẫn không ngừng huyền thuyên, có lẽ đang cố tình pha trò.

Giai Hòa không được tự nhiên, bỗng chợt nhớ tới mấy tin đồn của người này. Thật ra cô không nhớ tên diễn viên nhiều lắm, nhưng lại có thể nhớ được tên của diễn viên phụ này, là vì bạn gái của anh ta là một biên kịch. Lúc ấy từng có người lén chỉ trích này nọ, rằng câu nói yêu thích nhất của anh ta lúc trên phim trường chính là: bạn gái tôi là biên kịch, thích cho ai thêm đất diễn thì cho, muốn cho ai chết thì người đó phải chết...

Nghĩ như vậy, càng quẫn.

Nên sẽ không...

Các bước giới thiệu, đọc cảm tưởng, hợp tác, mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch bước lên sân khấu, bầu không khí mới hoàn toàn ‘nhập cuộc.’ Người dẫn chương trình thực linh hoạt, cho dù gặp bất cứ vấn đề gì, anh đều nhẹ nhàng trả lời đơn giản vài câu, không đến nơi đến chốn, không nhẹ không nặng. Trước kia, mỗi lần đọc tin phỏng vấn của anh, Giai Hòa chỉ cảm thấy giọng thần tượng của mình rất hay, nhưng mà bây giờ nghe chỉ cảm thấy buồn cười...

Mãi cho đến khi buông màn xuống vẫn còn có người gọi tên anh.

Chu Tuấn ngồi cạnh cô vẫn còn mãi nói linh tinh, Giai Hòa thật sự không chịu nổi, thở dài một tiếng: “Bắt đầu rồi, xem phim trước.”

Vừa nói xong, chỗ trống bên cạnh đã có người ngồi xuống, là Dịch Văn Trạch.

Anh nhẹ nhàng nắm tay Giai Hòa, đang muốn nói chuyện, Chu Tuấn lập tức ló ra, kinh ngạc nói: “Dịch tiên sinh?”

32. Chương 32: Rung Động Không Khống Chế Được (2)

Giai Hòa theo bản năng muốn rút tay về, lại bỗng nhiên bị nắm chặt, giây tiếp theo Dịch Văn Trạch dùng lực hơn bình thường một chút. Chỉ vì động tác này mà cô không dám rút ra, dồn hết dũng khí ép ỳnh bình tĩnh, bình tĩnh lại.

Dịch Văn Trạch liếc nhìn Chu Tuấn một cái, gật đầu nói: “Xin chào.”

Chu Tuấn lục lọi di động, sau đó lập tức nhướng nửa người ra, cười vô cùng nhiệt tình: “Dịch tiên sinh, tôi luôn là fan hâm mộ của anh, từ nhỏ đã xem phim anh diễn.” Dịch Văn Trạch gật đầu, ý bảo anh ta tiếp

tục nói, nhưng chỉ bằng vẻ mặt bình thường như vậy, ngược lại càng khiến cho người ta áp lực thêm. Giai Hòa nhìn, đỏ mặt hơi lạnh thay Chu Tuấn.

Phim đã bắt đầu chiếu, toàn bộ những tiếng vang cùng tạp âm xung quanh liền lắng xuống, mọi người chung quanh đều yên tĩnh lại.

Bởi vì có ánh sáng, bây giờ Chu Tuấn mới ‘hậu tri hậu giác’ (thấy rồi mới hiểu) nhìn hai người đang nắm tay, hơi ngậy ra, sau đó lập tức cười toe toét: “Tôi cùng Giai Hòa là bạn tốt, nghe nói Dịch tiên sinh mở công ty chế tác, không biết về sau có cơ hội hợp tác hay không.”

Giai Hòa âm thầm nghiêng răng.

Cô nghiêng người sang Dịch Văn Trạch. Chết tiệt, còn chút nữa thôi là nằm luôn lên người cô rồi.

Dịch Văn Trạch tiếp tục lịch sự gạt đầu: “Hy vọng có cơ hội hợp tác.”

Giọng của quan lại đó.

Hoàn toàn không để ý đến việc anh ta cầm di động muốn xin số điện thoại, lúc Chu Tuấn còn đang do dự, Giai Hòa ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nghiêng người qua bên Dịch Văn Trạch. Hành động này quá rõ ràng, rốt cuộc Chu Tuấn cũng hiểu mình không được chào đón, cắn răng nói thêm một câu: “Không biết tiên sinh có tiện để lưu số điện thoại không, sau này có cơ hội đến Thiên Tân một lần nữa, tôi sẽ mời tiên sinh ăn cơm.”

Giai Hòa phần hận nhìn hắn ta.

Người cũng là đàn ông à, nếu là phụ nữ thì ta cạo đầu người rồi.

Ầy...

Đàn ông hình như cũng có vấn đề, bây giờ mọi người có vẻ cởi mở hơn... Cô quét mắt nhìn cái cằm nhọn đã qua thẩm mỹ của Chu Tuấn, lại vụng trộm nhìn ánh mắt chết người của Dịch Văn Trạch, còn có cả khuôn mặt vạn năm không già trong lòng mình. Thật sự là không già a, ai cho anh nổi tiếng sớm như vậy hử, chỉ mới ba mươi mấy tuổi, ai gặp cũng bảo từ nhỏ đã xem phim của anh khiến anh như thể đã năm mươi mấy tuổi vậy đó...

Dịch Văn Trạch cười cười: “Tôi không thường lưu số điện thoại cá nhân.”

Nói xong, anh cũng nhìn vào ánh mắt lóe ra vô số từ ngữ của Giai Hòa. Giai Hòa lập tức chột dạ quay đầu, trấn tĩnh xem phim.

Cuối cùng Chu Tuấn cũng đã hiểu được cái gì gọi là thức thời, ngoan ngoãn ngồi trở lại nhìn màn hình lớn.

Qua một lát, Giai Hòa mới kể tai Dịch Văn Trạch thì thầm: “Rất ngưỡng mộ anh đó, sao em học thể nào cũng không biết cách từ chối người ta?”

Anh cầm một chai thủy tinh bên cạnh, mở ra đưa cho cô: “Từ từ sẽ được.” Giai Hòa cầm chai nước uống một ngụm, vừa chuẩn bị đóng nắp chai lại, Dịch Văn Trạch lại thả xuống đùi cô một túi bóng lớn... Giai Hòa ngậy người nhìn túi bóng, cái này mua lúc nào mới được? Rạp chiếu phim tặng cho diễn viên á?

Bởi vì những hình ảnh chuyển động liên tục, ánh sáng không ngừng thay đổi. Giai Hòa nuốt nước miếng: “Anh có thể dừng tốt như vậy được không, cảm giác rất không chân thực, em cứ có cảm giác mình đang ở trong phim đó...” Ánh mắt Dịch Văn Trạch có ý cười, thấp giọng nói: “Anh có rất nhiều khuyết điểm, từ từ rồi em sẽ thấy.” Sau đó cầm cái chai về, lại nắm tay Giai Hòa, quay đầu xem phim.

Làm sao mà có khuyết điểm, rõ ràng hoàn mỹ như vậy...

Giai Hòa nhìn anh, trong mắt không ngừng lóe sáng, cầm một hạt bóng, vừa định ném vào miệng, lại cảm thấy không đúng, chỉ có thể thật cẩn thận đưa tới trước mặt anh.

Dịch Văn Trạch cười, cắn một miếng.

Đầu ngón tay chạm tới hơi ấm, Giai Hòa run run, cầm một hạt bóng khác nhét vào miệng mình cho bình tĩnh lại.

Phim rất là hay đó, nhìn hơn hai giờ, cô ngỡ ngác không biết rốt cuộc mình đang xem cái gì. Nguyên nhân rất đơn giản, trong hơn hai giờ đó, Dịch Văn Trạch vẫn nắm tay cô, hoạt động ba lần. Đầu tiên là nhẹ nhàng nắm, sau đó là những ngón tay giao nhau, cuối cùng là kéo lên đùi anh. Tuy Giai Hòa chưa bao giờ dám chơi tàu lượn siêu tốc, nhưng mà cô thề quá trình này tuyệt đối không thua kích thích.

Cô nhìn Dịch Văn Trạch không biết bao nhiêu lần, thấy anh rất nghiêm túc xem phim, cũng không dám rút tay về.

Đến lúc trước khi hết phim, Dịch Văn Trạch mới thấp giọng hỏi cô: “Em muốn đi ra ngoài với anh hay không?”

Giai Hòa vừa định gật đầu, lại nhớ tới khu nhỏ mình đỗ xe lại, chỉ có thể buồn bực hạ giọng: “Em phải đi lấy xe, tiểu khu em đỗ xe khá phức tạp, ngoại trừ em không ai tìm thấy được đâu.”

“Ừ, anh về khách sạn trước, em về thì tìm anh.”

Nói xong anh mới buông tay, đứng lên rời khỏi chỗ ngồi trước. Vì tránh che khuất hàng người phía sau, anh rất lịch sự cúi người xuống. Nhưng vì bề ngoài rất dễ chú ý, cho dù rời đi rất nhanh vẫn dấy lên một hồi xôn xao.

Đến khi phim hoàn toàn kết thúc Giai Hòa mới ôm túi bóng đứng lên, Chu Tuấn lập tức mỉm cười hỏi có muốn cầm giúp hay không, giọng điệu kia như muốn đạt được ý đồ gì vậy. Giai Hòa không thể tưởng tượng được chuyện mình lại phải nhìn anh ta nữa, nói câu hẹn gặp sau, muốn đi ngay.

“Cô cùng tiên sinh là...” Chu Tuấn đeo kính râm lên, bày vẻ thần bí hỏi cô.

Giai Hòa cười cười với anh ta, không trả lời.

Vô nghĩa thế, không phải...còn nắm tay, chẳng lẽ anh ấy còn cần tôi dùng luật ngầm mới có vai diễn à?

Mãi cho đến khi ra khỏi rạp chiếu phim, Giai Hòa phân vân một lúc lâu cũng tiếc phải vứt túi bóng, ôm theo đi tìm xe. Hai mươi phút sau, cô lượn ở tiểu khu kia ba vòng cũng không tìm được xe, rốt cuộc thảm thương phát hiện mình đã lạc đường, cuối cùng chỉ có thể gọi điện thoại cho Dịch Văn Trạch: “Biển số xe của anh là gì thế?” Dịch Văn Trạch nói xong: “Xảy ra chuyện gì sao?” Giai Hòa không giấu được tinh thần đưa đám: “Tìm không thấy xe, hỏi biển số để bảo vệ tìm giúp em.”

Bên kia trầm mặc, Giai Hòa vội vàng cúp điện thoại.

Đến khi vào được khách sạn, cô vừa mới bước qua cửa xoay liền nhìn thấy vài nhân viên lễ tân bước tới, trong đó còn có một người giúp cô đăng ký hôm trước. Vừa thấy Giai Hòa, cô nàng cười tươi: “Sao rồi? Chị có nhìn thấy Dịch Văn Trạch không? Hôm nay là buổi công chiếu phim của anh ấy mà tôi chưa xem được.” Giai Hòa ừ ừ à à, nói mình đi ra ngoài họp nên cũng không xem được.

Cô vừa đi ra thang máy, di động lại bắt đầu rung lên.

Dĩ nhiên là bạn Kiều Kiều lâu nay không thấy bóng dáng.

Đầu dây bên kia không nói gì, chỉ nức nở khóc. Giai Hòa lập tức hiểu tình huống gì đang xảy ra, bạn Kiều Kiều lại thất tình rồi. Cô đợi một lát, mãi cho đến khi Kiều Kiều khịt khịt mấy tiếng mới hỏi: “Nguyên nhân chia tay lần này là?”

“Sao em biết được thế...” Giọng mũi nghèn nghẹt vẫn không khó để nghe sự ngạc nhiên của chị.

“Đoán.” Khóc đến như vậy thì ngoại trừ thất tình còn có chuyện gì.

“Chị đây biết em đang trong thời kỳ tình cảm mặn nồng,” Kiều Kiều thành khẩn nhận sai, “Nhưng mà chị gọi điện thoại cho Tiêu Dư, con nhỏ quất ra ba câu đã cúp máy nên chị mới kiếm em cho chút an ủi.”

Tinh thần Giai Hòa lập tức tỉnh táo, người ta bảo lời Tiêu Dư có nọc cũng không phải đồn thổi, ba câu đã giải quyết xong?

“Nó nói gì thế?”

Kiều Kiều phẫn hận: “Nó bảo ‘Chị cùng với mỗi tên đàn ông đều chia tay bảy tám lần, nghe phiền lắm, lần sau chia tay nửa năm thì nói sau đi.’ Em thấy con nhỏ kia tuyệt tình không? Đáng sợ.”

Giai Hòa buồn cười: “Tuyệt đối là chân lý.”

Kiều Kiều tiếp tục oán hận: “Chị biết nó có nọc, nhưng chị đang cần miếng lưỡi rắn độc của nó. Sau đó chị liền khép nép bảo nó rằng ‘Chị rất muốn nghe em mắng chị, mắng cho tỉnh người là được.’”

“Rồi nó nói sao?”

“Con nhỏ kêu, ‘Biến, chị đây đã mắng loại đàn ông đó không biết bao nhiêu lần rồi, hết từ mới để mắng, mai một đi thu âm lại đi.’”

...

“Câu thứ ba là gì?”

“‘Gặp sau’...”

...

“À ra thế,” Giai Hòa đã hiểu, “Cho nên chị quấy rầy em?”

“Chị phải nói cho hết, chết ghen mất,” Kiều Kiều vội vã nói, sợ cô cũng ngắt điện thoại, “Em biết không? Anh ta rất đáng sợ, hôm nay hỏi chị nếu kết hôn thì chị muốn gì. Chị nghĩ bây giờ sự nghiệp của anh ta mới khởi sắc, cũng rất quan tâm lo lắng bảo chỉ cần một cái nhẫn kim cương là được, rất nhỏ là được, chỉ cần có cái kỷ niệm thôi ấy.”

“Yêu cầu rất hợp lý mà,” Giai Hòa khó hiểu, “Anh ta không phải là tay Bass số một Đài Loan sao? Một cái nhẫn kim cương nhỏ cũng mua không được?”

“Đúng thế,” Kiều Kiều phẫn hận, “Hắn lập tức giận dữ, bảo chị gả cho hắn chỉ vì nhẫn kim cương, sau đó, em đoán xem hắn nói cái gì?”

Giai Hòa hơi quẫn: “Bạn trai chị là cực phẩm rồi, em đoán không nổi.”

“Hắn bảo, được, tôi đưa nhẫn kim cương cho cô, vậy thì cô cũng phải đưa cho tôi cái gì đó. Tôi muốn đồng hồ mười vạn yên.”

...

“Dùng văn chương của em an ủi chị đi.”

Giai Hòa đang đi đến trước cửa phòng Dịch Văn Trạch, nhẹ nhàng gõ vài cái. Dịch Văn Trạch xuất hiện, cô dùng khẩu hình nói ‘Kiều Kiều’, tiếp tục vừa nghe điện thoại vừa đi vào.

“Vậy để xem,” Cô nhận mệnh nghĩ nghĩ, “Chị phải coi lại lịch sử rộng lớn vô bờ của nhân loại rồi tự nhìn lại đi, mấy chuyện thất tình này ngày nào chẳng có. Nói trắng ra cuộc đời vẫn phải tiếp tục, nhiều lắm thì bên cạnh chỉ đổi một người khác, chẳng có gì to tát cả.”

“Đúng đúng. Mà ôi,” Kiều Kiều trầm ngâm, “Lần sau cập nhật Weibo, chị cũng phải văn nghệ một phen. Em nói thêm hai câu nữa thì nửa tháng sau chị mới vào QQ một lần.”

Giai Hòa im lặng, lại im lặng: “Chị coi em là người đỡ đạn từ trước đến nay giờ thành quen?”

Kiều Kiều cười há há, chấp nhận.

Bên kia còn đây đưa nói một lúc lâu mới ngắt máy.

Trong phòng chỉ mở ra một bóng đèn tường, Dịch Văn Trạch ngồi trở lại sofa hút thuốc, cười vô cùng thâm ý. Giai Hòa bị anh cười đến chột dạ, cân nhắc xem vừa rồi mình có nói hớ gì hay không, thấy không có vấn đề gì mới ngưng ngừng cười cười đặt túi bóng lên bàn thủy tinh, cầm lon coca: “Kiều Kiều thất tình, em đang an ủi chị ấy.”

Lời ngầm là, nói cái gì cũng không phải là ý em, tuyệt đối không phải của em.

“Tên đàn ông kia rất ‘cực phẩm’, tự hắn hỏi Kiều Kiều kết hôn thì muốn gì, Kiều Kiều nói chị ấy chỉ muốn một chiếc nhẫn kim cương be bé thôi, thế mà hắn ta lại phát hỏa, bảo Kiều Kiều kết hôn là vì tiền của hắn,” Tách một tiếng, Giai Hòa mở lon coca ra, uống một ngụm nhỏ, tức giận lên án, “Thế mà hắn ta còn nói, nếu Kiều Kiều muốn hắn đưa nhẫn thì Kiều Kiều phải đưa cho hắn đồng hồ mười vạn.”

Dịch Văn Trạch ừ: “Nói chị ấy, lần sau mang theo kính mắt chọn người tốt hơn chút.”

Giai Hòa nghĩ nghĩ một lúc mới hiểu ý tứ trong lời của anh, không khỏi bật cười, bỗng dưng nhớ tới ngày mai đã là thứ hai: “Anh có hẹn đạo diễn Lưu không?” Dịch Văn Trạch dụi thuốc: “Ngày mai ông ấy đến Thiên Tân, khoảng hai ngày.”

Giai Hòa thở dài một hơi, như vậy cô mới có thể hoàn toàn yên tâm được. Cô đến bên cạnh cửa sổ, nhìn ánh đèn ngoài kia, đang muốn hỏi khi nào về Bắc Kinh đã bị Dịch Văn Trạch ôm chặt từ phía sau. Một bàn tay của anh giữ lấy thắt lưng của Giai Hòa, nâng cầm cô lên, dùng lực rất nhẹ lại khiến cho người ta run rẩy không thôi. Cô cứ như vậy, hơi ngẩng đầu lên, theo ánh đèn điện phồn hoa đô thị, ngã vào trong đôi mắt sâu thẳm kia, để bắt đầu một nụ hôn sâu.

Tay Dịch Văn Trạch rất nóng, hô hấp của hai người chậm chậm trở nên dồn dập, không thể phân rõ nữa.

Giai Hòa chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, là chuyện gì đây?

Đúng rồi, trong phòng vẫn luôn bật nhạc, nhưng giai điệu này sao lại nghe quen đến thế? Đến khi gần như mất đi ý thức, Giai Hòa mới đột ngột nhớ đến, đây là nhạc trong máy tính mình. Lúc đi cô không tắt máy tính, vẫn để chế độ lặp lại với bài hát này, Word cũng không đóng lại, mà cô lại chưa bao giờ cài chế độ chờ...

Xong rồi, cảnh nóng...cảnh nóng trong Word...

Đều bị anh thấy hết trơn rồi?!

Lời tác giả: Cái kia, tôi đóng sổ đây == Đây là lần thứ năm hôn sâu...Xét thấy quần chúng nhân dân đều khát cầu với thịt...tôi quyết định sẽ âm thầm cắt bớt cảnh hôn...thành lập một xã hội thuần khiết ôn hòa...

Lời FY: =)))))))))))))))))) Đáng đời cái tật lợi dụng =)))

+ Đừng hỏi mình A Trạch thâm hiểm đến đâu =))

33. Chương 33: Rung Động Không Khống Chế Được (3)

Cô thề, nhất định là anh đã thấy được...

Không phải ảnh nghĩ mình cố ý mở ra đi?

Nếu như thế...nhất định là một người rồi.

Nhưng nụ hôn dịu dàng như thế, quyến luyến như thế, rốt cuộc vẫn khiến Giai Hòa khó chống cự được, quăng mũ cỡi giáp.

Thích anh, thích sự dịu dàng của anh, thích anh đối với mình tốt mà không hề có lý do. Rốt cuộc có đủ hay không? Có đủ hay không để tiếp tục đi tới? Giai Hòa thiếu dưỡng khí, dần dần bước vào trạng thái tự hỏi ngây ngô. Đấy ra? Thuận theo? Hoàn toàn không có đáp án được. Mài cho đến khi nụ hôn ấm áp kia, trừ môi, trượt qua hai má, cổ, rồi cuối cùng dừng ở bên tai.

“Không thường viết cảnh nóng sao?”

A?

Tiết tấu này, cũng nhanh quá đi?

Cô thực buồn, ừ.

...Ai không có việc gì mới đi viết cảnh nóng đó.

“Có đôi khi, không cần nhiều lời thoại lắm.” Anh thì thầm bên tai cô, giọng nói hơi khàn khàn, “Nếu em yêu một người, em sẽ không bao giờ có thể khống chế được bản thân mình. Muốn đến gần cô ấy, chạm vào tay cô ấy, gần gũi gương mặt cô ấy, rồi lại nhìn cô ấy luống cuống cả lên. Cứ chạm rồi chạm nữa, chỉ là muốn xác nhận thêm, muốn chứng minh, rằng quả thực là hai người đang ở bên nhau, cô ấy thực là của mình. Cho nên cảnh nóng tốt nhất, là bắt đầu từ những va chạm thân thể rất nhỏ, chậm rãi nhuộm đắm không khí.”

Nói nghe rất đứng đắn.

Nếu như vậy thì không cần làm mẫu hiện trường mà...

Trên lớp kính thủy tinh phản chiếu bóng dáng của hai người. Ánh đèn thành thị rực rỡ, áp chế màu nắng trên bầu trời, dần dần đã nhòa đi.

“Cũng như thế, anh không thể tự chủ được mà nhìn em. Mỗi một nơi, cho dù rất nhỏ cũng muốn xem hết thấy, cẩn thận nhìn ngắm, mà không chỉ vì bước cuối cùng.” Năm ngón tay của anh xuyên qua những khe hở trên bàn tay cô, nhẹ nhàng mơn trớn: “Những lúc em cuống quýt, năm ngón tay đều hơi nắm lại, cuộn thành một nắm đấm nho nhỏ. Anh thường nghĩ đến chuyện làm sao để nó có thể giãn ra, nắm trong tay mình mà nhìn thật kỹ”, Tầm mắt Dịch Văn Trạch dừng trên tay cô, “Móng tay nhỏ xíu, chăm sóc thực cẩn thận, ngón tay mảnh khảnh và rất dài.”

Tay của anh rất đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy ở cuộc họp báo công bố, Giai Hòa cũng đã từng cảm thán một lần.

Mà bây giờ, anh đang chăm chú nhìn tay cô, bọc nó trong bàn tay mình.

Giai Hòa không tự chủ được, theo ánh mắt của anh nhìn tay của mình. Bởi vì người cô khá gầy gò, các đốt xương ngón tay hơi lộ ra, mạch máu còn hiện rõ như thế...Rõ ràng là rất xấu. Cô dùng lực một chút, không tự nhiên rút tay về.

Sau đó, lại nhạy cảm phát hiện ra mình còn luống cuống bồn chồn, tay vẫn duy trì trạng thái nửa nắm chặt.

Cơ thể hai người đều rất nóng. Rõ ràng phòng đương mở điều hòa, nhưng mồ hôi lại rịn khắp cơ thể. Từ lớp thủy tinh có thể nhìn thấy rõ hình dáng của anh, còn có căn phòng phía sau. Giai Hòa nhìn anh lại cúi đầu, trong nháy mắt thần kinh căng ra, sau cổ ấm nóng như vừa chạm lên một mối lửa, chạm toàn bộ lượng máu trong người. Nơi ngực có điều gì đó đương rực rạch, mỗi một tác tới gần, chỉ sợ không bao giờ là đủ...

Điện thoại bỗng nhiên lại vang lên.

Cô giật mình một cái, suýt nữa phá cửa sổ mà bay.

Chột dạ cảm di động lên, vẫn là Kiều Kiều.

“Không được, chị không ngủ được, chị cần trút giận.” Người ở đầu dây bên kia hiển nhiên không biết mình đang đóng vai gì, vẫn ai oán làm nũng, “Chờ em chút,” Nước mắt Giai Hòa rùng rùng, lần đầu tiên phát hiện thời điểm thất tình của Kiều Kiều rất chi là đúng lúc. Cô che tai nghe điện thoại, xoay người nhìn Dịch Văn Trạch đầy bất đắc dĩ, “Vẫn là Kiều Kiều.”

Dịch Văn Trạch cười, hôn lên chóp mũi của cô: “Nói cho chị ấy, không có lần thứ hai, sau này qua mười giờ thì không được gọi điện nữa.” Ngực Giai Hòa đập bùm bùm, khoe miệng cong lên cười cứng ngắc: “Anh đi ngủ trước đi, em về phòng nghe điện thoại.” Anh đóng máy tính, đưa cho cô: “Đi ngủ sớm đi.”

Mãi đến khi trở về phòng, cô mới áp lưng vào cửa, ôm máy tính cố gắng áp chế tâm trạng.

“Có phải chị đã phá ngang cảnh nóng gì không? Biên kịch?” Kiều Kiều rốt cuộc cũng đã nhạy cảm.

“Bạn Dịch nói rằng, từ nay về sau qua mười giờ không được gọi điện cho em.” Giai Hòa thuật lại nguyên văn, ngã lên giường.

“Ấy chà,” Kiều Kiều thở dài đầy ý tứ, “Quá sớm, cuộc sống vợ chồng của mấy em bắt đầu quá sớm, rất mệt người đó.”

...

Cô bỗng nhiên phát hiện bên người mình ai cũng có miệng lưỡi, ngoại trừ chính mình.

“Nói đi, không phải chị muốn tâm sự sao?”

“Chị chỉ muốn nói với em...Ở đây, trong vòng nửa tiếng, nhân dân cả nước đều gửi điện chúc mừng, chúc mừng chị chia tay.”

“Cho nên vẫn còn thiếu một điện mừng của Thiên Tân sao?”

Kiều Kiêu cười he he: “Nói đi nói đi, hai đứa đã phát triển thế nào rồi? Đã cái kia chưa?”

“Ngừng.” Giai Hòa lẩn người, nhìn chằm chằm trần nhà, lẩm bẩm mấy câu không đúng sự thật, bắt đầu kể lể than thở rằng mấy ngày hôm nay phức tạp đau khổ này nọ lắm, nghe xong Kiêu Kiêu mới tổng kết một câu: “Nói cách khác, em đem một bạn trai đáng để cho người ta mơ ước làm thành gièm pha mờ ám các thứ, giấu kín triệt để?”

“Nói bậy cái gì đó...”

Giai Hòa nghĩ nghĩ một chút, vậy có được không? Người đàn ông giữa năm triệu người ấy, không có khẩu trang và kính râm che thì sợ người khác biết rồi mình bị bánh đập vào đầu? Cảm giác này hẳn cũng không có gì khác đi?

(đại ý câu này là Giai Hòa đang giấu chuyện iu đương, sợ người ta tấn công...còn bánh đập vào đầu ý chỉ những bạn yếu ớt, bánh đập cũng chết á...câu này khá khó hiểu, mình cũng đã chạy đi hỏi rồi cơ mà chỉ có thể biên tập lại như thế này thôi...xin lỗi các bạn ;A;)

“Thật ra chị có thể hiểu được cảm giác của em,” Đầu dây bên kia bắt đầu vô cùng có trách nhiệm khuyên nhủ, hiển nhiên đã quên sạch nguyên nhân mình gọi điện ban đầu, “Ồ bên một người như vậy, chuyện những người bình thường làm đều không thể làm được, nghe rất mộng ảo, sống được cũng vô cùng uất nghẹn. Bây giờ mới vừa bắt đầu, sau này anh ta còn đi diễn mấy tháng không thấy người đâu, động một tý là có scandal bay đầy trời. Em có bị đau đầu nhức óc gì, ít nhất cùng em đi khám bệnh cũng không được ——”

“Ngừng đi,” Giai Hòa không yên lòng, “Nói chuyện của chị ấy, em không cần chị đi an ủi đâu.”

Bên kia còn nói thêm mấy câu gì đó cô cũng chỉ ậm ừ qua loa. Thật ra người thất tình chỉ cần một lỗ tai là đủ rồi, khuyên hay không là chuyện của bạn, đều không giúp được gì. Cần đau lòng thì cũng đã đau lòng rồi, có hiệu quả gì đâu.

Với lại...cả đầu cô vẫn là câu nói lúc nãy của Dịch Văn Trạch.

“Buổi họp báo gặp mặt truyền thông của ‘Vĩnh An’ xếp vào cuối tuần, Bắc Kinh, lúc đấy em còn ở đó không vậy?”

“Chắc vẫn còn, bộ phim tiếp theo cũng ổn rồi, chỉ là tác giả nguyên tác có vẻ khó quá,” Giai Hòa nhớ tới chuyện này liền phát sầu. “Em vốn không muốn viết kịch bản chuyển thể như thế này, nghe nói tác giả là mỹ nữ đó, sách không dễ bán đâu, tính tình cũng không vừa.”

Kiều Kiêu vui sướng khi người khác gặp họa: “Nói trước với em rồi, chuyển thể là thế. Công lao vốn là của tác giả, mà chuyển thể không tốt thì tất cả đều đổ lên đầu biên kịch.” Giai Hòa hậm hực: “Liên quan gì đến biên kịch chứ hả, gặp phải mấy nhà đầu tư vừa có tiền vừa có quyền, biên kịch chẳng qua chỉ là cái máy đánh chữ, không thể tự kiểm soát được nội dung của bộ phim.”

Từ khi nhận được, cô còn mơ hồ có cảm giác, bộ phim này sẽ không ‘thái bình’ nổi.

Gọi điện thoại nói chuyện cho đến tờ mờ sáng, làm hại Giai Hòa chỉ có thể cùng đôi mắt đen thui đi ăn cơm trưa với Dịch Văn Trạch. Cô vừa ăn vừa nghĩ, thật ra cũng đâu có gì kém như vậy, bạn xem đi, người bình thường làm bạn trai nhất định chịu không nổi giờ giấc ngủ nghỉ của mình. Nếu trúng người làm công việc văn phòng, mỗi sớm thức dậy không có điểm tâm, mỗi tối ngủ bên cạnh đều trống không, phỏng chừng chưa đến nửa năm nhà cửa liền thay đổi...

Giai Hòa cầm đũa thần người.

“Hôm qua em ngủ không ngon sao?”

“Ừm,” Giai Hòa nghe anh nói mới cầm đũa gấp miếng cá cắn một phát, vừa ăn vừa giúp anh múc một bát canh. Cô bê nguyên cái bát sứ trong tay, vì nóng quá nhịn không được co những ngón tay lại, đưa nhanh cho anh, “Bỏn chết em mất.”

Giai Hòa sờ sờ tai nhìn anh, nhìn anh từng muống từng muống uống canh.

Giữa đô thị phố hội phồn hoa này, cho dù khuôn mặt của chúng ta đều được người đi đường biết hay không, cả hai đều có cuộc sống giống như những người khác, cũng cần ăn uống cũng sẽ sinh bệnh. Bạn xem, chân thật đến bao nhiêu.

Đang cảm thán, bỗng nhiên thấy mũi mình nóng nóng, lấy tay quệt, đầy máu tươi.

Cô hoảng, Dịch Văn Trạch đã buông bát xuống, rất nhanh đã kéo cô đến toilet, vốc nước rửa mũi cho cô: “Sao đột nhiên lại chảy máu mũi?” Giai Hòa thực buồn bực nhìn gương, Dịch Văn Trạch đang nắm chóp mũi của cô, động tác rất mắc cười, “Không biết, hình như là trời phạt đó.”

Xuân tình a xuân tình.

Cũng may tối hôm qua không chảy máu mũi...

“Em tự rửa tay đi.” Anh nhắc nhở cô.

Giai Hòa ừm, lại mở vòi nước, nhanh chóng rửa tay.

Cứ như vậy bị anh bóp mũi hai phút máu mới ngừng. Dịch Văn Trạch lấy một miếng bông khách sạn tặng kèm, khi chuẩn bị nhét vào mũi Giai Hòa, cô nàng nhìn cục bông hồng nhạt kia, cuống cả lên, sống chết cũng không muốn.

Để cho cô mũi nhét bông màu hồng nhạt, đi tới đi lui trước mặt anh à?

Xấu chết người.

Dịch Văn Trạch cười xoay người, rất cẩn thận nhét kín mũi cô: “Nhìn rất đẹp, hợp với em lắm.”

Ánh mắt Giai Hòa sắp phát hỏa: “Ai có bông nhét mũi sẽ đẹp hả?”

“Bạn gái anh.” Dịch Văn Trạch tự nhiên trả lời.

Giai Hòa muốn vươn tay lấy xuống đã bị anh giữ lại trước: “Giai Hòa, anh muốn nói với em một chuyện.” Từ môi đến mắt đều là biểu cảm nghiêm túc không thể nghi ngờ được.

Cô há hốc mồm, không thể nào, chỉ vì một cục bông mà nghiêm túc đến vậy.

Một giây, hai giây, cô cuống đến mức muốn chảy máu mũi tiếp.

Lúc bắt đầu, bỗng nhiên anh cười, nhẹ nhàng nắm nắm chóp mũi của cô: “Sau này sẽ có lúc em mắc bệnh, sắc mặt nhất định sẽ tái xanh, tóc tai lộn xộn, so với bây giờ còn khó nhìn hơn. Chẳng lẽ sẽ không gặp anh?” Giai Hòa cảm thấy, ngẫm lại cũng đúng. Thấy thế anh mới kéo cô ngồi xuống sofa. “Nếu có một ngày em mang thai, dáng người sẽ thay đổi, chân cũng phình lên, chẳng lẽ suốt mười tháng em cũng sẽ không gặp anh sao?”

Ầm ầm một tiếng, Giai Hòa hoàn toàn bị nẫu chín.

Nguyên cả khuôn mặt đến đỉnh đầu đều như bốc hơi nóng, nhưng mà cái người gây chuyện kia lại còn cười nhìn mình.

Giai Hòa cắn cắn môi, ép mình phải bình tĩnh lại.

Nhưng mà đề tài này thực sự rất kích thích, từ một cục bông lại bay sang chuyện mang thai...

Cô thì, Dịch Văn Trạch tuyệt đối là cao thủ ngôn tình.

Sao mình không phát hiện sớm chứ?

Từ chuyện cục bông bắt đầu, Giai Hòa luôn cảm thấy giữa hai người có điều gì đó đang thay đổi dần. Như thể anh từ một bộ phim đi xuống, không hề sắm vai hoàng tử hôn tỉnh công chúa, anh cho cô là vòng ôm cùng nụ hôn nóng bỏng, còn có cục bông...Ày, sao mình luôn nghĩ mãi đến cục bông.

Cả đời này chỉ có hai ba lần chảy máu mũi đều bị anh thấy được.

Giai Hòa cắn sôcôla, yên lặng nhìn người đương đứng bên cửa sổ gọi điện thoại, chỉ cảm thấy mũi nóng hằm hập...Lấy tay quệt qua, hai mắt lập tức đen thui vội vàng vào toilet.

34. Chương 34: Tim Đập Không Ưc Chế Nổi (1)

Ba ngày sau về lại Bắc Kinh.

Lúc ở Thiên Tân ở khách sạn, còn có thể đặt hai phòng, nếu về Bắc Kinh rồi...Cô không thể ở lại nhà anh, lại càng không thể to gan lớn mật ở luôn công ty.

Cô nhìn trộm Dịch Văn Trạch đang tập trung lái xe một cái. Sắp vào đến Bắc Kinh, khát vọng về nhà mỗi lúc mỗi lớn, giống như có gì đó đang cồn cào trong lòng. Suy nghĩ một lúc lâu, Giai Hòa mới chậm chậm vươn tay, quơ quơ trước mặt anh mấy cái. Vừa định nói chuyện, thân mình đã đổ mạnh tới trước, lại lập tức được dây an toàn kéo trở về.

Xe dừng lại.

Giai Hòa hoảng hốt không hiểu, lúc mờ mịt nhìn Dịch Văn Trạch mới phát hiện một bàn tay anh đang đè trước người mình, đáy mắt có sự tức giận, hoàn toàn không cười.

Giai Hòa nhìn xe chệch đường mới ý thức được mình đã phạm sai lầm.

Nhìn ánh mắt lóe ra ánh sáng nguy hiểm kia, trong ngực cô giống như có một con thỏ con, bùm bùm đập, khỏi nói có bao nhiêu hoảng sợ...“Em quên mất đang trên đường cao tốc...” Cô cười cứng ngắc, “Anh lái xe trước đi, ngừng như vậy rất nguy hiểm.”

Ngón giữa của anh nhẹ gõ vài cái trên tay lái, cuối cùng không nói chuyện, tiếp tục lái xe.

Khuôn mặt dưới mũ không có biểu cảm gì, ánh mắt im lặng nhìn con đường phía trước, môi mím lại, chính xác, là mím đỏ.

Giai Hòa hậm hực.

Biểu cảm này vô cùng quen thuộc. Xem nhiều phim như vậy, dấu hiệu ‘vi diệu’ này liền đại biểu cho ba chữ “rất tức giận”, là “rất” tức giận, mà không phải là tức giận bình thường a...Giai Hòa ‘bất động thanh sắc’ quét mắt qua đồng hồ hiển thị, rất ổn định, tố chất tâm lý thật sự rất tốt nha, đến thế mà cũng không có biến hóa gì. Nếu là mình á, chắc chắn là nhấn chết chân ga rồi.

“Anh muốn hút thuốc không?” Cô cẩn thận thăm dò.

“Không cần,” Anh thản nhiên nói, “Anh đang cai thuốc.”

Ày...

“Vì sao?”

Hỏi xong, trong đầu nhảy ra hai chữ ‘mang thai.’

Sẽ không phải là...sớm như vậy mà đã chuẩn bị cai thuốc đi? Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã dè chết.

Rốt cuộc là có chuyện gì a, thuần khiết, phải thuần khiết.

Dịch Văn Trạch không nói chuyện, tiếp tục lái xe.

Mắng em đi, vẫn là mắng em hai câu đi? Giai Hòa nhìn anh, lại nhìn anh.

“Thật ra,” Cô trấn tĩnh nín thở, “Thật ra em luôn cảm thấy lúc anh tức giận nhìn rất ngẫu đó.”

Dịch Văn Trạch yên lặng nhìn cô một cái.

Tròng mắt đen đến như vậy, ngay cả khi cô đeo kính áp tròng cũng chẳng hiệu quả đến nhường này, không khỏi than thở ông trời thật bất công, “Thật đó, mấy năm trước em xem ‘hạ tuế phiến’ [1], lúc anh tức giận đó, đáng vẻ lạnh lùng mà bình thần, em xem mà tim cũng run theo, đổ mồ hôi dùm cho nữ chính luôn.”

Giống như vậy giờ vậy, ôi...

Cô nhìn anh chăm chăm, đường nét nơi sườn mặt hơi thay đổi, ý cười cũng chậm chậm xuất hiện. Cuối cùng anh bắt đầu dĩ dạn dò: “Lần sau em đừng quậy trên đường cao tốc nữa, một khi gặp chuyện không may thì sẽ là việc lớn.”

Giai Hòa ngoan ngoãn gật đầu, đến lúc này mới có thể thở phào một hơi. Cho nên người đẹp luôn có lợi thế, cô yên lặng nghĩ nghĩ lại ‘thủ đoạn’ của mình, nhìn sao cũng giống như playboy dỗ bạn gái vậy? Đang lúc cảm thán anh hùng không thể qua nổi ả mỹ nhân, Dịch Văn Trạch đã cười mũ xuồng, đội lên đầu cô, vành mũ che khuất ánh sáng trước mặt: “Em ngủ một lúc đi, đừng quấy nhiễu anh lái xe.”

Giai Hòa vâng, rốt cuộc vẫn không thể xin về nhà được.

Cũng may, lúc vào Bắc Kinh cô liền phát hiện xe đang chạy về phía nhà mình.

Lúc đến khu tiểu khu, cô mới hỏi anh: “Tối nay anh có việc à?” Cô buồn bã phát hiện, khi anh không nói lời nào lại đưa mình về nhà, ngược lại lúng túng không thôi. “Tạm thời anh phải về Hong Kong, nhanh nhất thì ba ngày sau sẽ về,” Đường như anh đang tự hỏi điều gì đó mới quay sang hỏi cô, “Đi với anh, được không?”

Tiềm thức Giai Hòa cảm thấy có gì đó liên quan cùng Thiên Sở, lắc đầu nói: “Hai tuần nữa em tuyệt đối không thể đi khỏi Bắc Kinh được, nếu không thì sẽ mất uy tín.” Dịch Văn Trạch không cưỡng cầu, giọng nói bình tĩnh: “Lúc ly hôn còn một số thủ tục về tài sản vẫn chưa làm thỏa đáng, sau khi anh về lần này sẽ giải quyết dứt điểm.”

Giai Hòa ừm, trong lòng khó chịu, muốn hỏi nữa nhưng vẫn không thể hỏi ra miệng.

Lúc vừa bước vào nhà, mẹ Giai Hòa đang ở trong phòng làm việc trộm đồ, liếc mắt qua cửa, lập tức bay ra khỏi phòng, ân cần rót cho cô cốc nước. Giai Hòa được quan tâm mà lo sợ, vốn tưởng sẽ có một trận truy hỏi, thế nhưng lại có một tách trà nóng?

Giây tiếp theo, cô liền hiểu ra.

“Con gái rượu, đưa ẹ số chứng minh thư của con đi.”

Giai Hòa cảnh giác: “Sao ạ?”

“Đăng ký nông trường trên QQ,” Mẹ già tận tâm giải thích, “Một số chứng minh thư chỉ có thể đăng ký hai tài khoản, mẹ với ba con đăng ký ba cái lận, không đủ dùng.” Giai Hòa ngạc nhiên: “Bốn nông trường còn chưa đủ ẹ chơi à?”

“Con cho là mẹ giống con à, có nhiều bạn học chơi QQ? Tổng cộng chỉ có chú con, thím con, còn có con, đúng rồi, nông trường của con cả năm chưa chăm sóc gì hết.”

Giai Hòa ôm trán: “Con đâu có thời gian chơi đâu.”

“Còn có cháu con, đều tính vào cả rồi, không đủ để mẹ trộm mười phút,” Mẹ già tiếp tục giải thích, “Còn có ‘đầu địa chủ’, mỗi ngày ——”

Giai Hòa đầu hàng: “Mẹ đừng giải thích nữa, dù sao con nghe cũng không hiểu.” Nói xong lập tức rút chứng minh thư của mình ra cầu thái bình. Nhưng không hiểu sao mẹ già vẫn nhìn cô chăm chăm, như thể đang nhìn một miếng thịt kho tàu vậy...Giai Hòa lại cảnh giác: “Không phải là ẹ rồi sao?”

“Còn có bạn trai con,” Mẹ già thiện ý nhắc, “Như vậy sẽ có hơn hai cái.”

Lấy chứng minh thư của Dịch Văn Trạch đi đăng ký nông trường QQ? Không bằng giết con cho rồi...Cô bỗng nhiên nghĩ đến, Dịch Văn Trạch không có chứng minh nhân dân gì đó, lấy có: “Anh ấy là người Hong Kong, không có chứng minh mẹ ạ.”

Ánh mắt mẹ già buồn bã, than thở một tiếng: “Không có việc gì sao lại đi tìm người Hong Kong hả con, sản phẩm trong nước lúc nào cũng tốt.”

Cô bỗng nhiên phát hiện mẹ mình lại không có hứng thú với bạn trai của mình, nhưng lại có hứng thú hỏi lại: “Mẹ, hôm nay mẹ có gì là lạ, sao lại không tiến hành giáo dục con nữa?”

Mẹ già tự rót một tách trà: “Còn có chuyện gì được, con coi như là thanh niên có tuổi rồi, nên gả thì phải gả cho xong, mẹ cũng phải hiểu chứ.” Sau đó lập tức bê tách trà trở về đăng ký tài khoản.

...

Đang lúc cô xếp hành lý xong chuẩn bị đi tắm, mẹ già lại dò dẫm đi ra: “Đúng rồi, hai ngày trước có tiết mục tìm kiếm tài năng, có người bắt chước thần tượng con, giống kinh lắm.”

Nhìn mẹ lại quay về phòng trộm đồ, cô mới bị thương phát hiện, xác thực Dịch Văn Trạch không dễ tùy tiện công khai như vậy.

Mấy ngày tiếp theo thật sự rất rối loạn. Kịch bản vốn đã viết tốt, đến tay tác giả nguyên tác lại phủ định, ý kiến phản hồi lại khiến cho người ta dở khóc dở cười, rõ ràng là cảnh diễn xung đột, không nên thêm vào cảnh nội tâm nữa. Phim tâm lý, phim tâm lý, thật đúng là tiểu thuyết a, hoạt động tâm lý của người ta còn có thể lê lét đến mất ngàn chữ.

Giai Hòa đeo ống nghe điện thoại vào nói chuyện với Dịch Văn Trạch, thực buồn khổ oán giận: “Anh nói xem, có ai kiên nhẫn ngồi trước tivi mười phút mà nghe mấy lời thoại bực bực nội tâm gì đó không? Nếu là em em tắt tivi lập tức.” Giọng nói Dịch Văn Trạch hơi mệt mỏi nhưng vẫn rất ôn hòa: “Không bằng nghĩ như thế này, thay đổi nguyên tác để làm, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Ngẫm lại cũng đúng: “Quên đi, dù sao mọi thứ cũng không phải tốt đẹp hết được, rất dễ kiếm tiền, chỗ khác cũng không dễ dàng như vậy.”

Cô không muốn ở lại công ty chế tác, mà ở nhà thì quá xa, tốt nhất chỉ có thể ở lại nhà Tiêu Dư.

Đều hơn mười hai giờ, trong phòng chỉ có mỗi mình cô, im lặng kinh khủng.

Hai người cũng không thường xuyên nói chuyện, nhưng điện thoại vẫn không ngắt máy, lúc nào nhớ tới sẽ nói một hai câu. Qua một lúc lâu, cô mới quét mắt qua góc phải màn hình, giọng nói không khỏi mềm nhũn: “Anh ngủ trước đi, trễ đến thế này rồi.” Người bên kia không để ý gì lắm, chỉ nói: “Không sao, anh cũng có việc phải xử lý xong.”

Đêm dài yên tĩnh, những lúc mệt mỏi nhất sẽ có người bên cạnh em.

Mặc dù không thể làm điều gì, nhưng chỉ cần như vậy lại thấy ấm áp vô cùng, mọi vấn đề trong lòng đều tan biến rất nhiều. Giai Hòa ừ một tiếng rất nhỏ: “Vẫn còn chưa làm xong sao?”

“Mọi người đều là người trưởng thành, không có gì phiền toái quá lớn, chỉ là thủ tục trong công ty có vấn đề.” Anh dừng một chút, nói tiếp, “Lần này anh cùng Thiên Sở về Hong Kong, hẳn sẽ khiến truyền thông chú ý. Ngày mai cũng có một hoạt động công khai, có lẽ sẽ có người hỏi anh vài vấn đề nhạy cảm.” Giai Hòa vâng, thoải mái nói: “Mọi chuyện không cần nói hết cho em biết, anh lúc nào cũng bị người ta truy đuổi chặn đường, nếu anh nói hết với em em cũng nhớ không nổi.”

Cô cảm ly nước, uống một ngụm.

Hai người còn nói thêm vài câu, cô lo Dịch Văn Trạch liên cứ như vậy thức cùng mình, chỉ có thể nói xạo hai ba câu bảo muốn đi ngủ. Đến lúc này mới có thể ngắt điện thoại, tiếp tục hăng hái chiến đấu.

Mãi cho đến giữa trưa hôm sau, cô mới bò dậy khỏi giường, nhìn thấy Tiêu Dư ở phòng khách, ngồi xếp bằng trên sofa lên mạng. Tiêu Dư vừa thấy Giai Hòa đi ra, cười tà: “Sáng ta mới về nhà, sao mi lại không gọi điện quan tâm hỏi han thế hả?”

Giai Hòa nhìn cô nàng, bất đắc dĩ nói: “So với ta mi còn sống về đêm nhiều hơn, ta cũng không muốn tự chuốc lấy mệt.”

Tiêu Dư nằm ngửa ra, cười mê hoặc, quả nhiên là ‘phong tình vạn chủng’, ‘phong tình vạn chủng’.

Giai Hòa vẫn còn khó hiểu, cô nàng đã vươn tay đẩy đẩy máy tính ra: “Xem đi, tin tức của bạn trai mi đó.”

Giai Hòa cầm lấy máy tính, trên trình duyệt IE có rất nhiều cửa sổ đang mở, tab cô đang nhìn có một loạt ảnh chụp, phía dưới là vài câu phỏng vấn ít ỏi đã được chọn lọc, nội dung khá đơn giản, cũng rất hấp dẫn.

Một nguồn tin cho biết, sau khi Dịch Văn Trạch và Thiên Sở ly hôn đều có cuộc sống tình cảm mới.

Người tiết lộ còn rất chắc chắn rằng, Dịch Văn Trạch quen bạn gái mới trong lúc làm phim, có người đoán đó chính là nữ diễn viên chính của bộ phim mới, nữ diễn viên Liêu Tĩnh xứ Đại lục. Sau khi hoạt động kết thúc, phóng viên báo giới Hong Kong ào ào về hậu trường, liên tục truy hỏi chuyện của Dịch Văn Trạch. Hơn mười năm trong giới nghệ thuật, Dịch Văn Trạch chưa bao giờ công khai chuyện tình cảm của mình quá nhiều. Nhưng khi có người liên tiếp truy hỏi đó có phải là Liêu Tĩnh không, anh lại bất ngờ mở miệng giải thích, cười nói rằng đó không hẳn là tin đồn.

Khi tin tức chấm dứt, Thiên Sở vẫn chưa có phản hồi gì về chuyện này.

Trong lòng Giai Hòa có gì đó là lạ, và những cảm xúc không nói nên lời. Đây vẫn là lần đầu tiên đọc những tin tức về anh, mà không hề cảm thấy phấn khích.

Đang lúc thất thần, Tiêu Dư đã kéo máy tính về, vỗ vỗ vai cô: “Buồn à? Buồn thì mời ta đi ăn thịt dê xâu đi, tiền cạ thì sức chú ý của mi rời đi ngay lập tức.”

[1]: hạ tuế phiên là dòng phim giải trí có tính hài hước, sáng khoái; đặc trưng là phim hài, phim võ thuật.

Lại là ‘một nguồn tin.’ =))))))))))))))))))))))

35. Chương 35: Tim Đập Không Ưc Chế Nổi (2)

Bụng đói kêu vang, cộng thêm tâm tình đi xuống.

Cuối cùng lái xe đi ăn thịt dê xâu thật. Bởi vì đang trong thời gian làm việc, giữa trưa cũng không nhiều người lắm. Hai người đặt một phòng đơn giản, cả thực đơn Tiêu Dư cũng chưa ngó kỹ, lập tức gọi liền một đồng. Giai Hòa nhìn, chỉ nghe thấy mấy trăm bàn tay đang cào xé gan ruột, nhân viên bán hàng lại cười đến mức không khép miệng được. Rốt cuộc đến khi bàn ăn không còn chỗ dọn nữa, cô mới dờ cười hỏi: “Đây là một bữa cơm của mi đó hả?”

Tiêu Dư gấp một miếng thịt bỏ vào nồi nước sôi, khuấy khuấy hai cái: “Cơm trưa cộng cơm tối.”

“Thật sự là không khách sáo...”

Tiêu Dư giơ tay xem đồng hồ: “Từ mười hai giờ trưa cho đến mười hai giờ khuya, khoảng thời gian này miễn phí i. Dựa theo tiêu chuẩn lương bổng của một Account Director [1], một ngày trả ta 833 tệ, như vậy có thể ăn hai bữa đúng không?”

Trong ánh mắt kia, thứ đang không ngừng chạy tuyệt đối là tiền giấy màu đỏ...

Thật ra Giai Hòa hiểu được, cô nàng chỉ là muốn ở cạnh mình.

Hai người đều vui đầu ăn, Giai Hòa luôn cảm thấy mình đã quên gì đó, mãi cho đến khi bụng căng cứng mới nhớ đến hôm nay là buổi họp báo truyền thông của Vĩnh An. Kiều Kiều cùng Dịch Văn Trạch đều đã nói qua, thế nhưng bị tin tức kia kích thích đến nỗi quên mất, cô cùng Dịch Văn Trạch còn hẹn nhau ăn cơm tối nữa...Ba giờ đã bắt đầu, bây giờ đã gần hai rưỡi, cô rút giấy ăn lau miệng: “Ta quên mất, chiều nay còn có buổi họp báo truyền thông.”

“Mi không phải đạo diễn cũng không phải diễn viên thì gấp cái gì? Ta nhớ biên kịch cũng chả cần đi mấy hoạt động kiểu này.”

Giai Hòa phát hiện cô nàng tuyệt đối là cố ý, đành phải ngả bài ra: “Ta muốn gặp Dịch Văn Trạch.”

Sau đó thì thế nào? Còn chưa nghĩ ra.

Cũng không biết kế hoạch của anh sau khi trở về là gì.

“Ta chỉ biết,” Tiêu Dư quơ quơ di động, “Sáng nay Kiều Kiều gọi điện cho ta, tin tức bữa nay bất ngờ bùng ra, nhất định sẽ có người hỏi đến trong buổi họp báo ngày hôm nay, bảo ta đừng để mi vô góp vui nữa.”

Thì ra còn có kế hoạch giam cầm? Rốt cuộc Giai Hòa cũng hiểu.

Cô chỉ có thể tiếp tục ngồi đây ăn uống gì đó, qua một hồi mới lẩm bẩm nói: “Không phải ta chưa từng nghe qua mấy scandal, không cần phải ‘thảo mộc giai bình’ (nghe ngờ lung tung) [2] như vậy.”

“Quên đi,” Tiêu Dư cười, “Kiều Kiều làm vậy cũng chỉ vì tốt i. Ở hiện trường nghe với nghe lại từ người ta vẫn rất khác nhau. Mi xem như là người thứ ba, đứng bên ngoài luôn sáng suốt hơn, một hai ba câu có tình có lý, chân thực đến mức tự muốn biến thành người thần kinh luôn.”

Giai Hòa nói không lại, nhưng bị cô nàng thuyết ột trận càng không dễ chịu: “Ai là kẻ thứ ba...”

“Mi cũng sống, còn chưa dùng kính hiển vi chơi lửa à?” Tiêu Dư bỏ vào bát cô một miếng đậu phụ, “Có ánh sáng thích hợp, chỉ cần điều chỉnh góc độ của kính hiển vi, nhất định sẽ bốc lửa. Đạo lý cũng giống như thôi, cho dù một vật có nhỏ bao nhiêu, dưới con mắt của công chúng, lập tức sẽ trở thành đề tài nóng hổi. Mi xem đi, Dịch Văn Trạch bất ngờ làm sáng tỏ chuyện Liêu Tĩnh, đó là đối với mi rất tốt? Nếu ta là một phóng viên giải trí, ta sẽ viết, bạn xem mười mấy năm không nói đến chuyện tình cảm lại vì một diễn viên nhỏ mà công khai giải thích, nhất định là có mờ ám này nọ đó.”

Đậu phụ màu trắng, những hạt tiêu nhỏ rải lên trên, Giai Hòa bỏ vào miệng, nhạt như nước ốc.

“Ta chỉ nói vài câu như vậy mà mi đã chịu không nổi? Nếu ở hiện trường không biết bao nhiêu người hỏi, mi xem hấn múa Thái cực nọ kia với truyền thông, tìm còn không vỡ vụn ra à?” Tiêu Dư cầm túi xách, lấy ra một hộp thuốc lá, chợt nhớ tới cái gì đó, ném trở về, “Quên mất, mi bị viêm họng.” [3]

Đến ba giờ, lại qua bốn giờ, rồi lại đến năm giờ...

Toàn bộ căn phòng đều nóng hôi hổi, mùi thịt dê giăng kín, hai người đã ăn đến mức không động đậy được nữa từ lâu, đành nâng cằm nói chuyện phiếm. Rõ ràng Giai Hòa không yên lòng được, đưa tay ấn điều khiển từ xa, không ngừng đổi kênh. Cả đời không xem tivi, chợt phát hiện mỗi một kênh đều chiếu những bộ phim truyền hình khó hiểu, không hiểu vì sao mà khóc, cười đến giả tạo.

Bỗng nhiên phát tin tức giải trí, vừa định ấn qua, màn hình lại chiếu hình ảnh Dịch Văn Trạch ‘bị’ phỏng vấn.

Tim Giai Hòa đột nhiên đập bùm bùm, nghe hai người dẫn chương trình nam nữ nói tin tức, rất nhanh đã thuật lại một lần nữa chuyện giữa trưa; chủ đề mới được thay đổi, nhắc tới buổi họp báo truyền thông diễn ra trong ngày hôm nay. Bình thường những buổi họp báo truyền thông không này nếu không phải là tin tức gì lớn cũng sẽ không xuất hiện trên mấy chương trình giải trí dạng thể này. Nghĩ như thế, cô cũng định đổi kênh.

Nhưng lại nhịn xuống. Xem đi xem đi, không có gì để sợ cả, không phải chỉ là scandal thôi hay sao?

Giai Hòa cắn dở bánh nướng, nghĩ trước sau gì mình vẫn là giấu kín anh ấy trước, tính thế nào cũng không thua thiệt

Những hình ảnh cắt nối biên tập được xử lý tốt, bối cảnh là buổi họp báo truyền thông, trực tiếp cắt ngay chỗ nóng nhất.

Không biết bao nhiêu người vây quanh truy hỏi anh, không ngừng nhắc tới tên Liêu Tĩnh, quả thực còn có người hỏi như Tiêu Dư, hỏi anh nhiều năm như vậy không mở miệng, lần này có phải có ý bảo vệ hay không... Dịch Văn Trạch nhìn thoáng qua phóng viên kia.

Một giây tạm dừng như thể bị kéo dài đến vô tận.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, nhân viên phục vụ bước vào, nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn. Trong TV Dịch Văn Trạch đã mở miệng nói: “Tôi không thích lấy hôn nhân làm tin tức, cũng không thích dùng tình yêu để nói đùa.” Anh nở nụ cười nhạt, “Riêng tôi, đúng là đã gặp được một người rất quan trọng.”

Người phục vụ a nhỏ một tiếng, Tiêu Dư làm rớt đĩa.

Nữ nhân vật chính của chúng ta hoàn toàn không còn hồn vía gì, nhìn chăm chăm vào tivi, hoàn toàn không tin vào tai của mình.

Từ trong ra ngoài đều bị thiêu cháy, ngay cả đôi mắt dường như cũng nóng lên.

“Cô ấy là một người bình thường,” Dịch Văn Trạch rất bình tĩnh, nhanh chóng kết thúc câu nói, “Ở trong vạn người có thể tìm thấy cô ấy, thực không dễ dàng, mất đi cô ấy cũng rất dễ dàng, cho nên hy vọng mọi người không nên tiếp tục truy hỏi, mong lần sau công bố sẽ là tin vui.” Anh nói xong, cúi đầu không nhắc lại nữa, biến mất trong đám đông vây kín.

Hình ảnh được cắt rất nhanh, chuyển ngay sang buổi phóng vấn ở Hong Kong ban sáng, người dẫn chương trình bắt đầu tổng kết, thậm chí dứ nắm đấm cười vui: “Xem ra việc này đã được chứng thực, tình địch của tôi xuất hiện thật rồi.” Nam dẫn chương trình trêu chọc: “Dịch Văn Trạch đang quảng bá cho phim mới, cô có muốn đi phỏng vấn hay không?”

Hai người lại hi hi ha ha đùa giỡn, mọi thứ như thể bị ngăn cách bởi một lớp sương mù, rốt cuộc không thể nghe rõ gì nữa.

Nhân viên phục vụ nhỏ giọng cảm thán bảo cảm động quá, bưng khay ra khỏi phòng.

Tiêu Dư liếc mắt nhìn Giai Hòa: “Đây không phải là ta tự chuốc cực ỉn à?”

Giai Hòa ôm nửa cốc Coca như đi vào cõi thần tiên. Mãi cho đến khi Tiêu Dư nói xong mới lập tức tỉnh hồn, bối rối tìm di động trong túi. Chính mình lỡ hẹn, vốn định ban đầu cùng anh ăn cơm tối... Nhưng vừa lấy di động ra, cô lại rối rắm, nên giải thích như thế nào chuyện mình không đi họp báo? Nói thẳng? Hay vẫn là nên tìm một cái cớ thích hợp?

Đang lúc do dự, điện thoại như thể có cảm ứng, bắt đầu rù rù rung lên.

Tên Dịch Văn Trạch không ngừng nhấp nháy, ngón tay Giai Hòa hơi run run, rốt cuộc cũng bắt điện thoại trong cái nhìn sắc lẹm của Tiêu Dư: “Đã xong?”

Bên kia chỉ có tiếng nhạc rất nhỏ, dường như đang ở trên xe. Dịch Văn Trạch nói với người khác mấy câu rồi mới trò chuyện cùng cô: “Ừ xong rồi, hôm qua em ngủ rất muộn sao? Bây giờ mới thức dậy?”

Giai Hòa nhìn ánh nắng ráng chiều bên ngoài cửa sổ, cảm thấy hình tượng bản thân mình thực sự giống con heo.

Cô cắn môi, không dám nói mình bởi vì scandal của mình mà bị người ta lên kế hoạch giam cầm, nhưng lại không tìm thấy lý do nào ổn. Bên kia đợi một lát mới hỏi tiếp: “Sao thế em?” Cô nghe vậy mới hoàn hồn, lí nhí nói xạo: “Bây giờ em có mấy việc, bạn em thất tình, nó kéo em đi ăn uống.”

Tiêu Dư trừng cô một cái xem thường, ta từ lúc sinh ra cho đến nay chưa từng yêu đương, mi nghĩ ta và mi là Kiều Kiều à?

“Hình như bạn em rất dễ thất tình.” Dịch Văn Trạch cười tổng kết.

Giai Hòa chột dạ thở dài: “Mấy cô ấy luôn quen biết người không chín chắn gì hết.”

Tiêu Dư cầm lấy chai Coca còn một nửa, xoay xoay trong tay, lời ngậm rất rõ ràng, mi còn nói bậy nữa thì ta sẽ đập bể đầu mi.

Dịch Văn Trạch cẩn thận hỏi địa chỉ, nói cô từ từ ăn, mình sẽ đến nơi ngay. Giai Hòa nhìn một bàn cơm chỉ còn canh thừa rượu cạn, trông như thế nào cũng cảm thấy không ổn, rút ví ra chuẩn bị tính tiền, nhưng Tiêu Dư đã đứng lên trước, vỗ vỗ vai cô: “Bữa này ta mời, coi như chia tiền.” Giai Hòa nghe cô nàng nói dở khóc dở cười, cũng lười phải đi tranh.

Khoảng cách rất xa, xung quanh không ngừng có những chiếc xe đánh vòng rời đi. Lúc đèn tín hiệu lần lượt thay đổi, chiếc xe màu đen kia liền im lặng ngừng lại. Xuyên qua lớp kính thủy tinh chỉ có thể nhìn thấy bóng người, trái tim không thể khống chế được, muốn lập tức chạy tới.

“Để cho ta xem đại minh tinh tí cũng không thành vấn đề đi?”

Giai Hòa ôm chặt túi, chân chờ gật đầu, hẳn là không thành vấn đề?

Lúc hai người bước xuống bậc thang, có một chiếc xe chạy lướt qua.

Tầm mắt Dịch Văn Trạch trong xe khá hẹp, như một màn hình nhỏ xíu. Giữa những khoảng tối, một vệt sáng lướt qua, Giai Hòa vươn tay đỡ cô gái đi bên cạnh, hình như đang bảo cô ấy cẩn thận. Đèn xe chuyển, hai người mới cẩn thận đi tới, mang theo một balo rất lớn. Anh biết trong đó nhất định có máy tính, thật sự là một người cuồng công việc mà.

Cô ấy mặc một bộ váy rất ngắn, lại vừa đi vừa nói chuyện với người bên cạnh, tay cẩn thận kéo váy xuống.

Mười mấy năm qua, cô vốn là một diễn viên phụ với những cảnh quay ngắn ngủi trong cuộc đời của anh.

Anh ngả đầu tựa vào ghế ngồi, nhìn cô ở cổng lớn. Nhiều người như vậy, nhiều năm như vậy, anh có thể gặp lại cô, quả thực không hề dễ dàng.

Trước mắt có rất nhiều hình ảnh, lướt ngang qua, lần lượt thay đổi, rồi chồng lên nhau. Dưới ánh nắng rực rỡ chói chang, cô ấy mặc đồng phục hơi rộng, cổ gấu bước đi. Túi đeo rất lớn, nhét đầy sách, góc túi còn để lộ vài tấm poster được cuộn lại gọn gàng.

Khi đó anh chỉ nhìn, không biết nhà cô bé ấy ở rất xa rất xa, chỉ biết cô bé ở Trung tâm sách Bắc Kinh, vì mua poster của mình mà tiêu hết cả tiền. Sau nhiều năm như vậy, khi đứng dậy được lần nữa, anh vẫn luôn hối hận không đuổi theo cô gái nhỏ ấy, cho cô tiền xe về nhà.

Sau đó nói lời cảm ơn.

Nhưng mà, lúc gặp lại cô ấy, thậm chí không chỉ nói lời cảm ơn đơn giản.

Mãi cho đến khi cô đi tới, anh mới hạ cửa kính xe xuống. Giai Hòa thò người ra nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Bạn của em muốn gặp anh.”

Anh đi xuống xe, tiện tay mở cửa sau ra: “Nếu đã là bạn thì cùng nhau ăn cơm đi.” Giai Hòa ngượng ngùng bảo cả chiều đã đi ăn rồi. Tiêu Dư nở nụ cười lịch sự với Dịch Văn Trạch: “Chào anh, tôi là Tiêu Dư.”

Dịch Văn Trạch gật đầu chào: “Chào cô.”

Cách chào đón bình thường đến cỡ nào, nhưng giây tiếp theo Tiêu Dư liền há hốc cổ họng nói nhỏ: “Váy là đã gặp được, cửa của tôi đã qua, về sau Giai Hòa xin nhờ vào anh. Trước kia nó là hoa khôi của hệ tôi, vận khí của anh rất tốt. Nhưng mà trước tiên phải nói chuyện này cho xong, dân chúng bình dân, bao lì xì nhiều nhất chỉ có thể 5000.”

Giai Hòa hoàn toàn há hốc mồm. Tiêu rồi, sao nó lại nói như vậy...

Dịch Văn Trạch cười đến có lẽ có tiết, giọng nói cũng rất nghiêm túc: “Có lẽ sẽ tổ chức ở New Zealand. Bao lì xì không cần thiết, tặng kèm vé máy bay khứ hồi ba đêm ở lại, thế nào?”

Ban đầu Tiêu Dư sửng sốt, sau đó cười ha ha, vỗ vỗ vai Giai Hòa: “Cô bé quảng khăn đỏ, mau về nhà đi, ta không đi giúp vui được đâu.”

Mãi cho đến khi lên xe, Giai Hòa vẫn không thể tìm ra đề tài nói chuyện, bầu không khí dần dần trở nên ngượng ngùng.

Suy nghĩ một lúc lâu, Giai Hòa vẫn quyết định mào đầu bằng mấy câu đối thoại bình thường: “Bạn em nhìn xinh không?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Trước kia là hoa khôi đó.” Giai Hòa rất kiêu ngạo.

Dịch Văn Trạch không biết nên khóc hay nên cười: “Khoa của em có mấy nữ?”

Giai Hòa quần: “Nó là hàng thật giá thật, là hoa khôi khoa Ngoại ngữ. Còn khoa của em có ba nữ thôi, ai cũng xấu...”

Anh nghĩ nghĩ một chút: “Mối tình đầu của anh hình như cũng được gọi là hoa khôi.”

Giai Hòa làm bộ như vô tình ừ một tiếng. Hừ, mối tình đầu, ghét nhất là mối tình đầu! Cái gì là đơn thuần, cái gì là không thể quên được...Đang lúc Giai Hòa ôm hận, Dịch Văn Trạch mới mở miệng nói tiếp: “Khi đó anh mới sáu tuổi, cô đến dạy anh đàn violon, anh nhớ có một anh chàng tới đón cô, anh còn rất tức giận, kéo váy không cho cô đi.”

Một chậu nước đá đổ xuống, dập tắt hoàn toàn lửa trong lòng.

Cái này cũng gọi là mối tình đầu a...Em đây còn thăm mền thầy giáo dạy thể dục ở Tiểu học...

36. Chương 36: Tim Đập Không Ưc Chế Nỗi (3)

Hai người vẫn còn chưa bàn xem nên đi ăn cái gì thì Ngô Chí Luân gọi điện tới, bảo đã chuẩn bị bát tết rượu vang này nọ, chỉ thiếu người cùng uống rượu. Vì thế một bữa tối đơn giản, ngay lúc bạn học Ngô Chí Luân hiển danh đã biến thành một bữa tối dưới ánh nến lung linh, vẫn đề là không phải chỉ có hai người ngồi với nhau, mà là ba mạng chề chén.

“Tôi là người có tửu lượng kém nhất nhà, mấy đứa em họ học Trung học của tôi mỗi bữa cơm đều phải làm một ly.” Giai Hòa sợ Ngô Chí Luân không hiểu, còn cố ý cầm chiếc cốc thủy tinh trong tay, múa múa vẽ vẽ một chút: “Giống cái cốc như vậy nè, rượu độ 56° mà bọn nó làm như thức uống bình thường mà nốc. Lần trước bạn học họp lớp, vừa đúng lúc gặp mấy đứa em họ của tôi tan học, thấy tôi bị ép uống, lập tức quát ngựa ra trận. Bốn học sinh trung học đó nha, uống đến nỗi khiến nguyên một bàn nằm vật cả nút.”

Trước khi Ngô Chí Luân say đến bất tỉnh nhân sự, Giai Hòa làm một bài điệu văn như trên.

Ài, hoàn hảo đi.

Ngô Chí Luân có thể uống được, nhưng rượu nặng như vậy, anh ta lại cố ý uống hết ly này đến ly khác. Tuyệt đối là cố ý...

Giai Hòa nhìn cậu chàng trợ lý đáng thương đang tha anh ta đi, mãi cho đến khi cửa đóng lại mới lão đảo đứng dậy trên ghế. Hai người chơi trò, mỗi người phải nốc cạn một ly không được ngừng lại, cứ theo phương pháp này, một khi đã bại trận nhất định sẽ tàn tạ như núi đổ.

Bởi vì tác dụng của cồn, tầm mắt Giai Hòa trở nên mơ hồ, tìm một lúc lâu mới thấy Dịch Văn Trạch ngồi trên sofa: “Xong rồi, em cũng say.” Dịch Văn Trạch tùy tay đặt chiếc cốc lên bàn trà bên cạnh, vươn tay ý gọi Giai Hòa đi tới: “Lại đây, ngồi một lát.”

Giai Hòa mông lung mờ mịt đi qua, lúc đến bên cạnh anh vô cùng ngoan ngoãn nằm xuống đùi anh. Cố gắng duy trì tỉnh táo cuối cùng còn sót, trước mắt như thể bị sóng thần đột kích.

Anh mặc quần ở nhà, lớp vải mềm mại, Giai Hòa dùng mặt cọ nhẹ hai cái, chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng muốn đi ngủ.

Khung cảnh trước mắt như trở thành hư ảo. Từ ghế đến bàn trà, lại quay đến cửa sổ sát đất, mọi thứ như thể được phủ một lớp sáng mạnh. Ở góc độ này, cô có thể nhìn thấy một chiếc ly chân cao trên bàn trà, rượu bên trong còn hơn một nửa. Ánh đèn xuyên qua lớp thủy tinh, đổ một lớp bóng mờ mờ trên bàn.

Anh ấy đã uống bao nhiêu? Hình như không nhiều lắm.

Bắt đầu từ khi chai rượu đầu tiên cạn đáy, cô đã bị Ngô Chí Luân lừa uống rượu, thật đúng là phải giậm chân giận dữ...Nhìn anh thật tốt, rất có tiết chế. Giai Hòa thở ra một hơi, đầu gối lên chân anh, ngửa mặt nhìn: “Anh uống bao nhiêu thế? Sắc mặt không có gì thay đổi hết.”

Dường như Giai Hòa nghe tiếng anh đang cười, sau đó có giọng nói: “Chắc cũng khoảng hai chai rưỡi.”

Giọng nói như từ một nơi xa xôi nào đó vọng đến, cô cẩn thận nghe, phải dùng hết sức.

Hai chai rưỡi à...Thật sự có thể uống...Hai chai rưỡi?!

Cô nhìn anh, rất nghiêm túc nhìn anh.

Qua một lúc lâu mới chống tay ngồi dậy, coi thử số chai trên bàn. Không nhiều không ít là sáu cái chai rỗng, cơ hồ Dịch Văn Trạch anh đã uống bội số của hai người? Quả thật là thần tượng đó nha!

Giai Hòa vịn phần sùng kính quay đầu lại: “Đầu anh có choáng váng không? Anh muốn uống trà đặc không?” Nói xong lại nhanh nhẹn bồi thêm một câu: “Hay là anh muốn đi nằm nghỉ một chút?” Cô vừa nói xong vừa quơ quơ tay trước mặt anh, muốn thử xem anh tỉnh táo đến bao nhiêu, lại suýt chút nữa là ngã xuống dưới.

Dịch Văn Trạch đỡ lấy cô: “Vừa rồi sợ hai người hợp sức quá ‘lợi hại’ nên uống nhiều một chút, tửu lượng anh khá tốt.” Anh thực sự không muốn quấy rầy hưng phấn của hai người kia, nhưng dường như rượu vang có tác dụng quá lớn, hai con ma men lại không biết tiết chế, chỉ có thể thừa dịp bọn họ uống đến không biết trời trăng mây gió gì mới âm thầm tiêu diệt hơn phân nửa.

Thật ra nếu tính nghiêm túc thì cũng khoảng ba chai.

Giai Hòa bị ai phát hiện, thần rượu chân chính ở trong này.

“Có thể uống, có thể uống như vậy mới tốt...Cũng không đúng, anh không thể nói chính mình có thể uống rượu,” Giai Hòa mơ màng cảm thán, nhưng thật ra cũng rất nghiêm túc, “Sau này anh đến nhà của em, nhất định sẽ bị người trong nhà chuốc cho đến bất tỉnh nhân sự. Anh biết đó, người phương Bắc đều có thói quen này, nhất là con rể lần đầu vào cửa...”

Giọng nói khàn khàn nghèn nghẹt rồi dừng.

Dịch Văn Trạch lại nở nụ cười: “Những lúc cần uống thì phải uống.”

Một câu dễ hiểu, lại hoàn toàn đun nóng mặt cô. Giai Hòa nhìn anh, không chớp mắt mà nhìn anh.

Xong rồi, xong thật rồi, đừng để em cảm động đến khóc. Em say đó, khóc là không thể nín được đâu...

Bởi vì có men say, bàn tay nóng hổi của Giai Hòa túm áo sơmi anh rất chặt, cả người gần như chui tọt vào lòng anh...Thật ra uống nhiều đến như vậy anh hẳn có chút phản ứng nào đó. Và men rượu đến đúng lúc này, dường như đang khiến mỗi một động tác của cô, cho dù rất nhỏ trở nên nhạy cảm hơn.

Hơi thở êm ái, mang theo hương rượu nho, gần trong gang tấc.

Rốt cuộc anh nhẹ thở dài: “Em muốn vào ngủ hay không?”

“A?” Giai Hòa mở to mắt.

“Như bây giờ đưa em về nhà anh rất lo lắng.”

Nhưng đó là nhà của em mà, có cái gì lo lắng cơ...Giai Hòa mặc niệm, nhưng trong lòng lại có một giọng nói khác vang lên, ở lại đi ở lại đi, đâu có gì đâu, khi đi Thiên Tân cũng ở chung mà, đâu có gì đâu...

Giai Hòa rối rắm, khép mắt lại.

Chỉ nửa giây tối mịt, cô hoàn toàn rơi vào lốc xoáy của hơi cồn, trời xoay đất lở, lại khó khăn mở mắt ra.

Ngoài cửa có tiếng người đi qua đi lại. Giai Hòa hơi chột dạ, tự lấy cố inhibition. Mi xem đi, uống nhiều như vậy mà còn đi ra ngoài nhất định sẽ dọa người ta, mắc công người ta còn gọi mình là ‘phu nhân’ nữa...bởi vì chữ ‘phu nhân’ này [1], cô lại thuận lợi choáng váng tiếp, im lặng một lúc lâu mới thì thầm: “Để em ngủ sơ pha đi.”

Giọng nói của anh trôi vào tai cô: “Để anh bế em vào, tối nay còn có việc phải làm, anh ngủ trên ghế.”

Giai Hòa ừm một tiếng, sau đó cảm thấy cơ thể mình co lại, được anh bế trước ngực. Bước chân rất ổn, hình như không hề dừng lại lần nào. Mãi cho đến khi cơ thể rơi vào trong một lớp bông mềm mại cô mới có cảm giác mình đang nằm trên giường, hoảng hốt quay đầu theo bản năng, bối rối chờ anh rời đi, lại không ý thức được ngón tay mình đang siết lấy áo sơmi của anh, cơ hồ đang níu luôn cả cúc áo...

Dịch Văn Trạch nhìn cô đã luống cuống đến mức thở hổn hển, chỉ cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ tay cô: “Em mau ngủ đi.”

Em muốn ngủ mà, nhưng sao anh chưa đi thế?

Nhịp tim đập càng lúc càng lớn, lớn đến cực hạn. Cứ như vậy giằng co một lúc thật lâu, Giai Hòa mới tỉnh khê động người giữa mê man và thanh tỉnh, cố gắng mở mắt mới nhìn thấy chính mình đang túm chặt lấy áo sơ mi của anh. Mà anh, cũng bởi vì Giai Hòa dùng sức, một tay chống bên hông cô để không đè mình xuống người cô.

Bởi vì bẽ cô vào phòng, anh còn chưa kịp bật đèn.

Ánh trắng, chỉ có ánh trắng. Cô chưa từng cảm thấy ánh trắng Bắc Kinh lại sáng đến như thế, có thể tràn khắp nửa căn phòng, mà anh đang gần trong gang tấc, hình bóng dưới ánh trắng chợt trở nên mờ mờ.

“Muốn bật đèn sao?” Anh hỏi.

Ngón tay Giai Hòa giật giật, vừa lúc xuyên qua khe hở trên áo sơ mi, chạm phải da anh. Một động tác như vậy hoàn toàn dọa đến Giai Hòa, cô không dám cử động thêm nữa, cố gắng chớp chớp mắt.

“Em quên không tháo kính sát trùng xuống, mắt rất khô.” Cô tìm chuyện để nói.

“Nhìn anh, đừng chớp mắt.” Dịch Văn Trạch vươn tay, nương theo ánh trắng nhìn chăm chú.

Trong tầm mắt là ngón tay anh dần phóng đại lên. Giai Hòa cố gắng ổn định hô hấp, kháng cự xúc động bùng chực bùng lên tức khắc. Mãi cho đến khi cảm xúc là lạ trôi qua, tầm mắt trở nên mờ mờ, không thấy rõ gì nữa.

“Em ngủ nhé,” Anh cúi đầu hôn lên trán cô, “Anh đi ra ngoài.”

Giai Hòa ừm, xoay người ôm chần.

“Hôm nay cảm ơn anh đã nói những lời này,” Thật đúng là rượu vào gan lớn ra, mấy câu nghẹn suốt đêm bây giờ cũng có thể nói được, “Thật ra...em đang chuẩn bị tâm lý, chỉ cần làm quen vài ngày là ổn rồi.”

Suy nghĩ rất khó để kết nối với nhau, mỗi một câu nói đều ngập ngừng, đến cuối cùng cũng không thể biểu đạt trọn vẹn. Cô chôn mặt vào chần, cảm giác anh vẫn còn giữ nguyên tư thế vừa rồi, không hề cử động.

“Còn gì nữa?” Giọng nói bỗng nhiên kề sát bên tai.

“Không có mà.” Giai Hòa cắn môi, cảm giác được hơi thở của anh rất gần, dường như đã đến khoảng cách có thể chạm tới. Nhưng lúc cô bồn chồn không biết làm thế nào, Dịch Văn Trạch lại không hề có thêm động tác gì nữa. Trái tim đập lúc nhanh lúc chậm, từng chút một trở nên dồn dập, cuối cùng ngay cả anh cũng bị cuốn vào, hơi thở rối loạn gần kề ngay tai, dự hoặc, tiêu tan ý thức của cô.

Nhưng chỉ có như vậy, anh vẫn không hề có bất cứ hành động nào nữa.

Giai Hòa muốn khóc, rốt cuộc cũng thò đầu ra khỏi chần: “Người em rất khó ngủ hay sao?”

“Không có.” Anh ngừng một chút, mới cười ra tiếng, âm giọng trầm trầm.

Rõ ràng là phòng rất tĩnh lặng, giọng nói cùng giọng cười của anh, lại như xa cách bởi một lớp sương mù.

Đúng là say xỉn a. Cô nhắm mắt lại, chấp nhận nghĩ, anh đúng là ghét em uống rượu rồi. Qua một lúc lâu mới dùng giọng nói khó có thể nghe được, không cam lòng nói: “Vậy vì sao anh không hôn em.”

Im lặng, rất im lặng.

Cô cơ hồ không thể hô hấp được, lại còn nghe không rõ giọng nói của anh. Tiêu rồi tiêu thật rồi, quả thật là say rượu hại người mà, tất cả hình tượng đều là phù du...Giai Hòa không dám cử động dù chỉ là một chút, lại chợt cảm thấy trên mặt có gì đó rất ẩm áp, chậm chậm kéo xuống dưới, mãi cho đến khi chạm tới môi cô mới khê dừng lại: “Bởi vì em uống rượu.”

Giai Hòa hoang mang, muốn phân rõ lời này thật hay đùa, anh đã cúi xuống hôn cô. Toàn bộ thân thể đều ép vào trong chần bông, anh không chừa lại cho cô bất cứ con đường sống nào, ép buộc, không thể hít thở nổi, khiến cô giống như chìm vào trong nước mà phải bầu vùi lấy anh. Lớp vải rất mềm, ở trong bàn tay Giai Hòa trở thành những nếp gấp nhàu nhĩ.

Đó là một nụ hôn rất dài và rất sâu.

Mãi cho đến khi có tiếng di động ở phòng khách mang lên, cô mới mơ màng ở mắt ra, kéo kéo thắt lưng anh.

“Là di động của A Luân.” Anh thấp giọng giải thích.

“Hay là đưa cho anh ta đi?”

Không cần, anh vừa nói vừa dùng nụ hôn sâu hơn ngăn những lời của cô lại.

Từng lớp, từng lớp một rơi xuống. Động tác của anh thông thả mà chuyên chú, mãi cho đến khi chạm đến làn da mềm mịn của cô mới phát hiện cơ thể của người bên dưới thân mình đã nóng hôi hổi. Bởi vì có sự va chạm thân mật hơn, cô giống như chú chim nhỏ sợ cành cong, cố gắng mở to hai mắt nhìn anh. Dịch Văn Trạch ngừng lại một lúc, nhìn khuôn mặt gần gũi kia, làn môi vẫn còn đọng nước, hơi mím lại, trong mắt là sự bối rối bồn chồn, lo lắng luống cuống...

“Nói cho anh biết,” Dịch Văn Trạch âm thầm thở dài, chuyển qua hôn lên cổ cô thật khẽ, vuốt ve mơn trớn để cô thả lỏng, “Thích con trai, hay thích con gái hơn?”

Đều thích. Dưới từng bước ép sát của Dịch Văn Trạch, Giai Hòa cơ hồ đã mất đi sức lực chống cự. Vậy sinh một trai một gái, anh chậm chậm cởi cặp váy của cô xuống, không ngừng mơn trớn cổ và tai cô, dịu dàng nói, anh và em gái là song sinh, có lẽ chúng ta cũng có thể giải quyết luôn một lần. Giai Hòa gần như không thể nhìn thấy rõ gì nữa, chỉ nhắm hai mắt lại, ừm rất nhỏ. Như là một nụ hôn vĩnh viễn không bao giờ kết thúc, như là muốn một đêm này kéo dài mãi mãi, cho đến khi anh nhẹ nhàng cầm tay cô, kéo đến trước ngực mình.

Dưới đầu ngón tay là một vật cứng, rất nhỏ, là cúc áo sơ mi.

Rõ ràng là một động tác rất đơn giản, ước chừng Giai Hòa thử ba bốn lần mới xem như có thể tháo xong cúc áo thứ nhất.

Anh cũng có đủ kiên nhẫn để chờ cô mãi cho đến khi ôm cô vào trong chăn bông. Lúc không còn bất kỳ ngăn trở nào tới gần, anh mới chột chú ý tới mi tâm cô đang nhẹ nhõu lại, thử chạm vào gương mặt cô, người trong lòng nhũn nhũn hơn, sau đó hoàn toàn chui vào trong lòng anh, ôm anh rất chặt, dần dần im lặng.

Thế nhưng Giai Hòa không nhúc nhích, ngủ rất say.

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô, qua một lúc lâu mới á khẩu cười không nổi.

Thật đúng là say...

Một đêm dài và sâu, ngay cả một cơn mơ cũng không có.

Lúc Giai Hòa chỉ cảm thấy cả người mình dường như sắp bị đốt cháy, chợt có một dòng nước chảy vào miệng cô, man mát lành lạnh. Sau đó là một vòng ôm ấm áp rất dễ chịu, lại thiếp đi lần nữa. Rất nhanh sau đó lại có tiếng điện thoại vang lên, cô không thoải mái cục cựa hai lần, đầu đau chịu không nổi phải mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt anh. Trong cơn hoảng hốt, Giai Hòa mới cảm giác mình dường như không hề mặc gì, cứ như vậy mà ôm anh rất chặt...

Cánh tay khoác lên lưng anh đã tê rần, như thể đã duy trì một động tác rất lâu. Chuyện ngày hôm qua đều trở thành những đoạn ngắt quãng. Cô chỉ nhớ cái gì mà con trai con gái, song sinh nam nữ, hình như mình còn cởi đồ anh, sau đó...Sau đó thì ngủ luôn?!

Trên người đều là mồ hôi, dấp dính khiến người ta phát phiền, nhưng cô cũng không dám cử động.

Kiên nhẫn kiên nhẫn, đến cuối cùng lại quần không chịu nổi. Nóng quá, thật sự là nóng quá.

“Dậy rồi?” Giọng nói rất êm ái, mang theo vẻ ngái ngủ.

“Ừm...” Cô không dám mở mắt.

“Ngủ thoải mái không?”

“Ừm...”

Thoải mái, rất là thoải mái, nhưng mà thật sự thoải mái quá...

Muốn tắm rửa hay không? Anh ngồi xuống, dùng chân cuốn Giai Hòa lại, để cô ngồi lên đùi mình. Đến lúc này cô mới bị bắt mở mắt ra, em còn muốn ngủ tiếp một lúc nữa. Anh cầm đồng hồ bên gối nhìn, sắp mười một giờ rồi, hay là ăn trước cái gì đó? Ừ, cô chợt dạ đến mức rối tinh rối mù, chỉ có thể gật đầu nghe theo.

Thật sự là hối hận đến xanh tím ruột gan, rõ ràng là một chuyện rất lãng mạn mà. Trước quần chúng dân chúng tỏ tình, bữa tối với ánh nến, say rượu đúng lúc, sau đó... Vấn đề là đây, mình hoàn toàn không thích hợp để say rượu.

Trên thảm màu xám là quần áo của hai người, cái lớn cái nhỏ nhỏ, lộn xộn mà ấm áp.

Anh vừa ôm cô vừa nhặt lên quần áo rơi bên giường đêm qua của hai người. Đến lúc cầm áo sơ mi chuẩn bị mặc vào, Giai Hòa đột nhiên kéo tay anh lại, đại nghĩa ngất trời nói: “Nếu không thì làm một lần nữa đi.”

[1]: Từ dùng là ‘lão bản nương’ – phu nhân / vợ ông chủ / bà chủ. Tác giả có dùng số 3 để nói, nhưng dùng vợ ông chủ mình thấy không thích hợp nên thay đổi ở đây một chút xíu nha ; ;

37. Chương 37: Bàng Hoàng Không Ngăn Được (1)

Ngón tay mảnh khảnh hoàn toàn nắm lấy bàn tay anh.

Về mặt kia rất nghiêm túc, không giống như yêu cầu mờ ám nào đó mà là biểu cảm của việc gây chuyện thì phải bồi thường.

Giai Hòa nhìn tầm mắt anh trượt xuống mới phát giác mình đang nói cái gì, nhanh nhẹn rút tay về, lui lại khóa chặt mình trong chăn oán hận không thôi. Rất, rất, rất xúc động. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ngày hôm qua còn có cơn, có ánh trăng, có đêm khuya, ba yếu tố lãng mạn bậc nhất kích thích mới có đủ dũng khí. Nhưng mà bây giờ, cô nhìn bóng dáng Dịch Văn Trạch, đây là giữa ban ngày ban mặt trời đất tươi sáng a...

Dịch Văn Trạch lập tức buông áo sơ mi ra, cô run run.

Xong rồi, xong thật rồi.

Giai Hòa cắn răng gắng gượng, cả đầu đang là ý nghĩ có phải anh hiểu lầm mình rồi hay không, hiểu lầm mình là cái loại háo sắc đam mê vô độ mà không để ý đến người khác. Phòng rất sáng, hai người lại như vậy mà đối mặt, cô cảm thấy máu cả người đều ào ào chảy ngược lên trên, âm thầm nghĩ phải giải thích thật ra mình...còn chưa có kinh nghiệm gì hết. Nhưng lời nói còn chưa kịp ra miệng đã bị anh ôm lấy. Suýt chút nữa Giai Hòa nhảy dựng lên, nhưng tự cô đã bực chính mình lại thành một cục bánh chưng, căng bản không có khả năng động đậy.

Quên đi, dù sao đều là một đao.

Tim Giai Hòa co lại: “Lát nữa, anh có thể tiến hành theo chất lượng một chút được không? Thật ra...Có thể em với anh có một số điểm không giống nhau đó.”

Ánh sáng mặt trời chiếu khắp phòng như vậy, khoảng cách như vậy, cảm giác như thế nào cũng giống như đang khởi động cho nóng người vậy?

Anh dùng tay vuốt xuôi mái tóc dài của cô: “Em nghĩ rằng anh đang nghĩ như thế nào?”

Giai Hòa muốn khóc, đã trắng ra như vậy sao lại còn hỏi?

“Em nói là, có thể, có lẽ,” Cái này có nghĩa là gì hả? Không phải là mình đã quen hơn một bạn trai rồi sao, sao lại khó giải thích đến như vậy?! Ai nói quen qua bạn trai thì nhất định phải ‘lĩnh hội’ được cái kia? Cô rút lui người vào trong chăn: “Thật ra, cái đó đó, ngày hôm qua em uống nhiều lắm, bằng không cũng sẽ không...chủ động như vậy.”

Rõ ràng là nên vui rạo vui rục, ngọt ngào mật mật mà nói ra, sao ngược lại chỉ cảm thấy đó là tội ác tày trời?

“Anh biết.” Dịch Văn Trạch nói, ngay bên tai cô.

Nói cho hết lời, một người thì mặt mỗi lúc một hồng, một người thì cười càng lúc càng thâm.

Phải nói rõ ràng sao? Nhưng trong lời nói của em có chuyện...

Cô còn muốn giải thích tiếp đã bị anh đặt yên ổn lên giường, tay lập tức nắm chặt chần, điên cuồng nghĩ không khẩn trương không khẩn trương. Mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch ôm lấy cô, hôn xuống, cô còn mơ màng màng nghĩ, không khẩn trương không khẩn trương... Thật ra cô cũng không biết, vì mình đang nhắm chặt mắt, toàn bộ mặt đều nhắm nhố lại, giống như thịt bò nằm giữa thớt.

Điều hòa không bật, nhiệt độ trên cơ thể Giai Hòa nhanh chóng nóng lên, hô hấp của cả hai cũng dần dần quện lại, không biết là ai đã khiến ai rối loạn. Mồ hôi rịn khắp người, dính dính ẩm ướt. Không biết từ lúc nào cô đã túm lấy cổ tay anh, mạch đập rất khó nhận thấy, nhưng cảm xúc dưới đầu ngón tay lại vô cùng rõ ràng.

“Mười hai giờ anh phải ra ngoài.” Rốt cuộc anh chống khuỷu tay, rời khỏi người cô, cười nói: “Một giờ quá gấp.”

Thời gian không thích hợp, thời cơ không thích hợp, anh không nghĩ phải vội vã như vậy, cũng không cần phải vội vã như vậy.

Đến lúc này Giai Hòa mới tỉnh mộng, lăn qua lộn lại cân nhắc câu anh nói lúc nãy, soạt một cái mặt liền biến thành quả cà chua.

Cô không lên tiếng, cũng không mở mắt.

Mãi cho đến khi giường lún xuống mới cảm giác xung quanh nhẹ nhàng hẳn, Giai Hòa choàng tỉnh từ trong mộng, rốt cuộc khi dám mở mắt nhìn anh đã vào toilet.

Phù.

May mắn, mát mát? Thật đúng là rối rắm a...

Chỉ cách một cánh cửa, mãi cho đến khi nghe tiếng nước chảy, cô mới chui ra khỏi chần, nhanh nhẹn mặc quần áo. Ngồi nghiêm chỉnh một phút lại cảm thấy không ổn, quỳ củ dọn dẹp giường gọn gàng, sửa sang lại quần áo của anh, cho đến khi không còn không khí mờ ám gian tình nữa mới yên tâm.

Tiếp tục ngồi nghiêm chỉnh.

Anh bỗng nhiên gọi cô.

Giai Hòa nịnh nọt chạy tới cửa, hỏi có chuyện gì vậy? Giúp anh lấy một bộ quần áo sạch sẽ, áo sơmi và quần. Anh rất bình thường đưa ra yêu cầu. Áo sơmi và quần nha... Giai Hòa lập lại một chút, thực tự nhiên nhẩy ra vấn đề có muốn lấy đồ lót luôn hay không, cũng may nhanh chóng dừng lại, anh chỉ yêu cầu lấy quần áo.

Cho đến khi ăn cơm tối anh mới nhắc đến việc ngày hôm sau mình sẽ vào phim trường, bắt đầu quay phim mới, cho nên tối nay sẽ rời khỏi Bắc Kinh. Giai Hòa ngây ngốc nhìn anh, hơi thần thờ.

Đôi mắt chớp chớp, nghẹn một lúc lâu mới hỏi: “Sao anh không nói sớm một chút?”

Vào phim trường, chính là sẽ không gặp một thời gian, thế nhưng cô lại không biết chút gì.

“Anh gửi cho em lịch làm việc em vẫn chưa xem sao?”

Giai Hòa ừm một tiếng, lập tức hiểu được là sơ sót của mình. Lúc anh gửi tới còn bận rộn ngọt với mật, thật sự không coi được một chữ nào. Cô cúi đầu thái thức ăn, tiếng lạch cạch gần như bắt kịp với nhịp tim đập.

“Thực xin lỗi,” Mãi đến khi thức ăn đã xào chín, Giai Hòa mới chủ động nhận sai, “Em chưa xem kỹ nữa.” Sau đó cầm đại một chai gia vị, múc một muống đổ vào nồi.

“Lấy nhầm rồi, là đường.” Dịch Văn Trạch thiện ý nhắc nhở, nhìn cô luống cuống tay chân tìm muối, chỉ cảm thấy thú vị.

Thật ra anh đã cố ý không nhắc tới chuyện này để cô khỏi phải lo lắng bồn chồn nguyên tối qua.

“Lần này anh sẽ đi bao lâu?” Rốt cuộc Giai Hòa cũng tìm được bình muối, múc một muổng đổ vào, lại bị anh ngăn tay lại.

Anh đổ hơn một nửa thìa muối về mới thay cô cho vào nồi: “Khoảng chừng hai tháng.”

Hai tháng à.

Giai Hòa không yên lòng ừm một tiếng, đảo thêm hai lần nữa mới tắt bếp.

Cẩn thận nhớ lại lịch làm việc kia, quả thật là bẽ bộn nhiều việc. Lúc quay phim, anh luôn luôn là một người nghiêm túc, nhất định không thể thường xuyên rời đi để người khác không chỉ trích này nọ. Cô cố gắng tính ngày, hai tháng nữa là đến mùa thu rồi.

Trước kia có rất nhiều người khen cô chân thon thả mặc váy rất đẹp, cũng vì thế mà mấy tháng trước lúc đi dạo phố cũng mua rất nhiều váy, ngắn dài màu mè khác nhau. Tiêu Dư bị dọa, còn chọc cô là có định mở tiệm gì đó không. Thật ra chỉ là định mùa hè năm tới, khi ở bên cạnh anh đều có thể mặc váy cho anh xem.

Hai mặn một canh, khả năng nấu nướng của Giai Hòa rất tốt, nhưng bữa cơm hôm nay lại hơi quá lửa, hương bị có chút cháy.

Bữa cơm trước khi đi lại có thể làm thành như vậy, cô hơi uể oải. Chiều hôm nay nhân lúc anh không có nhà đã đi mua thức ăn cho ba ngày, xem ra lại lãng phí nữa. Cơm nước xong anh mới hỏi có muốn cô đưa anh đi không? Dịch Văn Trạch lấy hành lý từ phòng khách ra, nói cũng tốt, đúng lúc em ở Bắc Kinh không có xe có thể dùng của anh. Giai Hòa nhìn anh lấy hành lý mới chú ý tới việc hôm qua anh cũng để ở chỗ này, nhưng lại không mở ra. Cô thể nhưng không phát hiện chuyện đó.

Tiến anh đi, lúc về đến nhà mới cẩn thận nghiên cứu lịch làm việc kia, phát hiện anh còn cẩn thận đánh một dấu màu đỏ trong hai tháng này, nhắc nhở chính mình là ‘diễn đêm nhiều hơn’. Bình thường khi thực hiện một bộ phim, một phần ba cảnh quay đều thực hiện trong đêm, nếu anh đã đặc biệt đánh dấu như thế này, nhất định sẽ nhiều hơn thông lệ.

Nhưng mà bốn chữ này lại khiến Giai Hòa suy nghĩ rất lâu, không hiểu sao lại nảy ra một đồng ý tưởng. Anh vừa mới bình phục, quay phim như vậy có phải áp lực quá không, hay là cô đến thăm một chút có phải sẽ gây phiền phức nhiều hơn không...

Vĩnh An thuận lợi lên cao, được rất nhiều ủng hộ.

Cũng đúng lúc kịch bản chuyển thể của bộ phim kia rất gấp rút, cô hoàn toàn lâm vào trạng thái ngày tiếp nối đêm diễn cuồng làm việc. Mãi cho đến một ngày Tiêu Dư thực sự không thể nhịn được nữa, mang theo quần áo từ ban công vào hỏi cô: “Ta nói này, mấy cái váy mi mới mua này định bán hết hả? Hình như nguyên tháng này mi chỉ mặc qua đổi lại hai bộ quần áo, ngay cả thẩm mỹ của ta cũng mệt theo.” [1]

Giai Hòa, đang lúc gõ chữ, nghe thế mới âm u nhìn cô một cái: “Mi xem một câu nói tốt có bao nhiêu ảnh hưởng, cái câu ‘thẩm mỹ’ kia sắp chìm xuống biển rồi.”

Sau đó quay đầu, lại tiếp tục gõ chữ.

Tiêu Dư chỉ cảm thấy bản thân mình đang nói chuyện với gà vịt, quăng hết quần áo lên đi-văng: “Bộ phim kia của mi thực rất tốt, mỗi ngày đi làm ta đều nghe người ta bàn tới bạc lui, tinh thần sắp phân liệt đến nơi rồi, thật muốn đính cái note lên ót,” Cô vừa nói vừa mở túi khoai tây chiên, “Ta không xem phim truyền hình máu chó, đừng nói gì về Dịch Văn Trạch với ta.”

Ba chữ Dịch Văn Trạch, lóe lóe lên trước mặt Giai Hòa.

Đột nhiên cô kẹt cứng, hoàn toàn quên mất mình định viết cái gì.

“Ta không thấy mi gọi điện thoại lần nào, chẳng lẽ là bên sản xuất hạn chế, quên thế nào là nói chuyện yêu đương rồi?” Tiêu Dư bê một quả dưa hấu từ tủ lạnh ra, cắt làm hai, đưa cho Giai Hòa một nửa.

Ta cũng nhớ mà.

Giai Hòa buồn khổ cầm thìa, trên miếng dưa hấu vẽ mấy vòng tròn, sau đó múc một miếng: “Phần lớn cảnh quay của anh ấy đều vào ban đêm, ban ngày buồn ngủ, buổi tối phải quay phim.” Tiêu Dư ờ một tiếng: “Vậy thì gọi vào buổi trưa.”

“Nhưng ta không chắc ngày nào quay vào buổi sáng nữa,” Giai Hòa cắn một miếng dưa hấu, hơi lạnh ngấm vào, trong nháy mắt trở nên đau buốt. Xong rồi, phải đi gặp nha sĩ. “Có lần gọi qua lúc chiều, anh ấy đang ở phim trường, ngưng khỏi bàn.”

Tiêu Dư vô cùng thấm thía, vỗ vỗ vai cô: “Vợ ngôi sao thật khó làm, thật sự khó làm.”

Thật ra cô đã tính tính thời gian, cũng cân nhắc nên đi phim trường thăm anh. Nhưng mà cùng đoàn làm phim đến gặp là hai việc hoàn toàn khác nhau. Cô tưởng tượng việc mình xuất hiện đến phim trường, khó nói sẽ không gặp người quen nào, cũng khó nói sẽ không bắt gặp anh đang diễn cảnh nguy hiểm, hoặc tình cảm mãnh liệt gì đó, hơi luống cuống. Cuối cùng sau khi tiêu diệt nửa trái dưa hấu mới nhắn tin cho anh: Anh còn ở Tứ Xuyên không?

Gửi xong, lòng Giai Hòa không yên chờ đợi, một lúc lâu cũng không có tin nhắn trả lời.

Mất một lát mới tìm được ính một lý do, đang quay phim đang quay phim, nhất định là đang quay phim.

Bởi vì nửa trái dưa hấu kia, cô thuận lợi đi đến bệnh viện Liên minh. [2]

Thật ra ở đây nha khoa chỗ nào cũng giống nhau, nhưng chỗ này cách gần nhất. Giai Hòa cầm số xong ngồi trong phòng chờ khám bệnh, tiếng người nhộn nháo ồn ào thực quá âm ỉ, cảm giác hít thở không thông, vô cùng phiền lòng, răng thì càng lúc càng đau hơn. Cô vẫn luôn nắm chặt di động chờ, sợ lúc anh có trả lời chính mình lại không phát hiện kịp, bỏ lỡ thời gian nghỉ ngơi của anh.

Mãi cho đến khi bác sĩ kiểm tra cho cô, Giai Hòa vẫn nắm chặt di động, bác sĩ đỡ khóc đỡ cười nhìn cô: “Cô bé à, cháu đang đợi điện thoại phỏng vấn à?”

Giai Hòa nói không có, nói xong mới nhét điện thoại vào trong túi xách, nằm lên giường. Bắt đầu tiến hành một loạt kiểm tra xong, cái răng giữ được ba năm xem như phải nhổ. Khi bác sĩ nói hôm nay đã xếp kín lịch, có muốn hẹn ngày mai không thì có tin nhắn đến.

Cô ngưng ngưng nói với bác sĩ vài câu, rất khẩn cấp, sau đó lấy di động từ trong túi ra.

Hai chữ rất đơn giản: Còn ở.

Giai Hòa do dự một lúc: Em muốn gặp anh.

Đợi thật lâu vẫn không có tin nhắn trả lời. Bác sĩ nhìn ra ngoài cửa, nhắc cô là còn nhiều bệnh nhân khác, để cô hẹn thời gian với y tá trước, ngày mai đến nhổ răng. Giai Hòa không chờ tin nhắn của anh được cũng không dám hẹn, chỉ có thể hỏi qua vài ngày nữa có được không. Phỏng chừng bác sĩ chưa bao giờ thấy bệnh nhân thất thường đến như vậy, sắp cười không nổi, mặt mày lạnh xuống bảo cô đi hẹn y tá, thuận tiện nhắc cô nếu không nhổ răng thì mấy ngày tới sẽ rất đau.

Đương nhiên là đau, bây giờ đã đau muốn chết.

Bởi vì là buổi chiều, bệnh nhân ngồi trong phòng chờ khám bệnh hơi ít, mãi cho đến khi chỉ còn cô cùng vài quý bà thì không còn bất kỳ ai nữa. Y tá cùng bác sĩ cũng sắp tan tầm, đi tới hỏi tình hình từng người. Nghĩ nghĩ một lúc, Giai Hòa vẫn không đi hẹn thời gian trước.

Thời điểm tan tầm, trên đường phố cực kỳ đông đúc. Giai Hòa vật vờ từng bước đến trạm xăng, đang lúc hỏi chuyện nhân viên công tác, di động lại vang lên, vừa muốn tiếp theo bản năng, cậu nhóc kia đã nói: “Ở đây không thể sử dụng điện thoại di động.”

Cô nghe thế mới phản ứng lại, do dự ngắt điện thoại.

Qua một lát đã có tin nhắn gửi đến: Ngày mai anh ở Thành Đô, họp báo truyền thông.

Ngày mai à...Giai Hòa hít hít một hơi, thật sự là đau muốn chết: Ừ, ngày mai em đi Thành Đô.

[1]: – aesthetic fatigue. Nôm na thì đây là một thuật ngữ trong mỹ học, biểu hiện cụ thể là đối tượng được nhắc đến đã không còn hứng thú với ‘thẩm mỹ’ (cái đẹp), cũng không sinh ra mỹ cảm mạnh mẽ nữa, thậm chí còn có vẻ chán ghét đối tượng đó.

[2]: Theo phỏng đoán của mình, thì được nhắc đến trong truyện chính là Peking Union Medical College Hospital. Đây là bệnh viện tốt nhất Bắc Kinh và Trung Quốc, khoa nào cũng có, phục vụ nhân dân :3

38. Chương 38: Bàng Hoàng Không Ngăn Được (2)

Tuy rằng anh không thích ồn ào.

Nhưng lúc cần thiết thì phải có xã giao, tỷ như bây giờ. Có bạn bè từ Hong Kong đến M, đúng lúc đoàn làm phim quay lại Thành Đô chuẩn bị họp báo truyền thông, anh tự nhiên cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị kéo vào. Cũng may toàn bộ chuyến đi đều có ông chủ ở đây, tuy đã chọn được chỗ ngồi tốt, nhưng rốt cuộc vẫn không tránh được một vài tiếng thét ngạc nhiên chói tai. Dù Dịch Văn Trạch đề thấp vành mũ xuống, anh vẫn áp đảo không ít những cảnh đẹp trên sân khấu.

Anh vừa ngồi xuống, ông chủ liền hỏi có muốn vài cô gái lại đây không, bên người vui vẻ thì tâm trạng cũng tốt hơn, mấy câu này khiến khuôn mặt của vài nữ diễn viên liền đen thui...“Dịch tiên sinh, em có thể ngồi bên cạnh anh được không?” Một nữ diễn viên vừa mới vào đoàn bị người ta ép đến không còn chỗ, chỉ có thể tội nghiệp nhìn anh.

Anh dịch sang: “Ngồi đi.”

Sau đó cả người phải dựa vào mép ghế, quả nhiên là rất đàn ông.

Trên sân khấu có một anh chàng đang ôm đàn ghita, giọng nói quyến rũ tán tỉnh mờ ám rằng người đẹp Thành Đô quả không hổ tiếng tăm, dưới sân khấu lập tức trở nên ồn ào náo nhiệt. Anh không khỏi lắc đầu cười, tên nhóc này quả thực đến đâu cũng thích treu treu chọc chọc. Cô gái ngồi cạnh anh hỏi, Dịch lão sư hôm nay không có đất dụng võ, nghe nói cánh tay anh bị thương? Dịch Văn Trạch mỉm cười, không quá nghiêm trọng.

Di động bỗng nhiên rung rung, cầm lên là tin nhắn Giai Hòa: Em đang đặt vé máy bay, khi nào thì được?

Gặp mặt sẽ là ba giờ chiều nay, anh quên thời gian, lên mạng tra chuyển bay xong mới trực tiếp gửi số chuyển bay sang cho cô.

Chỉ lát sau đã có tin nhắn gửi đến: Vô cùng cảm động ~ Liền này

~Dưới ánh sáng mờ mờ, trên di động nhảy ra một icon nước mắt đầy mặt, vô cùng đáng thương.

Trước mắt vụt thoáng những hình ảnh một tháng trước đó, cô giờ đã, do dự hỏi mình có xào hơi quá lửa, có muốn làm lại món khác hay không. Buổi sớm kia, cơ hồ cô nàng chui vào chăn, chủ động xin đi giặt giặc, thật sự là...Cho đến bây giờ chỉ biết phóng hỏa, không biết dập lửa thế nào.

Trên môi anh tràn ra một nụ cười, gửi tin nhắn trở về: Không cần cảm động, đêm mai lấy thân báo đáp đi.

Sau khi thuận lợi gửi đi rồi, một lúc lâu sau cũng không có tín hiệu gì.

Nhất định là bị dọa đến không nhẹ. Anh cầm lấy ly rượu, uống một ngụm. Rượu rất ngon, dư vị ôn hòa dễ chịu. Thật ra đêm đó rượu lại càng ngon hơn, chẳng qua A Luân luôn rất thích chọc cô ấy, cuối cùng lại ép mình về thể khó.

“Dịch tiên sinh, là bạn gái?” Người bên cạnh hỏi một câu.

Anh không nói gì về chuyện này, cô gái trẻ tuổi kia lại cực kỳ hâm mộ, cảm thán: “Lần phỏng vấn lần đó của anh em có xem, nếu em là bạn gái của anh, nhất định sẽ hạnh phúc đến chết.”

Anh khẽ mỉm cười: “Hình như cô ấy không có phản ứng gì quá lớn.”

Hoặc nói là, uống rượu vào mới dám nói ra.

Cô gái kia a một tiếng, đôi mắt to đeo lens càng lấp lánh: “Tiên sinh, cho phép nhiều chuyện một chút, bạn gái anh là người như thế nào? Bình tĩnh đến vậy?”

“Là biên kịch.” Anh đặt ly xuống bàn.

“Một tài nữ.”

Cô gái cảm thán xong, vừa muốn nói thêm, anh chàng vừa biểu diễn trên sân khấu đã bước đến, đưa tay bỏ mũ Dịch Văn Trạch xuống: “Thế nào, mình lúc này?” Dịch Văn Trạch ra dấu rất tuyệt, cúi đầu cười: “Hồng bài.” Người nọ xấu hổ, vốn định ngồi xuống, lại nhìn thoáng cô gái trẻ, cô lập tức thức thời đứng dậy: “Hai anh ngồi ạ.”

“Cảm ơn,” Anh chàng ngồi xuống bá vai Dịch Văn Trạch: “Thật không biết vì sao Thiên Sở ly hôn, cậu tuyệt vời đến vậy. Mình thấy cô nhỏ kia thiếu chút nữa là dán dính lên người cậu, thế mà còn có tâm trạng chơi điện thoại.”

Anh chàng nọ là người phương Bắc, nói chuyện khá nhanh. Anh bỗng nhiên nhớ tới những lúc Giai Hòa nói chuyện điện thoại với người nhà, luôn dùng giọng Bắc Kinh liến thoắng một hồi, lúc nào cũng cảm thấy cái lưỡi kia thực sự rất lợi hại.

Bên người cũng không biết là ai, phát hiện ngay cạnh cũng là một đoàn làm phim khác, lập tức tỏ ý muốn liên hợp, lại càng náo nhiệt hơn.

Ngày hôm qua em gái anh gọi điện thoại, bên kia có tiếng y y a a kêu uncle. Giọng nói mềm mại ngọt ngào của trẻ con luôn có thể khiến người ta thả lỏng. Mãi cho đến khi thằng bé bắt đầu nói từng chữ rõ ràng hỏi aunt ở nơi nào, anh hơi bất đắc dĩ, phải nói dối rằng aunt còn đang ở Bắc Kinh làm việc, khi nào có thời gian mới đi New Zealand thăm con.

Nhất định là Văn Nhuận dạy. Cô nàng từ khi biết chuyện Giai Hòa, cả ngày gọi điện truy hỏi, muốn nhiều chuyện xem anh học ‘nuôi loli lớn’ như thế nào. ‘Nuôi loli lớn’? Xem ra thật sự đã bị chồng làm hư, cả ngày ngồi nhà học mấy cái thứ bậy bạ, mà nói không chừng cùng với cô ấy cũng có đề tài chung...

Anh lắc lắc ly rượu, mắt nhìn di động, chẳng lẽ rơi nên hỏng rồi?

Tin nhắn bỗng nhiên gửi đến: Vừa rồi...rớt di động.

Quả nhiên.

Anh đứng lên, muốn tìm một nơi yên tĩnh gửi tin nhắn trả lời, nhưng không đoán được phía sau có âm thanh loảng xoảng vang lên. Quay đầu lại nhìn, hẳn nhiên là những mảnh vỡ nằm trên sàn. Cô gái trẻ vừa ngồi bên cạnh lúc này lại dùng chai rượu đập vào gương, mọi người ngồi xung quanh ngây ra không hiểu, nhưng sắc mặt của một người đàn ông ngồi gần gương lại đỏ lên, xem ra uống không ít, lảo đảo bước lên hai bước: “Dù thế nào chỉ nói với em hai câu, cũng không ặt mũi?”

Không khí trong nhất thời lại trở thành ‘giương cung bạt kiếm’, những người vừa nhập cuộc cùng đoàn làm phim ngồi gần đó vội vàng ngẩng lên nhìn chung quanh.

Dịch Văn Trạch nhíu mày nhìn, người này không biết là ai, hẳn là người của đoàn bên kia vừa này góp vui. Một vài người đàn ông bên cạnh bước đến kéo lại, bẫy miệng tám lời hòa giải, cùng một cô nhóc thì so đo cái gì. Người đàn ông kia, càng khuyên càng bốc hỏa, đã muốn lật tay áo lên.

“Được rồi, đàn ông lại đi so đo cùng phụ nữ làm gì.” Đến lúc này anh mới lên tiếng.

Sau đó, hoàn toàn yên tĩnh.

Thật ra là bởi vì, vừa rồi anh đội mũ ngồi ở một góc, ánh sáng trong quán bar lại mờ mờ không rõ. Bây giờ vừa lên tiếng, nhóm người kia mới quay lại nhìn mới phát hiện bên này...có Dịch Văn Trạch.

Người đàn ông kia thiếu chút nữa là tự rót rượu bồi tội. Dịch Văn Trạch cười vỗ vỗ vai, anh ta lập tức trở về lại chỗ cũ ngồi xuống. “Đây là phí bồi thường.” Anh lấy ba ngàn yên từ ví tiền ra, đưa cho ông chủ vừa mới thở ra nhẹ nhàng một hơi, “Thật ngại, đều uống nhiều, không có chừng mực.” Ông chủ M đẩy tay anh lại, vẫn bị anh nhét vào trong tay.

Trong lúc mắt nhóm người kia còn lóe sáng nhìn, anh lại cúi đầu nhìn di động.

Điện thoại lại tự động tắt.

Có việc đi trước, mọi người tiếp tục, anh nói một câu, anh bạn đang ngồi một bên xem kịch đứng lên theo, giơ tay ra hiệu tuyệt vời, thấp giọng nói, mình phá giọng, thế nhưng lại cho thằng nhóc cậu lại bị phát hiện. Dịch Văn Trạch như cười như không nhìn anh bạn, nâng cằm chỉ về hướng cô diễn viên trẻ kia nói, để ý một chút. Người nọ cười đến mờ ám, như thế nào? Thông suốt? Dịch Văn Trạch lười phải nói nhiều, ném về một câu rằng đàn ông có vợ phải về đi ngủ, cậu xem thế nào rồi giải quyết đi.

Dịch Văn Trạch không trả lời tin nhắn.

Chuyện này tựa hồ thực nghiêm trọng. Giai Hòa ngồi ở cửa sổ hít mạnh một hơi, đau răng lại thêm đau lòng phiền muộn. Cầm di động cân nhắc có nên gửi thêm một tin nhắn không? Không phải hôm nay là về Thành Đô? Hẳn là không phải đang quay phim nha.

Nếu không là vì mình không trả lời câu lấy thân báo đáp kia mà giận rồi?

Cô bỗng nhiên nhớ tới bóng lưng hoàn mỹ của anh vào buổi sớm hôm đó, cứ như vậy mà vào toilet...Cái mũi có hơi nóng. Xong rồi, không phải là từ lúc theo anh thì mắc thêm một bệnh đi? Giai Hòa ần ần quai hàm, trong đầu bỗng nhiên toát ra một câu của liên minh fan: ‘Nếu Dịch Văn Trạch, tất phải kim ốc tàng kiều’, lập tức hoa hoa lệ lệ .

Thế nên cho đến khi Tiêu Dư trở về, cảnh tượng đập vào mắt chính là cô, với một bên má sưng lên, nhe răng trợn mắt nhìn di động cười...Cô bạn đi qua nhìn mặt Giai Hòa: “Không phải đi khám răng à? Lúc nào thì nhổ?”

“Ngày mai ta đi Thành Đô, về rồi tính sau.” Ngay cả nói chuyện cô cũng cảm thấy khó khăn.

Tiêu Dư giật thót, lắc lắc đầu cười: “Vợ mình tinh đúng là không tốt để làm, không tốt để làm a.”

Vốn là bảy giờ đến, nhưng vẫn là đến trễ, gần mười hai giờ. Lúc đi ra, Thành Đô có mưa rất to.

Khu chờ lấy hành lý ken chặt người. Lúc Giai Hòa vừa xuống dưới lầu bằng thang máy, âm thầm kêu may mắn vì mình không mang hành lý. Trời mưa tầm tã, trong đại sảnh có quá nhiều người, phần lớn đều cầm di động, hoặc gọi điện thoại, hoặc gửi tin nhắn, tất cả đều đang đợi người. Cô cầm di động, nhìn biển số xe Dịch Văn Trạch gửi đến, bắt đầu âm thầm cầu nguyện, đừng khoa trương quá là được.

Lúc vừa tìm được, lại là xe thương vụ của đoàn làm phim.

Xe thương vụ? Dịch Văn Trạch? Hai cái tên này nghe như thế nào cũng không hòa hợp.

“Rất thần kỳ, anh cũng có thể dùng loại xe này.” Cô đóng cửa xe, thấp giọng than thở một câu.

“Mặt em làm sao vậy?” Anh nhướn người tới, giữ cằm cô quay mặt lại. Giai Hòa không đoán được nhanh như vậy đã bị lộ, chỉ có thể nhe răng trợn mắt chụp tay anh lại: “Nhẹ chút, đau răng lắm.”

Thường nói ‘tiểu biệt thảng tân hôn’, máy bay vừa hạ cánh mà tim cô đã bắt đầu đập, có gì đó lo lắng, có gì đó hồi hộp. Nhưng thật là không nghĩ tới chuyện câu đầu tiên nói ra lại hơi...có cuộc sống hóa. Giai Hòa không tự chủ được nhớ tới câu ‘kim ốc tàng kiều’ dạo trước, càng mất tự nhiên, muốn nói mấy câu đã diễn tập trước đó để bồi dưỡng không khí, mới nhìn thấy anh vẫn đang nhíu mày: “Sưng đến như vậy, trước đi bệnh viện khám xem.”

“Không đi được không?” Em đây tới Thành Đô không phải vì đi bệnh viện mà...

Kết cục đương nhiên là bị bác bỏ không hiệu quả...Vì thế, hành trình đi thăm phim trường của cô, trước biến thành một đêm đến bệnh viện Thành Đô chơi. Bác sĩ vô cùng có trách nhiệm, vừa lắc đầu vừa bảo nói mọc răng khôn. Giai Hòa ngạc nhiên, chỉ chỉ cái răng bị đau của mình: “Không phải cái này sao?” Bác sĩ lại kiểm tra tiếp, rồi lắc đầu lần nữa: “Chỉ là răng khôn, mọc đè lên sau chiếc răng này của cô, truyền nước biển trước đi.”

Giai Hòa đảo mắt, ngày hôm qua các ông bác sĩ vô lương kia lại nói với mình là phải nhổ răng.

Nhổ răng nhổ răng, chẳng lẽ có tiền hoa hồng trong đó neh?

Nhưng mà truyền nước biển. Ôi, còn Dịch Văn Trạch làm sao bây giờ? Giai Hòa suy nghĩ một lúc: “Có thể lấy thuốc trước được không ạ?”

“Nghiêm trọng đến như vậy, cô không đau sao?” Bác sĩ bắt chéo chân, cảm thấy cô bé này khá thú vị.

Cuối cùng vẫn lấy thuốc.

Lúc cô lên xe, mồm miệng nói không rõ tiếng trình bày phần hận với ông bác sĩ ngày hôm qua, rồi lại tán tụng y đức của vị bác sĩ đầy trách nhiệm ngày hôm nay. Dịch Văn Trạch lấy bệnh án của cô, đọc kỹ, lại hỏi lời dặn của bác sĩ lần nữa. Giai Hòa nghĩ chính mình không nên nói nhiều, chỉ hàm hồ cho qua.

Lúc quay về khách sạn đã hơn nửa đêm, lúc Giai Hòa đi theo anh vào phòng mới ôm má hỏi phòng mình có phải ở cách vách không, Dịch Văn Trạch mới cầm một chai nước khoáng, vặn nút đổ vào bình nấu: “Đêm nay không còn phòng trống.”

...

Suýt chút nữa hai mắt nhắm lại. Qua một lúc lâu mới dò dẫm bước qua, kéo áo sơ mi của anh.

“Làm sao vậy?” Anh chậm rãi ấn nút nấu nước, bắt đầu cầm mấy hộp thuốc lên xem hướng dẫn uống.

“Đau răng.” Giai Hòa nghẹn nửa ngày cũng chưa nói được gì muốn nói.

Anh ừ: “Anh nấu nước cho em, một lát nữa uống thuốc rồi ngủ.”

Uống thuốc ngủ...Giai Hòa chán nản nghĩ, thì ra lặn lội từ xa đến chỉ là thay đổi nơi để uống thuốc ngủ. Từ lúc xuống máy bay tới nay ngay cả một cái ôm cũng không có...

Đang lúc trong lòng rối loạn không yên, ngoài cửa có người gõ nhẹ hai tiếng. Giai Hòa sợ tới mức tay run lên, lại động tới răng khôn của mình, nhe răng trợn mắt nhìn Dịch Văn Trạch. Nửa đêm hai giờ? Chuyện ma quái nha...

“Dịch tiên sinh, anh đã ngủ chưa?” Giọng nữ, vô cùng dịu dàng.

Trong phòng lại yên tĩnh như ban đầu, chỉ có tiếng nước sôi nhưng không hiểu sao khiến người ta phiền chán. Giai Hòa bụm má, chọc chọc cánh tay, ý bảo anh đi mở cửa.

*

Spoiler =)))) Muốn chương 39 không :3

Vợ à, theo anh về New Zealand, được không?

39. Chương 39: Bàng Hoàng Không Ngăn Được (3)

Dịch Văn Trạch không ngẩng đầu, tiếp tục đọc hướng dẫn.

Giai Hòa lại chọc chọc anh, đến lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn cô. Giai Hòa thì thảo hỏi: “Là ai vậy?”

Lách tách một tiếng, nước vừa đúng lúc mở chốt. Anh rút ra nửa cốc nửa: “Giọng nghe không quen lắm, có thể là đoàn làm phim.” Giai Hòa ừ một tiếng: “Nói không chừng là tìm anh có việc á, đi xem đi.” Cô nói xong mới cảm thấy giọng mình chưa lẽ.

Cửa lại bị gõ hai lần, thật sự là chưa từ bỏ ý định đó.

“Đi đi.” Giai Hòa nhìn cửa bĩu môi, “Người ta không thấy anh ngủ không được.” Cô nói xong đi qua hành lang, ngồi lên giường, cầm điều khiển từ xa mở tivi.

Vừa mới dứt lời, anh thực sự đi mở cửa.

Khốn kiếp, đợi cho chị đây chết...Giai Hòa âm thầm nghĩ rằng.

Ánh đèn trên hành lang mờ mờ không rõ. Đứng ở cửa là cô gái trẻ được Dịch Văn Trạch giúp hôm qua. Đường như cô vừa tắm xong, mái tóc dài chấm lưng, vẫn còn vương những giọt nước lấp lánh.

“Dịch tiên sinh, anh còn chưa ngủ sao?”

Vô nghĩa, ngủ cũng bị cô gõ cửa cho tỉnh.

Giai Hòa âm thầm oán hận, lặng lẽ đến một bên, trong lòng mặc niệm, người mà dám đến thêm một bước nữa, ta liền...ta liền...liền làm như thế nào mới tốt?

Không thể nào sử dụng bạo lực, nếu báo chí vây xem thì chẳng phải sẽ tổn hại hình tượng Dịch Văn Trạch?

Không thể lùi bước được. Nếu dễ nói chuyện như vậy, đến lúc mình đi rồi thì chẳng phải sẽ gõ cửa hàng đêm?

Dịch Văn Trạch không trả lời, ngược lại hỏi thẳng: “Có việc sao?”

“Không có chuyện gì,” Cô gái trẻ cười cười, “Muốn hỏi thăm xem cánh tay bị thương của Dịch tiên sinh như thế nào rồi.”

Bị thương?

Trong lòng Giai Hòa lập bộp hai tiếng, lại đi tới vài bước nữa, ngay cả mắt cũng không dám chớp, lo sợ mình lại nghe thấy cái gì không nên nghe, sẽ dẫm tiếp vào vết xe đổ nhiều năm trước. Trước mắt thoáng qua trụ sở tạp chí cô từng làm việc, trong phòng nước cô nhìn thấy một màn ôm hôn không tiếng động, lòng bỗng nhiên vang lên một tiếng nói nhỏ nhỏ.

Giai Hòa, bảo vệ hạnh phúc, phải bảo vệ hạnh phúc.

“Cảm ơn.” Dịch Văn Trạch lịch sự cười, “Nếu không có việc gì, bạn...” Anh còn chưa nói xong chợt cảm thấy trên lưng bỗng nhiên ấm áp, có người ở phía sau ôm lấy, rồi một giọng nói êm ái dịu dàng vang lên: “Chồng ơi, răng đau...”

Anh cúi đầu, nhìn cô chui ra từ cánh tay mình, mỉm cười nói: “Chào em, muốn vào ngồi một lúc không? Anh chị còn chưa ngủ đâu.” Anh vốn định cự tuyệt cô gái này trước mặt cô, nhưng có đôi khi, cô có thể làm ra một vài việc mà ngay cả chính bản thân anh không thể tưởng tượng được.

Ánh đèn ở hành lang mờ mờ như sự hồi hã và nhộn nhịp của buổi đêm. Phía sau lưng là lớp sáng vàng ấm áp, giống như đèn áp tường treo trong nhà.

Cô gái kia hoàn toàn cứng đờ, mắt thấy Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn người trong lòng, trong nụ cười hoàn toàn là dịu dàng. Anh ho nhẹ, bỗng nhiên có một sự xúc động, nhưng lại không rõ chính mình rốt cuộc muốn làm cái gì.

Cuối cùng anh vẫn còn cầm tay cô, đóng cửa lại: “Không phải đau răng sao? Đi uống thuốc trước.”

Giai Hòa nhìn anh ngay cả một câu dư thừa cũng chưa nói, cứ như vậy mà đóng cửa, ngược lại ngẩn người ra nhìn. Anh làm sao vậy? Không giống anh lắm à?...Dịch Văn Trạch cầm vỉ thuốc, đưa nước cho cô.

Tiếng vang nhỏ vang lên, giấy bạc bật ra, Giai Hòa liền tự nhiên vươn tay lấy thuốc, lại bị anh cầm một viên, nhẹ nhàng nhét vào trong miệng.

Lấy thuốc, dứt thuốc, hành động rất tự nhiên lưu loát.

Cô vốn định lạnh mặt nghiêm túc hỏi xem cô gái kia sao nửa đêm nửa hôm đến đây, nhưng lại không thể chịu được, bởi vì một động tác này mà cơn tức tắt hơn một nửa: “Sao anh lại bị thương thế? Mà sao không nói cho em biết?” Cô kéo tay áo bên phải của anh lên, không thấy vết thương, lại nhìn sang bên trái mới thấy một vết cắt rất sâu.

Nhìn màu sắc, cũng đã một hai ngày rồi.

“Là vết cắt của dao cạo, thực sự không hề nghiêm trọng.” Anh kéo tay áo xuống, bị cô giữ lại: “Dịch Văn Trạch.”

Đây là lần đầu tiên cô mang cả tên họ ra gọi anh, thật sự lại khiến cho anh giật mình lo lắng, sau đó cười ôm cô đến quầy bar ngồi: “Nghiêm trọng như vậy, em muốn nói cái gì?”

“Em phải thật nghiêm túc nói cho anh biết,” Cô ổn định hô hấp, ngồi ở vị trí như vậy, vừa vặn có thể nhìn thẳng vào hai mắt anh, “Anh đã phạm vào một sai lầm hết sức nghiêm trọng.”

Anh cười mà không nói, bình thần nhìn cô.

“Em cảm thấy anh không nhìn thẳng vào quan hệ của chúng mình. Chúng mình không phải đang trong bộ phim thần tượng nào đó, chỉ cần chia sẻ vui buồn hạnh phúc. Anh xem đó, em bị đau rằng anh sẽ đi bác sĩ với em, nhưng anh bị thương, không nói là nhẹ hay nặng gì nhưng lại không nói cho em biết trước tiên, đó là sai lầm lớn nhất.”

Giai Hòa càng nói càng tủi thân, đến lúc này mới cảm thấy miệng đắng ngắt, chợt nhớ tới mình vẫn còn đang ngậm thuốc, lập tức nhổ mếu lại, nuốt ba lần nước miếng mới có thể trôi thuốc xuống: “Đáng kinh khủng...” Thật sự là vừa đắng lại vừa đau, khó chịu muốn chết.

Đang lúc tổng hợp kế hoạch đàm phán tiếp, anh đột nhiên ôm chặt lấy, chặn miệng cô lại.

Trên lưỡi vẫn còn vương vị đắng, còn anh dường như lại không có cảm giác gì, hoàn toàn quấn quýt dây dưa mà xâm nhập với cô. Như thế nào, như thế nào lại...Bỗng nhiên cứ như vậy, ý thức còn sót lại không ngừng quanh quẩn nghi vấn đó. Phía sau lưng Giai Hòa là một tấm gương, một tay cô đặt lên bàn, trong lòng bàn tay còn lại là vỉ thuốc lúc này.

Giai Hòa theo bản năng siết chặt nắm tay, siết đến vỉ thuốc lách tách vài tiếng. Hơn một tháng, ba mươi bốn ngày, thời gian ngắn như vậy nhưng sao cảm thấy như là đã một đời không gặp, ngay cả nụ hôn triền miên này cũng chợt trở nên xa lạ mà nóng rẫy. Cô chậm chậm nhắm hai mắt lại, hoàn toàn quên mất chiếc răng đau đến tra tấn kia, thử đáp lại. Dịch Văn Trạch đột nhiên rời khỏi, một tay chống lên lớp kính phía sau lưng cô, ổn định cơn xúc động của mình.

Không đếm được bao nhiêu lần bị thương trong lúc quay phim ở phim trường, nhưng lúc này đây anh có những xúc cảm chưa bao giờ chạm đến. Mãi cho đến lúc băng bó vết thương lại nhận được tin nhắn của cô, bỗng nhiên anh hơi do dự. Có nên dưỡng thương thật tốt rồi mới bảo cô đến?

Không nghĩ tới, phản ứng của cô lại mạnh đến như vậy.

“Còn đáng sao?” Anh hỏi.

Giai Hòa mơ hồ ừm, Dịch Văn Trạch lại áp xuống, tiếp tục rất chậm, dùng lưỡi đảo qua răng cô. Trong cơn xâm nhập mỗi lúc một sâu, cô nghe thấy anh bảo nên đi ngủ rồi. Từ quầy bar cho đến giường đều là anh bế ngang người mà đi. Cơn tức đã bị anh thổi bay từ lâu, cuối cùng cô chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên cánh tay anh, giẫy giụa lần cuối cùng: “Em còn chưa nói xong đâu.”

“Nói đi.” Từ phía sau, tay anh luồn vào bên trong áo, từng tác một di chuyển lên trên, dịu dàng mà chuyên chú.

Anh như vậy...thì bảo em nói như thế nào...

Giai Hòa ai oán nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Anh cúi đầu, cắn bên tai mềm mềm của cô.

Hơi thở ấm áp mơn man bên tai bên cổ, yên lặng tan rã, yên lặng xuyên thấu.

Cô nhắm mắt lại, thử tập trung lực chú ý: “Sao này cho dù là móng tay của anh bị dao cửa kéo phạm gì đó thì cũng phải nói với em.”

“Hắn là không nên,” Từ đường cong trên cổ Giai Hòa, nụ hôn anh trượt xuống xương quai xanh, “Những chuyện như thế này em có thể dễ dàng làm được.”

Suýt nữa Giai Hòa nghẹn chết: “Em chỉ đang so sánh chút chút mà...” Dịch Văn Trạch ừm: “Anh hiểu được.” Sau đó kéo một cái chăn mỏng phủ lên hai người, bắt đầu tiếp tục công tác chuẩn bị đầu vào đây.

Trên tivi không biết đang chiếu phim truyền hình gì, đơn giản là tình tình yêu yêu, bên thứ ba rồi ngoại tình này nọ. Loại phim máu chó gia đình này thật đúng là vạn năm cũng là đề tài không thay đổi được.

Bắt đầu thút tha thút thít khóc, nước mắt diễn viên chính rơi như mưa hỏi: Vì sao anh không chịu nổi dụ hoặc, chẳng lẽ năm năm hôn nhân lại không thể so sánh với một người mới quen biết vài ngày hay sao.

Thật đúng là...Hợp với tình hình a.

Giai Hòa cố gắng níu kéo lại thần trí cuối cùng, giữ chặt cổ tay anh: “Em cũng không nói là không tức giận, chẳng qua là trước giải quyết ‘ngoại ưu’ [1], sau mới là ‘nội hoạn’[2].” Anh ôm cô vào trong lòng: “Làm sao có ngoại ưu được?”

Cô cắn cắn môi dưới, cơ hồ cảm giác được xúc động của anh, mặt đỏ tai hồng nhắm mắt lại, thì thào bảo anh đối với ai cũng tốt, căn bản là cố ý ‘chiêu hoa dẫn điệp’, đối với người khác và đối với em cũng không có khác biệt bao nhiêu. Dịch Văn Trạch cười cười, thì thầm hỏi cô, em cảm thấy anh cũng đối với người khác như vậy sao?

Nói không chừng đâu, Giai Hòa vẫn mạnh miệng, nhưng đã mềm xuống được một chút. Rốt cuộc Dịch Văn Trạch hơi bất đắc dĩ, bắt đầu thử để cô thả lỏng. Anh chưa bao giờ vì bất luận người nào mà ngắt điện thoại công việc, cũng sẽ không chủ động để cho người ta ở nhà mình, cũng sẽ không vì người khác mà đối diện với truyền thông, lại càng không bao giờ lúc nào cũng mang theo một người bên cạnh, luyến tiếc để cô ấy đi...Da thịt kề sát, không thể phân biệt rõ là ai nóng bừng như lửa trước, đến cuối cùng lại hoàn toàn dung hòa.

Là sợ hãi, là không yên lòng, nhưng cô vẫn không cự tuyệt như trước, hai tay ôm lấy thắt lưng của anh, cảm giác lòng bàn tay mình ướt ướt, nóng rẫy. Hô hấp bên tai phập phồng rất rõ. Có chút đau, nhưng là khô nóng không chịu được. Là dịu dàng, nhưng cũng là tra tấn.

Mỗi một giây, đều sống như là một ngày bằng một năm dày vò.

Anh bỗng nhiên tĩnh lại, nhìn cô không hề chớp mắt. Giai Hòa mê mải mở mắt ra.

Vợ à, theo anh về New Zealand, được không? Giọng nói của anh không hiểu sao trầm đến thế, dụ hoặc mê người. Tựa như có người nắm lấy trái tim mình, Giai Hòa cố gắng thở, rất chậm nói tiếng vang, vừa muốn nói thêm, bàn tay lại siết chặt trên làn da, cơ hồ là khảm vào rất sâu...

Đêm như là thăm thẳm, Giai Hòa cuộn mình chui vào lòng Dịch Văn Trạch, càng nghĩ lại càng cảm thấy anh rất hiếm ác, hung hãn tóm cánh tay anh một phen. Anh hơi run lên một chút, lại không trốn: “Miệng vết thương này xem ra phải để ý vài ngày.” Như thể vừa bị điện giật, cô rút tay về: “Đụng trúng đến anh sao?”

Dịch Văn Trạch không trả lời, chỉ cúi đầu cười ra tiếng, âm thanh dễ nghe dễ say lòng.

Tivi vẫn còn mở, không biết đã chuyển sang chương trình gì, không có lời thoại, chỉ có âm thanh khá lớn. Giai Hòa nghe sao là lạ, nhưng cả người đều đầy mồ hôi dựa vào lòng anh, cũng không dám ngó nghiêng chỗ nào, giọng nói khàn khàn tò mò hỏi, tivi đang chiếu cái gì thế, nghe tiếng kỳ cục ghê?

Dịch Văn Trạch nhìn thoáng qua tivi, sau đó cánh tay bên hông cô siết chặt, lại một lần nữa xoay người đặt cô dưới thân, thấp giọng nói, là chương trình người lớn lúc nửa đêm. Em, muốn làm không? Thiếu chút nữa là Giai Hòa rên rỉ ra tiếng, toàn bộ thân thể không ức chế được cơn run rẩy, thần trí vừa mới tìm về được chút ít lại bị anh hoàn toàn đánh nát, nệm từ từ lún xuống...

Đến cuối cùng, đến cuối cùng cô mới cố gắng đưa mắt nhìn thử tivi, trong lòng lập tức trào lên cơn giận dữ. Rõ ràng là hội âm nhạc nhạc cụ dân gian! Dịch Văn Trạch ừ, ôm toàn bộ cô vào lòng, ngay cả tay và chân cũng quấn khít vào nhau, chương trình người lớn xem ban đêm.

Hơi quá đáng...

Mi mắt như thể có ngàn cân, cô cũng chỉ có thể co người nằm trong lòng anh, thăm mắng hai câu, nặng nề ngủ.

Nhưng chỉ ngủ được một lát, xung quanh dường như hơi lạnh lạnh.

Giai Hòa mơ màng tỉnh lại từ trong mộng, nghe tiếng cửa nhẹ nhàng mở ra, mơ mơ màng màng hỏi: “Mấy giờ?” Phía sau có giọng nói như dán sát vào người, rất gần: “Sáu giờ.” Sớm như vậy à...Giai Hòa cảm thấy

đầu mình như phình lên, cả người đau nhức muốn chết, thế mà anh còn có thể kể bên tai hỏi: “Còn đau không?”

Có thể...có thể không đau không? Giai Hòa từ từ nhắm hai mắt, ừm.

“Có muốn uống thuốc không?” Đường như anh đang ngồi dậy, sau đó chợt nghe thấy tiếng nấu nước vang lên, đến lúc này Giai Hòa mới hiểu được anh đang nói cái gì, từ đầu đến chân đều ngượng đến nóng bừng.

[1]: – external troubles, những rắc rối bên ngoài.

[2]: – internal troubles, những vấn đề bên trong.

FY: Mình là mình thấy A Trạch cũng cảm thú lắm nhé =)) Không biết làm kiểu gì mà Giai Hòa chỉ ‘ngủ được một lát.’ =))))))))))))))

40. Chương 40: Bảo Táp Giá Trị Con Người (1)

Dịch Văn Trạch có cảnh quay ban ngày, Giai Hòa cùng anh nói chuyện xong, đặt vé máy bay buổi tối về.

Anh đi rất sớm, Giai Hòa lại mơ màng ngủ thêm một lát, mãi đến gần mười hai giờ mới đi làm thủ tục trả phòng.

Cô gái ở quầy lễ tân nhận thẻ phòng để nhập thông tin, khuôn mặt tỉnh rụi lập tức nhìn thoáng qua một cái. Giai Hòa đành phải giả ngu, liên tục cúi đầu nhìn di động. “Cô ơi, có thể ký hóa đơn.” Khi tờ giấy được đẩy lên trước mặt, cô mới buông di động cầm lấy bút, lại phát hiện vẻ mặt tỉnh bơ không biến sắc của người trước mặt đã hoàn toàn chuyển thành tò mò.

Giai Hòa không hiểu cầm lấy hóa đơn nhìn lướt qua, lập tức đã hiểu vì sao. Trong danh sách những thứ đã sử dụng có...cái hộp kia. Vô cùng chói lọi.

Nhìn chằm chằm vào cái hóa đơn kia buồn bực khoảng ba giây, cô mới vung bút phóng tác, viết đại một cái chữ làm tên...

Chuyến bay là buổi tối tám giờ, toàn bộ thời gian ban chiều đều không có việc, rốt cuộc cô vẫn đi Cẩm Lý để ăn uống một phen.

Đi một đoạn thì ngừng một lúc, hồ hởi nhìn nhìn ngắm ngắm. Bản thân cô mỗi lần tới Thành Đô công tác đều đến chỗ này. Tiêu Dư lúc nào cũng trêu rằng cô lúc nào cũng mê những nơi như thế này hơn là đi mấy phố mua sắm. Nhưng trong này thực sự rất tốt, đi một vòng đều ăn được tất cả những món gây thèm của Thành Đô xong, vô cùng thích hợp với loại người lười biếng như Giai Hòa.

Tiết kiệm thời gian, lại tiết kiệm phí giao thông đi lại.

Mãi cho đến khi ăn không nổi nữa, cô mới đi tìm một góc trong quán cà phê ngồi, mở máy tính chán chường xem web. Tuy rằng không phơi nắng được nhưng đây vẫn là nơi có hương vị của ánh mặt trời, mồ hôi chảy ròng ròng đến thế nhưng lòng cảm thấy hưởng thụ.

Đọc tin tức quốc tế được một lát, cuối cùng cũng không kiểm chế được, chốc lát sau liền ma xui quỷ phận vào Weibo của anh xem. Tâm lý con người luôn rất kỳ lạ, từ khi ở bên cạnh anh, cô lại càng không dám xem Weibo cùng tin tức liên quan đến anh nữa, luôn mang theo bất an lo lắng, sợ bản thân mình có thể nhìn thấy cái gì đó.

Rất ít tin cập nhật, có lẽ vì quay phim mới quá bận.

Một cập nhật mới nhất, chính là buổi sáng sáu giờ ngày hôm nay.

Một câu rất đơn giản:

Nhiều năm như vậy luôn nghĩ ảo giác cùng sự thật luôn luôn khác nhau, không hề nghĩ tới, sự thật lại càng viên mãn hơn.

Một câu từ đầu tới đuôi, cô yên lặng nhìn hơn mười lần.

Bởi vì ám chỉ rất rõ ràng, những phản hồi dĩ nhiên như bom nổ. Chỉ trong một buổi sáng đã nhận được hơn ba nghìn lượt phản hồi. Dịch Văn Trạch thành danh rất sớm, phần lớn fan của anh đều là người trưởng thành. Khác với nhiều những câu hỏi tò mò biểu lộ tâm trạng, rất nhiều tin là chúc phúc ấm lòng. Những câu rất đơn giản, cũng không hỏi là có chuyện tốt gì hay khi nào sẽ công bố.

Giai Hòa quét vài lần cũng không dám đọc tiếp nữa, hoàn toàn co người ngồi trên sofa cắn móng tay, ánh mắt mơ màng ngẩn người, mặt lập tức đỏ lên đột ngột, phải che mặt lại để ép mình bình tĩnh xuống.

Tiêu rồi, tiêu đời rồi, ban ngày ban mặt lại suy nghĩ cái gì a a a...

Nhân viên phục vụ bê cà phê tới, bị hành động của cô làm cho giật mình: “Người đẹp, em không thoải mái sao?”

Giai Hòa ngược lại bị hù tới giật thót, đến lúc này mới phản ứng được mình đang ở trước mặt quần chúng nhân dân mà dám bộc lộ bản chất háo sắc, lập tức ngồi thẳng, đằng hắng cổ họng: “Không có gì, cảm ơn.”

Một câu ngắn ngủn kia khiến nguyên một buổi chiều của Giai Hòa hoàn toàn hồng hét. Bốn giờ sau, viết xong một hồi biệt ly chia tay đau lòng, cô rút cuộc ‘buông tha’ cho công việc, khép máy tính lại thanh toán.

Lúc đi ra ngoài trời đã ngả sang chiều tối, hai hàng đèn lồng màu đỏ kết thành một chuỗi chạy dọc khắp con đường, thi thoảng mới có hai ba người đi qua. Lúc cô vừa đi vừa tính mình có nên lên sân bay trước hay không, điện thoại đợi một ngày bỗng nhiên vang lên.

“Anh xong việc rồi à?” Cố gắng áp chế hưng phấn, giọng nói dịu dàng đến mức chảy nước.

Anh ừ: “Em ăn cơm chưa?”

“Vẫn còn chưa ăn đàng hoàng, nhưng coi như cũng no lắm rồi,” Cô vừa đi tới phía trước, vừa khịt mũi nghe mùi hương thơm nồng từ xung quanh, nhin không được vẫn phải đi xem một phát coi có thể ăn thêm cái gì nữa không. Mỗi lần đến Tứ Xuyên đều như thế này...không ăn đến chết không thể bỏ qua, “Còn anh? Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, sắp đến Thành Đô. Em đang ở đâu?”

“Giai Hòa khựng lại: “Không phải anh đang ở ngoài sao? Sao lại trở về thế?”

“Muốn gặp em, sẽ quay về.” Giọng nói Dịch Văn Trạch không nhẹ không nặng, nhưng vừa đủ chặn miệng cô lại. Giai Hòa nắm chặt điện thoại, không biết nên nói như thế nào, qua một lát mới nhẹ nhàng nói nhỏ, “Em đang ở Cẩm Lý.”

Bên kia có giọng của A Thanh đang hỏi đi đâu, Dịch Văn Trạch trả lời là Cẩm Lý, A Thanh lập tức hét to thật to quá, sẽ đi ăn cho đã. Giai Hòa yên lặng, cô nàng cùng mình thật đúng là có tiếng nói chung.

“Cần khoảng mười lăm phút nữa, em tìm một chỗ ngồi chờ anh,” Dịch Văn Trạch nói xong, lại bổ sung một câu. “Bên này khá nhiều người.” Giai Hòa ừm: “Ai vậy?” Anh cười nói: “Đều là người của đoàn làm phim.”

Giai Hòa nghĩ nghĩ: “Vậy để em đi tìm một nhà hàng nào lớn lớn.”

Đợi cho đến lúc anh đến, quả thực có khoảng mười mấy người, Giai Hòa nhìn thấy anh bước vào liền đứng lên. Mãi cho đến khi anh giữ chặt tay mình, cười nói với đạo diễn bên cạnh rằng đây là bạn gái tôi mới xem như buông lỏng một chút. Đạo diễn cười như ông Phật Di Lặc, vừa bắt tay với cô vừa cảm thán, chúng tôi đều vì em mà phải đóng vai diễn viên quần chúng một lần.

Giai Hòa ngượng ngùng cười, ngằm hung hăng nhéo tay Dịch Văn Trạch.

“Sao anh lại về thế,” Đến khi mọi đại gia đều tự bắt đầu ăn uống, cô mới nhỏ giọng hỏi anh, “Không chậm trễ chuyện khác chứ?”

Chuyện Dịch Văn Trạch chuyên nghiệp không phải chỉ nghe đồn ngày một ngày hai. Trước khi đều có tin tức anh liều mạng dốc sức như thế nào ở phim trường, chạy khắp nơi quảng bá đến mức dạ dày xuất huyết. Như ngày hôm nay anh có thể vô duyên vô cớ đi xa đến như vậy để ăn một bữa cơm cũng không phải là chuyện mà Dịch Văn Trạch anh có thể làm.

Anh cười: “Hôm nay là ngày đặc biệt, ngoại lệ.”

Cô cắn cắn miếng thịt trên xiên tre, lại nghĩ tới cái Weibo kia, sau đó quyết đoán cúi đầu, giả chết.

Đồ ăn Tứ Xuyên, luôn khiến khẩu vị người khác rộng mở.

Đến cuối cùng khi mọi người ăn uống náo nhiệt cũng bắt đầu trêu chọc Giai Hòa. Một ông chú bên sân xuất nghiêm túc nhìn cô, trêu: “Trước khi vào đoàn vợ tôi có nghe nói cậu Dịch tham gia, dường như mỗi tối đều ngủ không được, muốn tôi xin chữ ký giúp, còn nói nhất định phải tìm hiểu xem tình địch của công chúng là người nào để mộng thiếu nữ của bà hoàn toàn tan biến.” Ông chú quăng một xiên tre lên bàn, ôm ngực thở dài: “Hôm nay cuối cùng tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ.”

Một người khác cũng nhảy vào góp vui, cười bảo: “Thật ra bạn gái tôi cũng nói như vậy.”

Khó có khi Giai Hòa lại bị người khác đùa giỡn, trong một thoáng không biết ứng phó thế nào. Đúng lúc nhìn thời gian cũng gần đến, cô đơn giản nói với Dịch Văn Trạch mình phải đi trước.

Mọi người vừa nghe, lập tức ồn ào nằng nặc bảo cô ở lại một ngày, ngày mai Dịch Văn Trạch có cảnh quay ban đêm, vừa vặn hôm nay có thể ở Thành Đô.

Giai Hòa lại giải thích: “Là vì có cảnh đêm nên hôm nay phải nghỉ ngơi cho tốt,” Nói xong lại cảm thấy không ổn lắm, lập tức thêm vào một câu, “Sáng mai tôi cũng phải vào trường quay rồi, không ở lại thêm cùng mọi người nữa, có cơ hội sẽ gặp lại.”

Ông chú sản xuất kia lập tức cười: “Thường xuyên đến thăm trường quay nhá biên kịch, phải thế mới yên tâm nổi.”

Ông chú nói xong, cô gái trẻ luôn ngồi trong góc kia, rốt cuộc cũng thay đổi sắc mặt. Giai Hòa cũng cười cười, rốt cuộc cũng rất hợp tình hợp lý nói đùa: “Đặt ở bên ngoài nhìn như thế nào cũng không an toàn, mục tiêu của tôi chính xác là ‘kim ốc tàng kiều’ (nhà vàng giữ người đẹp).” [1]

Mọi người cười ha ha, khen bảo không hổ là biên kịch.

Dịch Văn Trạch chỉ lại nhẹ nhàng mỉm cười, ý vị sâu xa nhìn cô một cái: “Lúc nào cũng sẵn sàng chờ.”

Vì cùng anh, Giai Hòa gần đến giờ mới gọi taxi, đến sân bay xong mới bị ai phát hiện máy bay lại đến trễ. Cô ngồi ở phòng chờ sau đại sảnh, nhìn hành lang đăng ký trống không, lại ai oán, máy bay sao lại chưa tới...

Đang lúc lấy di động ra chuẩn bị gửi tin nhắn oán giận, bên cạnh cô chợt có một người ngồi xuống.

“Khéo như vậy sao?”

Là một giọng nói quen thuộc. Cô nghiêng đầu: “Thật khéo, anh về Thượng Hải?”

Thật xấu hổ. Ngày hôm đó anh ta đứng dưới lầu nhà mình nhưng lại không đi xuống gọi một tiếng. Nhoáng qua đã mấy tháng sau rồi. Cố Vũ chỉ gật đầu: “Em cũng về Thượng Hải sao?”

“Không có,” Giai Hòa lắc lắc đầu: “Về Bắc Kinh, còn có việc phải làm.”

Cô nói xong, hai người cũng không tiếp tục nữa. Đúng lúc đó điện thoại của Dịch Văn Trạch gọi tới, cô nói thật ngại, đứng lên đi một lúc. Bên kia đã không còn ồn ào nữa, hình như đang ở trên xe. Vì ngại bên kia có nhiều người quá, Giai Hòa nói với anh được hai câu liền bảo bây giờ không tiện, sau khi đến Bắc Kinh sẽ nói chuyện tiếp.

Ngắt điện thoại, Cố Vũ còn chưa đi, cô cũng không thể làm quá rõ ràng, chỉ ngồi xuống ở chỗ cũ.

Quét mắt ngang phi trường, sân bay vừa đến, dòng người từ khắp nơi bắt đầu đổ ra. Đến lúc này Giai Hòa mới thấy được hy vọng check-in, âm thầm cầu nguyện bay nhanh đi làm thủ tục, không muốn ngồi ngốc đó mà ngượng ngùng nữa.

“Bộ phim của em có tỷ suất xem đài rất cao,” Bỗng nhiên Cố Vũ nói, “Mấy ngày trước anh xem kế hoạch làm việc, có người muốn phỏng vấn em.”

Giai Hòa phản ứng chậm, cười nói: “Không phải khoang trương đến như vậy chứ? Tôi không đáng giá như thế.”

Ngành sản xuất biên kịch ở Đại lục luôn ở thế yếu. Ngoại trừ việc thành công trong nhát mắt, còn lại mọi thứ đều khó khăn như một diễn viên, chỉ cần động một chút đã có thể trở thành chủ đề để người khác bàn tán.

Cổ Vũ còn chưa trả lời, thông báo làm thủ tục đã vang lên, là chuyến bay đến Thượng Hải.

Thật tốt quá...Giai Hòa lập tức chỉ chỉ cổng đăng ký đăng xa: “Là anh đi?”

Cổ Vũ ừ, đứng lên: “Nhưng mà chuyện phỏng vấn kia anh đã hủy. Anh đoán nếu là em của trước kia, hẳn là không thích xuất đầu lộ diện quá nhiều.” Giai Hòa ngượng ngùng cắn môi: “Cảm ơn, tôi đúng là người như vậy.”

Anh kéo hành lý, lúc đi được một đoạn mới sực nhớ tới điều gì đó, lại quay đầu nhìn cô: “Bạn của anh hình như đang chuẩn bị làm phim, mấy ngày hôm trước hỏi anh về em. Sao, có hứng thú không?”

“Công việc năm sau của tôi đã kín rồi,” Cô kiên quyết lắc đầu, “Nếu cần, tôi có thể giới thiệu một người giỏi cho ông ta.”

Cự tuyệt rõ ràng như vậy, là người thông minh đều hiểu.

Cổ Vũ thực bình tĩnh nhìn cô một cái, cuối cùng không nói gì nữa.

Giai Hòa tiếp tục ngồi, nhìn xe chở thức ăn trên máy bay đưa cơm, di động lại đột ngột rung lên. Trên màn hình là tên của Dịch Văn Trạch đang nhấp nháy, cô kinh ngạc, bắt máy alô một tiếng. Bên kia lại rất im lặng, trong một thoáng Giai Hòa hơi cuống, còn tưởng xảy ra chuyện gì, vội vã hỏi: “Sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

“Không có,” Giọng nói bình tĩnh của anh truyền tới, “Vừa rồi đang đóng cửa.”

Giai Hòa à một tiếng, giọng chua lè hỏi: “Không phải lại có người tới gõ cửa phòng anh đi?”

“Vợ yêu à,” Dịch Văn Trạch chậm rì rì nói, “Hôm nay dẫn theo nhiều người như vậy đến ăn cơm là để làm cho em yên tâm quay về Bắc Kinh.” Hai chữ kia vừa thoát ra, ngược lại khiến cô hoàn toàn không đổi nổi: “Ai cho anh gọi em như vậy...”

Cô cúi đầu, nhìn chăm chăm vào hình Monchhichi trên túi đeo của mình, bắt đầu buồn khổ một bên mặt sừng húp. Không riêng gì anh mà cả đoàn làm phim đều thấy được, người ta về rồi nhất định sẽ âm thầm xì xầm này nọ, xem ra bạn gái Dịch Văn Trạch cũng chỉ just so so thôi...

Giọng nói của anh nghe không được rõ, hình như là tín hiệu không tốt.

Qua một lát mới có thể nghe rõ hơn, hình như anh đang ở ngoài: “Giai Hòa?” Giai Hòa ừm, lại vẫn canh cánh trong lòng vụ cái mặt sừng sừng của mình. Giọng nói của anh lại trở nên dịu dàng ầm ập: “Có một số việc hẳn là anh phải làm, lần sau đừng đoạt với anh nữa.”

41. Chương 41: Bảo Táp Giá Trị Con Người (2)

“Mấy lần?”

...

“Nói lẹ lẹ đi mà ~ em biết chị rồi đó, chỉ cần em chưa thỏa mãn chị, chị tuyệt đối không bỏ qua ~”

Rốt cuộc Giai Hòa mới ngẩng đầu lên khỏi đĩa khoai tây chiên, nhăn nhó gờ ba ngón tay.

“Lợi hại!” Hai mắt Kiều Kiều lờ lờ ánh sáng, ép ép người cô, sau đó nghiêm túc tính toán: “Nhưng mà...đường như cũng may đó, chỉ có một đêm.”

Giai Hòa liếc ngang chị một cái, nhỏ giọng bảo: “Thật ra...rốt cuộc cũng hết có cái đó đó.” Địa vị thần tượng nhất định phải giữ vững, hơn nữa đây là vấn đề mấu chốt, tuyệt đối không thể hàm hồ được...

Rầm một tiếng, Kiều Kiều lòng đầy cảm phẫn đập bàn: “Không có suy nghĩ gì hết. Tốt xấu gì cũng là khách sạn năm sao cao cấp thế mà chỉ ột hộp loại nhỏ nhất hả trời. Thế trước khi ‘lên sân khấu’ hai đứa

làm thế nào hả?” Suýt chút nữa Giai Hòa hất khoai tây chiên lên đầu chị: “Chị muốn ngày mai em lên trời châu à?!”

“Cũng đúng nha,” Kiều Kiều giật mình, bốc một miếng khoai tây chiên, chấm sốt cà chua, “Cho nên mới nói, lấy người như thế cũng không đã, lúc nào chỗ nào cũng phải chịu hạn chế ~” Mấy chữ cuối lại nhỏ xuống và kéo dài, ý tứ lập tức trở nên cao thâm.

Trên mặt Giai Hòa hiện đủ mọi màu sắc, đang chuẩn bị cãi lại liền thấy Tiêu Dư ngồi phía đối diện gõ gõ bàn nói: “Đủ rồi.”

Một câu thành công khiến hai người đều cúi đầu, không tiếng động ăn khoai tây chiên. Giai Hòa vì tự trấn an lòng mình, còn ngẩng đầu lên khen một câu: “Những lời này cùng động tác của mi rất có giai điệu, nếu có đàn ông như vậy, tim ta lập tức tan thành nước, tuyệt đối không lè mắt nhìn thần tượng nữa.” Tiêu Dư liếc nhìn một cái, không nói gì, Kiều Kiều lập tức kéo tay cô nhắc nhở: “Cái cách này của nó giống ai em còn không biết sao...Em dám cưỡng đoạt người của nó? Không muốn sống nữa?”

Giai Hòa trừng mắt nhìn, tiếp tục cúi đầu, im lặng ăn khoai tây chiên.

Thật ra...ta chỉ muốn nịnh nọt tí mà...

Mấy cô gái ăn xong mới bắt đầu tách nhau đi. Trước khi đi Giai Hòa mới cảm thấy kỳ kỳ, kéo kéo cánh tay Tiêu Dư hỏi: “Sao mấy người lại biết ta...ta cái kia đó.” Tiêu Dư nửa cười nửa không nhìn cô: “Mi nghĩ Weibo đàn ông nhà mi có bao nhiêu người theo dõi hả. Hai chữ ‘viên mãn’ kia, mi nghĩ ta và đồng bọn không thể đoán được đó nghĩa là gì à?”

Cái này mà cũng có thể đoán được mới không bình thường đó...

Cô ừ một tiếng, vô cùng bình tĩnh xoay người đi, lại bị Tiêu Dư gọi lại: “Ta nhớ ra rồi, mấy hôm trước ta vừa hoàn thành quảng cáo của Thiên Sở, người thật rất được.” Khóe miệng Giai Hòa hơi co rút, Tiêu Dư vỗ vỗ vai cô, chuyển sang chuyện khác: “Có tin được không? Người như vậy mà bại trận dưới tay mi, thế thì yêu ma quỷ quái đều là chuyện mây bay.”

Đến lúc này Giai Hòa mới hiểu được ý tứ của cô nàng, đá một phát, ‘tâm hoa nộ phóng’ (mở cờ trong bụng) tránh.

Bộ phim mới cuối cùng cũng bắt đầu, coi như Giai Hòa cũng tạm có thời gian rảnh rỗi. Cũng may bản thân cô không có thói quen vừa quay vừa viết bản thảo, đều là trước khi tiến hành quay phim đã thu phục hết thấy. Quảng thời gian đó cô đều dùng xe Dịch Văn Trạch thay vì đi bộ, nhưng vì quá mắc tiền, cũng ngượng trực tiếp chạy đến công ty kế tác, lần nào cũng chỉ có thể tìm một bãi đỗ xe xa xa nào đó rồi lại đi bộ qua.

Mỗi lần như thế là người đầy mồ hôi, không biết bao nhiêu lần bị đạo diễn trêu chọc: Giai Hòa ơi, đưa cho cô thù lao đến thế mà ngay cả xe cũng tiếc lái à? Cô luôn buồn bực ngồi canh giữ điều hòa, không ngừng đoán chừng, anh là cố ý đâu, cố ý đâu, vẫn là cố ý đâu...

Cũng may vì có chiếc xe thay việc đi bộ này, tết Trung thu năm nay, rốt cuộc cô cũng trở thành tài xế của cả nhà.

Kiến thức của mẹ già đối với xe chỉ giới hạn trong BMW, Mercedes-Benz trên đường, chỉ cảm thấy chiếc xe này ngồi sao mà thoải mái: “Con gái cưng à, mẹ xem xe này cũng được đó, không thua nếu so với BMW đâu. Lần trước đi Thượng Hải ngồi cái xe đồ chơi gì đó của con còn phải chỉnh chỗ ngồi trước mới chui vào được, rất mất sức,” Bà vô cùng rộng lượng từ kính chiếu hậu nhìn Giai Hòa, “Sau này mua xe này ẹ đi, mẹ không chê cũng không quảng nó đi đâu.”

Ngài cũng thật biết hàng...

Giai Hòa lệ rơi nhìn mẹ già, không tiếng động bị đả kích.

Mãi cho đến khi đưa mẹ đến dưới lầu, cô mới bẻ tay lái đi trường Chính trị Pháp luật.

Cổng trường Đại học toàn xe khủng, tự nhiên cũng biết hàng. Cô chỉ mới đứng bên cạnh xe có một lát thôi mà còn có người tưởng là tình nhân tình phụ gì đó, chỉ có thể buồn khổ chui vào xe ngồi chờ...Muộn hơn

mười phút, cô em họ mới đeo túi sách chạy đến, vừa thấy biển số xe xong lập tức rút di động ra, mãnh liệt chụp không ngừng nghỉ, cuối cùng còn vỗ vỗ cửa kính xe. Giai Hòa hạ kính xuống nhìn.

“Chị chị, chụp em với xe chung đi.” Cô em họ trừng đôi mắt to nhìn, chỉ thiếu điều không khoa tay múa chân sung sướng.

Giai Hòa quăn: “Lên xe nhanh đi, chụp cái gì mà chụp...”

“Chụp một cái thôi mà.” Cô bé con tung ra đòn làm nũng sát thủ, Giai Hòa bắt đắc dĩ, chỉ có thể xuống xe chụp N tấm cho cô bé mới xem như đỡ lên xe được. Ai biết vừa ngồi lên, cô em họ lập tức hạ giọng, thở dài một hơi: “Chị à, ‘điều thương đổi pháo’ [1] kiểu gì mà lại xài xe của tình phụ vậy, có phải đi làm thiếp cho người ta rồi hay không?”

Giai Hòa giật mình một cái, không hiểu nhìn cô bé: “Nói cái gì đấy?”

Cô em họ vô cùng đau lòng, tiếp tục bày tỏ thái độ: “Em cũng không ủng hộ ạ, không đúng, là kiên quyết phản đối. Đây là một con đường không có cửa quay về, cho dù giả không được thì cũng không thể đi con đường đó ~ Em gái chị học Luật đó, tuy rằng thể chế của quốc gia chúng ta thực làm cho lòng người lạnh ngắt, thế nhưng lại hủy bỏ tội trùng hôn. Tuy rằng bây giờ đạo đức xã hội không có, chấp nhận được hiện tượng này, nhưng mà,” Chính nghĩa ngất trời, cô bé dừng một tiếp rồi nói, “Em, là một người ủng hộ chế độ một vợ một chồng vì pháp luật hôn nhân tương lai của mọi người, tuyệt đối không thể dung tha hành vi này của chị.”

Mấy lời cũ rích này cũng thật đúng là vừa có lý vừa có căn cứ.

Giai Hòa dở khóc dở cười: “Đây là xe anh rể em,” Nói xong mặt hơi nóng lên, cô lại háng háng cổ họng nói, “Để chị nói cho, mặc dù anh đã ly hôn, nhưng bây giờ là đàn ông sạch sẽ chưa có hôn thú gì hết.”

“A? Tìm hàng đã qua sử dụng?” Cô em họ cẩn thận thẩm tra biểu cảm của Giai Hòa, nửa tin nửa ngờ: “Năm năm rồi chẳng phải chẳng có ma nào muốn chị? Sao đột nhiên có thế?”

Năm năm chị mày không có ai muốn à?! Là chị đây không cần có được không?

Với lại, Dịch Văn Trạch cũng không phải hàng xài rồi...

Giai Hòa phẫn hận nhìn cô bé: “Là ánh mắt chị cao, không phải là không có người muốn.”

“Chị đó,” Cô bé nghĩ nghĩ, “Cũng đúng, chị mơ mộng thích Dịch Văn Trạch đến như vậy, ánh mắt quả thực phải cao.” Giai Hòa thành công bị chết ghen, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề. Con bé này nếu biết anh rể của mình là Dịch Văn Trạch có thể chết ngắt hay không? Nhưng mà bây giờ trình độ tiếp nhận của mấy bạn nhỏ đều rất cao, có nên thử nó một tý không đây?

Đứa em họ vẫn còn đang tiếp tục cảm thán Giai Hòa còn mơ mộng hơn cả mình, cô bỗng nghiêm túc nhìn nó: “Nếu, chị thực sự tìm được một người tốt giống y như Dịch Văn Trạch thì sao? Từ ngoại hình đến nhân phẩm cũng không hề thua kém ấy?”

Bên trong xe ngoại trừ có tiếng nhạc rất nhỏ vang lên, không còn tạp âm gì nữa.

Sắc mặt của người kia, đầu tiên là ngẩn ra, kinh ngạc, tiếp tục chuyển thẳng sang đau lòng, nhưng vẫn không nói nên lời...

Cuối cùng gơ tay lên, sờ sờ trán Giai Hòa.

“Chị à, chị bị sốt hả? Hay là cháy hư đầu rồi?” Cô bé thử độ nóng, bình thường mà, “Mức độ hâm mộ truy đuổi thần tượng của chị cũng đủ đáng sợ. Đúng rồi, lần trước dì Hai còn bảo chị tìm được một anh chàng diễn viên nào đó rất giống Dịch Văn Trạch, không phải chị ý mình là biên kịch mà chen ép người ta chứ?”

Giai Hòa trầm mặc quay đầu, sự thật chứng minh, lần khơi thông này đã thất bại.

Cô phải nghĩ cách để mọi người có thể chấp nhận được...Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng, sao lại bắt đầu chuẩn bị để anh vào cửa nhà rồi...Giai Hòa hoảng hốt, đang muốn mở máy chạy, điện thoại của Dịch Văn Trạch gọi tới.

Cô chột dạ nhìn mắt em họ, nhỏ tiếng alô.

Cô bé con vốn cũng chẳng thêm để ý tới, vừa nghe tới giọng nói mềm nhũn của Giai Hòa lập tức hiểu ra, dùng khẩu hình môi: Anh ly hôn?

Giai Hòa trừng mắt nhìn cô bé một cái mới nghe đầu dây bên kia nói: “Vợ à, em đang làm gì thế?” Cô nhỏ giọng trả lời: “Em đi đón đứa em họ tan học, đi nhà ông ngoại đón Trung thu.” Dịch Văn Trạch ừ: “Anh đã đặt vé máy bay xong rồi, 11 giờ đêm nay cất cánh, khoảng 1 rưỡi đến Bắc Kinh.”

Vẫn là chọn chuyến bay đêm nha...

Giai Hòa nhảy nhót, đang lúc ngọt ngào mật mật với nhau, bỗng nhiên điện thoại bay đầu mắt, bị con em họ lấy đi. Con nhóc con kia vui vẻ hài lòng nói với di động: “Có phải anh rể không ạ, em là em vợ tương lai của anh, Mục Mục.”

Đang lúc Giai Hòa muốn lấy về, Mục Mục nhanh miệng nói: “Tết Trug thu mọi người đều ở nhà, là lúc thích hợp gặp người lớn. Anh đến đây đi, em nói tốt cho anh, để anh nói với mẹ vợ tương lai của anh nữa.” Nói xong, lập tức thì thầm với Giai Hòa: Giọng của anh rể dễ nghe ghê.

Giai Hòa nghe cô bé nói dở khóc dở cười, nhất thời cũng không biết nên làm sao bây giờ. Vừa nghĩ thế đã thấy ánh mắt Mục Mục bắt đầu dại ra, nhìn chằm chằm chính mình, há mồm rồi lại há mồm, sau đó...kêu to một tiếng, ném điện thoại lại cho cô.

Hổng rồi...

Cô cầm lấy di động: “Anh nói cái gì với con bé vậy?”

Đầu dây bên kia vô cùng bình tĩnh nói: “Không có gì, anh chỉ nói hôm nay đáp máy bay đến rất khuya, lần sau mời cô bé đi xem công chiếu ‘Thịnh Thế’ lần đầu.”

Nghe qua thì quả thực không có gì cả...

Nhưng mà tuyệt đối là cố ý hù dọa người ta...‘Thịnh Thế’ toàn là ngôi sao minh tinh, trong quảng bá phim anh chính là diễn viên chính đó.

Ngốc cũng có thể hiểu được.

Giai Hòa bảo về nhà nói chuyện sau, ngắt điện thoại nhìn Mục Mục: “Em đừng làm chị sợ...Không dọa người đến như vậy đi?”

Xong rồi, con bé đã như vậy, nếu thực để ẹ biết được chẳng phải là càng phiền toái hơn sao.

Mục Mục ấn ngực, giơ tay ra hiệu im lặng, tự trấn an ước chừng nửa tiếng mới sâu kín thở hắt ra một hơi: “Nói cho em biết, có phải là em nghe nhầm rồi hay không?”

Giai Hòa đau đớn kịch liệt, lắc đầu: “Em không có nghe nhầm...”

Mục Mục ôm ngực, ai oán nhìn cô: “Em với chị vốn là có cùng gốc gác tổ tiên, vì sao đến cuối cùng chỉ có chị gặp may hả?”

...

Giai Hòa ngượng ngùng, quyết định nên im lặng.

Dọc đường đi, Mục Mục hầu như không ngừng truy hỏi hàng loạt vấn đề vi diệu nào đó khiến Giai Hòa không trả lời kịp. Mãi cho đến khi cô bé hỏi hai người bắt đầu bùng nổ gian tình như thế nào, cô mới nghiêm túc nhớ lại, bảo là hình như bắt đầu từ lúc bị tông vào đuôi xe, anh ấy bảo Ngô Chí Luân làm lái xe cho chị...

“Đợi chút, dừng bên lề đường ngay!” Mục Mục hét lớn một tiếng, cô vội đỗ lại, suýt nữa bị hù đến chết.

“Em nhớ ra rồi, kỹ thuật lái xe của chị ai ai cũng biết hết,” Cô bé quyết đoán xuống xe thay đổi vị trí, “Để em lái đi, em cũng không muốn đã là Trung thu rồi mà không về nhà được,” Cài dây an toàn xong, đôi mắt sáng bừng bừng nhìn cô, “Rất thần kỳ, cứ như vậy cũng có thể dự đoán được đại minh tinh. Chị, sao chị không thích Ngô Chí Luân hả? Rõ ràng là anh ta đẹp trai hơn tí.”

Giai Hòa cười nhạt, tên sâu rọu kia làm sao mà so được với anh rể mày...

Cuối cùng, trước khi bước vào cửa nhà, cô còn vô cùng nghiêm túc cảnh cáo Mục Mục phải ngậm miệng lại. Con bé đáp ứng ngay, không thành vấn đề, đưa iPad của chị cho em. Kết quả là, giữa thanh thiên bạch nhật, giữa ban ngày ban mặt, cô liền bị mất một cái iPad... Toàn bộ buổi tối, ngay cả lúc gọt hoa quả cô đều bồn chồn bất an nhìn chăm chăm Mục Mục, sợ nó nói hớ cái gì đó. Mãi cho đến khi chia bánh trung thu về nhà mới xem như có cơ hội thở phào.

Lúc đi, ông ngoại bỗng nhiên vỗ vỗ đầu nói hôm nay đã quên coi phim dài tập. Nói xong liền đi bật kênh tivi. Giai Hòa vừa quét mắt đã choáng váng, là ‘Vĩnh An.’ ‘Ái cha,’ Mẹ già đặt mộng ngồi xuống, “Xem đi, mẹ cũng coi phim này, con bé Giai Hòa viết mà bảo nó tóm tắt đoạn sau tí mà cũng không chịu.”

Trong một thoáng tất cả mọi người đều nhìn cô. Đứa em họ chỉ chỉ vào Dịch Văn Trạch nói: “Chị à, tiền đồ của chị đó, rốt cuộc cũng đã ôm được chân thần tượng.” Giai Hòa vừa nghe nhe răng hù nó, Mục Mục lại vô cùng có ý tứ vỗ vỗ vai thằng nhóc: “Bà chị nhà mình phong hoa tuyệt đại, đâu chỉ đơn giản là ôm chân người ta như vậy.”

Mọi người chen nhau xem tivi, bởi vì câu này, mắt đều sáng trưng có thần sắc nhìn Giai Hòa.

Giai Hòa trừng mắt nhìn Mục Mục một cái, chỉ chỉ iPad vừa bị tổn thất nằm trên bàn. Mục Mục thè lưỡi nhận thua. Vừa bắt đầu, mẹ già vô cùng nghiêm túc mở lời: “Ai, quả là người thật luôn nhìn thuận mắt,” Mẹ già còn vô cùng đau đớn nói lời tổng kết với ông ngoại, “Cháu gái của ông tìm phải hàng lậu, giống y Dịch Văn Trạch vậy.”

Giai Hòa dĩ nhiên không nói gì...

Ông ngoại ồ một tiếng, vừa định hỏi tiếng, lại bỗng nhiên chỉ tivi nói: “Ồi chào, nhìn bộ dạng của con bé Giai Hòa kia, còn khóc nữa.”

Giai Hòa hoàn toàn hóa đá...

[1]: – Điều thương đổi pháo, nghĩa là sự thay đổi như từ cây thương phóng chim đổi thành súng pháo.

42. Chương 42: Bảo Táp Giá Trị Con Người (3)

Cứ như vậy bị chèn ép đến hơn mười một giờ cô mới xem như thuận lợi thoát khỏi sự truy hỏi của dân chúng.

Lúc đưa Mục Mục trở về trường, xe trực tiếp chạy thẳng tới dưới lầu Ký túc xá. Mục Mục vừa xuống xe Giai Hòa đã nghe có người gọi tên mình. Quay đầu lại, là bạn học thời Trung học, cô cố gắng nhớ tên rồi mới lên tiếng.

Thật là đầu heo óc chó mà, vài năm trước còn đi dự hôn lễ của cậu ta tụ tập náo nhiệt một phen.

Người đàn ông đi tới, cười chào: “Quên mình rồi sao?”

Giai Hòa cười cười, mở cửa xuống xe, nói sao lại có thể quên được chứ. Anh chàng vừa định nói thêm gì đó, một cô gái trẻ nhảy từ ký túc xá ra, ôm lấy cánh tay anh ta: “Ai vậy?” Nói xong mới liếc mắt qua Giai Hòa, lại nhìn xe của cô.

Giai Hòa nhìn cánh tay mảnh khảnh kia quần quanh, đầu óc phình ra, rốt cuộc đã hiểu.

Mục Mục ngược lại ôm cặp sách không nói câu nào, mãi cho đến hai người kia đi khuất mới hừ một tiếng: “Đó là bạn học của em.” Giai Hòa bình tĩnh gật đầu rồi nói với cô bé: “Đó cũng là bạn học của chị.” Mục Mục thực khinh bỉ nhìn cô một cái: “Bạn học của chị là loại người gì thế? Không có đức gì hết.” Giai Hòa im lặng nhìn cô nhỏ, bạn học của mày cũng không phải loại gì tốt.

Những chuyện như thế này nghe cũng không cảm thấy gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc đó chính là bạn học mình, cô bé ôm tay kia cũng là thiếu nữ đương lớn như Mục Mục, trong lòng cứ thấy gì đó không tự nhiên. Mục Mục khinh bỉ nói tiếp: “Nhưng mà bạn học của chị rất có tiền, không có dịp gì cũng mua ấy C [1]lên.” Giai Hòa lập tức cảnh giác: “Em đừng có làm bậy gì, ông ngoại mà biết nhất định bệnh tim sẽ tái phát.” Mục Mục gật gù: “Em mà muốn tìm chị là được, tìm mấy ông chú kiểu này làm gì.”

Tao cũng có phải người giàu có đâu, trong lòng Giai Hòa đỏ máu, lại còn phải gắng gượng giáo dục cô bé: “Còn nữa, mẹ em vừa mới bảo chị nhấn dùm, có bạn trai cũng không sao, nhưng mà đừng tùy tiện,” Cô cảm thấy mấy lời này cũng không quá đáng gì, lại bổ sung thêm một câu kinh nghiệm: “Chị có một người bạn ở công ty, phương diện kia cực kỳ bảo thủ, cuối cùng cũng gả ột người tốt. Không lừa em, em phải biết tự bảo vệ mình.”

Mục Mục vỗ vai của cô: “Chị già à, có phải chị đang ám chỉ em, chẳng phải chị dựa vào cái đó mà bỏ tù Dịch Văn Trạch sao? Lần sau thì nói trắng ra đi, không nên mịt mờ như vậy.”

...

Quả thật năm năm giữa hai thế hệ đã có một vạch khoảng cách, mười năm lại thành một cái hố sâu.

Giai Hòa quyết đoán buông tha cho việc thuyết giáo này nọ, nhanh chóng rời đi.

Người đi chuyến bay đêm không nhiều lắm, bãi đỗ xe khá vắng vẻ.

Mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch lên xe, cô mới đột nhiên phản ứng lại. Thời gian như vậy rất ngượng ngùng, chẳng lẽ chính mình muốn ở chỗ đó của anh? Nghĩ đến từ “ở” này, lập tức liên tưởng tới đêm hôm đó...Cả người đều cảm thấy kỳ kỳ làm sao. Im lặng một hồi, cô mới quay đầu hỏi anh: “Anh đói không? Trong công ty có gì ăn không?” Nếu không có thì phải đi cửa hàng tiện lợi mua vài thứ về.

Dịch Văn Trạch không nói chuyện, nhìn cô cười cười.

Ày, đây là cái ý tứ gì?

Sau đó...mãi cho đến khi xe chạy thẳng tới đến một tiểu khu là lạ, cô mới nghĩ nghĩ, cẩn thận hỏi anh: “Anh lại có một cái nhà nữa à?” Thật đúng là thổ khôn có ba hang. Nhưng mà phòng trong công ty là nơi anh hay thường ở lại nhất, Bắc Kinh có nhà cũng không nên ở đó một mình đi?

Anh ừ, tắt máy xuống xe, xách hành lý lên lầu.

Giai Hòa đi theo anh vào cửa, toàn bộ phòng khách trống trải như lễ đường lớn. Sở dĩ nói như vậy bởi vì một đồ dùng trong nhà cũng không thấy bóng dáng. Ánh đèn chiếu vào sàn nhà màu đỏ sậm, vô cùng sạch sẽ, dường như chưa có ai bước vào.

Cô mở tủ giày ra, không có dép đi trong nhà: “Anh xác định là đêm nay muốn ở đây sao?” Phía sau có âm thanh buông hành lý xuống, sau đó cô cảm thấy dưới chân nhẹ hẫng, được Dịch Văn Trạch bế lên: “Thích không?”

Thích không...

Tầm mắt Giai Hòa dừng ở cổ áo của anh, trong lòng còn có một bé thiên sứ đập cánh, không ngừng hỏi cô thích không thích không. Sau đó ngón tay Dịch Văn Trạch nhẹ nhàng chạm vào môi cô, lập lại câu hỏi vừa nãy: “Thích không?”

Chỉ một động tác, tất cả mọi xúc cảm của Giai Hòa ngưng tụ cả vào ngón tay anh đang đặt trên môi mình, trong lòng ào đến từng đợt chột dạ, âm thầm vang một tiếng, nhưng không phát ra thanh âm.

Anh vẫn nhẹ nhàng mơn trớn môi cô, Giai Hòa chỉ cảm thấy động tác này rất mờ ám, tâm hung ác cắn tay anh một miếng, gắng gượng vui đùa: “Đừng nói là cho em, mua cho em.” Cô nói xong, chỉ cảm thấy cổ chất chất, sau đó được anh bế xuyên qua phòng khách, đi ngang qua phòng ăn cùng vài phòng đã đóng chặt cửa, vào phòng ngủ chính: “Là mua cho em, nhưng mà hai chúng ta cùng ở với nhau.”

Cùng ở với nhau a...

Giai Hòa cảm thấy bên trong tai mình có tiếng ong ong, những bong bóng màu hồng nhạt không ngừng bay tới bay lui trước mắt cô, cuối cùng còn không quên duy trì lý trí: “Nhà em ở Thượng Hải làm sao bây giờ, nếu không bán rồi hai ta chia một nửa đi?” Nói xong mới phát hiện mình đang nói một vấn đề, nhà mình nhỏ đến vậy, bán xong phỏng chừng cũng chỉ có thể trả một phần ba. Đang lúc trong đầu còn đang nhanh chóng đối tài sản, anh mới nói: “Đàn ông Trung Quốc từ xưa đến nay đều nhận giáo dục truyền thống tốt đẹp, chính là mua nhà, cưới vợ và sinh sinh con. Vợ à, em chỉ cần tập trung làm tốt chuyện cuối cùng là được.”

Cô à một tiếng, hoàn toàn ‘yến kỳ tức cổ’ (xếp cờ im trống.)

Phòng ngủ lại có đặt một chiếc giường, chỉ có một chiếc giường mà thôi.

Mãi cho đến lúc được anh đặt lên giường, Dịch Văn Trạch mới ngồi xuống hỏi: “Em muốn tắm trước không?” Ánh mắt Giai Hòa mơ hồ, nhìn chung quanh: “Anh xem một nghèo hai túng như thế này có thể tắm rửa sao?”

Nửa đêm hơn hai giờ, chẳng lẽ thật phải đi cửa hàng tiện lợi mua nhu yếu phẩm hay sao?

“Trong phòng tắm hẳn là đầy đủ cả,” Anh đứng lên, “Trong vali anh có quần áo của em, còn có cả kính sát trùng.” Giai Hòa cảm thấy mờ mịt, vâng một câu, dờ dẫn như khúc gỗ đi vào phòng tắm.

Quả thật đầy đủ mọi thứ a. Giai Hòa nhìn nhìn những chai sữa tắm cùng dầu gội đầu chưa mở, còn có cả khăn tắm, càng mờ mịt. Vặn nước, rất nhanh đã bốc lên làn khói trắng mỏng. Lúc này Dịch Văn Trạch mới gõ cửa đưa quần áo vào, Giai Hòa cầm lấy từ khe cửa, vừa nhìn thoáng qua liền sụp đổ. Ai có thể nói cho cô, mấy cái quần áo trong ngoài chưa gỡ nhãn mác đó là ai đã đi mua...

Chú thỏ con vừa tới cửa, vạc đã nấu xong nước, đồ gia vị đầy đủ, dao nĩa vào chỗ.

Đây chính là cảm giác hiện tại của Giai Hòa.

Cô nhìn cánh cửa kia, đóng hay khóa cũng phải ‘bồi hồi’ nửa tiếng, cảm thấy chính mình đang bị tra tấn đến điên rồi.

Sau đó hạ quyết tâm, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra cũng thành thành thật thật bỏ nhãn quần áo, ngay cả nút cuối cùng trên chiếc áo hở cổ cũng cài lại cẩn thận mới chậm chậm đi ra ngoài.

Không có dép đi trong nhà, chỉ có thể chân trần đi lên sàn, để lại một hàng nước đọng.

Cô ngẩng đầu muốn nói, mới nhìn thấy Dịch Văn Trạch đang cởi quần áo, nửa người trên đã phong cảnh thoáng đảng, quần jeans cũng đã tháo thắt lưng, mỗi bước đi là chiếc quần lại rớt xuống một tấc. Ánh đèn không sáng cũng không tối, vừa đủ. Anh nhìn Giai Hòa: “Rất lạnh sao?”...Giai Hòa máy mắt mấy cái, lại máy mắt mấy cái, vô cùng mất tự nhiên bảo một chút, sao đó nghiêm trang đi đến cái vật duy nhất có trong phòng, một cái giường vô cùng lớn.

Tuyệt đối là cố ý, cố ý!

Anh không thể vào phòng tắm rồi mới cởi quần áo sao?

Cạch một tiếng, anh đã đóng cửa lại sau lưng cô.

Đến lúc này hai mắt Giai Hòa mới dầm lệ ngồi lên giường. Giường thật lớn trong phòng thật lớn, ngoài ra không còn một cái gì khác. Ngay cả mượn cơ hội xem tivi dờ dức chú ý đi cũng không có.

Mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch tắm xong đi ra, cô vẫn cúi đầu ngoan ngoãn ngồi, chân cọ cọ lên sàn, thật ra toàn thân đã cứng ngắc đến phát mết. Hoàn toàn không giống như lần đầu tiên, tuyệt đối là anh thừa dịp mình đang đau răng mà ra tay đánh lén, nhưng lần này là tắm rửa bắt đầu đầu vào đấy...Ày, cùng đợi.

Giai Hòa thấy chân Dịch Văn Trạch tới gần, đang đứng trước mặt mình: “Ngày mai em đi mua đồ nội thất?”

“Mua nội thất?” Đến lúc này Giai Hòa mới ngẩng đầu lên, nhìn anh đang dùng khăn tắm lau tóc, sau đó...sau đó hoàn toàn ăn món mận. Chính mình mặc nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn, vậy mà anh cái gì cũng không mặc...

“Lên giường nói, đã khuya.”

Giai Hòa ừm một tiếng, từ từ cúi đầu, rất chậm rất chậm cởi quần áo.

Vừa mới cởi áo ngoài mà đã bắt đầu đổ mồ hôi, bi ai mặc niệm đã tắm rửa sạch sẽ...Dịch Văn Trạch nhìn cô bày ra dáng vẻ như sơn dương chờ làm thịt, hai tai đều đỏ bừng, khóe miệng nhếch lên, trực tiếp ôm cô lên giường, thay cô cởi từng thứ một ra.

“Để em tự làm đi...” Giai Hòa cảm thấy không phải anh đang cời đồ mà còn ‘bất động thanh sắc’ làm chút chuyện gì khác.

“Em quá chậm, vợ à.” Đường như anh đang cười, “Anh mệt chết được.”

Cái này gọi là mệt mỗi sao?

Giai Hòa nhận mệnh ôm anh, vẫn là không khống chế được, từ đầu ngón tay cho đến trái tim đều run run. Rõ ràng đang là mùa thu nhưng rất nhanh lại nóng đến không chịu được, cơ hồ có thể cảm giác mồ hôi đã nhỏ xuống.

Mãi cho đến khi tay anh áp sau cổ, cúi người xuống dưới, Giai Hòa mới trừng mắt nhìn: “Cái đó đó, anh quên cái gì rồi kìa.” Anh cố ý cười: “Cái gì?” Giai Hòa trốn tránh: “Không phải là anh không chuẩn bị đồ đạc đó chứ, quên mất cái quan trọng nhất đó?”

“Vợ à, anh có một đứa cháu trai rất đáng yêu,” Anh nhẹ nhàng mơn trớn vành tai cô, “Đã sắp hai tuổi.”

Giai Hòa ừ, trong giọng nói có âm rung, không nên làm như vậy để phân tán lực chú ý a...

“Em xem, anh đã hơn ba mươi tuổi.” Dịch Văn Trạch cúi đầu, hoàn toàn giữ lấy môi cô. Khớp hàm Giai Hòa như nhũn ra, chỉ còn nhớ đến câu sau cùng của anh. Mãi cho đến khi hoàn toàn xâm nhập, anh mới hoàn thành nửa câu sau: “Nên muốn có con.”

...

Đến cuối cùng, anh rốt cuộc đã bế Giai Hòa đi tắm rửa, ngay cả mí mắt cô đều dính chặt vào nhau, cả người co mình trong bồn tắm lớn, thấp giọng thì thào, về sau nhất định phải đi thăm trường quay nhiều hơn, không thể lâu như vậy mới gặp một lần, đáng sợ...

Ngày hôm sau lúc mặt trời lên cao cô mới thức dậy.

Bởi vì mỗi mắt, lúc đeo kính sát trùng mang theo không ngừng chảy nước mắt, đổ lên như thỏ con. Dịch Văn Trạch thực kinh ngạc hỏi em làm sao vậy? Giai Hòa lập tức phản hận nhìn anh, một đêm không ngủ, không đeo kính nổi nữa.

Lúc hai người đi mua đồ đều tách riêng ra. Giai Hòa nhìn mà thích liền gọi điện thoại cho anh, nói cho anh phải đi như thế nào, nhãn hiệu nào, sau đó lại chuyển sang địa phương chiến đấu khác. Vốn nghĩ sau đó phải bàn bạc một phen, cuối cùng phát hiện anh đều mua sạch, cô chỉ có thể thật cẩn thận nhớ lại mình đã chọn cái gì, tuyệt đối không nên đề xuất những món đồ không tác dụng.

Đang mua bình nước, lúc đứng ở tiền sảnh nghỉ ngơi, bỗng có cuộc gọi từ Tiêu Dư: “Làm cái gì thế?”

“Mua nội thất.” Giai Hòa thành thật khai báo.

“Thật đúng là nhanh đó nha,” Tiêu Dư cảm thán, “Đừng có mà lần sau gọi điện i là đang kiểm tra thai kỳ đi?” Giai Hòa suýt chút nữa làm rơi chai thủy tinh, chợt nhớ tới đêm qua, tim đập bùm bùm, chợt dạ không thôi.

“Sáng nay còn nghe nói một cặp vợ chồng ngôi sao vừa ly hôn, khách hàng của bọn ta giận tím mặt, bảo quảng cáo vừa lên sóng đã ly hôn, đang thương lượng với công ty bọn ta, yêu cầu người ta bồi thường tiền,” Bên kia thở dài một hơi, “Năm trước gia đình còn hòa thuận vui vẻ bao nhiêu, giờ lại như vậy, ta đổ mồ hôi dùm mi đó.”

Cô tựa vào hàng rào, nhìn bên trong tốp năm tốp ba đi ngang qua.

Từ xa có thể nhìn thấy Dịch Văn Trạch đang đi vào lầu hai, tựa hồ như đang nhìn cô chọn đồ dùng. Để tránh nghi ngờ, bên cạnh anh, ngoài A Thanh còn có vài người khác. Những người bán hàng đều vui vẻ, rất là nhiệt tình bước lên giới thiệu, còn để vài nhân viên phụ trách việc canh giữ bên ngoài, ngăn người khác chụp ảnh.

Chỉ nhìn xa như vậy, có cảm giác sao mà cách biệt.

Giai Hòa lắc lắc đầu, đập nát cái vấn đề hoàn toàn không thực tế này: “Cùng với một người bình thường yêu nhau rồi kết hôn, khắp nơi người ta đều chia tay ly hôn. Hồi sáng ta còn gặp một người bạn học đã kết hôn đi tìm sinh viên đó.”

Tiêu Dư đang cười, sau đó ngắt điện thoại.

Trong đại sảnh đang mở một bài hát cũ của Jay Chou. Cô tựa người vào lan can, cắn miệng bình, cuối cùng chỉ nghe vào một câu: Em yêu cách anh thuộc về em giữa đám đông người qua.

43. Chương 43: Lại Cưng Chiều Một Chút (1)

Thành tích thu được của Vĩnh An đã vượt qua sức tưởng tượng, Giai Hòa vừa giao xong tập đầu tiên của bộ phim chuyển thể, ở bên kia đạo diễn Khương đã gọi điện thoại tới, đại ý là muốn quay phần tiếp theo [1] của ‘Vĩnh An’. Giai Hòa ôm giường ừ ừ à à, vẫn còn mơ hồ, ném điện thoại xuống xoay người, lại chui vào trong lòng Dịch Văn Trạch tiếp tục ngủ.

Ước chừng qua khoảng một phút, mấy câu kia mới lọt hoàn toàn vào tai cô.

Sau đó ôm lấy tay Dịch Văn Trạch bắt đầu lắc lắc: “Phần hai, em hận nhất là phần hai.”

Lông mi của người trước mắt khẽ động, nhưng không mở ra, vươn cánh tay ôm gọn cô vào lòng: “Chào buổi sáng, vợ.” Hơi thở của anh phả vào bên tai, dường như là lặng yên không một tiếng động đã phong kín toàn bộ âm thanh của cô. Rất nhanh, điện thoại lại vang lên lần nữa. Giai Hòa thò tay từ trong chăn, sờ soạng một lúc lâu mới bắt máy được.

Đầu dây bên kia là tiếng Kiều Kiều đang cười: “Chúc mừng em, có phần hai rồi, thù lao cũng tăng thêm, chị đây phải dựa vào em để thành nhà sản xuất nổi tiếng.” Giai Hòa sắp thở không nổi, cố gắng ép giọng nói của mình trở lại bình thường: “Một lát nữa...gọi cho chị.”

Kiều Kiều kinh ngạc: “Sớm như vậy đã làm việc à? Thời gian làm việc không giống em gì hết.”

Giai Hòa cắn chặt răng, đã không thể nói nên lời, điện thoại đã bị người bên trên nhận lấy. Giọng nói Dịch Văn Trạch ôn hòa ấm áp, mang theo sự áy náy xin lỗi: “Vợ của tôi đang tập thể dục buổi sáng, lát nữa sẽ gọi cho chị sau.”

Trong nháy mắt điện thoại đã ngắt, kích động của Kiều Kiều suýt chút nữa khiến tai Giai Hòa điếc luôn...

Làm xong thể dục buổi sáng, Giai Hòa trực tiếp muốn ngủ như chết cho xong, lại chợt nhớ đến hôm nay còn có cuộc họp, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi rời khỏi giường: “Làm sao bây giờ, phần hai viết như thế nào, đều đã thành thân sinh con thiên hạ thái bình rồi, chẳng lẽ lại nhảy ra một em thứ ba nữa?” Trong đầu bắt đầu bay nhanh hình thức lửa nóng kích thích nội địa yêu thích nhất, rồi chính mình lại cuống lên trước tiên.

Nếu viết như vậy, không bằng đánh chết mình cho rồi.

“Bây giờ bao nhiêu một tập?” Anh lấy một bộ quần áo sạch sẽ, vừa vắn nước ấm vừa cúi đầu hôn cô.

“Khoảng tám chín ngàn gì đó, còn không đứng đắn nói chuyện,” Giai Hòa đẩy đẩy anh một chút, mặt đã nhuộm đỏ: “Nghiêm túc chút cho em.”

Dòng nước ào ào chảy, mực nước trong bồn tắm dần dần dâng cao, từng gợn sóng lăn tăn trên lớp men trắng, hơi nước tràn ngập. Anh xoay người nhìn cô, im lặng cười: “Vợ à, đây là chuyện vô cùng đứng đắn.”

Giai Hòa cơ hồ sắp bị anh bức chết, luống cuống đẩy anh vào trong bồn tắm: “Không phải vừa rồi mới làm xong thể dục buổi sáng sao...” Nói xong, chính mình lại ghen trước, lập tức đẩy cửa đi ra ngoài, khỏi bị liên lụy thêm.

Dịch Văn Trạch quay về, nhưng thật có có một thời gian rồi, thực hiện hết mọi trách nhiệm của mình, trở thành lái xe riêng của Giai Hòa. Chỉ là mỗi lần cô đều để anh dừng lại ở một khoảng rất xa, không được lộ diện. Rốt cuộc ngay cả Ngô Chí Luân cũng chọc Dịch Văn Trạch đã hoàn toàn bị ‘kim ốc tàng kiều’ mất

rồi. Thật ra người ghen nhất chính là Giai Hòa, cả hai cứ như bóng với hình, luôn khiến cô không thể làm được chuyện chính mình muốn làm...

Mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch đi chụp ảnh phỏng vấn tạp chí, Giai Hòa mới có được khoảng thời gian riêng, đi dạo phố nguyên một buổi.

Buổi tối lúc Dịch Văn Trạch về nhà, cô ngồi trên sofa, hai mắt sáng bừng, bên người đặt một đồng tử xách lớn.

Lúc anh đứng ở huyền quan đổi giày, Giai Hòa đã vội vàng lấy ra túi lớn túi nhỏ...quần đùi và tất : “Em mua cho anh rất nhiều.” Cô vừa nói xong vừa nhắc tới số đo. Dịch Văn Trạch yên lặng nhìn, mãi cho đến khi Giai Hòa nói xong mới mỉm cười hỏi: “Việc ngày hôm nay em làm chính là mua những thứ đó?”

“Dĩ nhiên rồi, mệt chết mất.” Giai Hòa cầm kéo cắt nhãn, “Tuy rằng lúc nào anh cũng mặc đồ nội y vô khuẩn gì đó, nhưng mà đối với anh thấy thế nào cũng không được tự nhiên. Nhà em cũng chỉ có một chú, bởi vì là bác sĩ ngoại khoa mới có thói quen giống anh thôi. Nhưng người ta mỗi lần mở ngại bẩn, còn anh vẫn bình thường thì tốt hơn.”

Lúc này là thế.

Anh cúi đầu mỉm cười, sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh, từ một bên ôm lấy cô vào lòng: “Sao lại biết size của anh rõ ràng thế?”

...Đều đã ở chung với nhau lâu như vậy.

Đương nhiên những lời này cô không nói ra, cắt hết mọi thứ xong: “Anh đó, mỗi ngày tắm xong thì bỏ quần áo dơ vào trong cái rổ cạnh máy giặt ấy, nhớ phân loại ra, em sẽ giặt từng loại cho anh.” Cô tránh khỏi cánh tay Dịch Văn Trạch, ôm một đồng quần quần tất tất vào phòng ngủ.

Dịch Văn Trạch ngồi trên sofa, theo bản năng muốn lấy thuốc lá, nghĩ nghĩ rồi không động đến nữa, cầm lấy điều khiển từ xa mở tivi.

Lúc Giai Hòa đi ra thấy anh còn đang tập trung vào màn hình, chỉ là vừa nghe hội thoại đã biết đó là gì. Cô đi qua ngồi xuống cạnh anh, đây vẫn là lần đầu tiên xem phim mà chính mình viết đó...“Anh không biết là không được tự nhiên sao? Xem chính mình diễn ấy?” Cô rất ngạc nhiên, chẳng lẽ Dịch Văn Trạch sẽ không cảm thấy ngượng ngùng gì hết sao?

Cô là người viết, hết nghe thấy mấy câu thoại ‘máu chó’ này đến ‘máu chó’ khác liền cảm thấy mặt đỏ ửng.

Anh là diễn viên, chính bản thân diễn xuất qua mấy cảnh thiên lôi đó, sẽ không cảm thấy ngượng ngùng?

“Anh đang nghĩ đến cảm giác em viết lúc đó.” Anh có chút suy nghĩ, trên màn hình là anh đang ôm Liêu Tĩnh, dịu dàng nói vừa xong đoạn hội thoại rất phiền tình. Giai Hòa ôm gối dựa, râm rì nửa ngày mới nói: “Em cũng không biết, nội dung phim cần.” Xong rồi xong rồi, cô có thể thuộc lòng nội dung phim, sắp đến cảnh hôn...

Bỗng nhiên, màn hình hoàn toàn tối đen.

Bởi vì tắt đèn đột ngột, ánh mắt Giai Hòa trong một thoáng vẫn chưa kịp thích ứng với đêm tối đã bị anh cúi xuống hôn sâu. Cô còn mãi suy nghĩ về cảnh hôn kế tiếp, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, đương lúc muốn đẩy Dịch Văn Trạch ra, anh đã tự nhiên ôm siết cô vào ngực. Giai Hòa râm rì một tiếng: “Đừng nghĩ đến chuyện dùng sắc đẹp hối lộ chị đây, phân tiếp theo không diễn cảnh nóng gì hết.”

Tức chết rồi, tức chết rồi, diễn gì mà triển miên như vậy...

Cô nghe thấy anh nói: “Bạn anh muốn tổ chức một chương trình âm nhạc, mời anh làm khách.”

Anh lảng sang chuyện khác kể anh, Giai Hòa tiếp tục phẫn hận. Phần hai phần hai, mình sẽ không viết phần hai...Nghĩ đến cảnh hôn của Dịch Văn Trạch, trong lòng ề ề, khổ sở muốn chết.

“Đây là buổi diễn lần đầu tiên ở Đại lục của cậu ta.” Dịch Văn Trạch thủ thỉ nói nốt lời, “Em muốn xem hay không?”

Giai Hòa im lặng tựa vào trong lòng anh, mặc niệm em đây không hiềm lạ, đừng nghĩ đừng vé là có thể hối lộ người ta, nhưng mà trong lòng vẫn có gì đó nhộn nhạo. Lâu rồi, ngoại trừ lúc vào nghề anh chỉ có một hai album, từ đó đến giờ cũng chưa thấy hát lần nào nữa. Qua một hồi lâu, cô mới chịu không được, tâm ngứa khó nhịn, chủ động vẩy vẩy đuôi nói: “Cho em ba vé.”

Sau đó, không kiềm chế được mà hôn anh một chút, nghĩ nghĩ, chưa hết giận, lại hôn thêm hai cái.

Ngô Chí Luân nói rất đúng. Bên ngoài anh thân thân với người khác một lần, thì mình sẽ đòi lại một trăm lần, mãi sẽ không còn thấy mất tự nhiên nữa. Dịch Văn Trạch nhẹ nhàng nhướn mày: “Cái này xem như em chủ động mời?”

Cái gì gọi là tự nhóm lửa đốt người? Cô tuyệt đối là tự tìm.

...

Mãi cho đến khi lấy vé, cô mới biết được Dịch Văn Trạch nói ai.

Kiều Kiều gơ ngón tay cái lên với cô, em rất ngẫu đó. Vé này có giá bao nhiêu chứ, thế mà còn lấy ba tấm nữa. Giai Hòa bĩu môi, cố ý liếc chị một cái, cũng không nhìn xem đàn ông của em là ai à. Tiêu Dư đau đớn kịch liệt chụp vai cô, chỗ tội tệ của ngôi sao thì một đồng, ưu điểm thì chỉ có chừng đó thôi, mi đừng có tự đắc vui mừng sớm quá.

Bởi vì Kiều Kiều cùng Tiêu Dư đến trễ, ba người không có thời gian ăn cơm trưa, đóng quân ngay tại Starbucks mua cà phê và bánh ngọt ôm trong tay, cùng với không biết bao nhiêu em gái vào bên trong hội trường. Mãi cho đến khi ngồi xuống, Giai Hòa nhìn những người xung quanh đang vẩy gây ánh sáng mới phát hiện ba người đã hoàn toàn quên bồng việc chuẩn bị vũ khí để xem biểu diễn.

Cô chọc chọc Kiều Kiều: “Đi ra ngoài mua mấy cái lớn nhất vào đây.”

Kiều Kiều uống một ngụm cà phê: “Tại sao lại sai chị?”

“Em bỏ vé, tất nhiên chị phải hành động rồi,” Cô nhìn đôi mắt bình tĩnh của Tiêu Dư, “Nếu chị có thể động được Tiểu Tiểu [2], tùy chị.” Kiều Kiều hậm hực, “Chị đây không dám trêu vào dân xe biển trắng (có quyền), còn biết thân biết phận lắm.”

Lúc Kiều Kiều vừa đi ra ngoài, Giai Hòa mới nhìn thấy hình xăm mới phía sau lưng Tiêu Dư, lú lười nói: “Đi xăm thật à?” Tiêu Dư ừ, không nói gì. Cô thực thức thời cúi đầu uống cà phê, phía sau có mấy fan hâm mộ đang than thở đoán vị khách đặc biệt hôm nay. Cô nghe câu được câu không, cắn môi nhìn Tiêu Dư: “Ta bảo, mười hai năm người kia của mi còn không có phản ứng gì à?”

Tiêu Dư cúi đầu, mở túi bánh ra, cắn một miếng: “Ta thương anh ấy là tự nguyện, anh ấy không có nghĩa vụ phải hồi báo.”

“Nếu không,” Mắt Giai Hòa lóe sáng, “Ta hợp tác Ngô Chí Luân i đi?”

“Không phải mi nói bộ dạng hần ẻo lả đàn bà, lại là quỷ rượu hay sao? “Tiêu Dư trưng ra khuôn mặt mi là đứa cường mua ép bán.

Giai Hòa vô cùng phần hận cầm túi: “Ta thực muốn viết cho hần thư nặc danh, nếu hoàng tử không hôn, người đẹp ngủ một thời gian quá lâu sẽ biến thành người thực vật.”

Tiêu Dư đang uống cà phê, suýt chút nữa phun ra.

Lúc Kiều Kiều quay về, dàn nhạc trên sân khấu bắt đầu làm nóng không khí. Kiều Kiều nhét hai cây gậy ánh sáng vào tay hai người, lập tức đứng lên hét to ầm ĩ. Giai Hòa xấu hổ nhìn chị, mới lúc đầu còn bảo không thích này nọ, bây giờ chưa có gì đã lâm vào trạng thái như thế.

Nhưng mà trong bầu không khí như thế này, mọi người đều đứng lên, chỉ có hai người ngồi thật đúng là không nhìn ra thể thống gì, cuối cùng chỉ có thể thuận theo nước chảy bèo trôi, đứng dậy, cùng với người chung quanh nghe xong năm bài hát mới xem như rảnh rồi ngồi xuống.

Người trên sân khấu bỗng nhiên hướng về phía mic, đằng hắng giọng: “Vị khách mời đặc biệt lần này, hẳn là các bạn đã đoán rất lâu. Nếu không vì anh ấy đang ở Bắc Kinh, tôi khó có thể hẹn trước được.”

Tim Giai Hòa run lên, cánh tay đang bị Kiều Kiều chọt chọt: “Nổ tung cả hội trường mất, mấy năm rồi Dịch Văn Trạch không hát hả?” Giai Hòa không yên lòng nói: “Rất nhiều năm, em nhớ không rõ nữa.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện đã có người từ cánh gà đi ra, mang theo một cây đàn ghita.

Bởi vì nơi này khá tối, lại không có ánh sáng chiếu vào, ngoại trừ bên trong sân khấu có sắp xếp trước đó, phía sau đều không thấy rõ. Trong một thoáng chỉ có thể nghe thấy người phía trước đang hét to, bên ngoài lại yên tĩnh, không nghe rõ âm thanh phía trước, tất cả đều dựa vào giác quan mà phán đoán.

Mãi cho đến khi anh bước vào vùng sáng, còn chưa kịp cầm lấy micro, toàn bộ hội trường đã vang lên tiếng hét, hoàn toàn sôi sục.

Không biết bao nhiêu là gậy ánh sáng, không biết là bao nhiêu người, gọi to tên Dịch Văn Trạch, chúng em yêu anh.

Anh cầm lấy micro, “Tôi cũng yêu các bạn,” Nói xong mới nở nụ cười, “Rất lâu rồi không đứng trên sân khấu như thế này, dường như không quen lắm.”

Tiếng gào thét như nổ tung, xung quanh hoàn toàn bị vây kín bởi âm thanh dâng trào đó.

Ngay cả Giai Hòa đều cảm thấy nhiệt huyết sôi, chuyển sang trạng thái của một fan hâm mộ.

Dưới ánh đèn sáng rực là bóng dáng của hai người, màn hình lớn hai bên, là anh ngay sát.

Nhân vật chính cười bá vai anh, trêu chọc hâm nóng bầu không khí, đại ý là con người phong cảnh Bắc Kinh hữu tình, có chuyện vui mới xuất hiện. Giai Hòa đang nghe nhạc thì trên sân khấu đã chuyển chủ đề, bắt đầu nói đến chuyện riêng tư: “Bạn gái có đến hay không?”

Dịch Văn Trạch ngồi xuống, cúi đầu chỉnh dây, dịu dàng nói: “Cô ấy ở đây.”

Một sự im lặng bao trùm, và sau đó là hàng loạt tiếng hét bùng nổ, ngay cả Kiều Kiều cũng phải bịt tai lại, lớn tiếng kháng nghị điên rồi điên rồi. Trong nháy mắt, như thể có điều gì đó chạm vào sâu tận đáy lòng, bàn tay Giai Hòa nắm gậy ánh sáng hơi căng cứng, cơ hồ nghe không được tiếng Kiều Kiều trêu chọc.

“Bài hát này không phải do tôi viết, nhưng thích hợp trong đêm nay, cho các bạn. Và cả cô ấy.”

Anh cúi đầu, chỉ có tiếng ghita đệm, không còn tạp âm gì khác nữa.

“Nếu ngày mai không nhìn thấy thái dương, toàn bộ thế giới sẽ trở nên như thế nào. Ở giờ khắc cuối cùng này, hãy để cho anh ôm em thật chặt. Ôm em, ôm em, ôm lấy em. Nếu sinh mệnh quả thật vô thường, anh nguyện bình thản đối mặt mà không sợ hãi. Có em bên cạnh, có sức mạnh của em trao. Ôm em, ôm em, ôm lấy em...”

Giọng hát nhẹ nhàng, trong trẻo và sạch sẽ, áp chế không khí sôi sục bên trong.

Rõ ràng là một liveshow, nhưng lại rất im lặng, im lặng như anh đang ngồi trước mặt cô, hát lên ca khúc đó.

[1]: – Sequel là một thuật ngữ chỉ phần tiếp theo của một câu chuyện / bộ phim.

[2]: Tiêu Dư /xiāo yú/. Tiểu Tiểu /xiào xiào/. Mình đoán ở đây có cách phát âm khá giống nhau nên Tiểu Tiểu trở thành tên thân mật của Tiêu Dư.

44. Chương 44: Lại Cưng Chiều Một Chút (2)

Phần tiếp theo, biên tập bên kia vẫn chưa chính thức ký hợp đồng, chỗ Kiều Kiều đã công bố tin tức, vô số phỏng vấn ừn ừn kéo đến, thực thực giả giả vô cùng náo nhiệt. Giai Hòa hỏi anh có muốn tiếp tục hay không, Dịch Văn Trạch lại nghiêm túc trả lời trong lịch làm việc của anh đã không còn chỗ trống.

Cô nghe xong, nói không nên lời là vui vẻ hay là mất mát.

Anh diễn, mình sẽ không được tự nhiên, anh không diễn, không phải anh làm diễn viên chính thì bộ phim này đảm bảo không có ai xem.

Giai Hòa đứng ở dưới lầu công ty chế tác, nhìn chăm chăm gương mặt cười cuốn hút của anh trên bìa tạp chí nửa tháng trước, đang cảm thán mình quả là quái đản thì bên cạnh có người kêu cô một tiếng.

Giai Hòa quay đầu nhìn, là trợ lý của đạo diễn Lưu. Cô trợ lý trẻ tuổi kia vừa cười với cô, vừa nói với ông chủ sạp báo: “Lấy cho tôi tờ đó.” Cầm về thì trang bìa đúng là ảnh chụp Dịch Văn Trạch, hơi cúi đầu mỉm cười, tựa hồ là vừa nói xong một câu, đang kiên nhẫn nghe người ta hỏi cái gì.

Giai Hòa trừng mắt nhìn, chính mình cũng mua một quyển.

Cô trợ lý kia lập tức hai mắt tỏa ánh sáng: “Biên kịch, chị cũng thích ảnh hả?”

Thích, đâu chỉ là thích...

Cô gật đầu: “Thích rất nhiều năm rồi.” Cô trợ lý vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay của cô: “Em cũng vậy á,” nói xong mới giật mình, “Quên mất, bộ này của biên kịch là ảnh làm diễn viên chính đúng hông? Còn bảo định quay tiếp nữa?”

Giai Hòa ờ à, cuối cùng lại thành giàu đầu lòi đuôi [1]: “Ảnh thực chuyên nghiệp, cũng rất lễ phép.”

Nói xong chính mình cũng ê hết cả răng.

Cô gái trẻ giọng êm ái lời dễ chịu, suốt đường đi tầm 10 phút, ngoại trừ than thở mình bỏ lỡ mất buổi biểu diễn, ảnh với bạn gái thiệt là hạnh phúc vân vân mây mây, cũng không hỏi han chuyện gì nhiều. Hoàn toàn không giống như mấy fan tầm thường, gặp được loại cơ hội này đều phải truy tới cùng rằng bản thân như thế nào, cùng đoàn làm phim có thấy cái gì để tám nữa không.

Nhưng mà nghĩ lại, anh đã lặng yên khiêm tốn nhiều năm như vậy, fan cũng đều im lặng không động tĩnh theo.

Ngoại trừ lần ly hôn đó ra, căn bản không có tai tiếng gì nữa.

Ngay cả chuyện đó giải quyết cũng một lần gọn nhẹ, không trả lời bất cứ vấn đề nào. Cô nhớ rõ sau khi thấy rắc rối trên trang web chính thức của anh, các fan đều không chút dao động, lúc người lạ hay truyền thông xông đến phỏng vấn, đa số đều trả lời là thần tượng không thích nói đến chuyện riêng. Thậm chí còn có người lịch sự nhắc nhở, quá khứ đã là quá khứ, xin đừng truy hỏi nữa làm gì.

Thiệt tình là...Người nào fan vậy.

Quay lại phòng, mọi người vẫn chưa bắt đầu thảo luận, cô lật đại một tờ tạp chí ra xem.

Kỳ thật phỏng vấn của anh, nội dung đa phần không khác nhau lắm, cuối cùng đều khó tránh khỏi dẫn đến vấn đề tình cảm. Người viết bài này thực ra rất hoạt bát, câu nói đầu tiên: ảnh nói rất rõ ràng nha, ai, vừa thấy ảnh mỉm cười, tôi lại ngượng ngùng hỏi lại.

“Biên kịch ới,” Bên cạnh bỗng có người gọi cô, “Vợ tôi mẹ tôi đều đang lùng kịch bản của cô á, tiết lộ tý đi, cô viết gì vậy? Để tôi về nhà còn có cái mà dỗ vợ.”

Giai Hòa buồn khổ nhìn hắn: “Nói thật, không biết.”

Tuy rằng lão biên tập kia đã giao toàn quyền... Nhưng mình ghen suốt mấy ngày vẫn không nghĩ ra được cái gì, hoàn toàn rỗng tuếch.

Người nọ cười nhìn Giai Hòa mím môi, thuận miệng nói: “Cô diễn viên nhỏ Liêu Tĩnh kia thực không đơn giản, ngay bộ thứ hai đã đóng cặp cùng Dịch Văn Trạch, còn lan truyền tai tiếng. Ngày hôm qua còn đăng Weibo nói thực mờ ám, ‘Cám ơn anh, đã cho em một chút hạnh phúc thoáng qua.’ Trên mạng tám chuyện rùm beng rồi, rất nhiều kẻ bảo hai người ở Hoành Điểm chơi thâu đêm đêm nhiều lần.”

Giai Hòa run rẩy, nhóc trợ lý đương đánh máy mấy ý kiến sửa chữa, thực đứng đắn làm sáng tỏ: “Không có khả năng, đó là trò của cô ta thôi. Bạn gái thực sự của Dịch Văn Trạch chắc chắn không phải là kẻ có nhân phẩm như vậy.”

Quả thật là đáng tin, cô nghe xong xương cốt cũng nhũn ra.

“Từ điển sinh tình, phân tích ‘hữu mô hữu dạng’ cả.” Người nọ đem máy tính tới, để hai người xem.

(hữu mô hữu dạng: là hình dung việc làm hay mô phỏng mà kết quả rất giống với hình mẫu nào đó hoặc đạt được chuẩn mực nào đó; có thể nói là “ra dáng”. Ở đây đại ý chỉ là phân tích có cơ sở, rất có lý.)

Đại khái chẳng qua là dạo đó hai người trùng hợp nhau về lịch, khéo sao hôm đó có buổi biểu diễn, Liêu Tĩnh vừa vận ngay tại Bắc Kinh. Vô cùng tàn nhẫn là có kẻ bươi ra trò khôi hài ở trường KTV tại Hoàn Kiếm kia, tuyên bố thấy Liêu Tĩnh hát xương cho Thiên Sở, Dịch Văn Trạch ngay tại hiện trường.

Cô quét mắt sơ sài, các loại tin nóng, lật qua mười mấy trang...

Nhóc trợ lý càng xem càng trầm mặc, đến cuối cùng lại nhìn cô một cái, làm như muốn chứng thực. Giai Hòa vốn không muốn nói bậy, nhưng người kia còn chêm một câu: “Nhìn xem, thế này cô đã tin chưa?” Cô bé kia nghe xong lời này, gấp đến độ ánh mắt cũng hồng hồng.

Giai Hòa thật sự là không đành lòng, đành phải hắng hắng giọng, thuận miệng nói: “Theo tôi được biết, hẳn là không phải vậy đâu.”

Một lời vừa dứt, mọi người đều ngẩng đầu nhìn cô.

Hóa ra đều đang nghe hết cả...

Cô cúi đầu, bắt tay vào lật ba tờ giấy A4 mỏng te, chỉ có thể cứng rắn lấp liếm: “Mấy lần ăn cơm chung, ảnh có nói đùa qua loa, không thích mấy cô gái cao cho lắm,” nói xong lại vội vã bổ sung, “Đừng tin tôi nha, tôi thuận miệng nói bậy thôi.”

Ba tờ giấy, lặn qua lộn lại ở trong tay, cuối cùng còn giả vờ lấy bút viết hai dòng lên trên.

Ánh mắt quần chúng vẫn sáng quắc như trước, không chịu buông tha cô.

Cũng may cuối cùng cô nhóc trợ lý cứu giúp: “Biên kịch, thần tượng của chúng ta không thích nói đến việc riêng, ‘thanh giả tự thanh’ (trong sạch tự biết), không cần để ý tới bọn họ.”

Giai Hòa gật đầu lia lịa, không uống tiết lộ cho em tin nóng, bé thực ngoan...

Chỉ vì một câu này, toàn bộ buổi chiều đều bị người ta chặn đường vây kín.

Mãi đến tận tối mới xem như đào thoát được. Bởi vì đây là bộ phim đầu tiên của công ty do Dịch Văn Trạch bước vào giới sản xuất, đồn đảo không ngừng nghỉ cho kịp mười ngày trời. Được một ông sếp chuyên nghiệp như anh đứng mũi chịu sào, đám thanh niên lóc chóc phía dưới tự nhiên cũng nhiệt tình hẳn lên. Lúc Giai Hòa lái xe đi qua vừa vặn là giờ cơm chiều. Mấy công nhân viên đã sớm quen cô, vừa thấy cô dừng xe bước xuống liền chủ động kêu phu nhân, còn không quên chỉ dẫn sếp đang ở nhà ăn á.

Giai Hòa vừa không ngừng nói vớ vẩn rồi, vừa nhắm hướng đó mà đi.

Bước vào nhà ăn, nhìn qua cửa sổ thấy đầu bếp đang đưa cơm cho Dịch Văn Trạch, còn cùng anh nói nói mấy câu.

Bởi vì cách khá xa, Giai Hòa tự nhiên không nghe được, nhưng lại rất thích tầm nhìn như thế này. Cô thích nhìn anh thân thiện với mọi người như vậy, cũng thích nhìn bóng dáng xa xa của anh. Không bao giờ có một chút trang sức rườm rà, một chiếc sơ mi sạch sẽ, trời lạnh có thêm cái áo khoác, phần lớn đều là màu đen giản dị.

Anh cũng không coi chính mình là thần tượng, luôn có thể khiến cho người ở chung cảm thấy thoải mái.

Nhưng vừa đụng đến công việc, lời nói cử chỉ lại thật sự là nhân vật của công chúng, yêu cầu cực cao đối với bản thân.

Trong khay đặt mấy chiếc đĩa, có hơn mười con tôm tích và muối tiêu.

Giai Hòa ngồi trên ghế, chống cằm nhìn anh. Mãi đến khi anh đem cơm và nước trái cây đến cho cô, cô mới đột nhiên mở miệng hỏi: “Trước kia có ai ân cần với anh như vậy chưa đó? Đừng nói không có, em không tin đâu.”

Dịch Văn Trạch gỡ tấm màng plastic mỏng trên nắp ly xuống, cầm ống hút vào đưa cho cô: “Đây giống như thẩm tra chính trị?”

Giai Hòa cắn ống hút: “Chỉ là bỗng nhiên nghĩ tới.”

“Lúc quay phim sẽ có người chuẩn bị rất nhiều miếng dán giữ nhiệt [2],” anh có chút suy nghĩ nói, “Đưa món gì nóng nóng đến để dùng. Thỉnh thoảng anh thực chậm chạp, nếu được còn tặng lại thứ gì đó để đáp lễ.”

Giai Hòa ờ một tiếng, hút nước trái cây vào miệng: “Không có gì lạ, còn gì nữa không?”

Anh cười: “Còn có người chỉ muốn anh diễn cùng.”

Dịch Văn Trạch anh quá thành thực, Giai Hòa cắn ống hút, tiếp tục uống, tiếp tục uống.

“Còn muốn nghe không?” Anh cười đến ôn hòa vô hại.

“Đương nhiên.” Giai Hòa nhìn anh mỉm cười, tựa hồ đang nghiêm túc suy tính, chỉ cảm thấy lòng mình đang rỉ máu. Quả thực mọi người đều có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân, cô nói rốt cuộc là vì sao phải hỏi? Vì sao đâu, rốt cuộc là vì sao đâu...

Thiệt tình là cuộc đời rối rắm a.

Dịch Văn Trạch lấy ra khăn giấy ướm lau khô tay, cô lập tức buông đũa, nịnh nọt xắn tay áo sơ mi lên cho anh. Nhìn ngón tay xinh đẹp kia bóc tôm vô cùng linh hoạt, cô thực hưởng thụ. Đang lúc vừa ngấm giai điệu vừa chờ món ngon, Dịch Văn Trạch lại chậm rì rì nói: “Còn có người, sẽ để trên máy tính hơn mười bức hình chụp anh, sẽ ngay giữa trời tuyết lớn đứng ngoài chuẩn bị lẩu. Bây giờ nhớ tới, nhưng thật ra hai lần này ấn tượng rất sâu.”

Cô vừa gắp một con tôm bỏ vào miệng, lập tức bị sắc muối tiêu, ho khụ khụ.

Khi đó, rõ ràng không có một mẩu dã tâm lang sói nào hết nha...

Thời gian biểu rất chặt, đến đêm khuya, Dịch Văn Trạch mới mang cô theo đến phòng ghi âm của công ty cách đó không xa.

Nơi này bình thường vốn không náo nhiệt, hiện tại lại trể như vậy, ngoại trừ vài người tăng ca ra, phòng nghỉ đã không còn ai đi lại nữa. Dịch Văn Trạch tới phòng làm việc an ủi quần chúng nhân dân, Giai Hòa thả bộ nhẩn nha phía ngoài, nghịch nghịch mấy thứ đồ.

Bắt đầu từ Wifi, chơi đến bi-a, bên trong vẫn thảo luận khí thế ngất trời như trước, không có một chút dấu hiệu nghỉ ngơi.

Cô thật sự nhàm chán, chỉ có thể lôi từ túi ra mấy quả cầu, cầm lấy cây cơ bi-a bắt đầu khoa tay múa chân như khuôn mẫu. Cạch một tiếng, mấy viên bi đủ màu sắc vẫn ôm nhau đứng im một chỗ, màn khai cầu thuận lợi thất bại.

Hồng mất rồi...

Cô buồn bực nhìn mấy viên bi, đang lúc định bỏ cuộc, đã bị người phía sau choàng lấy, cầm cây cơ đặt xuống: “Năm cơ không đủ chặt, ra cơ phải thẳng.” Tay anh cầm tay cô, một cú đánh thật mạnh.

Giai Hòa càng buồn khổ: “Đều là cao thủ. Nhà em cũng kiểu như vậy hết, ngay mừng một đã bắt đầu mở bàn bi-a, mà lần nào cũng chỉ dùng một tay để đánh thắng em. Xem ra em chỉ thích hợp với máy đánh chữ thôi.” Dịch Văn Trạch dán bên tai cô, cười nói: “Mấy hôm trước chơi tennis anh cũng phát hiện rồi.”

Cô suýt nữa học máu, ngưỡng ngưỡng buông cây cơ xuống, dậm chân bịch bịch ra ngoài pha cà phê, sau đó quạu quọ ngồi xuống cái sofa đặt phía xa.

Lại ngẩng đầu, Dịch Văn Trạch vẫn đang hai tay cầm cây cơ đứng cạnh bàn bi-a, mỉm cười nhìn mình.

Quên đi, quân tử không tính toán với tiểu nhân.

Cô thở dài, lấy di động ra, nói: “Bạn học Dịch Văn Trạch, cho tôi mấy kiểu pose đẹp trai đến nghiêng trời lệch đất dọa khốc quỷ thần của bạn để trấn an tâm hồn tôi bị bạn làm tổn thương đi.” Dịch Văn Trạch cười nhìn cô, làm động tác chọc bi. Từ ánh mắt tối thế tay, ngay cả độ cong cánh tay gấp khúc đang nắm cơ kia, đều chuẩn không chê vào đâu được.

Bố cục hoàn mỹ. Quan trọng nhất là người đó, hoàn mỹ đó, chỉ thuộc về mình.

Cô chụp xong, đặc biệt bỏ thêm một trái tim nữa mới đưa cho anh xem: “Không phải đến năm 80 anh vẫn đẹp như vậy nha? Không biết em có còn sống hay không.”

Anh cười, quét mắt: “Vui không?”

Giai Hòa ở một tiếng: “Vui rồi, chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

Mãi đến nửa đêm, công tác mới coi như xong. Giai Hòa đi theo anh vào phòng làm việc, lập tức có người đứng lên cười nói Dịch tiên sinh, anh xem xem, vừa rồi mới làm lại lần nữa. Nói xong lập tức thức thối đi ra ngoài, để lại hai người trong phòng.

Dịch Văn Trạch rất nghiêm túc nghe, cô thực ngoan ngoãn ngồi ở một bên nghịch nghịch di động: “Hôm nay đụng tới một fan bí mật của anh, người khác vừa nói nói vài câu không tốt, liền cuống đến độ sắp khóc. Trước kia em cũng như thế, không thể nghe người khác nói nữa câu không tốt về anh, ghét nhất là người khác bàn tán chuyện tai tiếng của anh, còn nói anh là gay nữa.”

Anh lại bật băng thu âm, chỉ mỉm cười lắng nghe, không nói gì.

Nhớ lại năm tháng theo đuổi thần tượng, cô lại thốn thức cảm thán một câu: “Chuyện gốc nhất, là em lưu số 10086 trong danh bạ với tên của anh. Vừa nhận lại tin nhắn tài khoản, di động đều lập tức hiện ba chữ Dịch Văn Trạch, mỗi lần nhìn là tim lại động thùm thụp liên hồi, háo sắc ha?”

Tiếng thu âm vẫn thực rõ ràng, cô đang còn mãi cảm khái đã bị anh, không âm thanh, không tiếng động, che lại.

Ép sát đến mức hít thở không được, cơ hồ không còn đường sống, đây là lần đầu tiên anh như vậy ở ngoài... Giai Hòa theo bản năng vươn tay ôm cổ anh, giữa đầu tiếp nhận anh, mãi đến khi nghe tiếng động ở cửa mới run lên, lại lập tức nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Mãi đến khi anh buông ra, Giai Hòa mới lắp bắp nói, có, có người thấy rồi kìa.

Cô ép tiếng mình đến rất thấp, như là làm chuyện xấu tày trời gì, liều mạng đoán rớt cuộc là ai vào được. Nếu là trợ lý công ty truyền truyền của Dịch Văn Trạch thì còn may, nếu là người lạ thì phiền toái chắc rồi. Anh ngồi cách cô rất gần, im lặng suốt một lúc lâu, nhìn cô chậm rãi dụ xuống, chăm chăm nhìn mình đầy nghi ngờ, sau đó mới cười rộ lên.

Ý cười bên môi anh lan đến tràn ngập đáy mắt, ấm áp khiến cho người ta hoảng hốt.

“Vợ ơi, anh yêu em.”

Anh nói, vợ ơi... anh yêu em.

[1]: – ý muốn giấu giếm nhưng cuối cùng cũng bại lộ.

Xuất xứ: Thử địa vô ngân tam bách lượng.

Ngày xưa có một người tên là Trương Tam, ông ta bỏ nhiều công sức mới dành dụm được 300 lượng bạc, trong lòng rất vui. Nhưng ông luôn lo sợ bị người ta trộm mất, vì thế tìm một cái hòm, bỏ 300 lượng bạc vào đóng đinh lại, sau đó đem chôn sau nhà. Nhưng ông vẫn không yên tâm, sợ người khác đến chỗ đó đào trộm, vì thế nghĩ ra được cách “tuyệt diệu”, viết lên tấm giấy 7 chữ “Thử địa vô ngân tam bách lượng” (ở đây không có 300 lượng bạc) dán lên góc tường, rồi mới yên tâm bỏ đi. Không ngờ hành động của ông ta đều bị Vương Nhị nhà kế bên nhìn thấy hết. Nửa đêm Vương Nhị trộm 300 lượng bạc nhưng lại không muốn Trương Tam biết nên anh ta viết mảnh giấy: “cách bích Vương Nhị bắt tăng thâu” (Vương Nhị nhà kế bên chưa từng ăn trộm) dán lên tường. Sáng sớm hôm sau Trương Tam thức dậy ra sau nhà xem bạc, bạc đã không còn, chỉ thấy một mảnh giấy mới tỉnh ngộ.

[2]: – – miếng dán giữ nhiệt. Thực ra cái này mình chỉ đoán thôi các bạn ạ ;A;

45. Chương 45: Lại Cưng Chiều Một Chút (3)

Nói xong câu đó, anh lại quay người tiếp tục phát lại đoạn clip lúc nãy. Trên màn hình, lúc cô gái vừa mới cúi đầu lấy ví tiền ra, bỗng nhiên có người gõ nhẹ cửa, tiếng động vang lên rất lịch sự, nghe qua như đang

cẩn thận hỏi ý. Giai Hòa luống cuống nhìn mắt Dịch Văn Trạch, anh vẫn chỉ im lặng nhìn màn hình, thực bình thản nói câu vào đi.

Người đẩy cửa vào, đúng là người thức thời chạy ra lúc vừa bắt đầu. Như là muốn hóa giải xấu hổ, anh ta bưng hai tách trà tới: “Dịch tiên sinh thấy thế nào ạ?” Dịch Văn Trạch cầm lấy, đưa cho Giai Hòa một tách: “Giọng của nữ quá nhỏ, cần thay một người khoảng hai mươi tuổi là phù hợp,” Nói xong dừng một chút, nhìn cô hỏi ý kiến, “Em cảm thấy thế nào?”

Giai Hòa ôm tách trà, đáp rõ ràng: “Giọng nói của cô bé này quá non,” Vì để chứng minh mình đã nghiêm túc nghe, còn bổ sung thêm một câu, “Cảm giác giống như cô gái vị thành niên đang nói chuyện, cảnh diễn tình cảm thoát nhìn không được tự nhiên.”

Sau đó nghiêm trang uống miếng nước.

Tiêu Dư, anh nói anh yêu em, thế mà mình chưa nói câu gì hết...

Đến ngày hôm sau khi thức dậy, chuyện này đã hoàn toàn trở thành khúc mắc.

Giai Hòa nhe mồm đánh răng nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, Dịch Văn Trạch đang lấy khăn tắm lau khô tóc, còn miệng mình thì toàn là bọt trắng, vô cùng có tính hủy diệt phong cảnh. Cuối cùng vẫn không nhận được gọi điện thoại cho Tiêu Dư.

“Nhà người là biên kịch, thời điểm nào tốt nhất lại còn chạy đi hỏi ta?” Tiêu Dư đang ở Tân Cương chụp quảng cáo ô tô, tiếng gió ù ù thổi, đau cả tai: “Thật là kỳ cục, vì sao lần đầu tiên lại khó nói ra như vậy?”

Bên kia đang có người hỏi ý kiến, Tiêu Dư đắn đo mấy câu mới đi tìm một chỗ khuất khác: “Thật ra không có gì khó, lần đầu tiên hôn nhau hay đêm đầu gì đó mi đều có cơ hội nói. Hôm nọ ở phòng ghi âm mi cũng có thể phối hợp một câu, sao lại bỏ lỡ thế không biết nữa.”

Giai Hòa cũng thẩn thức, mi nói thử xem sao ta lại không nghĩ tới chớ.

Phụ nữ thật sự là một động vật kỳ lạ.

Đối với tất cả lần đầu tiên đều nhớ rõ ràng đến như vậy, cũng cố ý muốn tạo ra một dấu ấn khác biệt. Kỳ thật ai cũng đều hiểu được, lần đầu tiên đã phá vỡ liên biến thành một danh từ chào buổi sáng. Tối hôm đó Dịch Văn Trạch là tự nhiên nói ra, đối với Giai Hòa lại trở thành nhiệm vụ gian khổ.

Cũng may Dịch Văn Trạch sinh vào mùa thu, ngày 17 tháng 11.

Cô cân nhắc rất nhiều thứ, nhưng vừa nhìn vào lịch trình sản xuất vẫn quyết định để mọi chuyện tự nhiên. Bánh ngọt Cheese (phô mai) bảy tác, trái một lớp xoài cùng dâu tây. Tiêu Dư vừa nhìn đã bấu môi, bảo ăn xong cái này thì cũng ớn đến chết. Giai Hòa cười nhạt: “Dịch Văn Trạch thích ăn Cheese.”

Đương nhiên, chính mình cũng thích.

“Còn ‘tiết mục’ gì gây hứng thú nữa không?”

Cô nhìn tủ thủy tinh, lắc lắc đầu: “Không có, gần đây anh ấy bận rộn nhiều việc, ta cũng không muốn ép buộc cái gì cả.”

“Rõ ràng là lần mừng đầu tiên sinh nhật, mà sao mi làm như hai vợ chồng già lâu năm thế?”

Giai Hòa nhận hộp bánh ngọt, cẩn thận ôm trong tay: “Chị đây nói cho em biết, đêm nay anh ấy phải cùng mừng sinh nhật với fan ở Bắc Kinh trước, đến tận khuya mới có thể về công ty, em có thể nói thế nào?”

Tiêu Dư đau đớn kịch liệt lặp lại: “Vợ mình tinh không dễ dàng a, không dễ dàng.”

Bây giờ sẽ bắt đầu buổi tiệc sinh nhật của fanclub, cô sợ Dịch Văn Trạch về sớm, mua luôn một hotdog, lại về công ty chế tác pha một cốc cà phê nóng, xem như giải quyết cơm tối.

Mùa thu năm nay trời đặc biệt lạnh, mấy ngày nay hệ thống sưởi ấm lại có chút vấn đề, đợi đến lúc chín giờ, Giai Hòa đã lạnh đến mức run cầm cập, đành phải mở chăn điện, chui lên giường trong phòng ngủ, tiếp tục xem tivi cho hết thời gian. Chân tay vừa mới ấm lên được một chút lại chợt nhớ đến bánh ngọt phải bỏ vào tủ lạnh, vội vàng trượt ra khỏi chăn đi cất bánh.

Phòng khách vốn không lớn, nhưng bởi vì là sinh nhật anh, khắp nơi đầy quà cáp từ những người hâm mộ gửi đến.

Cô vốn muốn dọn dẹp lại cho gọn gàng, nhưng hàng ngày đều không tìm ra thời gian thích hợp, không nghĩ tới hôm nay lại có thời gian rỗi rãi. Những hộp quà to to nhỏ nhỏ, còn có cả thư, lúc Giai Hòa ngồi xếp đến đầu choáng não váng, chợt nghe có người đương gõ cửa.

Không mang chìa khóa? Hẳn là sẽ không?

Đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy thì ra là trợ lý của Ngô Chí Luân, cậu chàng vừa nhìn thấy cô lại hơi bối rối: “Dịch tiên sinh không ở nhà ạ?”

Giai Hòa lắc đầu: “Vẫn chưa về, có việc gì sao?”

Anh bạn trợ lý nói quanh co một hồi lâu mới bảo không có việc gì, ôm hộp muốn đi. Cô vừa nhìn cái hộp kia liền biết là quà, nhưng không hiểu sao cậu nhóc này chỉ vì mỗi việc tặng quà mà lại nhăn nhó khó khăn như vậy, đành phải chủ động hỏi có phải cậu muốn đưa quà sinh nhật hay không? Cậu chàng quay đầu nhìn cô, tiếp tục đấu tranh tâm lý một lúc, rốt cuộc vẫn cắn răng, đưa hộp quà cho cô nói, là em giúp người ta mang cho Dịch tiên sinh thôi.

Hộp màu xanh nhạt, dải ruy băng màu bạc được buộc rất khéo.

Cô vừa cầm lấy, cậu chàng trợ lý đã bỏ chạy. Mãi cho đến khi xoay vào nhà đóng cửa lại, cô mới hiểu được nguyên nhân khiến cho cậu nhóc kia lại bối rối đến thế. Bên ngoài hộp không dính thiệp, nhưng vừa lật lại có thể thấy một dòng chữ dưới đáy hộp: A Trạch, sinh nhật tuổi 34 vui vẻ. Chữ viết rồng bay phượng múa, còn có thể nhìn ra hai từ Thiên Sở.

Màu chữ bằng bạc, dưới ánh sáng của đèn tường chợt cảm thấy thực sang trọng.

Giai Hòa nghĩ đến quà sinh nhật mình chuẩn bị, bỗng nhiên cảm thấy hơi khó chịu, tại sao không chọn cái gì có thể giữ lại được đi? Như vậy, rất nhiều năm về sau còn có thể trở thành một kỷ niệm.

Phòng càng lúc càng lạnh, Giai Hòa lại cố ý mặc váy ngắn, bây giờ đã cảm thấy mũi nghèn nghẹt. Buồn khổ được một lúc, cô tùy tay đặt hộp quà lên bàn, tiếp tục vào chăn ủ ấm trong phòng ngủ. Từ lúc tỉnh táo đến mơ màng, lại mơ màng đến tỉnh táo, trong phòng chỉ còn có tiếng TV trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đến lúc qua hơn mười hai giờ mới có tiếng chìa khóa mở cửa.

Đã về rồi?

Từ chăn chui ra, vừa lúc chạy ra khỏi phòng ngủ, Dịch Văn Trạch đang đưa tay đóng cửa lại.

Bởi vì thời tiết giá rét đến đông người bên ngoài, xung quanh anh còn có hơi lạnh, Giai Hòa vừa tới gần một chút liền không khống chế được run run. Trời lạnh đến thế, ngay cả Dịch Văn Trạch còn mặc áo khoác da, cô chỉ mặc mỗi một cái váy ngắn, khẽ bước đến trước mặt anh: “Anh ăn chưa? Còn đói không?”

Tóc hơi rối, vừa nhìn thấy là biết ngủ đã dề xuống.

Dịch Văn Trạch vươn tay sửa sang lại cho cô: “Ăn xong rồi, mọi người mua rất nhiều thứ, còn có cả một bánh ngọt Cheese cực lớn.”

Một câu, hoàn toàn dập lửa.

Cô vốn tưởng rằng sẽ ở trong căn phòng tối mờ mờ, thối nén, rất có cảm giác hình ảnh, rồi nói một câu ý nghĩa đầy kỷ niệm nào đó, nhưng vừa nghe anh đã bị fan hâm mộ cho ăn bánh ngọt no rồi liền lập tức không còn kế hoạch nào nữa.

Cũng không thể rót cho anh một ly nước ấm nói ‘Anh yêu, sinh nhật vui vẻ. Em yêu anh’ đi?

Dịch Văn Trạch treo áo khoác vừa cởi ra, nhìn cô đang dăm dăm vào mình mới hỏi: “Em đói?” Giai Hòa nghe vậy mới có phản ứng, đi rót cho anh một cốc trà nóng, bảo không phải em đã nói từ trước sao, hôm nay về nhà ăn cơm, mẹ em làm rất nhiều đồ ăn, đến bây giờ vẫn còn no căng đây này.

Anh nhận lấy cốc nước, giữ trong lòng bàn tay một lát mới chạm vào mặt cô: “Thực xin lỗi, hôm nay mọi người làm có hơi trễ.”

Lòng bàn tay nóng nóng, ngón tay còn có cảm giác man mát, chạm vào trên mặt rất xúc cảm.

Hôm nay Fancub đã nói inh biết từ trước, ngay cả chán nản lẫn buồn bực cũng không có cơ hội nào. Giai Hòa âm thầm thở dài thêm một cái nữa mới bĩu môi: “Fan của anh ở Bắc Kinh luôn luôn là nhiệt tình nhất, lúc này coi như là sớm rồi.” Dù sao cũng đã không có hoàn cảnh lãng mạn gì làm nền, ‘Sinh nhật vui vẻ’ đã nói khi thức dậy vào sáng nay. Rốt cuộc Giai Hòa hít hít mũi, hoàn toàn ‘yên kỳ tức cổ’(xếp cờ im trống), chui về lại phòng ngủ.

Tắt tivi, mở nhạc.

Đang lúc bước vào trạng thái chuẩn bị thôi miên trước khi ngủ mới phát giác bên ngoài vẫn không có động tĩnh, không biết Dịch Văn Trạch đang làm gì. Nhưng trời lạnh như vậy, Giai Hòa chỉ có thể nói to: “Khuya rồi á, anh muốn tắm hay không?” Hỏi xong cũng không có tiếng trả lời, chỉ có thể lần ba rời khỏi cái chăn ấm áp. Phòng khách không có người, bên trong bếp bật đèn.

Lúc Giai Hòa đưa hai tay ôm vai mình, co ro đi vào, Dịch Văn Trạch đang xoay người, lấy dao từ tủ bát đĩa, trên bàn chính là bánh ngọt cô đã mua.

Giai Hòa kinh ngạc: “Không phải ăn no sao?”

Lưỡi dao màu bạc chạm xuống, rất chỉnh tề cắt bánh ngọt thành sáu miếng, điểm chết người là anh còn cắt vô cùng cẩn thận, trên mỗi một miếng đều có một phần dâu tây, nổi bật trên lớp xoài màu vàng nhạt, đồ tươi mê người.

Nhưng vấn đề là, đối với một người vừa ăn cheese, mà còn ăn đến no, có lẽ sẽ không mê người đến như vậy.

“Bỗng nhiên cảm thấy hơi đói.” Dịch Văn Trạch rửa tay, cầm một miếng lên ăn.

Nhạc vẫn đang chạy đi chạy lại bài Forever, giọng hát trầm của Stratovarius vang lên, truyền tới từ phòng ngủ, như là đêm trong thư phòng của anh dạo đó. Hoàn toàn giống như kế hoạch, chỉ là không có nền, người được tổ chức còn tự mình cắt bánh ngọt...Giai Hòa đi qua, cùng anh ăn một cái, dâu tây cùng xoài có vị chua, làm nhạt bớt vị ngọt ngấy của cheese.

Cô ăn thực sự chậm, sau đó nhẹ nhàng nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Anh cúi đầu, chạm vào môi cô rồi dừng lại: “Cảm ơn vợ.”

Hiệu quả cũng không tệ, không phải sao?

Giai Hòa tự an ủi, tiếp tục ăn từng miếng nhỏ bánh ngọt, nhưng vừa ăn được một nửa lại cảm thấy có gì đó không đúng. Dịch Văn Trạch đã cầm lên miếng thứ ba, thực im lặng, vẻ mặt như đang ăn tế phẩm. Cô nhìn một lúc, đột nhiên hiểu ý của anh, nhất thời không biết nên nói cái gì, một lát sau mới lên tiếng: “Anh ăn như thế sẽ ớn chết mất.”

Thật sự là bị miếng quạ đen của Tiểu Tiểu nói trúng...

Dịch Văn Trạch cầm miếng thứ tư, trực tiếp dứt một miếng dâu tây duy nhất đến miệng cô: “Vì sao chọn bài này?” Giai Hòa cắn dâu, nói không rõ tiếng: “Biết còn cổ hủ...”

Anh tiếp tục chậm chậm cẩn thận ăn: “Lần đầu tiên em ở nhà anh, phòng làm việc mở bài này.”

Mặt Giai Hòa đỏ lên, sao vừa đến miệng của anh lại...lại kỳ cục như vậy chớ.

Cô còn nhớ rõ đêm hôm đó, chính mình không biết có bao nhiêu luống cuống anh vì tình cảm mà trở nên mệt mỏi, rồi anh lại đột ngột kéo cô vào trong lòng và hôn. Mùi hương nồng nàn vây quanh cánh mũi, toàn bộ trong gian bếp đều tràn ngập hương vị đó, nhưng không thể đánh vỡ vị giác. Không rõ là vì vị ngọt ngấy, hay là vì nụ hôn của anh quá dịu dàng, chỉ là một lát sau, Giai Hòa đã thờ không nổi, giãy giụa né anh: “Còn một miếng chưa ăn kia...” Dịch Văn Trạch lại cười: “Vợ ơi, lần sau đừng mua cheese nữa.”

Trong nhất thời Giai Hòa không hiểu: “Không phải là anh thích ăn cái này hay sao?”

“Vấn đề là hôm nay, anh đã ăn hơn chín phần cheese.” Anh nhìn qua rất bình tĩnh, tiện tay cầm một chiếc cốc thủy tinh trên giá, rót một ly đầy nước lạnh. Động tác không âm thanh này, đang nói trắng cho bạn

học Giai Hòa biết, anh thực sự đã ngán đến chết...Bài hát kia không biết đã replay bao nhiêu lần, rõ ràng là chuyện đáng vui mừng, lại khiến sống mũi cô cay cay.

Nhìn anh uống một ngụm xong nửa ly nước, cô mới đi qua, giữ chặt cánh tay anh lại.

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt kia là dịu dàng rộng khắp, cơ hồ đã khiến cô quên mất mình phải nói cái gì. Ngừng thật lâu, Giai Hòa mới cố gắng nhìn thẳng vào đôi mắt kia: “Em yêu anh.”

46. Chương 46: Ngoài Ý Muốn, Ngoài Ý Muốn (1)

Kết quả, anh chỉ là cười cười, tiếp tục uống nốt ly nước.

Chỉ đơn giản như vậy thôi á? Đáy lòng lặng lẽ có tí mất mát, đang chuẩn bị nói gì đó bổ sung thêm liên nhìn thấy anh đang kề sát vào mình, vươn tay nhẹ nhàng giữ cô lại. Giai Hòa khó hiểu ngược lên, chợt cảm thấy phần cổ lạnh lạnh, như đang đeo một cái gì đó.

Dịch Văn Trạch đang đứng trước mặt cô, cơ hồ là chạm khít, cánh tay vòng ra phía sau cài khóa lại, rất chậm, tựa như đang nương theo ánh trăng, thấy không rõ lắm, cho nên càng chậm hơn.

“Cái gì thế?” Giai Hòa gơ tay vuốt vuốt hình dạng của dây chuyền.

“Một con heo.” [1]

Nhìn không ra, chỉ chạm vào mặt ngoài có hoa văn, dường như được tạo hình rất đặc biệt: “Năm tuổi của em còn chưa tới mà.” Hôm nay rõ ràng là sinh nhật anh, thế nhưng lại tặng lại tặng ình trước. Ánh đèn từ phòng khách chiếu vào, chỉ có thể mượn ánh sáng mờ mờ nơi đó. Anh lại rót thêm một ly nước nữa, uống thêm hai ngụm: “Lúc chiều anh thấy rất hợp với em nên mua.”

Giai Hòa ô lên, lập tức đi ra khỏi phòng bếp, giả vờ giả vịt đi toilet, thực ra là soi gương mổ xẻ dây chuyền trước ngực. Một con heo theo phong cách phim hoạt hình cầm kẹo mút, mà ngay cả hoa văn chi tiết trên dây kẹo kia đều giống khuôn giống dạng.

Hình tượng của em là thế này? Rốt cuộc Giai Hòa cũng quẫn.

Cô còn vốn tưởng rằng anh không phản ứng, mãi cho đến khi mơ màng nằm trong bồn tắm lớn, được anh xoa bọt biển khắp người mới thì thào rầm rì thì thào: “Tự làm vậy không thể sống.” Giữa làn hơi nóng lan khắp, nụ cười của anh rất mờ nhạt, nhưng lại gần gũi tới vô hạn. Đợi được lúc anh dùng tấm chăn lông cừu bọc kín Giai Hòa từ đầu đến chân, bẽ trở lại trên giường, thì cô đã buồn ngủ tới mức huyết thái dương căng cứng cả lên.

Như là một đôi môi mềm mềm chạm nhẹ vào trán, sau đó nghe thấy anh bảo ngủ đi.

Bỗng nhiên Giai Hòa nhớ tới việc mình đã hoàn toàn quên phải nói cho anh biết vấn đề quà sinh nhật: “Em cũng có quà muốn tặng anh đó.” Cô muốn đứng lên, lại bị anh một tay kéo trở về: “Ngày mai nói sau.”

Giai Hòa à một tiếng, rồi chợt nhớ đến món quà kia của Thiên Sở: “Em quên nói với anh mất, trên bàn có quà sinh nhật Thiên Sở tặng anh đấy, ngày mai anh tự xem đi.” Vừa rồi bật chăn điện vẫn cảm thấy lạnh, nhưng bây giờ dán vào người anh lại rất ấm áp dễ chịu. Dụi sát vào lòng anh mới nghe anh ừ một tiếng: “A Luân nói với anh rồi, lúc chiều đi họp cậu ấy có gặp Thiên Sở, nhờ mang quà cho anh.”

Bởi vì không có thói quen ngủ mang dây chuyền, Giai Hòa cảm thấy cổ ngứa ngứa, kéo nhẹ bé heo trên đó. Chỉ là một động tác rất nhỏ nhưng Dịch Văn Trạch lại phát hiện, cúi đầu nhìn cổ của cô: “Làm sao vậy? Không thoải mái sao em?”

“Không có,” Giai Hòa ậm ừ, “Dịch Văn Trạch, sao anh không có tí tò mò hiếu kỳ nào với quà của em thế?”

Vậy cũng quá thất bại đi?

Dịch Văn Trạch buồn cười: “Quà sinh nhật quan trọng nhất, anh đã nhận được.”

Một câu rất đơn giản, đôi mày đang chau lại bỗng giãn ra, cảm giác không nói nên lời.

Nghe anh nói xong Giai Hòa mới hồi tưởng lại việc lúc nãy, trái tim run lên, mắc cỡ không biết để đâu cho hết, lại lập tức bị anh ôm sát vào trong ngực, sau đó chợt nghe giọng anh vang lên: “Vợ à, anh yêu em.”

Rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên nghe, cũng không phải là lần đầu tiên nói, lại vẫn khiến tim cô rối loạn bùm bùm.

Giai Hòa thì thầm: “Em chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, nhưng không phải là cái gì quý giá lắm,” Nhẹ nhàng nắm lấy bé heo kia, cô không lên tiếng một lúc lâu: “Em làm visa xong rồi, New Zealand.”

Sau đó lại không nghe thấy tiếng anh trả lời, Giai Hòa chờ, lúc tim đập như muốn ngừng mới nghe anh nhẹ nhàng nói bên tai: “Vợ ơi, cảm ơn em.”

Năm chữ, mặc niệm trong lòng bảy tám lần.

Cô cười khẽ, cọ cọ mấy cái, thực an tâm chui vào lòng anh thiếp đi.

Ngày hôm sau khi thức dậy đã gần đến giữa trưa, Dịch Văn Trạch đã đi từ sớm. Giai Hòa chạy đến phòng bếp xem có gì để ăn không mới phát hiện trong tủ lạnh đã có sandwich, xem ngày là hôm qua mua, chính mình còn chưa chú ý gì anh đã chuẩn bị xong bữa trưa? Cô mở màng bọc thực phẩm ra, lúc bỏ vào lò vi sóng chợt nghe có người đương gõ cửa.

Là một khuôn mặt toe toét rạng rỡ của Ngô Chí Luân, vẫn còn chưa tháo kính râm xuống, dọa cô nhảy dựng.

“Trong nhà anh cái gì cũng không có, nào nào, làm chút cơm trưa ăn đi.” Giai Hòa luống cuống nhìn anh chàng: “Anh hoàn toàn không biết khách sáo gì cả.” Cô né người ra, nghe tiếng lò vi sóng nhảy lên, lại rút hai tờ khăn giấy lấy sandwich ra, dùng dao cắt thành hai nửa, đưa một miếng lớn hơn cho con sói ác hiểm kia: “Làm sao anh biết chỗ tôi có thức ăn thế?”

“Đoán,” Ngô Chí Luân cầm lấy miếng sandwich, tự rót ỉnh một ly nước ấm, “Thói quen của em là mỗi ngày ngủ đến tận trưa, nhất định cậu ta sẽ chuẩn bị đồ ăn cho em, đúng không?”

Có một số việc luôn rất rõ ràng dễ hiểu, nhưng chỉ nghe từ miệng người khác nói mới có thể nhìn ra được.

Cô cúi đầu mỉm cười, thực hưởng thụ cắn một miếng sandwich, nhồm nhoàm lúng búng nói: “Anh đến lúc nào?”

“Ngày hôm qua, lúc anh bảo trợ lý đưa quà đến ấy, sợ quấy rầy hai người nên không tự đến,” Anh chàng vừa uống nước vừa giải thích, “Thật ra anh đã không ngủ ba mươi mấy giờ liên tục rồi, vừa đến đây hoàn toàn không chịu nổi.”

Giai Hòa ừm, trong lòng rất hiểu.

Món quà đó là Thiên Sở cố ý nhờ, nhất định anh ta không dám làm của riêng, đưa đến đây thì sợ mình lại thành kẻ xấu, đương nhiên ép cậu bé trợ lý kia thành vật hy sinh. Hôm qua mình nhận quà thay, cậu chàng kia khi về nhất định là thành thật khai báo...Cô lại cắn thêm một miếng sandwich nữa, hương vị thịt xông khói đậm đà cùng với xà lách trộn tan vào trong miệng, thật sự là đồ ăn ngon lót dạ.

Đến bây giờ mới ngồi đoán, rốt cuộc món quà kia là gì chứ?

Đang lúc nghĩ câu được câu không, Ngô Chí Luân bỗng tiếp một cuộc điện thoại, vừa nhai sandwich vừa ừ ừ à à, cuối cùng mới kinh ngạc hỏi một câu: “Bao lâu thế hả?” Sau đó lại qua vài giây mới ngắt điện thoại, quét Giai Hòa từ trên xuống dưới mấy bận, ý cười mỗi lúc một sâu, thấy Giai Hòa vẫn mở mồm không hiểu gì.

“Gia hòa mọi sự hưng,” Tầm mắt anh ta rốt cuộc cũng dừng trên bụng cô, “Có bầu à?”

Giai Hòa giật thót, suýt nữa bị nghẹn chết: “Nói bậy gì thế.”

“Lúc nãy là điện thoại của A Trạch,” Anh chàng trưng vẻ ta đây biết hết, “Sau khi hoàn thành việc sản xuất bộ phim này cậu ta sẽ về New Zealand, em có biết sau đó còn có bao nhiêu buổi quảng bá tuyên truyền chờ hay không? Bộ phim đầu tiên của công ty hợp tác với Yihua, trên danh nghĩa cậu ta chính là nhà sản xuất, thế mà lại vứt hết cho anh.” Trong nháy mắt Giai Hòa như nằm mơ, nhanh như vậy đã quyết định rồi?

Ngô Chí Luân vừa nói xong đã ra phòng bếp, Giai Hòa cũng không tiện hỏi tiếp, quét mắt qua đám quà đầy trên ghế, đang định gạt ra tìm một chỗ cho anh ta ngồi, chợt nghe phía sau có tiếng ối: “Ngay cả xem thằng nhóc này cũng không xem?” Cô quay đầu nhìn mới hiểu được Ngô Chí Luân đang nói cái gì. Món quà Thiên Sở tặng vẫn còn nguyên trên bàn, dường như không hề chạm vào lần nào.

Bình thường, tất cả những quà cáp của fan hâm mộ gửi đến đều giao cho A Thanh chọn lựa giữ lại.

Anh không mở ra, ý tứ đã rất rõ ràng.

Ngô Chí Luân thả chiếc hộp về chỗ cũ, cảm thán một câu: Cái gì nên làm cái gì không nên làm A Trạch so với anh còn rõ hơn.”

Giai Hòa mỉm cười, không nói gì nữa. Thật ra cho dù anh có mở ra xem cô cũng không nghĩ gì nhiều. Không biết bắt đầu từ khi nào cô đã hoàn toàn tin tưởng anh. Loại cảm giác, giống như là đối với người nhà mình vậy.

Mãi cho đến khi đỡ được anh chàng kia đi, cô mới cầm di động gọi điện cho Dịch Văn Trạch. Hình như anh đang làm việc, Giai Hòa cầm điện thoại chờ từ phòng bếp đến phòng ngủ, lại nhấn nha đến toilet, không có mục đích đi khắp nhà, đầu dây bên kia bỗng có người tiếp khiến cô giật mình: “Anh đang làm việc á?”

“Vừa rồi anh đang nhận một cuộc gọi khác.”

Giai Hòa vừa nghĩ đến ba chữ New Zealand, từ trong ra ngoài như bị thiêu cháy. Rõ ràng là chính mình lặng lẽ đi làm visa để cho anh một bất ngờ nho nhỏ, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy...Tuy rằng Ngô Chí Luân chưa nói ngày giờ cụ thể, nhưng mà những lời kia đã nói rõ cho cô biết, xong việc sẽ lập tức sẽ đi gặp người nhà của anh.

Dịch Văn Trạch nghe cô không lên tiếng, gọi Giai Hòa.

Đến lúc này cô mới lấy lại tinh thần: “Lúc này Ngô Chí Luân đến ăn tiệc bảo anh sau khi chấm dứt việc sản xuất phim sẽ về New Zealand?” Anh ừ ừ: “Cần khoảng một tuần nữa.” Giọng điệu này nghe lên trông có vẻ như cô đang thúc giục anh vậy. Ngón trỏ Giai Hòa vô ý thức vẽ mấy vòng tròn trên bồn rửa tay, quanh co một lúc lâu: “Thật ra không cần gấp như thế, em làm ba tháng lận.”

Lời ngầm chính là, thật ra em vẫn còn chưa chuẩn bị tốt, không vội mà.

Anh lại cười ra tiếng: “Không sao cả, đúng vào dịp sinh nhật ba tuổi của cháu trai anh, mỗi lần gọi điện thằng bé luôn ngóng em đến chơi với nó, bố mẹ anh cũng rất mong em tới.”

Giai Hòa nghe anh nói, càng lúc càng luống cuống, nhất thời không nghĩ được có gì, chỉ có thể nói câu được câu không rồi ngắt máy. Cô nhìn chằm chằm gương ước chừng một phút, tiêu tùng rồi chết thật rồi, dạo này ăn chơi quá sa đọa, đây quả nhiên là không trâu ép chó đi cày mà.

Kết quả trực tiếp là, buổi chiều cô lái xe đến công ty Tiêu Dư, ép cô bạn trốn việc đi uống trà trưa.

Ai ngờ chưa nghe mình nói đến ba câu, cô nàng rất có khí chất nhàn nhã uống một ngụm trà: “Có?” Giai Hòa suýt nữa đâm đầu chết: “Sao bọn mi luôn nghĩ đến cái chuyện đó hả?” Tiêu Dư bĩu môi, trực tiếp cầm lấy điện thoại gọi cho Kiều Kiều: “Tuần sau Dịch Văn Trạch muốn dẫn Giai Hòa về New Zealand.”

Nói xong lập tức kẻ sát điện thoại bên tai cô, đầu dây bên kia chỉ kêu lên thất thanh: “Trúng thưởng?!”

Âm lượng như thế này, đủ để cho Tiêu Dư cầm điện thoại cũng nghe thấy. Cô nàng nhìn Giai Hòa dờ khóc dờ cười mới thu điện thoại về: “Được rồi, lát nữa gọi điện lại cho.” Nói xong cũng chẳng thèm quan tâm đến việc Kiều Kiều truy hỏi ngắt điện thoại: “Mi thấy chưa? Không phải ta không thuận khiết mà đây là tư duy của người bình thường.”

Giai Hòa hoàn toàn bị nghẹn chết, cúi đầu uống trà nữa, uống trà mãi.

“Một tuần thì quá gấp,” Tiêu Dư còn nghiêm túc thay cô tính toán, “Đi chăm sóc toàn thân ngay, sau đó tính xem nên mua quà gì, người trên người dưới đều phải có, lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng em chồng thì phải như thế nào, quà cáp nhất định phải đầy đủ.”

Tiêu Dư nói rất đương nhiên, Giai Hòa cũng bị cuốn theo, gật mạnh đầu.

Thấy cô bạn trưng ra bộ dạng ‘mình nghe lời cậu’ hoàn toàn tin tưởng đến thế, Tiêu Dư lại cảm thấy đau đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi dùng thìa múc một muỗng gatô hạt dẻ: “Ta có mấy thẻ chăm sóc ở đây, mi cầm rồi dùng đi, khỏi phải đi đến mấy chỗ lộn xộn nào đó rồi bị người ta lừa tiền. Còn về phần quà cáp thì phải suy nghĩ cho kỹ,” Cô nghĩ nghĩ, “Ta có thể giúp mi một món, nhờ ông nội ta viết ột chữ rồi cầm đi.”

Hai mắt Giai Hòa lập tức lóe sáng, đừng nói là chữ của ông Tiêu, một học trò của ông tùy tiện viết ra tuyệt đối có thể hét giá...Nghe nói mấy năm nay ngoại trừ viết chữ cho những nhà có quan hệ mấy đời với mình chúc thọ lễ thì cũng có thể coi như ông đã gác bút.

Mặc dù không thể so được với đồ cổ nhưng đây cũng tuyệt đối là thư pháp đương đại.

Giai Hòa phe phẩy đuôi cười tươi: “Được như thế thì còn cầu mong gì hơn.”

Tiêu Dư tiếp tục ăn bánh ngọt, ngoài cười nhưng trong không cười bởi thêm một câu: “Không có gì, coi như đổi vé ba ngày đi chơi New Zealand,” Cô cắn thìa, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, lúng búng nói, “Đúng rồi, hỏi Dịch Văn Trạch nhà mi khi nào mở tiệc rượu, ta đi làm visa trước.”

Giai Hòa cắn miếng tách trà, thành công bị nấu chín.

[1]: Nguyên gốc của nó là – Tiểu kim trư, ý là một mặt dây chuyền hình con heo bằng vàng =))

47. Chương 47: Ngoài Ý Muốn, Ngoài Ý Muốn (2)

“Còn nữa,” Tiêu Dư tháo xuống hơn mười vòng dây đen trên cổ tay xuống, vừa sửa sang tóc tai vừa hỏi, “Mi xác nhận mi thực sự không trúng thưởng?”

Giai Hòa run lên, tách trà va vào răng đau đớn.

Tiêu Dư cũng không vội, quần tóc lên đầu vào đấy, mãi cho đến khi thắt một nút hoàn hảo mới hỏi tiếp: “Hồi đó giờ chưa làm biện pháp an toàn nào à?” Hỏi trực tiếp như vậy cũng chỉ có Tiêu Đại tiểu thư.

Giai Hòa ừm, tiếp tục dùng thìa xúc bánh ngọt, không ngừng xúc rồi lại xúc.

Tiêu Dư rút ví tiền ra, kê thanh toán, sau đó dẫn cô một đường từ tiệm trà cho đến hiệu thuốc. Đang là ba giờ chiều hơn, người trong hiệu thuốc không nhiều lắm, chỉ có vài cô vài bác ngồi túm lại với nhau nói chuyện phiếm. Giai Hòa thần hồn nát thần tính quét mắt bốn phía: “Siêu thị cũng có mà? Tự đi mua tốt hơn đó.”

“Cũng có, nhưng ta lo chất lượng không được bảo đảm,” Tiêu Dư trả lời rồi mới nói với đám người đang tụm lại kia: “Xin hỏi có que thử thai không?” Giai Hòa không đoán trước được Tiêu Dư sẽ thản nhiên bình tĩnh như thế, lập tức có ý niệm cướp đường mà chạy.

Cũng may vài cô trong hiệu cũng chưa thấy qua khí thế ‘cây ngay không sợ chết đứng’ như vậy, im lặng vài giây, lập tức tản ra, chỉ để lại một bác, bác kia hắng hắng cổ họng, nghiêm túc hỏi: “Có, cô muốn hiệu gì?”

Tiêu Dư mỉm cười, “Cháu không có kinh nghiệm, bác giới thiệu một cái đi.”

Bác kia ‘khí định thần nhân’ (khí tức ổn định, thần sắc thư thái), nói câu cô đợi chút, đến một quầy khác tìm ba chiếc hộp khác nhau, đi tới đặt trước mặt cô nói, thật ra giá cũng không khác nhau lắm, nhưng nên mua nhiều một chút. Nói xong, trọng điểm đẩy dời đi một cái hộp. Tiêu Dư ừm một tiếng, cầm lên soi xét kỹ lưỡng, nói thẳng vậy lấy cái này, cho cháu năm hộp ạ.

Đôi mắt của bác bán hàng run lên, xé một tờ viết hóa đơn.

Kết quả, lúc hai người bước ra khỏi hiệu thuốc, trong tay liền thêm một gói to. Cái balô đeo lưng của Giai Hòa rất nhỏ, đựng ví tiền, di động cùng chìa khóa thì không sao, nhưng muốn giấu cái kia thì không được. Dưới ánh nắng rực rỡ cảnh sắc tươi đẹp, cô cứ như vậy mà nhìn Tiêu Dư phóng khoáng rời đi, mang theo một cái gói to gần như trong suốt, không còn nơi nào có thể đi.

Cuối cùng vẫn đi mua một cái túi đen, bỏ vào trong, buộc kỹ miệng túi mới xem như có thể trấn an được chốt dạ trong lòng.

Về nhà có mẹ già giám sát, nếu phát hiện chính mình đang cầm một đồng kia kia phỏng chừng có thể hạ tội hậu thư muốn gặp cái gọi là sách lậu Dịch Văn Trạch. Đi nhà Tiêu Dư? Lúc này con nhỏ bảo đêm nay nó không ở nhà. Về nhà mình? Cô thực buồn khổ phát hiện, nhà ‘chân chính’ của mình ở Bắc Kinh chính là nhà ở cùng Dịch Văn Trạch.

Cuối cùng, một nơi là công ty chế tác hay là chỗ của anh.

Đang đứng giữa đường không biết nên như thế nào cho phải, cô bỗng nhiên nảy ra một chủ ý, đi xem phim đi, sau đó vào toilet...sau đó điện thoại vang lên.

“Không ở công ty sao?” Anh hỏi.

Cô dạ, thuận miệng nói dối luôn: “Kịch bản mới có vài chỗ cần sửa, em cùng ông ấy đi tham gia một cuộc họp nhỏ.”

Đầu dây bên kia hiếm khi trầm mặc một hồi mới hỏi tiếp: “Em ở đâu? Anh đi đón em.”

Cô ngửa đầu nhìn tòa cao ốc công ty Tiêu Dư, tiếp tục đi xuống: “Làm xong sẽ đến tìm Tiêu Dư, ngay dưới lầu quảng trường Đông Phương.”

Vừa dứt lời chợt nghe bên kia có một giọng nói quen thuộc đang trò chuyện gì đấy, là giọng của một người đàn ông. Giai Hòa giật thót, lập tức lệ rơi, quả thật là ‘Cử đầu tam xích hữu thần minh’...là đạo diễn Lưu [1]. Sao cô có thể quên được, hai người kia hợp tác với nhau, ở Thiên Tân còn gặp mặt riêng đấy thôi.

Dịch Văn Trạch cười trả lời vài câu mới quay sang cô: “Anh sẽ đến ngay, đặt chỗ ngồi trước rồi, em cứ vào đó chờ anh.”

Tầm mắt Giai Hòa trượt từ khuôn mặt người mẫu trong tủ kính cho đến cô gái diễm lệ mặc áo bành tô, lại đến đôi bốt qua đầu gối, rốt cuộc vẫn đuối lý: “Ừm, lát nữa đặt xong thì gửi tin nhắn cho em.”

Cho sáng tỏ, hoàn toàn cho sáng tỏ.

Anh tuyệt đối là cố ý.

Nhà hàng này cô từng ăn lúc khai trương, cho nên trong khi Dịch Văn Trạch đến bèn chọn trước một bàn đầy thức ăn, nghiêng răng nghiêng lợi cho anh tốn tiền chơi. Khi vừa buông thực đơn xuống thì nhận được tin nhắn của anh gửi đến: Em ra đây đi.

Một câu, chỉ ba phút sau cửa đã được đẩy ra, cô gái dẫn đường rõ ràng nhiệt tình không thôi. Chính chủ còn chưa kịp lộ diện, không ngừng nói Dịch tiên sinh như thế này như thế kia. Giai Hòa cúi gằm đầu xem thực đơn, mãi cho đến khi có cảm giác hai người ngồi xuống, một bàn tay bỗng nhiên lấy thực đơn đi: “Đã chọn xong chưa?”

Giai Hòa xấu hổ ngẩng đầu, xuyên qua ánh đèn chập rỗng, vâng một câu, thấy đạo diễn Lưu mới kéo môi lên cười: “Đạo diễn Lưu.”

“À, là Giai Hòa à?” Đạo diễn Lưu thực cố ý cười, sau đó thở dài nói tiếp, “Biết trước rồi, cô cũng đừng cốong.” Giai Hòa nghe mặt ra, nghiêng đầu nhìn Dịch Văn Trạch, anh chỉ chậm chậm lật thực đơn, nhẹ nhàng cười: “Lúc ở Thiên Tân, anh không cần thận nói ra.”

(đồ nham hiểm...)

Cho nên, vẫn chỉ mỗi mình cô tự lấy vải thưa che mắt thánh? Bịt tai trộm chuông? Nhất diệp che mục?! [2]

Cho nên, anh vẫn là cố ý...

Mù tạt trộn rau chân vịt, thật sự là vừa ăn đã khiến nước mắt Giai Hòa rơi đầy mặt, đang muốn vươn tay cầm lấy ly nước chanh, vừa chạm đến thành ly mới thấy lạnh. Cô do dự một chút, nhớ tới bên người cái gói to màu đen kia, mới chốt dạ gọi một tiếng, nhờ cô phục vụ thêm một cốc sữa đun nóng. Nói xong đã bị Dịch Văn Trạch nhìn thoáng qua.

Được rồi, cô thừa nhận mình vẫn thích uống nước chanh lạnh lúc ăn cơm.

Cuối cùng khi leo lên xe, tự mình thật cẩn thận đặt cái gói to kia về ghế sau, anh mới hỏi: “Hôm nay đi đâu vậy?” Giai Hòa mới nhớ chính mình còn nợ anh một lời giải thích, nhưng mà nghĩ như thế nào cũng tìm không ra cái cớ nào hợp lý, chỉ có thể thực bình tĩnh nói: “Tiêu Dư thất tình, em đi với nó á.”

Tiểu Tiểu, ta thực xin lỗi nhà người.

Cô mặc niệm một câu, dường như Dịch Văn Trạch rất bất đắc dĩ mỉm cười: “Bạn của em dễ thất tình như vậy sao?”

Giai Hòa hoàn toàn chắc chắn vâng, còn đau đớn kịch liệt nói: “Nó cũng biết như vậy rất mất mặt cho nên dặn đi dặn lại em là không được nói ra.”

Anh rốt cuộc cũng buông tha cô: “Hôm nay không thoải mái?”

Thật sự là cẩn thận mà, cô thực buồn khổ âm thầm thở dài một hơi, dạ.

Gói to màu đen kia, cứ cầm trong tay liền cảm thấy chột dạ.

Cô cứ như vậy đi theo anh xuống xe, lên lầu, vào nhà, nhìn anh thay quần áo, tắm rửa, cuối cùng ngồi vào bàn làm việc bắt đầu đọc văn kiện mới xem như tìm được thời cơ tốt nhất, chui vào toilet.

Vừa lấy một hộp ra, rất nghiêm túc đọc hướng dẫn, chợt nghe thấy tiếng anh đi vào phòng ngủ, sau đó lại còn nhận một cuộc điện thoại, thanh âm không to không nhỏ cứ vờn quanh tai khiến cho Giai Hòa đọc vài chữ tưởng như lâu lắm. Rõ ràng là hướng dẫn rất cụ thể, còn có hình minh họa, nhưng mà cô đọc không nổi. Cuộc điện thoại rất dài, cũng không biết là ai có thể nói như vậy.

Cô sợ anh phát hiện mình nằm trong này quá lâu, chỉ có thể vịn vò nước ra, đứng trong tiếng nước ào ào chảy xuống mới xem như bình tĩnh được chút.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, cô sợ tới mức suýt nữa rút tờ giấy trong tay.

“Em không lấy quần áo?”

“A, đúng vậy, quên.”

Một lát sau anh lại gõ cửa, cô đành phải thực chột dạ thò đầu ra ngoài, nhìn anh đang cầm áo ngủ cùng đồ lót của mình: “Mấy hôm nay nhiệt độ luôn xuống thấp, em đừng quần khăn tắm ra ngoài.”

Cô cầm lấy, cười cười, nhanh chóng đóng cửa.

Dưới áp lực cực kỳ lớn, rốt cuộc cô cũng đặt được quần áo trên giá, đưa tay xé giấy bao bên ngoài. Một giây hai giây, mỗi một giây đều dài như một thế kỷ, chỉ cảm thấy cổ họng khô ran, rất muốn uống nước.

Kết quả, thực rõ ràng chỉ có một vạch màu đỏ, chỉ có một vạch.

Một vạch là cái gì? Cầm lấy bản hướng dẫn đọc lại lần nữa, ừm, là không có.

Vẫn không tin tưởng dùng xong năm hộp, trái tim mới hoàn toàn rơi xuống.

Hỏa tốc dọn dẹp mọi thứ, tắm rửa mặc quần áo ra ngoài, thời điểm này thực sự là ‘khí định thần nhân’, trong lòng nhảy nhót không ngừng được.

Vừa thấy Dịch Văn Trạch đang tựa vào ghế, xoa nhẹ mi tâm đọc văn kiện, cô đi qua cũng nhìn thoáng một tí. Là thông báo tuyên truyền phim, chen kín khoảng mười mấy thành phố. Yên lặng nhìn ngày cuối cùng, hai tuần sau chính là Kuala Lumpur. Hai tuần...Lòng Giai Hòa mơ hồ một chút, cảm xúc căng cứng hồi hộp nguyên một ngày rốt cuộc cũng buông lỏng, hoàn toàn thoải mái.

Anh quay đầu nhìn cô, vừa vặn bắt gặp khuôn mặt sáng lạn tươi cười kia, không khỏi mỉm cười theo: “Chuyện gì mà cười vui đến vậy?”

Không biết tại sao nghe anh nói như thế lại cảm thấy áy náy. Nên nói như thế nào mới tốt đây?

Cô do dự một lúc, kéo tay anh, thực trịnh trọng đi đến sofa ngồi xuống. Mỗi một bước đi cô đều có thể nghĩ ra một câu lời thoại, nhưng vừa ngồi xuống lại im lặng, vẫn không biết nói như thế nào.

Đường như anh hơi mệt, chỉ dựa vào sô pha, vươn tay kéo Giai Hòa nằm lên đùi mình, cúi đầu nhìn cô: “Còn chưa nghĩ ra phải nói như thế nào sao?” Nghe qua giống như cái gì anh cũng đoán được vậy. Giai Hòa mở to mắt nhìn: “Em nói, anh đừng tức giận gì đó.” Anh cười ầm ập, đưa tay cài hết hàng cúc trên áo ngủ cho cô: “Vì sao anh lại phải tức giận?”

Cũng đúng.

Anh hỏi ngược lại Giai Hòa mới cảm thấy đây cũng đâu phải là lỗi của mình đâu. Bạn nói xem ha, muốn thực như vậy thì cái gì cũng là trách nhiệm mỗi người một nửa. Cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, mặt đỏ lên. Cái này rốt cuộc là gì a, sao chỉ vừa bị anh nhìn lại nảy ra cảm giác mong con nhiều năm, bụng còn không chịu thua kém, bắt đầu có cảm giác ấy nấy...

Cô xoay người, chìa mặt ra bên ngoài, lẩm bẩm nói: “Hôm nay Tiểu Tiểu nhắc em có nên kiểm tra hay không, coi là có cái kia kia không đó,” Cô ngừng một lúc, nghe anh không nói lời nào, hẳn là anh sẽ hiểu đi? “Sau đó thì...em liền kiểm tra, phát hiện vẫn còn chưa có kia kia.” Thấy chưa, mình làm biên kịch cũng không phải vô ích, tất cả những gì quan trọng nhất đều có thể dùng ‘cái kia kia’ thay thế được.

Vẫn là không lên tiếng a, sẽ không thực tức giận đi? Lại không trách mình.

Cũng không đúng, vẫn còn chưa kết hôn mà, đương nhiên không thể có kia kia được...

Cô rối rắm xoay người qua, ngửa đầu nhìn gương mặt anh, sau đó liền cảm thấy mấy hạt nút vừa được anh cài lại chần chu lúc này, bây giờ được công khai mở ra. Một hạt rồi một hạt, không nhanh không chậm, giọng nói còn mang theo ý cười rõ ràng hỏi cô: “Cho nên em liền tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị tiếp tục cố gắng?”

Ừa, em có à?

Đây là phòng khách, căn phòng nằm sát cầu thang dẫn lên lầu hai.

Tuy rằng trong phòng rất yên tĩnh, nhưng bên ngoài vẫn có tiếng người qua lại nói chuyện. Đang lúc không biết ôm cổ anh hay là giấy dựa, Giai Hòa thì thảo bảo vào phòng đi. Giọng nói của anh liền dạt sát bên tai, cứ ở đây. Cảm xúc mê muội càng lúc càng mãnh liệt, cánh tay ôm anh dường như bắt đầu nhũn ra, làn da được anh sờ trơn nóng hổi, hơi thở cũng nóng.

Sô pha rất mềm, sức nặng của hai người áp lên dường như đã hết cực hạn.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Giai Hòa sợ tới mức suýt nữa kêu ra tiếng.

Sống chết cắn môi, chợt nghe giọng Ngô Chí Luân dường như rĩ bảo anh đây đói bụng lắm rồi, không biết nên khóc hay nên cười, sau đó đã bị hơi thở của anh khiến cho thần trí hoàn toàn mơ hồ, hơi nóng mê loạn. Cô cảm thấy mặt mình đều phải chảy máu, tiếng đập cửa bám riết không tha kia vừa ngừng lại, sau đó còn có người hét to lên: “Dịch Văn Trạch, cậu trọng sắc khinh bạn!”

48. Chương 48: Ngoài Ý Muốn, Ngoài Ý Muốn (3)

Trong phòng bật máy sưởi đã hơi nóng, anh lại mở điều hòa, rõ ràng là đang những ngày giữa tháng mười, đến lúc xong việc hai người vẫn ướt đầm mồ hôi. Giai Hòa quá nóng, lấy một cái váy hai dây tắm, lúc đi ra đang cầm khăn lau khô tóc đã bị anh một phen kéo lên giường ngồi xuống, lấy ra một áo thể thao cổ tròn mặc vào mùa đông trông lên đầu cô, sau đó đến quần.

Anh mặc rất nhanh, Giai Hòa cơ hồ là trợn mắt há mồm ngồi yên cho anh sắp xếp, đây là phục vụ năm sao siêu cấp a.

Đến cuối cùng anh thấy tay áo thể thao có hơi dài, còn thay cô lật lên một lần. Giai Hòa hít hít mũi, thấp giọng nói: “Được rồi”, sau đó liền nhìn thấy anh đứng lên, đến bàn làm việc gọi một cuộc điện thoại nội tuyến: “A Luân, lại đây đi.”

A? Suýt chút nữa Giai Hòa ngã lăn xuống sô pha.

Đây chẳng phải là không đánh đã khai, vừa rồi hai người ngồi trong phòng không ra mở cửa?!

Bởi vì vừa tắm rửa xong, lại mặc nhiều như vậy, Giai Hòa bắt đầu đổ mồ hôi. Nghe thấy tiếng đập cửa lập tức nhảy dựng lên nói, em đi pha nước cho hai anh, nói xong liền vọt chạy vào phòng trà. Ánh mắt quét tới quét lui một đồng hồ trên giá, trà lài, hồng trà, trà Phổ Nhĩ, loại nào bây giờ? Cuối cùng quyết định pha cà phê, như vậy thời gian sẽ kéo dài thêm được chút chút...

Bên ngoài hai người kia đang nói nói cười cười, mãi cho đến khi pha cà phê xong, cô bê hai cốc cà phê cùng một tách trà ra ngoài, Ngô Chí Luân mới dừng lại, lấy một cái túi giấy ra: “Vốn là đến tặng đồ, thuận tiện nhìn xem có gì ăn ngon, em liền đối xử với anh như vậy sao?”

Giai Hòa vốn đang chột dạ, nghe anh chàng nói xong lại không hiểu trắng sao gì: “Có liên quan gì tới em?”

Ngô Chí Luân cười nhìn Dịch Văn Trạch, anh lại cầm cốc thủy tinh Giai Hòa đưa cho, cười không nói gì. Giai Hòa cũng đưa cốc cà phê cho Ngô Chí Luân, lấy túi giấy trong tay anh chàng, đơn giản viết rằng Dịch Văn Trạch “Có em.” Cô không chắc chắn lắm lại nhìn Dịch Văn Trạch, anh lại chẳng nói lời nào.

Ngô Chí Luân lại khụ khụ hai tiếng: “Hai người các người còn chưa chán à? Cái câu kia nói như thế nào, là ‘mất đi mây lại.’” Quen đã lâu như vậy, từ lâu Giai Hòa đã biết giọng Quốc ngữ của anh ta thật ra rất tốt, mỗi lần nói ra cái kiểu này nhất định là đang trêu ghẹo cô...Giai Hòa đặt túi giấy lên bàn, cố ý coi thường anh chàng, nín tay áo Dịch Văn Trạch, ánh mắt lóe sáng hỏi: “Anh muốn ra một bài hát?”

Tin tức động trời a, nhiều năm như vậy đều không hát gì.

Dịch Văn Trạch mỉm cười gật đầu: “Vui không?”

Cô vội vàng gật đầu: “Đương nhiên.”

Ngô Chí Luân cười nói: “Còn anh trăm công ngàn việc viết từ,” Anh chàng lại cầm túi giấy lên, lắc qua lắc lại trước mặt Giai Hòa: “Gia hòa mọi sự hưng, anh nói cho em biết Dịch Văn Trạch có rất nhiều khuyết điểm lớn, ví dụ như trọng sắc khinh bạn, ví dụ như rất lưỡi, cái gì cũng thích ném hết cho anh làm.”

Bốn chữ ‘trọng sắc khinh bạn’ được nhấn nhá, Giai Hòa nghe anh chàng nói đến mức cúi đầu, tập trung uống cà phê, nóng suýt rót lưỡi ra. Cuối cùng Dịch Văn Trạch cũng lên tiếng, nói với Ngô Chí Luân: “Cảm giác như thế nào?”

Ngô Chí Luân tủm tỉm nói: “vô cùng tốt, vô cùng hoàn hảo. Có nhạc của cậu lời của mình, cậu còn bằng lòng hát, mình tin tưởng không cần đến quan hệ xã hội cũng nhất định nổi tiếng.”

Chuyện tiếp theo hai người bàn đều là về công việc quảng bá đĩa đơn, Giai Hòa nghe như đi trong sương mù. Mọi chuyện, ngay ở thời điểm cô không biết gì đã được sắp xếp hoàn hảo, lập tức sẽ bước vào giai đoạn tuyên truyền lớn như thế.

Mãi cho đến khi Ngô Chí Luân đi rồi, cô vừa rửa cốc vừa thuận miệng hỏi anh: “Xong đĩa đơn này anh có muốn phát triển luôn một album mới không?” Anh cầm lấy cốc cô đưa qua, đặt lên giá: “Vẫn còn chưa có kế hoạch.”

Giai Hòa a một tiếng, hít hà kêu đáng tiếc. Cô không cần nghe cũng biết ca khúc này nhất định sẽ gây sức hút, dựa thế vào đây mà ra album mới đúng là vương đạo. Tuy rằng cô không hiểu lắm về thị trường băng đĩa, nhưng ở ngày đó Dịch Văn Trạch mở miệng hát, cô chỉ biết trời sinh anh là một ngôi sao a, ngay cả khi thuận miệng hát bài của người khác thôi mà cũng có thể như vậy...

Lúc nhớ tới chuyện này, lại nghĩ tới anh đã nói câu kia kia, ‘hậu tri hậu giác’(nói/thấy rồi mới hiểu) cảm thấy bong bóng hạnh phúc bay bay, một chiếc cốc lặn qua lộn lại cũng nửa buổi. Mãi đến khi định thần lại mới thấy anh đang tựa vào mép bàn nhìn mình cười cười mới tắt vòi nước, nhét chiếc cốc vào tay anh: “Ngủ.”

Ba ngày kế tiếp Dịch Văn Trạch phải bay tới bốn năm thành phố, Giai Hòa liền cầm di động, thi thoảng đọc tin nhắn. Bởi vì đây việc đi New Zealand trở thành đại sự, cơ hồ cô dồn hết mọi công tác vào tháng sau. Tiêu Dư mang đến ột tấm trang biểu [1], Giai Hòa mở ra nhìn thật lâu, tuy rằng không đẹp lắm nhưng cuối cùng cũng phải bật ngón tay cái lên khen đẹp tới tập.

Tiêu Dư ngồi ở trong phòng khách, quét mắt đồ dùng bốn phía trong nhà, vô cùng đau lòng hỏi: “Mi chọn hết à?”

Giai Hòa rất là cảnh giác nhìn cô bạn: “Không i nói không đẹp.”

Tiêu Dư tựa vào ghế sofa, thở dài một hơi náo nức: “Ta nhớ rõ có người đánh giá trong giới nghệ sĩ, thẩm mỹ của Dịch Văn Trạch rất tốt, đáng tiếc đáng tiếc.”

Giai Hòa đang ngồi ở ban công lau cửa thủy tinh, chỗ nào cao thì chỉ có thể nhảy với lên mấy bậc, rốt cuộc vẫn là Tiêu Dư cầm khăn thay cô lau bên trên: “Từ lúc nào mi chịu khó như thế hả, căn nhà bé tí ở Thượng Hải lâu lâu mới dọn, về Bắc Kinh lại biến thành hiền lương thực đức?” Giai Hòa nhìn cô bạn chỉ vươn cánh tay lên đã lau chùi sạch sẽ mỗi một góc nhỏ, rất chi là ghen tị: “Bây giờ không thể mời giúp việc tới, sợ người ta nói linh tinh.”

Tiêu Dư nhìn cô một cái: “Kết hôn thì ổn rồi.”

Giai Hòa ừ, cầm lấy cái khăn bỏ vào trong bồn giặt, đang lúc vắt thì chợt nghe Tiêu Dư xưa nay luôn bình tĩnh lại kêu lên một tiếng như ma quỷ hiện hồn, sợ tới mức bay ngay vào trong phòng khách: “Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Dư ôm laptop của cô, giương mắt lên sâu kín nhìn: “Tin tức bùng nổ.”

Trong lòng Giai Hòa lộp bộp mấy tiếng, cuống tới mức chột dạ: “Đừng làm ta sợ.”

“Không liên quan gì đến mi,” Tiêu Dư chậm chậm chuyển máy tính sang cho cô, “Mi xem cái nhãn kim cương này bị cỡ nào?”

Giai Hòa ngồi ở bên cạnh cô nàng, là hình ảnh trên video. Bởi vì tập trung vào câu hỏi của Tiêu Dư, cô trực tiếp chuyển tầm mắt xuống cái nhãn kim cương trên bức hình kia, cố gắng dựa theo hình dạng của chiếc hộp cùng tay, đoán mò: “Hơn cỡ hai ca-ra đó? Đủ sáng.”

“Mi quen người này không?” Tiêu Dư tiếp tục chỉ chỉ gãi đầu ông trên video.

Nghe hỏi Giai Hòa mới nhìn nhìn bạn gái kia, rất quen thuộc a...“Ta nhớ ra rồi, là Trình Hạo, lúc trước quay Vĩnh An thì anh ta là phó đạo diễn của đoàn làm phim.” Từ tháng ba rời khỏi trường quay cho tới nay cũng đã hơn nửa năm không gặp.

“Hắn có quen Kiều Kiều sao?” Tiêu Dư tiếp tục hướng dẫn.

“Quen mà, lúc đó cũng có mấy lần ăn uống hát hò, thường chơi với nhau,” Giai Hòa tiếp tục nói, “Nhưng mà cũng không phải là thân thiết lắm đi? Chưa bao giờ nghe Kiều Kiều nhắc đến lần nào.”

Tiêu Dư ừm một tiếng, bình tĩnh trở lại: “Bị cầu hôn. Thằng cu này cũng thành thật quá đi, chuyện này còn đăng lên Weibo nữa...Nhìn số lượng trích đăng đi...”

“A? Không phải chứ?” Ngón tay Giai Hòa run run chỉ vào video.

Trong đó, là Trình Hạo đang giữ một hộp nhẫn, nhìn thẳng vào camera nói: “Kiều Kiều, sinh nhật vui vẻ, nhẫn kim cương 10.25 tạm thời anh chưa mua nổi, chiếc nhẫn này chỉ có 2.25 ca-ra thôi, anh đã tìm rất lâu,” Anh chàng lấy chiếc nhẫn trong hộp ra, đằng hắng cổ họng mới nói tiếp, “Bây giờ anh đang ở dự Liên hoan phim ở Tokyo, không biết lần này có thể thành công hay không, nhưng cho dù chuyện gì đi chăng nữa, hãy gả cho anh.”

Dường như là đang ở cạnh bờ biển, còn có tạp âm gió.

Bàn tay kia của Trình Hạo đang nắm chiếc hộp, bồn chồn dùng sức.

Video rất ngắn, nhưng không biết tại sao, cô xem mà sống mũi cay cay, thực cảm động quá a.

Nhưng mà...cô nhìn thoáng qua Tiêu Dư, lại nhìn về video, rồi lại nhìn Tiêu Dư: “Cho tới bây giờ mỗi lần chỉ í yêu đương gì cũng đều thích công bố, không thể có chuyện thành đôi với Trình Hạo mà không nói cho ta biết?”

Suýt nữa Tiêu Dư phun một ngụm nước: “Còn chưa có yêu đương gì đã đi cầu hôn rồi?!”

Hai người âm trầm u ám liếc nhìn nhau một cái, đồng thời rút di động ra, cùng lúc nhấn nút gọi điện thoại cho Kiều Kiều, cuối cùng là cuộc gọi của Giai Hòa được nhận. Ở đầu dây bên kia, Kiều Kiều vừa tiếp điện thoại, hít hít mũi alo, mắt Giai Hòa lập tức tỏa sáng lấp lánh: “Chị cảm động đến khóc à?”

Giai Hòa quyết đoán ấn chế độ rảnh tay, đặt điện thoại trên bàn.

“Cái gì hả?” Giọng nói Kiều Kiều nghèn nghẹt âm mũi: “Chị sắp bị đông chết, đang chụp ngoại cảnh.”

“Chị còn không biết?!” Giai Hòa quét mắt qua màn hình, được rồi, 20 phút đã nhảy lên 9000, đương sự còn không biết.

Đầu dây bên kia rất bất đắc dĩ: “Có chuyện gì nói lẹ đi, chị đang có cuộc gọi khác.”

“Chuyện đó...” Giai Hòa quyết định tiến hành theo chất lượng một chút, “Gần đây chị có bạn trai mới không? Sau cái tên Bass thú vị tha đó á?” Kiều Kiều trần mặc: “Người đang hạnh phúc trong tình yêu đến an ủi người đang thất tình à?”

Giai Hòa quần, có liên quan gì tới đây chứ hả: “Thật sự không có à? Hoặc có chuyện gì mờ mờ ám ám không, kiểu như suýt chút nữa đâm lọt cửa sổ giấy á?” Chả ít cũng phải có manh mối nào chứ? Bằng không người anh em này là đâm đầu vào chỗ chết neh?

“Dĩ nhiên không có gì hết, em giới thiệu cho chị?” Kiều Kiều đang sắp phát điên.

“Có chuyện, nhưng chị phải bình tĩnh một tý.” Giai Hòa nhìn thoáng qua Tiêu Dư một cái, ý tứ rất rõ ràng: Mi đi kích thích bà đi.

Tiêu Dư háng háng cổ họng: “Cuồng yêu đương, nói cho nghe một chuyện vô cùng bất hạnh, đi tìm một chỗ vắng vắng người, yên tĩnh chút đi.” Kiều Kiều à một tiếng: “Hai người ở chung với nhau đó à?” Bên kia im lặng hơn mới nói tiếp: “Chị đây biết rồi, bọn mi rồi cuộc cũng áy náy, hôm nay là sinh nhật chị thế mà không gửi tin nhắn chúc mừng. Có biết là từ hôm qua, bắt đầu mười hai giờ có biết bao nhiêu nghệ sĩ gửi tin nhắn chúc mừng chị không hả? Người ta bận rộn như vậy cũng nhớ rõ, bọn mi hai đứa mỗi ngày chỉ ăn cơm chờ chết thế mà cũng quên gửi tin chúc mừng chị.”

Giai Hòa quần nhìn Tiêu Dư, Tiêu Dư lên tiếng cắt ngang: “Có quen biết Trình Hạo không?”

“Quen à,” Kiều Kiều lập tức nói, “Giai Hòa cũng quen đó, cùng làm Vĩnh An mà. Sau đó ảnh không ở công ty chúng ta, mà có chuyện gì vậy? Nhìn trúng?”

...

Tiêu Dư cũng quần, nhìn nhìn Giai Hòa một cái mới thực bình tĩnh nói với di động: “Anh ta cầu hôn bà.”

Im lặng, thực im lặng.

Tim gan bé nhỏ của Giai Hòa đang co lại, đầu dây bên kia mới ngắt lời: “Hôm nay là sinh nhật chị chúng bây chứ không phải ngày cá tháng tư, nửa năm không gặp anh ta rồi, ngay cả số điện thoại cũng xóa.”

“Bà tự lên Weibo của mình đi, có người gửi cho từ lâu rồi kia, 2.25 ca-ra lặn, thực mù mắt, nhất là ánh sáng nó phát ra.” Tiêu Dư nhanh chóng tổng kết xong, đầu dây bên kia lập tức ngắt điện thoại.

Một phút sau, di động ở trên bàn lại rung lên, Giai Hòa thở sâu, so với chính mình được cầu hôn còn kích động hơn, vừa ấn nút đã nghe tiếng thút tha thút thít, rồi lại thút tha thút thít, nữ nhân vật chính kia đã không thể thốt nên lời: “Chúng bây nói xem...đây có phải là chơi đùa người ta không a...” Tiêu Dư thực bình tĩnh nói: “Bà xem có mấy vạn lượt trích đăng lại, hẳn là không có người nào tự đi chơi đùa mình như vậy.”

Hai người ngồi nghe Kiều Kiều nghẹn ngào rất lâu, Giai Hòa chịu không nổi phải mở miệng hỏi: “Vậy giờ chị tính sao,” Cô còn nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Anh Trình Hạo này cũng thiệt tình, còn chưa yêu đương gì mà lại bay đi cầu hôn trước, đây không phải là làm khó chị sao?” Tuy rằng rất lãng mạn, nhưng cũng phải xem đương sự có muốn hay không muốn chứ a?

“Chị cảm thấy,” Bên kia do dự một lúc, câu sau còn khiếp sợ hơn, “Chị yêu anh ấy.”

...

Giai Hòa cảm thấy đầu óc mình không chịu nổi cơn kích thích như vậy được nữa, Tiêu Dư chỉ ừ một tiếng: “Bây giờ đi làm visa, bây giờ làm chắc còn kịp lễ bế mạc của Liên hoan phim kia.” Hai người hành động nhanh gọn, nói thêm vài câu liền ngắt điện thoại, Giai Hòa mới hiểu được Kiều Kiều đang muốn làm gì, lập tức trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tiêu Dư chằm chằm: “Không phải chứ, chị ấy bốc đồng mà mi còn ủng hộ được? Đi Tokyo?”

“Trong một tình huống, nếu một người đàn ông đang không nắm chắc thứ gì, hy sinh mặt mũi của mình như vậy, gả cho anh ta cũng rất tốt,” Tiêu Dư không bình luận gì nữa, “Không phải mỗi một người phụ nữ đều có thể gặp được chuyện như vậy, dù sao ai ở bên nhau cũng có lúc sẽ khác, tại sao không chọn một kẻ ngớ ngẩn nhưng lại có tài như thế? Mi phải biết rằng sau khi anh ta đoạt giải thưởng thì chuyện này không chỉ có vạ người biết thôi đâu.”

Giai Hòa mờ mịt gật gù, lại gật dù, vì sao Tiểu Tiểu nói cái gì cũng có đạo lý như vậy?

Tiểu Tiểu đi rồi, nhưng mỗi lần nhớ đến Giai Hòa vẫn nhịn không được phần khích, quyết định gọi điện thoại cho Dịch Văn Trạch, vô cùng kích động kể chuyện tên đàn ông ngốc nghếch kia chưa yêu đương gì đã cầu hôn, còn Kiều Kiều được cầu hôn lập tức yêu ngay. Đầu dây bên kia chỉ mỉm cười lắng nghe, đến cuối cùng mới nghĩ nghĩ rồi nói: “Lần này đúng là có hai phim nhựa Trung Quốc được vào chung kết, hy vọng anh ta có thể thành công.”

Thực ôn hòa thực bình tĩnh, Giai Hòa lập tức ‘xếp cờ im lặng’, ừm một tiếng.

[1]: Đó là các tấm thư họa lồng vào khung kính. Khi không lồng vào khung kính, tấm thư họa được bồi (thuật ngữ gọi là trang biểu). Cụm còn được dịch là ‘trang hoàng’ hay ‘bồi. Trong “Chương pháp” (bố cục của thư pháp), khi bồi tranh hoặc bồi một bức thư pháp, ta phải chừa biên. Nếu là đầu phương thì bốn biên đều nhau. Nếu là trục phúc hay hoành phúc thì biên theo cạnh dài phải hẹp, biên theo cạnh rộng thật rộng. Kích thước mỗi cạnh (từ một mét trở lên) tùy thuộc vào nội dung, số chữ nhiều ít. Nếu là tranh có đề chữ, kích thước này tùy ý họa gia ấn định.

49. Chương 49: Yêu Nhiều Thêm Một Chút (1)

Đến khi anh từ Cáp Nhĩ Tân [1] quay trở về, tiết trời Bắc Kinh đã sang mùa ẩm áp.

Vốn là đã ra ngoài sớm hơn một tiếng nhưng cuối cùng lại đến chậm hơn hai giờ, sự tình xét đến cùng cũng chỉ có một nguyên nhân, bạn học Giai Hòa lại một lần nữa tự lái xe và lại gặp sự cố, nói chung cũng không nghiêm trọng lắm. [2] Đến khi vào chỗ đỗ xe, Dịch Văn Trạch lại đang nhận một cuộc phỏng vấn. A Thanh thấy xe tới mới giúp Giai Hòa đưa xe đỗ vào đúng vị trí, giữ chặt tay cô nói: “Chị đợi một lúc nữa nha, có truyền thông trên xe.”

Giai Hòa đuối lý gật đầu: “Sao lại phỏng vấn ở bãi đỗ xe thế?”

“Vốn là hẹn một tiếng nữa ở gần Trung tâm Thương mại Quốc tế,” A Thanh chớp chớp mắt, “Nhưng mà phải đi Đài truyền hình để làm chương trình trò chuyện nên không kịp nữa, phóng viên kia liền lái xe đến sân bay luôn.”

Giai Hòa càng đuối lý, nhìn đồng hồ hỏi: “Vậy giờ còn kịp à?”

A Thanh cũng nhìn theo: “Bây giờ phải đi, em đi thúc họ đi.” Nói xong lập tức lên xe, một lát sau đó đã có hai người xuống dưới. Giai Hòa đang chuẩn bị lên xe, có người gọi cô một tiếng. Vừa quay đầu nhìn, đúng là vị phóng viên vừa xuống lúc nãy, trùng hợp ở chỗ đó lại là bạn học thời Trung học của mình.

Cô gái kia vừa thu bút ghi âm lại vừa bước tới chào: “Cậu tới đón người sao?” Giai Hòa muốn lắc đầu, nhưng nghĩ lại, mình không đến đón người, cũng không có việc sao lại đến bãi đỗ xe sân bay làm gì? Nghĩ nghĩ liền gật đầu nói: “Ừ, còn cậu?”

Cô gái kia đi nhanh tới hai bước, giữ chặt tay Giai Hòa: “Mình đi phỏng vấn Dịch Văn Trạch.”

Giai Hòa ồ lên, cô gái kia mới chỉ chỉ tiếp vào người phía sau mình giới thiệu: “Đây là đồng nghiệp của mình. Đúng rồi, giờ cậu làm ở đâu?”

“Làm biên kịch.” Ánh mắt Giai Hòa bay qua chỗ mình đỗ xe, ngắm trộm chiếc xe kia, A Thanh vừa xuống dưới, nhìn thấy tình huống này lại quay đầu nói với người bên trong vài câu.

“Biên kịch à?” Cô bạn cười, “Phim của cậu nổi lắm, có dịp sẽ phỏng vấn cậu.”

Giai Hòa cười ha ha: “Tốt tốt, nhớ phải viết mình giống như sao Văn Khúc giáng thế.” [3] Cô bạn trước mặt lại vỗ vai cô: “Được, nhưng bây giờ chuyện này không được lưu hành nhiều lắm, tốt nhất là cậu viết về mấy em thiếu nữ đôi mươi nay nọ, ngày ngày lăn lộn ở bên ngoài, đi xuất ngoại về rồi thì trời ban cho kỳ duyên.”

Giai Hòa quần nhìn cô bạn, nhớ tới việc tiếp theo của Dịch Văn Trạch, đưa tay nắm vai bạn cắt ngang: “Giờ không nói nữa, có cơ hội mình mời cậu đi ăn cơm, bây giờ phải đi đón người gấp.” Nói xong liền khóa xe lại, xoay người chạy như bay tới thang máy.

Mãi cho đến khi nhìn thấy mấy người kia lái xe đi rồi mới thở dài một hơi, theo đường cũ trở về.

A Thanh đứng ở đuôi xe không ngừng nháy mắt với cô, nhưng mặt nhăn thành một cục cô cũng không thấy được. Cho đến lúc đuôi xe quay lại, mới thấy Dịch Văn Trạch đang khom lưng nhìn xe...

Chết rồi.

Cô vươn tay ra hiệu với A Thanh, đi qua, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của anh, thực nịnh nọt dùng mặt cọ sau lưng anh: “Mừng anh về nhà, anh yêu.” Rất chua a, nhưng mà bây giờ không dùng tới mỹ nhân kế thì còn đợi tới khi nào?

Không nhìn thấy mặt của anh đã bị anh lấy chìa khóa lại, thành công xách lên xe.

Cắm chìa khóa vào lần nữa, anh mới yên lặng nhìn cô: “Học lái xe mấy năm?”

“Đại học đi học rồi,” Giai Hòa tính tính, “Rất nhiều năm.”

“Về sau đừng lái xe nữa,” Anh nhìn đồng hồ, bình thần nói, “Nếu muốn ra ngoài anh lái xe đưa em đi, nếu anh không ở Bắc Kinh thì gọi xe, nếu thấy không tiện thì tìm một lái xe riêng.”

Khóe miệng Giai Hòa chậm rãi kéo xuống dưới. Cái gì gọi là một câu quyết định sống chết? Phải là thế này.

Cuối cùng cũng quay lại điểm xuất phát. Đang cân nhắc phải thương lượng như thế nào, Dịch Văn Trạch đã nghiêng người tới, vươn tay quàng sau cổ cô, dễ dàng kéo gần khoảng cách, trao ột nụ hôn quần quít triển miên. Bởi vì vừa mới ở bên ngoài một lúc, môi hai người đều hơi lạnh, nhưng nụ hôn lại rất nóng.

Âm thanh của điều hòa hơi ấm ỉ, Dịch Văn Trạch lại khiến Giai Hòa trở tay không kịp, chỉ có thể tiếp nhận dây dưa theo. Mãi cho đến khi anh buông tay ra cô mới than thở bảo anh không sợ bị người ta thấy à, còn chưa nói xong liền cảm thấy anh đã hoàn toàn kìm sát vào, từ từ cúi người xuống chặn miệng lại lần nữa, vừa vặn che khuất luồng sáng lướt qua ở bãi cỏ phía trước. Đến cuối cùng, rốt cuộc Dịch Văn Trạch cũng giúp cô thất dây an toàn lại: “Đưa bằng lái xe đây cho anh.”

...Cái gì gọi là mỹ nhân kế?! Chính là đây!

Giai Hòa thành công giao ra bằng lái chính mình vất vả thi cử bao lâu mới có được, nhìn Dịch Văn Trạch bỏ vào ví tiền của anh, trong lòng lại nhắm mắt tưởng tượng thương tiếc một hồi.

Dịch Văn Trạch dù sao cũng kiên nhẫn vị trí tài xế cho cô, thế thì thôi, khỏi phải bận tâm gì nữa.

Đến khi xe chạy ra khỏi gara, anh mới chậm rãi nhếch môi lên, mỉm cười.

Bởi vì sai lầm do mình gây nên, thật sự không kịp về nhà, cô chỉ có thể đi theo Dịch Văn Trạch đến Đài truyền hình. Vốn là định ở trên xe chờ, nhưng A Thanh nói tiết mục này sẽ diễn ra khá lâu, cuối cùng vẫn kéo cô lên theo. Trong phòng hóa trang đã có nữ dẫn chương trình ở đó, vừa nhìn thấy Dịch Văn Trạch lập tức bước tới nắm lấy tay anh: “Cậu Dịch, cũng hai ba năm không gặp rồi.”

Dịch Văn Trạch nhẹ nhàng nắm tay đối phương, cười cười: “Thật có lỗi, trên đường kẹt xe một lúc.”

Cô dẫn chương trình cười đưa anh vào phòng trang điểm: “Ca khúc lần này quá sức tuyệt vời. Chỉ có vài ngày thôi mà mấy cô bé ở đây đều đổi nhạc chuông, hết tiếng Quảng Đông đến tiếng Quan Thoại [4], tôi sắp điên lên rồi, gọi di động cho ai cũng nghe bài này cả.”

Không hổ là có miệng có lưỡi, gặp kiểu người không thường xuyên nói chuyện như Dịch Văn Trạch cũng chẳng miễn cưỡng mà nói thêm hai câu. Đến cuối cùng khi Dịch Văn Trạch ngồi xuống, Giai Hòa mới đứng bên cạnh, nhìn chuyên viên hóa trang đang bảo sẽ sửa lại kiểu tóc cho anh. Lúc trước cô chỉ nhìn thấy ‘thành phẩm’ Dịch Văn Trạch sau khi hóa trang xong, chưa bao giờ thấy quá trình cả, còn tưởng rằng sẽ thú vị lắm, rốt cuộc cũng phát hiện chẳng có gì mà xem.

Cô dẫn chương trình kia còn bận sửa sang trước gương, anh đã uống nước chờ.

Cái gì kêu là ‘thiên sinh lệ chất’ khó có chí tiến thủ, phải thế chứ.

Buổi tối khi về nhà, Giai Hòa đích thân nấu mì cho anh ăn.

Cô chống cằm nhìn anh ăn mì, cố gắng dùng giọng nói dịu dàng mềm mại nhất hỏi: “Ăn ngon không?” Dịch Văn Trạch chậm rãi kéo cô qua, để cho cô ngồi bên cạnh, đưa một đũa tới miệng cô.

Vị tương khá đậm, cô ăn một miếng, vừa lúc định ngẩng đầu lên nói, Dịch Văn Trạch đã thuận miệng hỏi: “Ăn ngon không?”

Giai Hòa ừm, thành công quảng chuyện muốn lái xe ra sau đầu.

Đợi đến lúc anh đi tắm, Giai Hòa mới mở máy tính ra, đeo tai nghe điện thoại lên bắt đầu xử lý mấy file công việc. Đêm hôm khuya khoắt thế mà lại nhận hơn mười tệp tin gửi đến. Cô nhìn một đám đó, cuối cùng cảm thấy mình gần như phát điên. Khoảng hai ba năm trước đây đã giao kịch bản nhưng vẫn không tiến hành quay phim, bây giờ tỉ suất xem đài của Vĩnh An cao, bắt đầu quay ngược lại muốn cô sửa chữa để chuẩn bị bấm máy.

Tất cả đều là do cô viết, rốt cuộc vẫn phải phụ trách, nhưng là có quá nhiều kịch bản đó.

Đang lúc Giai Hòa đọc đến đỏ mắt, chợt nghe di động vang lên, nửa đêm nửa hôm thế này lại là điện thoại của mẹ già ở nhà. Cô giật mình, vội cầm lên nghe, đầu dây bên kia chỉ nghe tiếng mẹ nói to: “Chết rồi con gái ơi, ý thức ba con không rõ ràng nữa rồi, chỉ kêu tên con thôi.”

“A?” Giai Hòa dè ngực mình: “Mẹ đừng gấp đừng gấp, còn đi được không? Có cử động được không? Gọi 120 chưa?”

“Gọi rồi,” Mẹ già bên kia không ngừng nói, “Mình ơi mình đừng vội mà, có gì nói với tôi, đừng vội.”

Giai Hòa vừa nghe đã kinh hồn táng đảm: “Xe cấp cứu đến thì mẹ đi trước rồi gửi tên bệnh viện đến cho con, con về ngay đây.” Lúc ngắt điện thoại, Dịch Văn Trạch cũng vừa tắm rửa đi ra, thấy cô vô cùng lo lắng, luống cuống thay quần áo, hoảng loạn cầm điện thoại di động chạy ra ngoài, lập tức xách trở về lại: “Chờ anh mặc quần áo rồi cùng đi.”

Đầu óc Giai Hòa đã loạn lên, nghe anh nói xong lại càng hoảng: “Sao anh đi được?”

Dịch Văn Trạch nhanh chóng lấy áo sơmi, vừa gài nút vừa bảo cô đi lấy ví tiền cùng chìa khóa xe. Giai Hòa nghe anh chỉ huy xoay đủ hướng, mãi cho đến khi lên xe rồi cô mới gọi điện thoại ẹ, nhưng người tiếp điện thoại không phải là mẹ mà chính là Mục Mục: “Chị, di động đang ở chỗ em. 120 đến, em nhắn tin cho chị sau.” Nói xong lập tức ngắt điện thoại.

Tim Giai Hòa đập mạnh đến mức đau đầu, mờ mịt nhìn Dịch Văn Trạch. Dịch Văn Trạch đang khởi động ô tô, cảm giác được cô đang nhìn mình, lập tức kéo cô qua ôm lấy: “Không có việc gì.”

Nói xong, hôn lên trán của cô.

Điều hòa vừa mở lên, trong xe rất lạnh, nhưng chỉ cần một động tác như vậy của anh khiến Giai Hòa chợt cảm thấy ấm áp. Đôi bàn tay, chỉ một khắc trước kia lạnh lẽo như băng đá, giờ đã có chút cảm giác.

Di động bỗng nhiên rung lên, là tin nhắn của Mục Mục.

Cô theo bản năng nói tên của bệnh viện, nhưng bỗng nhiên lại do dự: “Để em tự lái xe đi đi?”

Những nơi đông người như thế này, không thích hợp để anh xuất hiện.

Dịch Văn Trạch chỉ mỉm cười: “Tuy thời gian gặp mặt không tốt lắm nhưng em cũng không thể đoạt lấy quyền lợi làm bạn trai của anh, đúng không?” Giai Hòa ừ, dường như chỉ bởi vì câu nói này, trái tim như tràn vào sinh khí.

Lúc đến bệnh viện đã là nửa đêm, đại sảnh vẫn kín người như trước, còn có cả mùi sát trùng giăng khắp nơi.

Giai Hòa cũng không còn chú ý đến việc gì khác, vừa gọi điện thoại hỏi tầng trệt, vừa theo chỉ dẫn của Mục Mục chạy đến phòng cấp cứu. Dịch Văn Trạch một đường đi theo cô, bên cạnh không biết bao nhiêu người dừng lại, quay đầu nhìn chung quanh, cơ hồ tất cả đều tròn mắt há hốc mồm không dám tin.

Mãi cho đến khi đến bên ngoài phòng cấp cứu, Giai Hòa đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn thẳng Dịch Văn Trạch.

Dịch Văn Trạch không nói gì, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, thay cô đẩy cửa ra.

Trong phòng bệnh đã đầy người, nhưng bởi vì hai người bước vào, lập tức yên tĩnh lại.

Giai Hòa nhìn chung quanh, lập tức nhìn thấy một cái giường bệnh vây quanh bởi ba tầng người, tất cả đều là chú cậu cô dì trong nhà. Cô đang muốn đi qua, chợt nghe một tiếng thét chói tai, sợ tới mức suýt chút nữa ngã ngồi trên đất.

Mục Mục chạy như điên tới túm lấy cánh tay Giai Hòa: “Sao anh rể lại tới đây?!” Giai Hòa thở hổn hển hỏi: “Ba chị thế nào?” Lời còn chưa dứt, mấy người quanh giường đều quay đầu lại, toàn bộ đều như thể nghẹn bាំង chừng, nhìn mãi cũng không thấy ra biểu cảm gì.

Ngay cả Mục Mục cũng bị nhìn tới mất hết gan mật, lắp bắp: “Không, không có việc gì...Chỉ, chỉ là tuột huyết áp...”

“Tuột huyết áp?!” Giai Hòa có cảm giác máu tràn lên đầu, “Không phải ba chị bị tăng đường huyết, tăng huyết áp, tăng mỡ máu hả?!”

Mẹ già không biết từ đâu quay về, đứng ở phía sau lưng Dịch Văn Trạch bổ sung giải thích: “Làm mẹ sợ muốn chết, con gái cưng, không có việc gì đâu ha, đừng cuống lên. Làm CT luôn rồi, đầu óc cũng không hề bị ảnh hưởng gì. Bác sĩ kêu ba con có lượng đường trong máu cao thôi.”

Đến lúc này Giai Hòa mới mơ mơ hồ hồ yên tâm, quay đầu nhìn thoáng qua Dịch Văn Trạch, còn không biết nên nói cái gì đã thấy mẹ già đi vào, phỏng chừng cũng đã đoán được tên đàn ông kia chính là sách lậu Dịch Văn Trạch con gái mình giấu kín, đáng vẻ vô cùng trịnh trọng, nghiêm túc nhìn anh một cái.

Sau đó, thành công im lặng.

Dịch Văn Trạch thực nghiêm túc gật đầu chào nói: “Bác gái, chào bác, cháu là Dịch Văn Trạch.”

Mẹ già nhà Giai Hòa sững sốt chừng năm giây mới há há há cổ họng, vỗ vỗ cánh tay anh: “Tiểu Dịch à, đã khiến cháu lo lắng. Thật là, lần đầu tiên gặp mặt mà lại xấu hổ như vậy.” Nói xong còn cười hai tiếng.

Vô cùng ung dung, vô cùng phóng khoáng.

Mấy chú mấy cô mấy dì lập tức phối hợp cười theo, nhường chỗ bên cạnh giường bệnh: “Con mau tới xem ba đi, truyền nước biển xong mới có tinh thần được.” Giường vừa lộ ra, hiển nhiên ba vì ồn ào mới tỉnh lại, được dì Hai ngồi bên giường đỡ dậy, dựa vào đầu giường mà vẫn còn mơ hồ.

Giai Hòa bỗng nhiên có cảm giác bị bắt gian tại trận, không dám cử động chân nữa.

Rốt cuộc Dịch Văn Trạch lại bước lên trước, cô mới vội đi theo. Dịch Văn Trạch đến bên cạnh, điều chỉnh lại độ cao của thành giường: “Bác trai, chào bác, bây giờ bác cảm thấy thế nào ạ?” Anh nói xong còn thực tự nhiên đưa tay thay ba Giai Hòa đặt một gói đầu sau lưng.

Ba Giai Hòa mơ hồ đưa mắt nhìn anh, không lên tiếng, mẹ già lại bước tới, kéo cánh tay ông: “Người ta đang nói chuyện với mình đấy!”

“A,” Nghe thế ba Giai Hòa mới tỉnh được một chút, “Cũng không tệ lắm, khá tốt,” Nói xong còn thử hoạt động cánh tay, “Đừng lo lắng, rất khỏe.” Nói xong cũng nhìn không nổi quay đầu sang mẹ già nhỏ giọng hỏi: “Như thế này cũng quá giống đi?”

Một câu, suýt chút nữa khiến nước mắt Giai Hòa rơi đầy mặt, rốt cuộc đây là như thế nào a?

Thật muốn giống, cũng không thể giống đến như vậy mà...

[1]: Cáp Nhĩ Tân – một thành phố lớn của Trung Quốc, nằm ở tỉnh Hắc Long Giang phía Đông Bắc.

[2]: Chỗ này tớ đã edit thoáng nghĩa một chút.

Trong câu này có từ /gua- ceng/, hàm nghĩa chỉ hai vật thể ma sát lẫn nhau (tai nạn của Giai Hòa) nhưng không có hậu quả nghiêm trọng. Đại ý là vậy...

[3]: – sao Văn Khúc. Ngôi sao chỉ về việc văn học. Chỉ người có tài thi văn.

Văn Xương Đế Quân được dân gian lẫn Đạo giáo tôn sùng là thần chủ quản công danh phúc lộc của sĩ nhân. Văn Xương là tên vì sao, cũng gọi là sao Văn Khúc (Văn Khúc tinh) hoặc sao Văn (Văn tinh). Người Trung Quốc thời xưa cho rằng đây là tinh tú nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân.

[4]: – Tiếng Quan thoại, ngôn ngữ tiêu chuẩn chính thức của Trung quốc, được nhắc tới trong truyện là tiếng phổ thông.

50. Chương 50: Yêu Nhiều Thêm Một Chút (2)

“Đây là người thật!” Ánh mắt mẹ già bốc lửa hùng hục, vừa ngẩng đầu lên, chớp mắt một cái đã lập tức thay đổi thành gương mặt mỉm cười, “Thật sự là phiền toái, mình xem mình già như vậy rồi. Đúng là, ôi ——” Càng nghĩ càng giận, hung hăng nhéo ba Giai Hòa thêm một phen.

Dịch Văn Trạch chỉ cười nói: “Đây hẳn là chuyện cháu nên làm, mẹ cháu cũng đã dặn trước, dựa theo truyền thống, trước khi đi New Zealand nhất định phải đến thăm hỏi hai bác một lần.”

Một câu, lại thành công dời sức chú ý của tất cả nhất tề chuyển hướng về phía hai người.

Giai Hòa vẫn nắm lấy tay anh, nhấn nhó một hồi lâu mới lẩm rầm nói: “Gần đây cũng vừa lúc có thời gian...”

“Chết tiệt, hơn nửa đêm rồi mà còn có tiết mục ngôi sao làm từ thiện?!”

Câu kinh hô ngoài cửa cắt ngang lời Giai Hòa đang nói, mọi người đều quay đầu nhìn, chỉ thấy thằng em họ của Giai Hòa đang khom người xuống, hình như vừa chạy đến nóng cả người, thở hồng hộc vẫy tay với thằng em họ nhỏ hơn: “Mau, mau gọi điện thoại cho chị, là Dịch Văn Trạch, đang ở bệnh viện.”

Thật sự là...Cô đau đớn kịch liệt nhìn Dịch Văn Trạch, thật sự là một ngày gặp mặt suốt đời khó quên nha...

Cũng may có mẹ già ở đây chống lưng, chỉ một lát đã từ bệnh viện về nhà. Lúc Dịch Văn Trạch lái xe mang một nhà trở về đến tiểu khu, mẹ già còn vô cùng phối hợp xuống xe trước, sợ bác bảo vệ nhìn thấy người lái xe, ngay cả lúc lên lầu còn run sợ không thôi.

Vừa vào nhà, Giai Hòa thừa dịp mẹ già đi pha nước, đi theo bà vào phòng bếp, cẩn thận đánh giá: “Mẹ, mẹ không có việc gì chứ?”

“Thế nào,” Mẹ già nhíu mày, cười đắc ý: “Mẹ con chưa lần nào ngầu đến như vậy hả?”

Giai Hòa ừ hừ: “Vô cùng ung dung, đẹp đẽ, quý phái, khéo léo, hào phóng đó.”

“Bê vào đi,” Mẹ già đưa một đĩa trái cây cho cô, “Đã đến lúc con thể hiện mình là đứa hiền lương thực đức rồi đó, lần sau sẽ thẩm tra con.”

Giai Hòa thè lưỡi, ngoan ngoãn bê khay trái cây vào phòng của mình.

Vừa vào đến cửa đã nhìn thấy bên cạnh Dịch Văn Trạch đã có năm cuốn album to vật vờ, xem hình của mình.

Vừa gặp người ta đã mau lẹ triển lãm thành quả đào tạo khuê nữ của chính mình, thật sự là thói quen vạn năm không thay đổi của mẹ già. Giai Hòa sợ anh nhìn thấy cái ảnh ngu ngốc nào đó, đặt khay trái cây xuống một bên, cầm vài quả nho đưa lên đút anh một miếng.

Mẹ già nhà cô thích nhất là nho để lạnh, những ngày mùa đông lạnh nhất, nằm trong phòng có máy sưởi ăn một quả, chua chua ngọt ngọt lại bớt nóng.

Cô nhìn thoáng qua, anh đang lật tới đêm hôm đó, hiển nhiên là ảnh chụp mình học múa ở Cung Thiếu niên Tân Cương. Khi đó vóc dáng của Giai Hòa rất nhỏ, quần áo lại thống nhất một số đo, rõ ràng mấy bé khác mặc vào rất vừa, đến lượt cô mặc vào thì gần như đã trở thành tay áo của mấy trang phục hí kịch. Nhìn cái dấu son môi đỏ đỏ ngay giữa trán kia, Giai Hòa hoàn toàn quần: “Đừng xem nữa, anh xem tivi đi.”

Anh cắn nho, cười nhìn cô: “Em đã từng học múa?”

Giai Hòa ừm, thừa cơ lấy cuốn album kia đi: “Lúc còn nhỏ em có học, chỉ có học múa thôi. Khi đó từ nhà của em đến Cung thiếu niên Cảnh Sơn cũng đã hơn hai tiếng, mẹ em nghĩ dù thế nào cũng đi rồi liền đăng ký ba bốn lớp gì đó. Bản tên không đích (ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế), cuối cùng cũng không làm đến nơi đến chốn được.”

Cô ngửa đầu thở dài mới phát giác trên tường phòng mình có vô số poster, nhất thời cứng đờ người.

Tieu rồi, sao trước đó không lật hết xuống?!

Cô trộm nhìn Dịch Văn Trạch, thấy anh lại tùy tay cầm một cuốn album khác lật xem, chỉ có thể cọ cọ bên người anh, nhỏ nhẹ hỏi: “Nếu không thì anh đi phòng làm việc xem đi?”

Dịch Văn Trạch nhìn một cái, cô chợt dạ nói: “Em muốn thay quần áo đó.” Thuận tiện nhân lúc thay quần áo này lật hết đồng poster kia xuống...Dường như Dịch Văn Trạch đang cười, lại chẳng coi đó là việc gì lớn: “Em thay đi.”

Được rồi, lấy cớ này quá nhảm.

Giai Hòa vươn thẳng cổ lên, tiếp tục cứng rắn chống đỡ: “Lâu rồi em mới về nhà, hay là anh xuống nhà để em dọn dẹp phòng trước đi?”

Rốt cuộc anh cũng đóng cuốn album lại, ngẩng đầu nhìn cái tấm lớn nhất dán gần cửa ban công kia: “Tấm này cũng coi như không xuất bản nữa, cầm về nhà đi.” Một câu hoàn toàn thổi bay may mắn của cô, Giai Hòa ậm ừ bảo sao cũng được, mượn chuyện tách trà mới uống được một ngụm kia, chạy ra châm thêm trà cho anh.

Kết cục cuối cùng là, anh không chỉ mang đi tấm poster kia mà còn mang theo bốn mươi mấy bức ảnh chụp.

Mẹ già nhà cô đối với chuyện này hết sức rộng rãi, vung tay lên bảo, đem hết đi đi, dù sao để ở đây cũng chật nhà chật cửa lắm. Hai mắt Giai Hòa đầm lệ nhìn mẹ, không dám phản bác, trời biết là cô còn nghĩ tới chuyện mẹ già còn có gì đó luyến tiếc con gái rượu, ôm ấp tình cảm gì đó...

Đến nửa đêm Giai Hòa mới mang chăn mới cùng gối đến phòng của mình, nhỏ giọng nói với anh: “Tối nay anh ngủ chỗ này ha, em ngủ ở phòng khách.” Mẹ già sống chết gì cũng muốn giữ anh lại, hơn nửa đêm rồi cũng không biết nói cái gì, chết tiệt là Dịch Văn Trạch lại còn tự nhiên mà đáp ứng.

Cô giúp anh dọn giường xong, vừa định xoay người lại đã bị anh xốc lên giường một phen.

Phòng của mình, đèn cùng giường ngủ vô cùng quen thuộc, còn có bàn học, những cái cây ngoài ban công đều được chăm khi học Trung học. Cô từng ngủ trên chiếc giường này học bài xem tivi, sáng sớm bị mẹ kéo chăn lôi đầu dậy. Mà bây giờ cả người đều bị ép vào trong chăn, nằm trên cánh tay của anh, yên lặng không một tiếng động nào giữ lấy, hôn sâu.

Cửa khép hờ, còn có thể nghe loáng thoáng tiếng mẹ đương thúc giục ba đi ngủ sớm. Dường như còn có tiếng ba đang hỏi có nên nấu cái gì đó ăn khuya không, lại bị mẹ quát một câu đập chết ý tưởng, đóng cửa phòng ngủ chính lại, toàn bộ nhà bỗng nhiên chìm trong yên tĩnh.

Giai Hòa vừa tắm rửa xong, tóc còn ướt ươm, chỉ một thoáng sau đã làm ẩm một góc chăn. Nụ hôn của anh chưa bao giờ ôn hòa êm dịu như thế, từ môi trượt xuống, dịch qua bên tai, nhẹ nhàng cắn cắn lấy vành tai cô, dịu dàng nói: “Vợ à?” Giai Hòa nhin không được né người, lại bị anh giữ chặt anh, chỉ có thể bắt lấy một tia lý trí cuối cùng, khe khẽ ừ một tiếng.

Dường như anh không vội vàng nói chuyện, lại bắt đầu trượt xuống phần cổ mảnh khảnh, rồi tiếp tục di chuyển đến xương quai xanh, dùng răng mở cúc áo đầu tiên.

Không phải nói ra suy nghĩ của mình sao? Trong đầu Giai Hòa còn đang bận liệu mạng nghĩ Dịch Văn Trạch muốn nói cái gì, mãi cho đến khi anh ‘bất động thanh sắc’ thào đến cúc áo thứ ba cô mới có phản ứng, lập tức lui từ lòng anh đến sát mép giường: “...Về nhà nói sau.”

Thân thể dịch dịch một chút, động một phát, suýt nữa rớt xuống giường.

Cũng may anh nhanh tay, lại kéo cô sát lại: “Nói cái gì?”

Giai Hòa nghe anh hỏi xong á khẩu không trả lời được, ngược phải nói thêm điều gì đó, cảm giác được nhiệt độ cơ thể đang nhanh chóng dâng cao, dựa vào thân thể cũng đang hầm hập lửa của anh, ghen hời lâu mới thì thầm: “Không phải là trước khi ra ngoài cũng mới...”

Cô còn cố gắng bày ra biểu cảm vô cùng nghiêm túc, lại có tật giật mình dựng thẳng tai lên, không chớp mắt, cố gắng nghe ngóng động tĩnh ngoài phòng khách.

Bỗng nhiên anh cười ra tiếng: “Sao?”

Không gian yên lặng như vậy, lại là phòng của mình, tình thế nhạy cảm cùng mờ ám như vậy khiến tim cô đập nhanh hơn.

Hô hấp chợt trở nên hỗn loạn, là vì thân thể đã trở nên quen thuộc quá mức, tựa như có một chiếc cân tiểu ly bên trong không ngừng dao động. Giai Hòa luống cuống dịch dịch người, mãi cho đến khi anh dùng cách thức khiêu khích nhất ngăn môi mô, đôi mắt mới nhắm lại, nhận mệnh buông một tiếng thở dài, ờ rằng là khí tiết tuổi già khó mà giữ được đó.

Một nụ hôn rất dài. Và rất sâu.

“Vợ,” Bên tai là giọng nói cực trầm, lại mang theo hương vị của nướng chiều: “Nhanh đi ngủ.”

Hử?

Giai Hòa mở mắt ra nhìn anh, trong đôi mắt đen sâu thẳm kia chính là bóng dáng của mình. Ở đây, trong không gian tĩnh mịch như thế, cô mê man nhìn anh, qua một lúc lâu hồi phục xong mới nhảy dựng lên, ào xuống giường, dùng tốc độ tên lửa bay ra khỏi hiện trường vụ việc.

Một đường im lặng từ phòng khách cho đến phòng ngủ phụ, mặt của cô không hề phai màu, càng lúc càng đỏ.

Cố ý! Nhất định là anh cố ý!

Ngủ mãi cho đến khi miệng khô lưỡi khô, Giai Hòa mới mở mắt ra, ông mặt trời đã lên rất cao rồi, không ngờ đã vào giữa trưa. Cô mơ màng đứng lên, lúc muốn đi gọi Dịch Văn Trạch dậy, mẹ già đứng giữa phòng bếp, vừa nấu cơm vừa nói: “Đi từ lâu rồi. Con xem người ta chăm chỉ bao nhiêu, hơn năm giờ đã thức dậy đi làm, còn nhìn lại mình coi. Ôi chao, quả thật là chim dậy sớm có sâu ăn, khó trách thằng bé có thể nổi tiếng sớm như vậy.”

Giai Hòa sững sốt một lúc mới nhớ đến việc hôm nay hình như anh phải đi Thượng Hải làm tuyên truyền, thả lỏng người một chút: “Công việc khác nhau đó mẹ, con gái rượu của mẹ cũng vô cùng chăm chỉ mà.”

Mẹ già có chút suy nghĩ nhìn nhìn cô, mãi cho đến khi nhìn đến mức sợ hãi mới khoan thai nói: “Con bảo xem, giờ giấc nghỉ ngơi tẻ như vậy, sau này sanh con sanh cái thì làm sao đây?”

Giai Hòa đang đánh răng, chuẩn bị gửi tin nhắn, vừa nghe thấy những lời này lập tức quay phắt đầu lại, nhìn mẹ già đang vô cùng lo lắng kia, hoàn toàn bị đánh bại.

Chịu đựng mẹ già ép cung chừng một tiếng, rốt cuộc cô phải giả bộ tiếp một cuộc điện thoại mới xem như thoát chết.

Lên xe taxi, cô mới tháo khăn quàng cổ ra, thở sâu. Chú tài xế hỏi địa chỉ, khen cô một câu: “Bắt động sản ngon lành đấy.” Giai Hòa cười cười, đang muốn nói chuyện, chợt nghe kênh tin tức giải trí trên radio nói chuyện về Thiên Sở. Rằng là hỏa tốc đính hôn, đó là một bạn công tử nhà giàu nào đó chưa từng xuất hiện trước công chúng. Vài năm gần đây đều là tin tức như thế, một một cái là vì vợ trước Dịch Văn Trạch, lâu lâu lại nhắc đến tên của anh.

DJ nói sinh động như thật, cô nghe câu được câu không, tùy tay gửi tin nhắn cho Dịch Văn Trạch: Đến chưa anh? Một tin nhắn khác gửi về rất nhanh: Đến rồi, đang họp. Em về nhà chưa?

Giai Hòa nhún trả lời, lúc cất di động, chú tài xế mới thuận miệng hỏi: “Hai năm nay hình như là năm kết hôn của giới giải trí hay sao ấy, lớn tuổi thì không chịu lập gia đình, lại còn tái hôn lần hai, tất cả đều chọn năm 2012 mà công bố chuyện tình cảm rộng rãi.” Giai Hòa thuận thể phụ họa theo, chú tài xế nói tiếp: “Hai ngày nay tin tức về Thiên Sở quả thực rất nhiều, hôm nọ chú có chở một người khách, nghe nói biết rõ nội tình bên trong.”

Giai Hòa rất phối hợp ồ một tiếng. Đầu năm nay hình như ai cũng tự xưng mình là vua tin tức a?

“Cháu cũng không biết à, hiệu ứng ngôi sao này có bao nhiêu lợi thế, mấy công ty xí nghiệp trong nước đều trực tiếp ra giá, khiến mấy công ty quản lý cung cấp ngôi sao nữ làm bạn gái, không phải là bao dưỡng đâu cháu, chỉ đơn thuần làm bạn gái tin tức gì đó. Cái này ngang bằng việc hiệu quả quảng bá, một khi đã tung ra thì nhất định sẽ gây chú ý. Như cô Thiên Sở, lúc ly hôn nổi nhanh như cồn, giờ thì thành ngôi sao đất giá nhất rồi.”

Giai Hòa im lặng. Đây xem như là phát ngôn của thời đại mới?

Tinh thần chú tài xế được kích thích, càng nói càng đã.

Lúc Giai Hòa sắp về nhà bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi từ số lạ, là người trong công ty của Dịch Văn Trạch, hình như đang chờ dưới lầu nhà cô, nhưng cũng không nói là chuyện gì. Mãi cho đến khi cô xuống xe mới thấy một cậu chàng đang lạnh run đứng ở ngoài cầu thang, nhấp nhồm lên xuống cho ấm người, vừa thấy cô đã cười hì hì chạy tới: “Bà chủ, chị không đến thì em đông đá chết mất.”

Giai Hòa áy náy lấy thẻ cửa ra: “Đi lên rồi nói.”

“Không cần không cần ạ, em chỉ đưa cái này đến,” Cậu chàng nói xong đưa một cái hộp cho cô, “Nhiệm vụ sắp giao cho em coi như đã hoàn thành.” Nói xong liền chạy như bay.

Giai Hòa ôm chiếc hộp lên lầu, vừa vào cửa vừa mở ra. Trong hộp hình như là mười mấy khung ảnh, vừa nhìn thấy đã biết là khung treo tường. Cô đưa tay đóng cửa lại, lấy hết ra xem lần nữa, chỉ một thoáng đã đổ kín sô pha, ảnh to ảnh nhỏ gì đấy đều là những tấm hình từ bé đến lớn của cô...

Cô ngồi trên thảm, dựa vào sô pha cẩn thận nhìn.

Mỗi một tấm ảnh đều được xử lý riêng, dưới ánh nắng ấm áp có dấu vết của năm tháng, cũng rất gần gũi.

Đang lúc nhìn đến thất thần, điện thoại trên bàn nước rung lên bần bật, là Mục Mục gọi đến. Bên kia chưa kịp nói gì đã như uống phải máu gà, luôn miệng bảo bình tĩnh bình tĩnh. Giai Hòa vừa nghe đã dờ khóc dờ cười: “Này, em gọi nhầm điện thoại à? Sao cứ lảm bảm mãi thế?”

“Chị, em cần bình tĩnh,” Mục Mục vẫn chưa nói đầu đuôi thế nào, “Trên tivi chị nhìn không được đâu, lên mạng nhanh hơn, không cần lên Youku Tudou [1] gì đâu, cái gì cũng được, chỉ cần lên trang web video nào cũng có hết, chương trình trò chuyện của anh rể ấy.”

[1]: – Youku Tudou là hai công ty video trực tuyến hàng đầu của Trung Quốc, đã sáp nhập với nhau. Đây cũng được coi như là ‘Youtube’ của Trung Quốc vậy đó.

51. Chương 51: Yêu Nhiều Thêm Một Chút (3)

“Nói rõ ràng chút coi.” Giai Hòa cầm chặt di động, không hiểu sao tim lại đập thùm thụp.

Đầu dây bên kia chỉ thở dài một hơi, giọng điệu bỗng nhiên thay đổi: “Tự chị đi coi đi, nhớ lấy đá trong tủ lạnh ra, lạnh dễ bình tĩnh hơn.” Nói xong lập tức ngắt điện thoại.

Giai Hòa nghĩ nghĩ một chút mới đi ôm máy tính còn để mở trong phòng, tìm ‘chương trình trò chuyện mới nhất của Dịch Văn Trạch’, mấy chục trang liền nhảy ra, mà đó còn chính là hôm cô cùng anh đi nữa. Kèm theo tên anh là hàng loạt dòng tin tức, cô quét mắt, mở ‘Bí ẩn động trời, Dịch Văn Trạch tự kể về tình sử của mình’, nhìn chằm chằm vào màn hình trước mắt, hít một hơi thật sâu.

Tuyệt đối xin đừng lãng mạn, em sẽ ghen chết mất.

Mở đầu thực sự rất bình thường, người dẫn chương trình so với hôm trong phòng hóa trang còn nói nhiều hơn, thường cười nói bản thân mình là fan của anh bao nhiêu năm qua. Dịch Văn Trạch chỉ ngồi trên sofa, trông rất thoải mái, hết mỉm cười rồi lại gật đầu, thi thoảng chỉ nói hai ba chữ thôi cũng đủ khiến fan dưới khán đài hét ầm ỹ. Xen kẽ video là những hình ảnh từ lúc nổi tiếng cho đến nay của anh, ngay cả cô cũng có phần kích động.

Mãi cho đến khi cô dẫn chương trình hỏi: “Không biết hôm nay tôi có thể phá vỡ thói quen của anh hay không.”

Dịch Văn Trạch cười cười: “Tôi biết chị muốn hỏi cái gì.”

Dẫn chương trình cười tươi như hoa, đằng hắng ba bốn lần, quay về dưới khán đài hỏi: “Các bạn muốn biết không?”

Dưới khán đài cười ồ lên, mấy cô gái đồng thanh hét: “Không muốn!”

Giai Hòa bật cười theo, cô dẫn chương trình kỳ này thật đáng thương, phỏng chừng còn chưa thấy qua fan nào bảo vệ thần tượng như vậy.

Cô dẫn chương trình lại cười rất tự nhiên, thuận miệng nói bản thân mình đã chuẩn bị tâm lý xong từ trước, hôm nay không chỉ phải đối mặt với một người lúc nào cũng im lặng mà còn hàng chục fan luôn bao che thần tượng. Fan phụ họa kêu to không hỏi chuyện riêng tư, không hỏi chuyện riêng tư khiến tình cảnh chợt trở nên vô cùng buồn cười. Dịch Văn Trạch chỉ mỉm cười, đến cuối cùng mới nói: “Chị và tôi là bạn bè mười mấy năm rồi.”

“Đúng vậy,” Cô dẫn chương trình vô cùng cảm kích câu nói này của anh, vượt qua cơn xấu hổ ngượng ngùng, “Cho nên, tôi quyết định đứng vững trước áp lực của biên kịch và đạo diễn tha anh một lần.”

Anh cười, điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái hơn.

Giai Hòa lấy hộp bánh bích quy trên bàn mở ra, chọn một vị mình thích ăn.

“Lần đầu tiên nhìn thấy vị hôn thê của tôi, cũng là ở Bắc Kinh, mười mấy năm về trước.”

Video chợt trở nên im phăng phắc, một lát sau bùng nổ tiếng thét chói tai.

Vừa mới cắn được nửa miếng bánh bích quy, ngón tay Giai Hòa đã cứng đờ không biết phải cử động như thế nào.

Ở Bắc Kinh, mười mấy năm trước? Làm sao có thể?

Đợi chút...Khi nào đã trở thành “vị hôn thê”?

Cô dẫn chương trình cũng đưa tay che miệng lại, từ chỗ ngồi đứng bật dậy, nói với màn hình: “Biên kịch, đạo diễn, tôi muốn tăng lương, Dịch Văn Trạch buông vũ khí rồi, lần đầu tiên mở miệng nói về chuyện tình cảm.” Cô nói xong lại ôm ngực, nhìn Dịch Văn Trạch: “A Trạch, anh hãy để tôi bình tĩnh một chút, đầu tôi đang trống rỗng, căn bản không biết hỏi cái gì.”

Fan ở dưới khán đài lại gào thét không ngừng.

Anh cười: “Không cần hỏi, tôi thành thật nói cho.”

Sau đó thực tự nhiên cầm chai nước khoáng lên, uống một ngụm.

Giai Hòa không hề chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, phát hiện miếng bánh bích quy đã bị mình bóp nát.

“Tôi xem như rất may mắn, vừa bước vào đã thực thuận lợi, dường như không trải qua trắc trở gì,” Anh dừng một chút rồi nói tiếp, “Thật ra trước khi tôi gia nhập Hành Chi, tôi vốn là một người rất SHY (tiếng Anh, chỉ một người luôn dè dặt và căng thẳng trước đám đông), đến một ngày, bỗng nhiên hôm nào cũng phải đối mặt với truyền thông cùng khán giả, rất khó để thích ứng. Thực may mắn chị Mạch là một người khoan dung, không hề có yêu cầu gì, cho phép tôi nghỉ ngơi hai tháng.”

Giọng nói của anh như có một sức mạnh dịu hòa, khiến tất cả đều an tĩnh lại.

“Khi đó tôi ở lại Bắc Kinh, khoảng một tháng. Tôi nhớ rõ khi ấy Trung tâm sách Tây Đan vừa mới mở cửa, tôi cùng một người bạn hẹn uống trà ở gần đấy. Lúc tôi đến cậu ta đã ngồi chờ trước một lúc lâu, sau đó chỉ ra ngoài cửa kính nói với tôi, ‘Lúc ở cùng với cậu chưa bao giờ cảm thấy cậu là một ngôi sao, hôm nay xem như mở mang tầm mắt. Cô bé con kia vì mua poster của cậu mà xài hết tiền xe về nhà.’”

Màn hình được zoom lại, anh vẫn luôn mỉm cười bình thản, có cảm giác không chân thực.

Cơ hồ Giai Hòa đã quên hô hấp, mơ hồ nhớ lại, rất nhiều năm về trước cô từng làm một chuyện như vậy. Nhưng mà đã rất rất lâu rồi, ngay cả chính bản thân cô cũng không còn ấn tượng bao nhiêu, thế nhưng lại liên quan tới anh? Giữa khoảng cách của một lớp thủy tinh, mười mấy năm về trước, cô đã từng thấy anh?”

Hoặc phải nói, hẳn là anh đã gặp cô trước.

Chương trình này rất biết xem xét thời thế.

Chậm chậm mở ca khúc mới của anh, “Có em.”

Giai điệu thông thả chậm rãi, khiến giọng nói của anh trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết.

“Lúc ấy tôi cách một cánh cửa thủy tinh, nhìn thấy một cô bé con, mang theo cặp sách rất lớn, hẳn là có đầy sách trong đó, ở góc túi còn có một cuộn giấy rất dài, giống như là một tấm poster được cuộn lại. Tôi hỏi bạn mình ‘Làm sao cậu biết cô bé không có tiền về nhà?’ Cậu ấy nói, “Lúc đi chọn sách có nhìn thấy cô bé này đang lăm bắm tính xem tiền xe có thể mua được bao nhiêu cái gì đấy, sau đó rất phấn khởi phát hiện từng đó tiền có thể mua được ba tấm poster lớn.”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó,” Anh cười cười, “Chị hỏi là vào ngay hôm đó hay là sau này?”

Giai Hòa đứng lên, lại ngồi xuống, qua ba giây lại lập tức đứng lên. Ngày hôm đó ở ngay nhà cô, thế nhưng, thế nhưng anh đã nhắc đến chuyện này, chính mình cái gì cũng không biết.

Sau đó thế nào? Sau đó thế nào? Bên ngoài không biết bao nhiêu fan hỏi to.

Anh cười lắc đầu: “Ngày ấy không có ‘sau đó’, tôi nợ cô bé ấy một lần tiền xe về nhà, rất nhiều năm sau gặp lại, tính thêm lợi tức cùng giá cả hàng hóa, dường như đã nợ nhiều lắm, đành phải dùng phương thức từ xưa đến nay người Trung Quốc thường xuyên dùng để trả nợ.”

Rõ ràng là đang đùa, đùa rất nhẹ nhàng.

Một hồi lâu sau cô mới phục hồi tinh thần lại từ tiếng hét ‘Lấy thân báo đáp’ của fan.

Từ trong ra ngoài, từng đợt từng đợt sóng hạnh phúc ập đến, dường như ánh mắt trở nên mờ nhòe.

Lúc đầu người dẫn chương trình cảm động đến không nói nên lời, cuối cùng mới nghẹn ngào, thở dài một hơi nói vận mệnh a, ước chừng toàn bộ fan ở đây nhất định sẽ đi bộ về nhà đổi lấy mấy tấm poster của Dịch Văn Trạch. Nhưng giữa biển người mông mênh, anh chỉ nhìn thấy cô, lúc cô vẫn còn là một cô bé. Và điều khiến người ta nghiêng rằng nghiêng lợi hăm mộ là, nhiều năm sau vẫn còn có thể gặp lại nhau.

Video đột nhiên ngừng lại, xem ra là một fan cứng cửa của Dịch Văn Trạch, chỉ vì đoạn video này mà cắt nối biên tập lại từ chương trình gốc.

Cả cửa sổ trình duyệt Giai Hòa cũng quên đóng, đứng dậy, đi vào phòng bếp. Mùa đông rất lạnh, nhưng cô lại lấy một chai nước khoáng, uống mấy ngụm thật lớn, thể mà ngọn lửa trong lòng vẫn bùng lên, trào dâng từng đợt mãnh liệt, toàn thân như bị thiếu cháy, nóng đến dọa người.

Mãi cho đến khi uống hết một chai, cô mới ném cái chai vào thùng rác, tiếp tục dựa người vào vách tường xuất thần.

Cho tới bây giờ cô không hề nghĩ tới, trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy.

Anh đã từng gặp cô, ở Bắc Kinh.

Trong đầu là những đoạn phim ngắn đứt quãng hiện lên, hình ảnh ngừng ở lần thứ hai anh cùng Cố Vũ gặp nhau. Anh đã từng nói rất rõ ràng rằng, lúc cô mười lăm tuổi anh đã gặp cô. Thật sự rất dọa người, chính cô thế nhưng còn tưởng anh đang nói lời thoái phim ảnh gì đó...

Giai Hòa ôm mặt, đương lúc than thở, bỗng nhiên nghe tiếng động ngoài cửa chính.

Chết rồi, Dịch Văn Trạch đã về.

Cô vừa dợm bước, đã cảm thấy có gì đó ngưỡng ngưỡng không rõ, nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần mới xoa xoa mặt, đi ra khỏi phòng bếp. Anh đến bình uống nước, rót một cốc nước ấm, nhìn cô đi ra mới thuận miệng hỏi: “Lấy khung ảnh chưa?”

Giai Hòa đỏ mặt, quanh quẩn co co nói lấy rồi.

Không được, chỉ cần nhớ đến chuyện thời niên thiếu anh từng gặp cô, đáng vẻ xấu xấu kia, liền cảm thấy không được tự nhiên.

Cô giả bộ bình tĩnh, đi qua cạnh anh, được anh ôm một phen vào lòng: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì hết á.” Giai Hòa cười đến ngọt lạnh.

Dịch Văn Trạch khẽ mỉm cười, cúi đầu giữ lấy môi cô, hai người rất tự nhiên hôn nhau. Bởi vì vừa mới uống một chai nước đá, lưỡi Giai Hòa rất lạnh, mà của anh lại ấm áp thoải mái, cứ như vậy không ngừng hôn nhau, đến khi cô sắp thở không nổi nữa, anh lại bế ngang người, đi tới phòng khách.

Trên sofa đều chất đầy khung ảnh, anh quét mắt nhìn thoáng, đơn giản ôm cô ngồi xuống cạnh bàn trên thảm.

Giai Hòa dụi dụi trong lòng anh, vừa định hỏi anh có muốn ăn gì không em nấu cho liền lướt mắt thấy máy tính trên bàn còn mở, lập tức bá lấy cổ Dịch Văn Trạch, che khuất tầm nhìn của anh: “Anh mệt không?”

Xong rồi, xong thật rồi, video đã tắt, nhưng mà kết quả tìm kiếm vẫn chình ịch nằm đó, anh mà nhìn thấy thì mình ngưỡng chết mất.

Dịch Văn Trạch dựa vào sofa phía sau: “Rất ổn, trước khi lên máy bay anh đã ăn cơm tối.”

Giai Hòa lại ngồi thẳng lên, điên cuồng tìm cơ đẩy anh dời xa xa cái máy tính kia một chút. Dịch Văn Trạch nhìn khuôn mặt ngỗ ngược của cô, bỗng nhiên cười, vừa muốn nói điều gì đó đã được cô chủ động áp hôn, lưỡi do do dự dự một hồi cũng luồn vào miệng anh, có chút gì đó né tránh, nhưng cũng rất muốn thể nghiệm một phen, hoàn toàn đốt lửa.

Nhưng mà Dịch Văn Trạch anh lại không có phản ứng gì, hưởng thụ sự chủ động hiếm có này của cô.

“Này,” Rốt cuộc Giai Hòa cũng chịu không nổi, ánh mắt mơ màng nhìn, “Sao anh không có phản ứng gì hết trơn?”

Anh hỏi lại: “Phản ứng gì?”

“Em đã làm thế...” Giai Hòa muốn khóc, “Không phải bên ngoài anh có người phụ nữ khác đi?” Ý nghĩ này vừa chui vào đầu đã khiến cô hoàn toàn quên sạch mục đích chủ yếu của mình, áp vào người anh người người

từ trên xuống dưới. Đúng lúc cúi đầu xuống, Dịch Văn Trạch cũng vừa vận nhìn thấy màn hình máy tính, lập tức hiểu được cô muốn làm cái gì.

Giai Hòa ngẩng đầu nhìn, hồ nghi: “Hay là mấy bữa nay anh rất mệt? Không muốn cái kia kia?”

Nhất định thế.

Bằng không mình cũng quá thất bại, khó có dịp mình chủ động hiến thân mà, thế nhưng, thế nhưng không phản ứng!

Dịch Văn Trạch kéo cô lại, xoay người đặt xuống phía dưới, tay chống đầu, nhìn cô ở một khoảng cách rất gần.

Thế mà Giai Hòa lại vui vẻ ra mặt: “Có phản ứng?”

Hỏi xong mới phát hiện mình thực mạnh mẽ, thực rõ ràng, lập tức cảm thấy.

Anh cười rộ lên: “Báo cáo bà xã đại nhân, rất phản ứng.”

Nói xong mới cúi đầu hôn lên khuôn mặt cô một chút, chậm rãi chuyển qua bên tai, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện này anh đã nói cho em biết từ lâu, sao đến bây giờ mới nhớ tới?”

...

Giai Hòa a một tiếng, lập tức hiểu được ý tứ của anh: “Hôm đó à...em nghĩ anh nói đùa gì thôi.”

Anh ừm, giọng nói không dễ nghe rõ: “Có khi nào anh từng đùa với em chưa?”

Hình như, có lẽ, đại khái là chưa có lần nào.

Giai Hòa trước sau vẫn rất nghiêm túc, mãi cho đến khi có một bàn tay luồn vào sau lưng cô, cởi bỏ móc khóa áo lót rồi hỏi tiếp một câu: “Nơi này? Hay vẫn là phòng ngủ?”

Một câu đơn giản lại khiến dũng khí hiến thân vừa nãy của Giai Hòa hoàn toàn biến mất, ngộp ngừng một lúc rất lâu mới nói: “Phòng ngủ đi...” Dịch Văn Trạch nói ừ, vừa mới định bế xốc cô lên, Giai Hòa mới sực nhớ tới một vấn đề hết sức nghiêm trọng, lập tức mở to mắt nhìn anh: “Hay là anh cứ đi ngủ đi, bận rộn nguyên ngày từ Bắc Kinh đến Thượng Hải rồi, mệt mỏi lắm? Em đi trải giường cho anh nha.”

Dịch Văn Trạch dở khóc dở cười: “Vợ à, làm sao nữa?”

Rầm rì gần nửa ngày, cô mới đẩy áy náy hôn hôn anh một chút: “Em quên mất, hôm nay em không tiện...”

52. Chương 52: Khúc Đạo Đầu Hôn Lễ (1)

Lịch trong máy tính chỉ còn một tuần.

Trước đó, cô dùng nguyên một tuần không ngừng tìm hiểu xem ba anh mẹ anh em gái anh thích cái gì, ngay cả việc chọn một món đồ chơi cũng đi ba ngày trời. Đến tuần này, khi mọi thứ cũng ổn định đâu vào đấy thì lại bắt đầu đứng ngồi không yên.

Cảm xúc pháp phòng như thế ảnh hưởng trực tiếp tới chất lượng giấc ngủ.

Mới hơn bảy giờ sáng, cô liền đón ánh nắng ban mai đầu tiên, lăn lộn thức dậy, mơ mơ màng màng đi vào phòng bếp chuẩn bị cho anh quả trứng ốp. Rốt cuộc khi ngửi được mùi khét, cái xéng dẻo thức ăn đã bị người phía sau cầm lấy: “Lại chiên nữa sao?”

Vì thế...lại có thêm một cơ hội nịnh nọt tăng bốc sự toàn năng của thần tượng cao cấp nhà mình.

Trứng thơm lừng bung lên bàn, còn có một bát cháo trắng nhẹ bụng.

Anh đưa cho cô đôi đũa: “Hôm nay em có việc sao?” Giai Hòa tập trung tinh thần nhớ lại: “Không có, nguyên tháng này không có việc gì hết.” Dịch Văn Trạch lại bỏ thìa vào bát cô: “Vậy sao lại dậy sớm thế?” Cô cố gắng nghĩ nghĩ, “Ngủ không được, lúc nào cũng nằm mơ hết trơn.”

Anh cười, không nói gì.

Giai Hòa múc một thìa cháo ăn, không yên tâm nhìn anh: “Mẹ anh sẽ hỏi em chuyện gì ấy? Tiếng Anh của em không giỏi lắm đâu, giới hạn trong việc nghe thôi, tiếng Quảng Đông cũng vậy...” Được rồi, cô thừa nhận vừa rồi mình nằm mơ thấy mẹ anh, một người phụ nữ tao nhã vô biên, nhưng vấn đề là bà lại nói ngôn ngữ mà cô không hiểu. Biết rõ là nằm mơ, nhưng càng sốt ruột thì càng không tỉnh dậy được.

Những thứ này, thật khó để dứt ra khỏi đầu được.

Dịch Văn Trạch chọn một đĩa CD nhạc cổ điển.

Sau đó trở về trong tiếng nhạc réo rắt, ngồi xuống đối diện cô: “Tiếng Trung của anh là do bố mẹ dạy, em nói chuyện hai ba câu với họ hẳn là không có vấn đề gì.” Giai Hòa thở dài một hơi, nhanh chóng ăn cháo cùng trứng ốp lết xong, lại cảm thấy hết sức mỹ mãn về phòng ngủ tiếp.

Ngủ thẳng cho đến giữa trưa, một cú điện thoại bất ngờ gọi tới. Nguyên một đêm Giai Hòa không ngủ được, lười phải tiếp, mặc cho tiếng chuông vang khắp phòng. Mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch bắt máy, nói vài câu xong, cánh tay kề bên hông cô, nhẹ giọng nói: “Vợ à, điện thoại của bạn em.”

Giai Hòa hừ hừ hai tiếng, xoay người: “Nói là đợi em dậy rồi tính sau.”

Dịch Văn Trạch bắt đắc dĩ, một tay ôm Giai Hòa ngồi dậy, kề điện thoại sát tai cô.

“Chị ấy nói muốn mời em làm phù dâu.”

Phù dâu...Phù dâu?!

Cô mở to mắt trợn trời, trái tim đều sợ hãi tới mức co rút đau đớn, sau đó cứ như một cục chần bồng bọc kín ngời trên đùi Dịch Văn Trạch, run rẩy nói với điện thoại: “Ai...ai muốn tìm em làm phù dâu?”

“Chị đây! Chị em thẩm thiết của em!” Giọng nói của Kiều Kiều đầy phấn khởi.

Cô hít sâu, cẩn thận hỏi lại: “Là anh Weibo kia à?”

Từ lúc Tiểu Tiểu gọi như vậy cho đến bây giờ Giai Hòa cũng bắt chước gọi theo, vừa nói ra Kiều Kiều lại im lặng một lúc.

Sau đó chợt nghe đầu dây bên kia Kiều Kiều nói với người nào đó một câu này, anh bị cải danh rồi, thành ‘anh Weibo’ đó. Nói xong Kiều Kiều mới nói chuyện với cô tiếp: “Anh Weibo đoạt giải thưởng, vì chúc mừng cho nên bọn chị chuẩn bị kết hôn.”

Cô trầm mặc một hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Dịch Văn Trạch, muốn nói cái gì đó nhưng đầu óc cứ trống rỗng.

Cười cấp tốc mà cười thành như vậy, thật sự là đủ dọa người.

“Đủ tư cách làm phù dâu của chị đây chỉ có em với Tiểu Tiểu, nhưng mà so với chị Tiểu Tiểu còn cao với đẹp hơn, tuyệt đối trở thành đối tượng bị loại,” Kiều Kiều vui rạo rức nói tiếp, “Cho nên chúc mừng em, vinh hạnh trở thành phù dâu của chị.”

Cô theo bản năng ừ, rồi đột nhiên phản ứng lại: “Mà khi nào?”

“Cuối tuần này.”

Cuối tuần? Giai Hòa hoàn toàn tỉnh táo: “Đặt nhà hàng chọn áo cưới kịp không?”

Kiều Kiều cười: “Trước khi anh đến Nhật đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi, chỉ còn chờ chị về làm cô dâu thôi.”

Từng chữ từng chữ nói ra như thể đó là việc rất đương nhiên, nhưng ngay cả khi như vậy đây cũng không phải là chuyện người bình thường làm nha? Trước khi Trình Hạo đi Nhật Bản, không yêu đương gì đã cầu hôn, thì ra không chỉ mua mỗi cái nhẫn kim cương mà ngay cả nhà hàng lễ phục đều chuẩn bị đầy đủ cả. Giờ trong đầu Giai Hòa thực sự rất hỗn loạn, nhưng chết một cái là đương sự lại cảm thấy chuyện này rất bình thường.

“Hôm nay về nước, nói với em sau.”

Tám chữ, cứ như vậy mà ngắt điện thoại.

Dịch Văn Trạch cầm điện thoại đặt lên bàn: “Ngủ nữa không?”

Làm sao mà ngủ được.

Cô cọ cọ mấy cái trong ngực anh, cố gắng tìm một chút cảm xúc chân thật, sau đó mới thì thào nói: “Kiều Kiều muốn kết hôn, bảo em làm phù dâu, cuối tuần này đó.” Giọng nói của anh mang theo ý cười: “Muốn anh cùng em đi mua lễ phục không? Hay là trực tiếp tìm một nhãn hiệu nào đó làm?”

Lễ phục?

Đây căn bản không phải là vấn đề mấu chốt mà.

“Không phải chúng ta đi New Zealand sao?” Cô ghen một lúc lâu mới nói được câu trọng điểm.

“Cuối tuần tới lại đi, không vội.”

Giai Hòa tính toán lịch trình: “Cuối tuần tới anh đang ở Kuala Lumpur mà?”

Anh không để ý gì lắm, vừa kéo chăn ra, mặc áo ngủ cho cô vừa nói: “Anh sẽ cố gắng về sớm.”

Cô cười. Kiều Kiều và Trình Hạo cũng là người trong giới, nếu Dịch Văn Trạch có thể đến tham dự hôn lễ, nhất định bà nhỏ kia sẽ vui đến quên trời đất. Đang nghĩ như vậy, anh đã trông vào người cô một bộ đồ thể thao. Giai Hòa ghé vào khoe miệng anh hôn xuống một cái: “Cảm ơn.”

Dường như Dịch Văn Trạch không đoán được cô có thể vui đến như vậy: “Xem ra anh thực sự phải về gấp rồi.”

Một câu của Kiều Kiều, hoàn toàn chuyển một tuần của Giai Hòa đến Thượng Hải.

Về đến nhà mới phát hiện một điều, kể từ khi mình và Dịch Văn Trạch bên nhau, đã lâu lắm rồi cô không quay về căn nhà này, mọi đồ đạc đều phủ một lớp bụi. Thế là nguyên một ngày trời Giai Hòa quét tước sạch sẽ mọi thứ rồi mới gọi điện thoại cho anh: “Anh nói xem, nhà ở Thượng Hải em giữ lại hay là bán đây? Nếu giữ lại thì cho thuê hay cứ để yên đó? Nếu cho thuê rất phiền phức, còn không thì sẽ đầy bụi bặm, lại phải mời một người giúp việc đến quét dọn định kỳ nữa.”

Cô nói hết một hơi, cũng cho bốn sự lựa chọn ABCD này nọ.

Dịch Văn Trạch nghe xong, cười rồi nói: “Ở Thượng Hải anh có nhà, bình thường về ở cũng không thành vấn đề gì, em ở đây cứ chọn cách mình thích.”

Cô chỉ biết, anh nhất định sẽ nói như thế.

Trầm ngâm một hồi mới cố ý thở dài: “Vẫn là nên giữ lại, sau này ly hôn em còn có chút tài sản.”

“Ký một thỏa thuận trước hôn nhân?”

Thỏa thuận trước hôn nhân? Thật ra chuyện này cô cũng nghĩ đến rồi. Làm như vậy đối với anh công bằng hơn.

“Được rồi,” Cô nghiêm túc đáp, “Nên tìm luật sư sao? Hay là để cố vấn pháp luật của công ty anh làm?”

Một khoảng im lặng rất lâu, anh uống một ngụm nước, nhẹ nhàng nói: “Không cần thiết, có anh là được. Chỉ cần một câu này là đủ rồi,” Giọng anh chợt trở nên rất dịu dàng, “Nếu ly hôn, Dịch Văn Trạch không tài sản rời đi.”

Giai Hòa nghe xong ngây người ra. Cô ngồi ở sofa, nghe tiếng tim mình đập, mỗi một lúc một rõ ràng.

Đến cuối cùng mới cười ra tiếng: “Đánh chết em em cũng không ký đâu, nếu anh mà lưu lạc đầu đường xó chợ thì ngàn vạn fan sẽ chém em chết mất.”

Anh cũng bật cười, thấp giọng nói vợ à, anh phải lên máy bay rồi.

Nhà tạm thời có thể để đó, nhưng xe thì cần phải bán.

Khi mua chiếc mini cooper này, Tiêu Dư đã đặt bản số lượng hạn chế. Lúc ấy Giai Hòa rất tiếc tiền, nghe cô nàng khuyên bảo một hồi mới mua, bây giờ bán lại xe cho người khác mới thấy ưu điểm của nó. Vốn tưởng sau khi đi New Zealand trở về mới bán được, nhưng hai ngày sau đã có người tới thử xe.

Cô dùng rất ít, mua hai năm, số km chạy còn không bằng người ta mua hai tháng.

Lúc cô bé kia thử xe vô cùng vui vẻ, lại cảm thán chiếc xe này thực có giá trị, thuận miệng hỏi cô: “Khó có được chiếc xe như vậy mà sao chị lại muốn bán thế ạ? Nhìn chị đi cũng chưa được bao km?”

Cô còn đang bận nghĩ cách nói, Kiều Kiều đã múc một muỗng kem, vừa dứt vào miệng vừa cười với cô bé kia: “Nó tìm một chiếc không sản xuất nữa, còn bản có số lượng hạn chế này cũng không hiếm lạ gì.”

Cô bé kia cực kỳ hâm mộ: “Không sản xuất nữa à? Nếu lần sau chị có bán lại nhớ tìm em trước nha.”

Giai Hòa trầm mặc, liếc nhìn Kiều Kiều, cười đến mức nội thương.

Đến khi kiểm tra xe lần cuối, Kiều Kiều mới thở dài: “Đầu xuân năm nay, chị cũng đã từng nói, nếu có thể chop được một giai vừa đẹp hàng vừa chung thủy, chị đây chắc chắn sẽ hết hy vọng với Bối Tư Đạt. Không nghĩ tới, thực sự không nghĩ tới, đúng lúc chị thực sự hết hy vọng, không ngờ ông trời lại cho em người đàn ông như vậy.”

Giai Hòa nghe chị nói xong bật cười: “Nếu không thì hai đứa mình đổi đi?”

Kiều Kiều nghĩ nghĩ, trưng ra vẻ mặt mây làm ơn tha cho chị, nói: “Coi như xong, kiss với thần tượng toàn dân, làm chuyện thiếu nhi không nên làm...Thứ lỗi cho tiểu nữ tử đây không thể nhận được.”

Thật ra cô cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng vấn đề chủ yếu chính là Dịch Văn Trạch luôn kiên quyết.

Anh rất thông minh, dường như quét sạch mọi chướng ngại, đánh tan mọi bất an.

Buổi tối lúc gọi điện cho anh, cô bắt đầu cảm thán chuyện của Kiều Kiều, đột nhiên hỏi anh, không phải anh có bệnh yêu trẻ con đó chứ? Lúc em học Trung học cũng đâu có xinh xắn gì đâu, tóc thì ngắn ngủn, còn không thích mặt váy. Dịch Văn Trạch đang chờ chuyển máy bay, giọng nói hơi mệt mỏi: “Em đang muốn nói là, ‘nuôi loli lớn’ hay sao?”

Dường như Dịch Văn Trạch thở dài một hơi: “Em gái của anh chắc chắn sẽ thích em.”

Giai Hòa hỏi: “Vì sao?”

“Từ này, con bé giải thích cho anh rất lâu, bảo anh nhất định phải nói cho em biết.”

Giai Hòa nhin không được cười ra tiếng: “Anh nói cho cô ấy, em hiểu hết đó, coi như là linh hội ý kiến đi.”

Hai người thuận miệng nói hai ba câu, Giai Hòa mới chợt nhớ ra anh còn chưa nói ra nguyên nhân thực sự. Thật ra cô chỉ muốn hỏi anh vì sao? Vì sao lại là em mà không phải người khác? Nhiều năm như vậy, người cùng hợp tác với anh, nếu tính riêng biên kịch thôi cũng không thể đếm được. Với lại, trong số những fan của Dịch Văn Trạch anh, bản thân cô tuyệt đối là người trầm lặng nhất chứ chưa nói tới làm chuyện cảm động lòng người tới cỡ nào.

Giai Hòa dựa người trên bậu cửa sổ, gác hai chân lên bệ thủy tinh. Bởi vì nhiệt độ trong ngoài chênh lệch, chỉ một lát sau đó có hai vệt nước mờ. Dịch Văn Trạch liên tục giao công việc cho người bên cạnh, cô đợi thật lâu anh mới lên tiếng hỏi: “Em vẫn còn chưa ngủ sao?”

Khó có dịp Giai Hòa bày ra vẻ bất mãn: “Em vẫn chưa hỏi hết đó?”

Anh cười: “Em hỏi đi.”

“Vì sao chọn em?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, như đang tự hỏi.

Tự đáy lòng có một giọng nói nho nhỏ, bất mãn oán thăm: Có cần phải nghĩ lâu như vậy sao?

“Chuyện này em đã từng hỏi một lần,” Anh cười, “Nếu cùng một vấn đề như vậy, anh hỏi em, thì em sẽ trả lời như thế nào?”

Giai Hòa không nghĩ tới anh lại hỏi ngược lại, trong đầu nghĩ đến rất nhiều lý do, nhưng rốt cuộc đến cuối cùng cũng chịu thua, hàm hồ nói: “Thật ra không phải bởi vì anh là thần tượng của em, còn vì sao...em cũng không biết nói sao hết.”

Đường như anh cũng đoán được đáp án của cô: “Chuyện này khi gặp mặt sẽ nói, nhưng lúc chúng ta gặp nhau có lẽ cũng không cần thiết nữa.”

53. Chương 53: Khúc Đạo Đầu Hôn Lễ (2)

Kiều Kiều mời nhân hiệu thiết kế váy cưới, lôi từ trên mạng xuống hơn mười kiểu, bàn bạc rồi chọn chọn lựa lựa may vá này nọ lâu thực lâu. Giai Hòa chống cằm chờ, đến khi cả hai đều mệt rồi, Kiều Kiều mới đột nhiên nhớ tới cô: “Có muốn làm luôn cho em không?”

Cô quay về phía luồng gió ẩm phả ra, hơ hơ tay: “Không cần đâu, người nào đó nói đã mua hết cho em rồi.”

Quen với hơi ẩm ở Bắc Kinh, quay về Thượng Hải thực chịu không nổi.

Kiều Kiều vô cùng đổ kỵ nhìn Giai Hòa: “Sao chị cảm thấy em từ một nữ thanh niên tiến bộ đã biến thành sâu mọt đục khoét xã hội rồi vậy? Người nào đó của em, còn có cái gì là không chuẩn bị chu đáo cho em nữa? Hình như ngoại trừ con là do em sinh, chuyện còn lại đều lo tất tần tật.” Giai Hòa ngồi xích vào trên sofa, cười đầy đắc ý: “Ghen tỵ hả?”

“Được đấy, nhìn này, cái này có vẻ hợp,” chị nâng tay lên, túm mép vải ướm lên người, xoay đi xoay lại, “Chị cũng kết hôn rồi, em thì sao? Chẳng lẽ cứ ần ỉn mãi kiểu vậy?”

Giai Hòa chớp mắt mấy cái, nhìn chị: “Phụ nữ đã kết hôn, sao chị lại kiêu ngạo như vậy nha?”

Năm chữ, thành công làm cho Kiều Kiều bay ngay lại, ôm lấy cô đánh đập cầu véo thành một đồng te tua.

Thật ra... Cô cảm thấy anh đang chuẩn bị, dù sao cũng chỉ là cảm giác mà thôi.

Khi công ty chuyển phát đưa lễ phục tới, Giai Hòa đang lúi húi xếp những món đồ trang trí nhà cửa nhỏ vào hòm, miễn cho lần sau trở về lại phải đem ra lau một lần nữa. Chiếc hộp rất lớn, cô thật cẩn thận lấy kéo cắt dải băng buộc cùng lớp plastic bọc ngoài, mở hộp trắng ra, là tầng tầng giấy ráp, mỗi lần nhắc một lớp lên, đều có tiếng sột soạt.

Chiếc váy mang màu tím nhạt, bên cạnh là thắt lưng satin trắng muốt, trên còn có ký tên của nhà thiết kế. Lôi ra, ngồi phịch lên giường, cô nhìn chằm chằm một hồi, cảm thấy nếu mình mặc cái này ra chắc chắn sẽ bị Kiều Kiều trực tiếp giết người diệt khẩu...

Vì thế để báo trước để xin phép cô dâu, buổi tối lúc đi ăn đồ Nhật, trực tiếp vác váy theo luôn.

Kiều Kiều chết lặng không nói nên lời, rõ ràng là vô cùng bị đả kích: “Chị bảo, Dịch Văn Trạch nhà mi là cố ý đúng không? Biến hôn lễ của chị thành buổi diễn tập cho hôn lễ hai đứa bây?” Giai Hòa hé miệng nhỏ nhấp trà, vẻ mặt thực vô tội: “Em thiệt tình không biết, ảnh chọn nhân hiệu này, nên đưa chị tới xem một chút...” Ánh đèn thật là dịu nha, sashimi thật là tươi nha.

Cô vừa nói, vừa gấp một miếng cá hồi, hơi chột dạ chằm xì dầu, bởi vì đang mãi nhìn Kiều Kiều, dính hơi nhiều mù tạt, lúc bỏ vào miệng xộc lên mũi, cay đến nước mắt đầm đìa.

Vì thế lúc cô phục vụ mở cửa đổi bàn cho hai người, thấy tình trạng Giai Hòa nước mắt lưng tròng, trừng mắt nhìn người đối diện, rất là đồng tình nhìn Giai Hòa, lập tức lui ra.

“Chị bảo, ý của cô ấy là thế nào?” Giai Hòa cố ý lảng sang chuyện khác, trốn bớt chuyện váy phù dâu của mình quá rêu rao, thực đắc tội người ta, “Có thể là cảm thấy chúng ta đang đàm phán, chẳng hạn một đứa trong tụi mình là kẻ thứ ba?”

Kiều Kiều suýt nữa cắn trúng đầu lưỡi: “Biên kịch đại nhân, em có cảm thấy hai ta càng giống như em ba?”

Cô khịt khịt mũi, rất thức thời ngậm miệng.

Buổi tối khi Dịch Văn Trạch về đến Thượng Hải, trời đổ mưa tầm tã.

Cô cầm điện thoại, nghe tiếng sấm đùng đùng bên ngoài, thương lượng với anh có nên đến đón mình qua không. Chỗ này dù sao cũng chật, lại không có quần áo cho anh tắm rửa thay đồ, thực không được tiện cho lắm.

Anh lại chẳng để tâm: “Không cần phiền toái như vậy, anh ở cùng em là được.”

Giai Hòa ừm một tiếng: “Vậy lát nữa lúc anh lên bảo A Thanh đi cửa hàng tiện lợi mua ít đồ ăn về đi. Ở đây cái gì cũng không có, hai ngày nay em toàn đi ăn ngoài hết á. Sáng mai cũng không có gì cho anh điểm tâm nữa.”

Cô chỉ nghĩ đến làm điểm tâm thôi, Dịch Văn Trạch lại xách đến hai túi to đi lên. Nhiều như vậy, ba ngày ăn cũng không hết...Giai Hòa mở cửa tủ lạnh, phân loại xếp vào, thuận tiện nhìn một đồng nguyên liệu, nghĩ xem ngày mai làm món gì cho anh ăn. Bởi vì mãi nghĩ ngợi lơ đãng, bàn tay bị hơi tủ lạnh phả ra đến buốt cóng.

“Sao lại ngăn người với cái tủ lạnh?” Dịch Văn Trạch từ phía sau đóng cửa lại, một cánh tay ôm siết lấy cô, “Có muốn tắm không?”

Trên người anh có mùi vừa tắm xong lưu lại, rất nhạt, là mùi dưa hấu mình thích nhất.

Hương thơm ngửi được trong mũi có loại cảm giác thật lạ lẫm, đây là lần đầu tiên anh ở lại nơi này với cô. Nhà này mình mua đã năm năm, vẫn chưa có người đàn ông thực sự bước vào bao giờ...Cô hơi lùi lại, lại bị anh thành công giang hai tay ôm trọn vào ngực. Bởi vì vừa tắm xong, cái ôm này ấm áp lạ thường, còn vương theo chút hơi nước ẩm ẩm.

“Em bị anh hại te tua rồi,” cô quay lại nhìn anh, “Em có phải cô dâu đâu, anh lại đưa em bộ váy đẹp như vậy, Kiều Kiều chắc sẽ xé em làm tám mảnh.” Anh cười, tì mặt vào mặt cô, không đáp mà hỏi lại: “Thích không?”

Giai Hòa hít hương vị trên người anh, cố ý nói: “Thực thích, nghe có vẻ rất ngọt ngào.”

Anh buồn cười, đóng cửa tủ lạnh lại, trực tiếp bế cô đứng lên.

Nhà rất bé, vì vậy phòng bếp cũng hẹp chừng hời.

Động tác lãng mạn như vậy, thật ra lại thành công làm Giai Hòa quơ đổ chai nước tương trên kệ, một tiếng bộp rất lớn vang lên dọa cô hoảng hồn nhảy dựng. Dịch Văn Trạch một tay ôm cô, một tay dựng cái chai đứng lên, thấp giọng nói: “Xem ra nhà này sợ người lạ thì phải.”

“Đúng rồi,” cô ôm cổ anh, cũng cười, nói tiếp, “Chỗ này là khuê phòng chân chính luôn, chưa bao giờ có đàn ông bước vào nha.” Anh cười, không nói gì, rất cẩn thận ôm cô thẳng vào phòng ngủ.

Bởi vì thích ngồi đọc sách trên thảm, lúc trước cô chỉ mua giường đơn.

Lúc này nhìn, quả thật là có chút xấu hổ...

Kết quả là một đêm cô không dám nhúc nhích, đến cả xoay người cũng không, đến buổi sáng tỉnh dậy, xương sống thắt lưng đều đau đến muốn ngất. Sáng sớm mở mắt ra, cô mới miễn cưỡng cử động: “Lần sau vẫn là ngủ luôn dưới đất đi, như vậy một chết được.” Dịch Văn Trạch ôm cô, trực tiếp ôm lên người người, tay xoa xoa lưng.

Lực rất chậm, lòng bàn tay rất ấm áp, thật sự là cực kỳ thoải mái.

Cô thực vừa lòng dụi dụi vào ngực anh, lập tức sửa lời: “Em đổi ý rồi, vẫn là ngủ giường đi.” “Sao vậy?” Tay anh luồn vào áo ngủ của cô, ‘bất động thanh sắc’ giúp cô xoa tiếp.

Giai Hòa thỏa mãn híp mắt lại, thì thào bảo có loại phục vụ năm sao này, rất đáng giá. Dịch Văn Trạch cười không nói gì, mãi cho đến khi cô thở dốc, muốn chạy, mới trực tiếp lột sạch cô ra, triệt để ‘phục vụ’ một lần.

Kết quả trực tiếp nhất là, cô nằm trên giường phờ phạc chẳng thiết xuống, vùi vào trong chăn lấm bầm, nhìn anh thoải mái đứng dậy, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh cả đêm không ngủ cũng không thành vấn đề sao? Thế lực quả thực...” Anh cười xoay người lại, đang định nói gì, bỗng nhiên có người gõ cửa. Là tiếng của dì Triệu nhà bên cạnh, đang lớn tiếng hỏi: “Giai Hòa, có nhà không?”

Cô đang định chỉ huy Dịch Văn Trạch đi mở cửa, nhưng sức nhớ lại, lập tức bật dậy, tròng quần áo vào người lao ra cửa.

Bởi vì vừa mới từ ổ chăn chui ra , lại tốn sức làm thể dục buổi sáng, trên người cô vẫn còn đắp dính mồ hôi. Vừa hé cửa, lập tức bị gió lạnh thốc vào run cầm cập. Dì Triệu đứng ngoài cửa, cầm chổi giơ lên, tư thế sẵn sàng chiến đấu, vừa thấy là cô mới thả đồ trong tay xuống, thở phào một hơi: “Làm dì sợ muốn chết. Giai Hòa, dì nghĩ trong nhà con có trộm đó.”

Giai Hòa ngơ ngơ nhìn dì: “Sao vậy ạ?”

Dì Triệu rất là đầy trách nhiệm giải thích: “Con không nói một lời đã biến mất, vài tháng không có nhà, ngày hôm qua đột nhiên trở về cũng không chạy qua nhà dì một chút. Nửa đêm dì nghe tiếng nổ, sợ tới mức ngủ không được.”

Nổ?

Hình như chính là cái chai nước tương bị đổ đó...

Nhưng mà dì Triệu trước giờ đều như thế, đến nay Giai Hòa vẫn còn nhớ rõ câu lý luận ‘Ngô Chí Luân mua nước tương’ kinh điển kia, nếu bàn về độ rảnh rỗi này nọ[1], đẳng cấp tuyệt đối có thể so sánh với mấy bậc thầy sao truyền hình trong tuần. Cô dụi dụi mắt, đại khái có thể đoán được tại sao bà đến: “Dì à, có phải tiểu khu lại thu khoản phí nào không, dì nói cho con biết, con trả tiền cho dì.”

Dì Triệu lập tức xua tay: “Không phải, tiểu khu phát ổi hộ mười tệ, dì nhận giúp con rồi, giờ đưa cho con,” bà nói xong, lập tức lôi ra tờ hai mươi tệ, “Nhà dì không có tiền lẻ, con thối lại nhé?”

“Thôi dì ạ,” Giai Hòa đùa bảo, “Coi như là phí an ủi dì giúp con vậy.”

“Không được,” dì Triệu nghiêm trang, “Dì giữ hai tháng rồi, ngày nào cũng nhớ đến nó, ngủ cũng ngủ không ngon.” Giai Hòa thấy bà khẳng khẳng, đành phải nói dì chờ con chút, vừa định xoay người chợt cảm thấy ầm ập, một chiếc áo khoác phủ lên người.

“Anh đi lấy cho.” Dịch Văn Trạch đứng sau nói xong, vào phòng.

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Lại một cơn gió lạnh thổi qua.

Biểu cảm trên mặt dì Triệu vẫn đông cứng ở lúc đang nửa cười nửa không, hai ngón tay cầm tờ hai mươi tệ, kinh hoàng đến độ nói không nên lời. Đến tận lúc Dịch Văn Trạch lại đi ra, đem tờ mười tệ đưa cho bà, mới kéo kéo khóe miệng: “Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Dịch Văn Trạch lễ phép cười, âm thanh cực kỳ ôn hòa: “Cám ơn dì vẫn chăm sóc Giai Hòa.”

“Phải rồi phải rồi...” Dì Triệu nhận lấy tờ mười tệ, run rẩy đưa tờ hai mươi tệ ra, sau đó run rẩy trở về nhà mình. Giai Hòa đỏ khốc đỏ cười nhìn Dịch Văn Trạch: “Em thấy, cái nhà này nhất định phải bán đi rồi...”

Nếu không lần sau trở về, anh ở lại chỗ này, đảm bảo mọi người không ai không biết.

Lễ kết hôn càng lúc càng tới gần, cô quả thực bận đến sứt đầu mẻ trán. Buổi chiều sau khi tiễn Dịch Văn Trạch đi, cô liền quyết đoán đến môi giới bất động sản đăng ký, sau đó đến khách sạn tổ chức hôn lễ. Cô thực sự rất tò mò, tên Weibo kia làm thế nào mà thăm dò được đám cưới trong mơ của Kiều Kiều, làm quá kín kẽ, và cũng không kém mấy may mắn.

Toàn bộ bãi cỏ của khách sạn đều được trưng dụng, đây không giống hôn lễ, mà giống hội trường party thác loạn trắng đêm hơn.

Cô vừa nghĩ tới hôn lễ sẽ diễn ra liên tục suốt mười hai giờ, liền tuyệt vọng muốn giết người...

Người chủ trì hôn lễ đang thao thao bất tuyệt giảng giải, Kiều Kiều chăm chú nghe, từng trình tự từng giai đoạn đều phải thảo luận nghiên cứu triệt để, một hồi chuẩn bị hội nghị, ba tiếng sau mới nói xong quy trình kỹ thuật nghi lễ. Giai Hòa cảm sốt, không ngừng ghi lại từng bước mình muốn làm cái gì, đến cuối nhìn hơi mười trang chẳng chịt chữ, thở dài một tiếng: “Chị giết em đi, từ khi tốt nghiệp đại học tới nay em chưa cầm bút chép bài bao giờ...”

Kiều Kiều vẫn đang trét mặt nạ lên mặt, hoàn toàn không để ý đến tình cảnh nơi công cộng, nghiêm nhiên là minh tinh đang ở hậu trường nghỉ ngơi.

Nhưng điều mỗi cô gái mong đợi nhất, cũng không ngoài ngày kết hôn có được sân khấu của chính mình, cùng sự chú ý duy nhất. Cô bỗng nhiên nghĩ tới, ngày đó mình không biết sẽ như thế nào...

Đang lúc mặc sức tưởng tượng, Kiều Kiều chợt hắng hắng cổ họng, hạ giọng nói: “Bình thường phù dâu đều muốn đi cùng một phù rể, nhưng chị cũng chưa dám mời anh chàng nhà em làm phù rể, sợ ra cửa bị người chém chết. Cần phải tìm người khác, nhưng chị lại sợ bị Dịch Văn Trạch nhà em chém chết. Em hỏi giúp chị Ngô Chí Luân một chút được không? Tuy so ra vẫn kém Dịch Văn Trạch, nhưng hẳn cũng tuyệt đối là phù rể người người ghen tỵ đó.”

Giai Hòa khếp sổ lại: “Chị không sợ ảnh nổi bật hơn cả chú rể hả?”

Kiều Kiều bóc mặt nạ, vô cùng tự đắc nói: “Em không biết là Trình Hạo rất có khí chất sao? So với Ngô Chí Luân còn đẹp hơn nhiều.”

Khoẻ miệng Giai Hòa chợt co rút, ‘khí chất’ thực sự là một từ rất đa năng...

[1]: Ở đây dùng từ vô lý đầu , nôm na là chỉ lời nói và hành động của một người làm ra không có ý nghĩa, không giải thích được, không hiểu thế nào.

54. Chương 54: Khúc Đạo Đầu Hôn Lễ (3)

Kết quả, vừa mới bắt điện thoại, Ngô Chí Luân ngay lập tức sảng khoái nhận lời, còn vô cùng khoái chí, bảo cho tới bây giờ chưa có ai dám nhờ anh chàng làm phù rể cả, hình như là do quá đẹp trai, sợ chú rể sẽ bị áp lực.

Giai Hòa rất là cảm nín không biết nói gì, phụ họa: “Đúng vậy, có lẽ nếu nhờ anh làm phù rể, cô dâu cũng sẽ rất áp lực...” Bên kia nói như đúng rồi: “Chứ còn gì nữa, anh còn muốn thương lượng với A Trạch, hôn lễ của bọn em anh né vẫn tốt hơn, tránh cho hai người bị căng thẳng.”

Tim cô đập thành thịch, muốn hỏi Ngô Chí Luân xem có phải Dịch Văn Trạch đã nói gì rồi không.

Nhưng nghĩ nghĩ một lát lại nuốt trở về.

Cũng may thời tiết thuận lợi, ngày diễn ra hôn lễ nắng rực rỡ, chỉ tiếc đương là mùa đông, lạnh tê người.

Giai Hòa ngồi trong phòng trang điểm, nhìn dung nhan Kiều Kiều sau khi son phấn đẹp đến bất ngờ: “Nếu chị chịu đi gọt mặt thành cái dùi, nhất định có thể đóng kịch.” Kiều Kiều đổ quạu: “Em có thể đứng ở cái ngày vui nhất của chị nói câu chị không thích nghe nhất không hả?” Cô cười: “Hôm trước em lướt Weibo, có câu rất muốn chuyển cho chị, ‘Thường thì người bên cạnh nào nói chuyện kiểu khắc nghiệt khó nghe nhất, lại là người quan tâm đến bạn nhất’ đó.”

Kiều Kiều nhe răng: “Vây em chỉ có thể xếp thứ hai thôi, xét về khó nghe nhất, không ai có thể hơn Tiêu Dư.”

Giai Hòa rất chấp nhận, bước qua giúp chị chỉnh lại váy cưới: “Lát nữa có sáu nhóc nâng váy đó, chị đi chậm một chút, cẩn thận vấp ngã là phiền luôn.”

Cô chỉ thuận miệng nói ra, Kiều Kiều lập tức thần hồn nát thần tính, bắt đầu ngồi tính với cô xem lỡ như chị sẩy chân vấp thật thì phải xử lý như nào, ngay cả tư thế ngã xuống rồi đứng lên thực tao nhả cũng đem ra luyện tập, làm cô thợ trang điểm không nhịn được cười, chắc chưa bao giờ gặp qua cô dâu nào rối ròi ngồi nghĩ bấy đến như vậy.

Chỉ là cô không nghĩ vậy, chuyện bất trắc không chỗ nào không có.

Đương lúc linh mục tuyên bố hai người có thể trao nhẫn, chàng phù rể áo mũ chỉnh tề đứng bên cạnh, chợt gọi một tiếng rất nhẹ: “Kiều Kiều.”

Kiều Kiều sững sốt ngây ngẩn, chú rể hoàn toàn choáng váng.

Ngô Chí Luân dưới ánh mắt chòng chọc của quần chúng nhân dân, nói hết sức chân thành thấm thiết: “Thật ra anh vẫn thích em, lúc anh đồng ý làm phù rể, vốn định là có thể thật tình chúc phúc cho em, nhưng anh không làm được,” nói xong anh chàng chậm rãi giơ tay ra, “Em vẫn còn cơ hội để lựa chọn.”

Trong chốc lát, giữa sân im phăng phắc, ngay cả linh mục cũng mở to mắt nhìn, chừng như chỉ mới thấy cảnh này trong phim, không nghĩ bản thân mình cũng may mắn gặp được.

Một người là đạo diễn vừa nhận giải thưởng, một người là ngôi sao nổi tiếng, thần tượng suốt mười mấy năm.

Nhân sinh Kiều Kiều, rốt cục lúc kết hôn lại hoàn toàn đảo loạn...

Kiều Kiều im lặng thật lâu, tựa hồ đương suy nghĩ.

Tiêu Dư ngồi ở bàn chính rất không phúc hậu nhìn Giai Hòa: “Mi đạo diễn trò này đúng không?” Giai Hòa hả một tiếng: “Sao mi biết?” Tiêu Dư dở khóc dở cười: “Anh bạn thân của Dịch Văn Trạch này cũng có dũng khí diễn thật, nhưng mà lời thoại nhảm ruồi này, chắc chắn là mi chẳng hề dụng tâm mà viết.” Giai Hòa thực thất vọng nhìn cô, đương định mở miệng nói, Kiều Kiều đã cắt lời.

Đầu tiên, hôn chú rể một cái: “Thân ái, thực xin lỗi.”

Sau đó, nhìn Ngô Chí Luân thật sâu, cảm giác, rõ ràng là muốn đi theo hần rồi.

Nhưng tiếp theo, Kiều Kiều như nhìn không nổi nữa, phụt cười: “Nói đi, Giai Hòa cho anh bao nhiêu catse diễn? Tôi vốn định diễn cùng anh một trận, đáng tiếc chàng trai tốt nhất thiên hạ đang đứng ngay bên cạnh, sức mạnh còn áp đảo hơn cả anh nữa đó.”

Ngô Chí Luân theo bản năng sờ sờ mũi: “Ấy mới nói, Giai Hòa vẫn chưa bàn chuyện catse với tôi. Quên đi, không diễn nữa.”

Hai người vừa nói như vậy, mọi người mới giật mình, cười rộ lên.

Kiều Kiều lúc này mới quay lại dịu dàng cười với chú rể đang biến sắc, nói nốt nửa câu sau: “Anh yêu, thực xin lỗi, em giao du với toàn một băng độc địa, dọa anh hết hồn rồi.” Trình Hạo tháo cà vạt xuống, sắc mặt vẫn trắng nhợt...

Vì thế một hồi hôn lễ long trọng, liền mở màn như thế.

Trong ánh nắng ấm áp đầu đông, lúc Kiều Kiều đặt tay lên tay chú rể, bắt đầu màn khiêu vũ trong mộng của mình suốt hai mươi mấy năm, gần như chưa tới một chớp mắt đã khóc òa. Giai Hòa cũng cảm động cay mũi sụt sịt một phen, nhìn Trình Hạo ôm Kiều Kiều, không ngừng thì thầm bên tai điều gì đó. Kiều Kiều càng khuyến lại càng khóc, cuối cùng nghiễm nhiên trở thành ‘lệ nhân’ (người nước mắt đầm đìa, nghĩa bóng còn chỉ người đau khổ triền miên), quên cả nhảy.

Trình Hạo vì màn khiêu vũ trong mộng này của Kiều Kiều mà hồ như luyện tập suốt cả một tuần, tất cả mọi người đều nghĩ hần sẽ khấn trương đến vấp lỗi, lại không đoán được hần chỉ thành thạo ôm Kiều Kiều, hoàn mỹ dẫn mọi người vào bắt đầu vào sàn nhảy.

Giai Hòa tựa lên bàn, nhìn hình ảnh như vậy, chột hăm mộ không thôi.

“Muốn khiêu vũ sao?” Bên tai bỗng nhiên có tiếng nói.

Cô hoảng hồn, quay đầu nhìn thấy Dịch Văn Trạch đang cười, tim lại nhảy bịch bịch: “Không phải anh bảo về không kịp sao?” Dịch Văn Trạch chỉ mỉm cười: “Không muốn khiêu vũ sao?”

Giai Hòa ai oán nhìn anh: “Em nhảy tệ lắm.”

Kết quả vẫn là không thể nghi ngờ, bị anh kéo vào trận. Cô có chút khấn trương nhìn anh, ở đây rất đông người, mặc dù đa phần đều là người quen, nhưng kẻ ngoài cũng không ít, anh lại lần đầu tiên cùng mình công khai như thế.

Nhìn suốt một lúc lâu, anh cuối cùng cúi đầu nhìn cô: “Hôm nay là đám cưới bạn của em, có muốn làm nhân vật chính không?”

Giai Hòa không phản ứng lại, vẫn nghi hoặc nhìn anh như cũ, anh càng tiến sát tới: “Đã nhiều ngày anh không gặp em, nếu em có ý tưởng này, anh cũng sẽ không quá để ý.” Ánh mắt này, góc độ này... Mắt cô triệt để tuôn nước: “Em là phù dâu, phải chuyên nghiệp, trăm ngàn lần đừng để bể đĩa... Kiều Kiều sẽ chém chết em.”

Nguyên màn hôn lễ giăng co rờng rã suốt mười hai tiếng đồng hồ, đến cuối cùng mọi người đều uống rất High, Giai Hòa mới khều Kiều Kiều bảo: “Em về trước nha, chịu không nổi nữa.” Kiều Kiều hiểu ngay: “Được rồi, em sợ Dịch Văn Trạch nhà em bị ánh mắt mấy người đó tiêu diệt chớ gì.” Giai Hòa lăm bắm đáp một tiếng, không dám nói thực ra hôm nay Dịch Văn Trạch đã phải bay hai chuyến để trở về gấp, cô sợ anh quá mệt.

Buổi tối vừa về, cô lập tức bắt đầu ‘mã bắt đình đề’ (liên tục không dừng tay) thu dọn đồ đạc.

Từ trên lầu xuống dưới lầu, không ngừng cẩn thận mở túi ra hỏi anh có được hay không, lại tỉ mỉ đẩy nắp hộp lại. Dịch Văn Trạch ngồi cạnh quầy bar uống nước, nhìn Giai Hòa hết cuống quýt rồi lại bối rối nhìn mình chằm chằm, liền vẫy vẫy tay với cô: “Không cần gấp như vậy, chiều ngày mai chúng ta mới bay, sáng dậy dọn dẹp cũng được.”

Nghe anh nói như vậy, Giai Hòa mới phát hiện ra giờ đã là nửa đêm.

Làm anh mệt mỏi cả một ngày, còn bắt anh theo hầu mình ngồi dự tiệc ở chỗ Kiều Kiều suốt mười mấy tiếng đồng hồ... Cô bước đến, cầm ly của anh lên, uống ngụm nước, cất giọng dịu dàng: “Mệt không? Đi ngủ nha?” Anh lấy lại cái ly trong tay cô, rót vào đó thêm ít nước ấm: “Mùa đông em không nên uống nước lạnh nhiều.”

Cô ừm một tiếng, nhận lấy cái ly từ tay anh, nhắm mắt theo đuôi anh lên lầu.

Vào phòng ngủ, bỗng nhiên có cảm giác đặc biệt. Hai người kết duyên ở Thượng Hải, nhưng vẫn thường xuyên ở tại Bắc Kinh, mỗi gian phòng nơi này cô đều quen thuộc, nhưng phòng ngủ của anh thì chưa hề bước vào. Thế nhưng nhắm mắt lại cũng có thể đoán được, thói quen sắp xếp bố cục cùng màu sắc nội thất của anh. Giai Hòa khua khua chân, ôm cái ly thủy tinh cực kỳ thích thú ngó quanh phòng ngủ, cố ý khịt khịt mũi: “Hình như, có mùi phụ nữ nha?”

Dịch Văn Trạch không cho là đúng: “Vừa mới bước vào một người.”

Cô nhấp miệng ly, thực thỏa mãn đặt cái ly lên bàn, chủ động bước qua, nâng mặt anh lên, cười nói: “Anh chàng đẹp giai này, vừa rồi lúc ở tiệc cưới, em đã nhìn anh rất lâu đó.”

Dịch Văn Trạch hiếm khi thấy được cô vui vẻ như vậy, đoán là cô vui lây từ việc hỉ của bạn mình, rất là phối hợp một tay ôm lấy thắt lưng cô, đè thấp thân mình, chỉ chăm chú nhìn cô. Qua một lát, anh mới nhẹ giọng nói: “Bắt chuyện, hẳn là để đàn ông làm.”

Nói xong, hơi mỉm cười một cái, rất thành công làm tim Giai Hòa đập với tốc độ siêu tốc.

Hành động này, không phải là dễ dàng khiêu khích mà...

Đến ngày thứ hai, một cơn mưa to đổ xuống.

Giai Hòa vừa thu vén chút đồ còn lại, vừa gọi điện thoại cho Kiều Kiều: “Chị may thật đó, hôm qua thời tiết đẹp như vậy.” Kiều Kiều ừ à một chốc, lát sau mới hỏi: “Em có biết hôm nay là ngày gì không?” Giai Hòa đẩy nắp hộp lại: “Chủ nhật.” Kiều Kiều bên kia trầm mặc một hồi, mới âm u nói: “Là ngày tiếp theo của lễ cưới của chị mi! Ngày tiếp theo của đêm động phòng! Tên tục là tuần trăng mật đó, hiểu hay không? Hiểu hay không hả!”

Tiêu rồi...

Giai Hòa biết bên kia đang trong trạng thái hoàn toàn bùng nổ, định nói gấp cái gì rồi cắt điện thoại, Kiều Kiều bỗng nhiên lại nói tiếp: “Thôi bỏ đi, nề tình chiều nay em bay sẽ rất kích thích, chị đây tha cho em. Phù dâu đại nhân à, chị tặng em quà đi đường tốt lắm đó, nhớ rõ khi ra sân bay phải mang kính mát, đeo khẩu trang, đội mũ,” Kiều Kiều hạ giọng, tiếp tục nói, “Tốt nhất là mấy loại mũ che nắng ở bãi biển, vậy mới đủ lớn.”

“Không cần nghiêm trọng như vậy chớ?” Hành trình của Dịch Văn Trạch cũng đâu phải đã hoàn toàn bị tiết lộ.

“Ai bảo hôm qua tụi bây công khai khiêu vũ, bây giờ là xã hội Weibo, biết chưa?”

Hoàn toàn tiêu tùng rồi...

Cô cúp điện thoại, không yên lòng nhìn Dịch Văn Trạch từ trên lầu bước xuống, một bước lại một bước đi qua đi lại: “Xong rồi.” Anh không biết nên khóc hay nên cười: “Cái gì xong rồi?” Giai Hòa căng thẳng chụp lấy cánh tay của anh: “Lát nữa, chúng ta nhất định phải tách ra lần lượt đến sân bay, phải chia ra hai chiếc xe từ đây đi tới đó.”

“Vì sao?”

“Sợ phóng viên...” Cô thành thật khai báo, “Mấy người hôm qua tham dự hôn lễ chắc chắn có sở trường chụp ảnh quay phim, post lên Weibo. Em sợ đi theo anh sẽ bị người ta xúm lại chặn đường, phiền toái cho anh.”

Anh cười cười: “Em phải tập cho quen.”

Cho quen?

Giai Hòa nhìn biểu cảm anh chẳng để tâm gì, càng thấp thỏm không yên. Cô vẫn có thói quen trốn sau người khác, tốt nhất là đừng ai chú ý đến cô, dễ dàng, tùy tiện thoải mái làm việc mình thích. Nhưng... Cô vốn đang háo hức chuẩn bị đến New Zealand, nay chỉ nghĩ đến ra khỏi cửa như thế này cũng run cầm cập.

Dịch Văn Trạch nhìn Giai Hòa vẫn đang chú mục vào mình, muốn nói lại thôi, đưa tay vuốt tóc cô: “Chỉ lần đầu này thôi, tất cả đều muốn biết em trông như thế nào, cứ thoải mái để mặc bọn họ chụp đi, lần sau sẽ tự nhiên.”

Đạo lý đó em biết, nhưng đâu có đơn giản như vậy... Kế tiếp chính là theo dõi chặt chẽ, cái gì mà chụp được ảnh bạn gái của Dịch Văn Trạch lôi thôi khi ra ngoài, cái gì mà hai người đã rất lâu rồi không thấy đi cùng nhau, nghi vấn chia tay vân vân vũ vũ...Giai Hòa càng nghĩ càng thấy nhức óc, không biết giải quyết như thế nào. Khó trách rất nhiều người đều lựa chọn ẩn dật, thật là tốt, nói không chừng kiểu tính cách như mình càng thích hợp che giấu hơn...

Đang lúc nghĩ lung tung, Dịch Văn Trạch đã ra quyết định: “Vợ à, em gả cho thần tượng đại chúng, dù sao cũng có điều phải công nhận, những fan hâm mộ của anh đều rất lý trí, hẳn là sẽ bảo vệ cho em.”

Lại bắt đầu nhớ mỹ nhân...Giai Hòa thầm thở dài cam chịu.

Thôi được rồi, ngẩng đầu là một đao, rụt đầu cũng là một đao.

Cô cắn chặt răng, lẩm bẩm: “Ai gả cho...”

Anh cười rất nhẹ, ‘ý vị thâm trường’ đáp: “Mục tiêu của em không phải là ‘kim ốc tàng kiều’ sao? Anh đã đợi mấy tháng rồi.” Giai Hòa há miệng thở dốc, hoàn toàn ử rũ.

Anh sẽ không... để mình cầu hôn luôn chứ?

Bản khoản này cứ xoay vòng vòng nhảy nhót trên đầu cô, đến sân bay vẫn còn nghiền ngẫm ý tứ của anh. Nhưng nghĩ đến lời anh nói, có một số việc, hẳn là anh làm...Quên đi quên đi, không nghĩ nhiều nữa. Chỉ là nhìn Kiều Kiều kết hôn nên hưng phấn mà thôi, thật ra ở chung còn chưa tới một năm, sao có thể nhanh như vậy.

Trước lúc cô bước xuống xe, còn nghiêm túc hỏi xin A Thanh cái khẩu trang.

A Thanh trở mắt nhìn cô: “Phu nhân à, chị đòi cái đồ đó làm gì, nếu chị đã đứng bên cạnh sếp thì phải là nhân vật nữ chính tươi trẻ chứ.” Giai Hòa suýt nữa nghẹn chết, thấp giọng nói: “Tha cho chị đi, nhanh lên, có cái gì che mặt được thì giao hết ra đây.”

Dịch Văn Trạch đứng bên cạnh nhìn cô một cái, rất là buồn cười nói: “Em không sợ người khác viết rằng vị hôn thê của Dịch Văn Trạch phẫu thuật thẩm mỹ chưa hồi phục hẳn, mang khẩu trang để che giấu ổng kính?”

55. Chương 55: Hành Trình Đến New Zealand (1)

Giai Hòa há hốc miệng, cảm giác.

Cuối cùng A Thanh vẫn xuống xe trước, nói nhỏ: “Hắn là không có nhiều người lắm đâu, chúng ta đi nhanh một chút là ổn, cùng lắm chỉ có hành khách chụp ảnh thôi, chị ngượng liền cúi đầu, nhìn xuống đất một lúc rồi sẽ qua.”

Giai Hòa mặc niệm vài câu A di đà Phật, cắn răng xuống xe.

Lúc đầu cũng không có người chú ý, cho đến khi hai người check-in xong, đi ra khu vực VIP thì phóng viên ào tới. Cô mặc niệm mấy lời A Thanh dặn, siết chặt cánh tay Dịch Văn Trạch, biểu cảm trên gương mặt đã cứng ngắc, căn bản không biết chính mình đang cười hay đang khóc...

Hàng loạt người không ngừng gào thét tên Dịch Văn Trạch, còn có phóng viên liên tục truy hỏi. Giai Hòa vừa nhìn thoáng qua ‘thương trường đoản pháo’ trước mặt đã hoàn toàn ăn mặc.

A Thanh cùng người trong công ty lịch sự ngăn cản phóng viên, nhưng những vấn đề đặt ra cũng không biết làm thế nào: “Xin hỏi, lần này anh ra nước ngoài để kết hôn hay sao? Hay là đã bí mật đăng ký trước đó?” “Dịch tiên sinh, có thể giải thích không? Đây chính là vị hôn thê trong chương trình trò chuyện đó phải không?” “Xin hỏi anh Dịch! Hai người đã gặp cha mẹ hai bên?”...

Cô thật sự muốn tìm cái nhà xác, quán mình thành một cục cho xong...

Dịch Văn Trạch vẫn giữ lấy bả vai của Giai Hòa, gần như là nửa ôm vào trong lòng bảo vệ, không nói gì. Nhưng không biết có ai giạt tay cô, móng tay cào tới cánh tay, Giai Hòa giạt thót, rút tay mình về.

Dịch Văn Trạch cúi đầu nhìn, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, đột nhiên dừng bước.

Chỉ vài giây ngắn ngủi như vậy đã khiến mọi người chung quanh im phẫn phất.

Trong lúc tất cả những người có mặt đều cảm thấy ngượng ngùng, anh mới thực ôn hòa nói đùa một câu: “Các vị, nếu cứ tiếp tục hỏi nữa thì cô ấy sẽ có khả năng bỏ chạy đám cưới không lấy chồng, như vậy tôi sẽ rất có tội.” Khó có lúc Dịch Văn Trạch lại nói đùa trước mặt nhiều người, những phóng viên nghe được đều ngậy ra một lúc, sau đó lịch sự lùi lại phía sau hai bước, tiếp tục lặp lại vấn đề vừa rồi, nhưng âm lượng cũng đã giảm xuống khá nhiều.

Giai Hòa theo sát bước chân của anh, không dám ngừng lại, an toàn bước vào trạm kiểm soát.

Cho đến khi lên máy bay, đầu Giai Hòa vẫn tưởng mình đang nằm mơ.

Những chuyện như thế này, dù bình thường cũng đã xem rất nhiều, nhưng đến khi xuất hiện ở chính bản thân mình vẫn khó có thể làm quen được. Tiếp viên hàng không kéo một chiếc màn, ngăn những ánh mắt chú mục tới. Đến lúc này Giai Hòa mới thở ra một hơi, nghiêng đầu, một bên mặt dán vào lưng ghế tựa nhìn anh: “Bây giờ em đã hiểu vì sao trước kia anh trầm cảm rồi, nếu là em chắc tinh thần trực tiếp tiêu tùng luôn.”

Anh cười nhìn cô: “Cảm ơn vợ đã thấu hiểu.”

Giọng nói rất nhỏ, nhưng trong khoang vẫn còn hai hành khách khác, hơn nữa lại có tiếp viên hàng không, quả thực là những khán giả không mua vé vẫn có phim xem.

Cô hậm hực nhìn anh: “Em quyết định đi ngủ, đừng nói chuyện với em, tuyệt đối đừng nói với em bất cứ điều gì nữa...”

“Em chuẩn bị ngủ khoảng mười một tiếng?” Anh buồn cười sờ sờ trán của cô, “Đến New Zealand sẽ ổn, nơi đó anh không phải là diễn viên cũng không phải là ca sĩ, sẽ không có nhiều người chú ý tới chúng ta.”

Dịch Văn Trạch đã cho Giai Hòa ăn uống ngon lành từ trước, tất cả đều là những món cô yêu nhất.

Giai Hòa ăn uống no say, nghĩ đến cảnh tượng lúc máy bay hạ cánh, bỗng nhiên có chút mong chờ.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi bên anh, hai người có thể cùng nhau đi du lịch bình thường như thế này. Trong nước, khuôn mặt Dịch Văn Trạch đích thị như quả bom hẹn giờ, ngoại trừ việc ở trong công ty thì cả hai cũng không ra ngoài nhiều lắm, thi thoảng cùng anh đi công tác này nọ là thú tiêu khiển lớn nhất. Cô nghĩ nghĩ, cảm thán không thôi, thì thầm: “Thật ra không phải em mệt đâu, lúc ở bên anh có rất nhiều chuyện chứng mình chưa làm bao giờ.”

Anh cười nhìn cô, đang định nói điều gì đó, Giai Hòa lại bồi thêm một câu: “Nhưng mà em lại là người không thích vận động cũng không thích ra ngoài, tính đi tính lại thật sự là rất thích hợp.”

Dịch Văn Trạch hoàn toàn chấp nhận: “Vậy lần này đành oan ức cho em, đi New Zealand với anh nhiều hơn một chút?”

Cô nường theo lời anh nói, cố ý thở dài: “Được rồi, em đây liền tủi thân một chút, cùng anh quay về những năm tháng tuổi trẻ vậy.”

Dịch Văn Trạch nghiêng đầu, khẽ hôn mặt cô, ý bảo cô có thể ngủ.

Chuyến bay rất dài. Khi Giai Hòa khát nước thức dậy, Dịch Văn Trạch vẫn đang ngủ.

Khuôn mặt tĩnh lặng như thế này, thật sự là...quá đẹp trai. Cô rất là cảm thán sự thiên vị của Thượng Đế cho anh, đang định quay đầu nhỏ giọng nói tiếp viên hàng không mang tới một cốc nước đá đã có người mang đến, mỉm cười thân mật với cô.

Giai Hòa lập tức hiểu ngầm, cô gái này nhất định là fan Dịch Văn Trạch.

Cô cũng cười, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Tiếp viên hàng không hí hóp mặt cười, nói câu cổ lên không phát ra âm thanh, rồi cầm cốc trở về.

Giai Hòa nghiêng đầu nhìn Dịch Văn Trạch, trước ngực anh còn đặt một cuốn sách để mở, ảnh bìa được thiết kế khá đơn giản, chỉ có hai màu xanh đậm và trắng. Tay anh để bên trên, ngón tay cong lại. Chỉ đơn giản như vậy thôi đều có thể khiến Giai Hòa nhìn một lúc lâu. Cô cứ nằm nghiêng nhìn anh hồi lâu, mơ mơ màng màng một lúc lại chìm vào giấc ngủ.

Thời tiết cũng bước vào mùa mưa, nhưng nơi đây lại mang theo hương vị của mùa hè, từ tiết trời giá rét đông người của Thượng Hải đến New Zealand, thực sự là một kỳ nghỉ hoàn hảo. Đương nhiên, nếu không có nụ cười kia đang hướng về phía mình, lại là một mỹ nhân phiên bản Dịch Văn Trạch, cô sẽ càng vui vẻ tự nhiên hơn.

“Giai Hòa,” Dịch Văn Nhuận đi tới, ôm cô một cái rất chặt, “Dáng vẻ của chị thật đáng yêu, nhỏ xíu.”

...Được rồi, coi như đây là khen.

Cô cười ôm Dịch Văn Nhuận: “Anh ấy nói nhất định chị sẽ thích em, bây giờ chị tin rồi.”

Dịch Văn Nhuận buông cô ra, nhỏ giọng nói: “Thật ra anh rất sợ em bắt nạt chị đó.”

Tiếng Quốc ngữ của cô nàng thực sự mới lạ, nhưng là giọng nói cùng cách cắn chữ cũng rất dễ thương, nhất là khuôn mặt này, có khoảng bảy phần giống y Dịch Văn Trạch. Đứng đối diện như thế này không hiểu sao lại khiến mặt Giai Hòa nóng lên. “Đồ mặt?” Dịch Văn Nhuận quay qua hỏi trực tiếp Dịch Văn Trạch: “Thật sự là em đã khiến bà xã của anh sợ hãi?”

Dịch Văn Trạch chỉ mỉm cười nhìn cô: “Cô ấy nhìn mặt của em mà nhớ tới anh.”

Một câu đã kích ngầm như thế khiến cho người trước mặt suy sụp buồn khổ, không cam lòng hỏi tiếp Giai Hòa: “Chị không biết là khuôn mặt này, nếu là nữ thì sẽ càng đẹp hơn sao? Chị không biết anh hai của em rất xinh đẹp sao?” Giai Hòa cũng rất nghiêm túc gật gật đầu, nói: “Ban đầu cũng không để ý nhiều lắm, nhưng khi nhìn thấy em chị mới phát hiện những nét kia quả thực rất thích hợp với phái nữ.”

Hai cô gái nhìn nhau, lập tức bật cười.

Dịch Văn Nhuận tự mình lái xe đến, lúc vào Auckland, Giai Hòa mới sực nhớ đến chuyện nhà bố mẹ anh ở thủ đô Wellington mà không phải ở đây. “Không phải chúng ta nên đến nhà bố mẹ anh trước sao?” Cô ghé vào tai anh, nhỏ giọng hỏi.

“Hai người ấy vẫn còn đi du lịch.” Dịch Văn Trạch cười cười, “Hơn nữa sợ em quá căng thẳng nên chúng ta cứ đến nhà của Văn Nhuận ở vài ngày, sau đó sẽ đến thăm bố mẹ.” Rất chu đáo...Bỗng nhiên Giai Hòa thả lỏng được một chút, rồi thở dài: “Thế mà anh không nói trước cho em biết, hại em cuống lên này giờ.”

Nhìn cái thái độ ấy xem, nguyên một nhà của bọn họ đều là như thế.

Cô bỗng nhiên nhớ tới kịch bản về hôn nhân và tình yêu mình đã từng viết, giữa mẹ chồng nàng dâu trong nhà, lắm lúc cũng chỉ vì chuyện tắm rửa giờ nào cũng dễ nảy sinh ra khúc mắc. Hình như là do viết nhiều quá bỗng nhiên đâm ra sợ những loại quan hệ mẹ chồng nàng dâu thâm căn cố đế như vậy.

“Em đang nghĩ gì thế?” Anh đưa cho cô chai sữa.

Giai Hòa cầm lấy, uống một ngụm: “Nghĩ về quan hệ mẹ chồng nàng dâu.”

Anh như cười như không đưa cho cô một chiếc khăn tay ướt. Lúc Giai Hòa cầm lấy lau miệng, chợt nghe tiếng Dịch Văn Nhuận cười: “Mẹ em nếu nghe được những lời chị nói nhất định sẽ vui lắm đó. Cả đời này mẹ vẫn chưa thể nghiệm qua cái gì gọi là ‘quan hệ mẹ chồng nàng dâu’ đâu, cuộc sống từ trước đến nay vẫn còn thiếu mỗi chuyện đó thôi.” Giai Hòa nhìn thoáng qua Dịch Văn Trạch một cái, rồi Văn Nhuận mới đột nhiên phản ứng lại: “Xong rồi, em nhớ miệng.”

“Không sao đâu,” Giai Hòa cười ra tiếng, vốn chỉ nghĩ đến thôi, nhưng nghe Dịch Văn Nhuận nói vậy lại cảm thấy ngượng ngùng đôi chút, “Chị cũng chưa trải qua lần nào, thật sự rất sợ.” Nói xong lại dựa vào người Dịch Văn Trạch, thì thào: “Anh bạn đã từng kết hôn kia, xuất thân của người ta vô cùng trong sạch thuần khiết, anh phải biết quý trọng đó.”

Dịch Văn Trạch buồn cười nhìn cô: “Em muốn anh quý trọng như thế nào?”

Cô nhìn nhìn anh, bỗng nhiên trong đầu chợt xuất hiện mấy hình ảnh hạn chế mới thu hồi tâm mắt lại, quyết đoán quay đầu đi chiêm ngưỡng khung cảnh ngoài cửa kính xe.

Chồng Văn Nhuận là giáo viên Trung học, rõ ràng là người ngày ngày giảng dạy nhưng lại ít nói vô cùng, nguyên một bữa tối ngoại trừ mở miệng dùng tiếng Anh bảo chị Giai Hòa ăn nhiều một chút thì không nói gì khác nữa. Cuối cùng khi hai người ngồi trên xích đu ở sân nhà, dựa sát cạnh nhau nói chuyện phiếm, Giai Hòa mới cảm thán một câu: “Văn Nhuận thích nói như vậy, gặp phải người ít nói chẳng phải rất cô đơn hay sao.”

“Vợ yêu à,” Dịch Văn Trạch chậm rì rì nhìn cô một cái: “Cậu ấy là bạn học của anh, học khoa Luật.” Giai Hòa vô cùng kinh ngạc, nhìn Dịch Văn Trạch đăm đăm: “Thế mà sao ít nói như vậy?”

“Là Văn Nhuận không cho cậu ta nói nhiều,” Anh vạch trần sự thật, “Cậu ta sẽ không nói tiếng Trung, sợ nói chuyện nhiều sẽ khiến em xấu hổ.”

Giai Hòa a một tiếng, ngượng ngùng thì thào: “Thật ra tiếng Anh của em cũng đâu tệ dữ vậy nha...”

Bên cạnh có hai chú chó lớn chạy tới chạy lui, có một chú còn vươn lưỡi khê liếm liếm chân Giai Hòa mấy cái. Cảm thấy nhồn nhột, cô co chân lên, trực tiếp gác luôn lên đùi anh. Dịch Văn Trạch dùng tiếng Anh nói vài câu với lũ chó, hai bạn cún vô cùng nghe lời, nằm sấp xuống. Giai Hòa vô cùng sùng bái nhìn anh một cái rồi lại nhìn chó một cái: “Bỗng nhiên em rất chi là ngưỡng mộ hai em cún này, bọn nó nghe hiểu tiếng Anh hết trơn, phỏng chừng còn đạt đến cấp bốn rồi...”

Dịch Văn Trạch nghe cô nói, buồn cười chịu không nổi, đang định trả lời chợt nghe có giọng trẻ con non nớt gọi Aunt. Đứa cháu trai hai tuổi đi chân không trên bãi cỏ, chập chững bước qua, lảo đảo không vững. Giai Hòa vừa nhìn thấy đã cuống lên, muốn đi xuống bế thẳng bé, lại bị Dịch Văn Trạch giữ chặt: “Không sao cả, thằng bé đã biết đi rồi.”

Thực nhân tâm...

Giai Hòa trông mong nhìn thẳng bé chầm chậm tới gần mới vươn tay, ôm cậu bé con vào lòng.

Cô đang được Dịch Văn Trạch ôm, trong lòng lúc này lại bế một đứa bé nữa, ba người ngồi cùng với nhau, cảm giác này bỗng nhiên khiến trái tim Giai Hòa mềm nhũn. Thằng bé con vẫn chưa biết nói, chỉ gọi Aunt một tiếng, sau đó liền sờ sờ mặt của cô, rồi đến mũi và miệng. Cô vừa để thằng bé tùy ý sờ mặt mình, vừa lơ đãng nhìn Dịch Văn Trạch, dường như anh cũng đang nghĩ tới điều gì đó, cùng lúc cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Khuôn mặt hai người kề sát, hồ như có thể cảm giác được hơi thở của nhau.

“Này, chú ý ảnh hưởng.”

Giai Hòa máy mắt mấy cái, cố gắng chuyển tầm mắt xuống, đang định nói cái gì đó bỗng nhiên a lên một tiếng.

“Em sao vậy?”

Cô xấu hổ nhìn anh, lại nhìn nhìn đứa bé trai trong lòng, ai oán nói: “Mới nãy thằng bé lại sờ sờ em...” Giai Hòa chỉ chỉ ngực mình. Đứa cháu này thật sự không ngoan rồi, bàn tay thế nhưng cứ luồn vào sờ...Dịch Văn Trạch cười ra tiếng, cầm lấy tay của đứa bé, nghiêm túc nói: “Chỗ này là của cậu, con không thể sờ bậy, hiểu chưa?”

Giai Hòa đỏ khốc đỏ cười: “Có người dạy trẻ con như vậy hả?”

Anh cúi đầu nhìn cô: “Anh đang chỉ cho thằng bé biết, là đàn ông phải biết bảo vệ những thứ thuộc về mình.”

56. Chương 56: Hành Trình Đến New Zealand (2)

Hai người còn hàn huyên đôi ba câu nữa, thằng cháu trai đã tựa vào lòng Giai Hòa ngủ ngon lành, một bàn tay vẫn rất tự nhiên sờ ngực cô. Rốt cuộc Dịch Văn Trạch cũng ra tay, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh ôm lấy bé con đang ngủ khi mà bế vào trong phòng. Giai Hòa thấy anh đi ra, vừa định nói có muốn đi ra ngoài dạo một chút không liền nhìn thấy anh đã tới,ngồi thụp xuống trước mặt cô: “Anh mang em ra chỗ này một chút.”

Giai Hòa nhìn anh, hoàn toàn choáng váng: “Làm gì thế?”

Dịch Văn Trạch đưa tay ra hiệu, giọng nói ôn hòa khiến người ta say lòng: “Có rất nhiều chuyện anh không thể làm được ở trong nước, nhưng là ở nơi này, hẳn có thể cho em kỷ niệm.”

Dưới bầu trời đêm, ánh đèn trong sân khiến bóng anh đồ dài.

Cô im lặng một lúc mới vươn tay ôm cổ anh, rồi anh quàng tay qua chân cô, thực nhẹ nhàng công lên. Tiết trời rất nóng, hai người lại dính sát vào nhau, chỉ một lát sau đã đổ mồ hôi. Sờ sờ mặt anh, Giai Hòa hỏi: “Chúng mình đi đâu vậy?”

“Đi bờ biển.” Anh lời ít mà ý nhiều, ngay cả nhịp thở cũng không thay đổi.

“Thần tượng đại nhân ơi, anh đang nghĩ mình luyện tập mang vác đồ đạc rồi đi bộ đường dài ư?” Cô cảm thấy nóng, lại tiếc phải tụt xuống, liền gác cằm lên vai anh, “Nếu là trước kia á, nhìn thấy anh công cô gái khác đi như vậy, phỏng chừng đau khổ ngồi cắn màn hình vi tính mất.”

So sánh này,...Cũng chỉ có Giai Hòa, người suốt ngày ôm máy vi tính mới có thể nói ra được.

Đường rất dài, nhưng người rất ít. Bên cạnh cả hai có một đôi nam nữ chạy xe qua, cô gái ngồi trên xe chợt quay đầu lại nhìn, như đang muốn nói điều gì đó. Giai Hòa bị nhìn chằm chằm như vậy lại cảm thấy ngượng ngùng, vội chui đầu vào vai Dịch Văn Trạch, nhỏ giọng nói: “Sao em cứ có cảm giác như thể anh đang diễn phim thần tượng thanh xuân gì đó nha?”

Dịch Văn Trạch ừ: “Bộ phim ngắn ‘Tình yêu chân thành’ công chiếu miễn phí cho khán giả.”

Giai Hòa bật cười ha ha.

Bỗng nhiên cảm thấy anh không giống khi ở trong nước, có lẽ là đã trở về nơi sinh ra và lớn lên, những cái gọi là ngôi sao hay hệ lụy của nó cũng đều biến mất, trở thành một người bình thường như bao người khác. Đương nhiên, vẫn là một người bình thường khiến người ta ghen tị đó...

Cô vốn tưởng rằng anh chỉ nói chơi, nhưng chỉ một lát sau đã nhìn thấy biển.

“Nhà của Văn Nhuận ở ngay cạnh bờ biển, mỗi lần đến đây đều rất tiện,” Rốt cuộc anh cũng buông cô ra, giải thích: “Con bé là người rất hưởng thụ cuộc sống, trước đây chị Mạch có ý mời con bé làm người mẫu, đáng tiếc nó căn bản không hề có hứng thú gì với chuyện đó.”

Giai Hòa cười, ngón trỏ chọt chọt cánh tay anh: “Thực hâm mộ đi? Còn anh là một lần sẩy chân để hận nghìn đời.”

Bên tai là tiếng sóng biển rì rào, cách đó không xa còn có một nhóm người trẻ tụ tập, vô cùng vui vẻ.

Anh cười nhìn Giai Hòa, không nói gì nữa, chỉ vươn tay luồn sau cổ cô, vừa khẽ sát vào đã bị người trong lòng trực tiếp né qua, thì thào: “Cho dù là không có phóng viên em cũng sẽ ngưỡng lắm.”

Chưa nói xong, lui nhanh về sau nửa bước, lại bị đá vụn đâm vào chân.

Bởi vì ý tưởng ra biển này hoàn toàn đột ngột, Giai Hòa không có mang giày mà đi chân không đến đây. Cô do dự nhìn những hạt cát không được nhỏ cho lắm kia, còn có rất nhiều vỏ sò vụn, chỉ cần đứng như vậy liền cảm thấy gan bàn chân khá khó chịu.

Dịch Văn Trạch nhìn biểu cảm rối rắm của Giai Hòa, thực tự nhiên ôm thắt lưng cô, nhắc người cô lên một chút: “Dẫm lên chân anh.”

Giai Hòa ừm một tiếng, theo lời Dịch Văn Trạch nói, đứng trên bàn chân anh, vươn tay ôm lấy thắt lưng anh.

“Dịch Văn Trạch.”

Bỗng nhiên cô nhỏ giọng gọi, anh ừ.

Nếu không, chính em đây cầu hôn đi...Giai Hòa cố gắng tự bơm hơi ình. Coi như đây chính là chuyện động trời khiến quỷ thần khiếp sợ, ai nói chỉ có đàn ông mới có thể cầu hôn, không phải chỉ đơn giản là chuyện đăng ký thôi hay sao? Thật ra tự đáy lòng, cả hai người giống như đã kết hôn từ lâu, cuộc sống yên ả cứ thế mà trôi qua, từng chút một từng chút một đều rất chân thật.

Nhưng là phải nói như thế nào đây? Nên nói như thế nào đây?

Mình thực sự không có kinh nghiệm mà...

Dùng khí toàn tâm toàn ý vừa rồi bị một câu ngăn ngắn của Dịch Văn Trạch đánh tan thành mây khói. Mặt Giai Hòa dán trên ngực anh, nghe tiếng tim đập nhẹ nhàng ấm áp, thực kiêu ngạo nhận định một điều, chồng mình đó, ngay cả tiếng tim đập thôi mà cũng là hoàn mỹ nhất đời...“Đi theo anh một chút,” Dịch Văn Trạch đặt cô trên bờ cát, nắm tay cô đi đến một đôi thanh niên gần đó, dùng tiếng Anh lịch sự nói: “Tôi có thể mượn đàn ghita của các bạn không?”

Người ôm đàn ghita lập tức đứng dậy, nhiệt tình đưa cho anh. Vài người ngồi chung quanh nhận ra anh là ai, rì rầm nói với nhau vài câu, một cô gái ngồi trong đó đỏ mặt hỏi: “Có phải anh là Dịch Văn Trạch không ạ?” Dịch Văn Trạch cười cười, gật đầu nói: “Là tôi,” sau đó anh kéo Giai Hòa ngồi xuống, “Đây là hôn thê của tôi.”

Giai Hòa không nghĩ anh lại thoải mái đến như vậy, ngáy người ra một chút, rốt cuộc chỉ có thể mỉm cười với những người chung quanh.

Trong một thoáng, tất cả đều bắt đầu phấn khích, không ngừng hỏi lần này có phải trở về để kết hôn hay không? Hay là đã bí mật kết hôn trước đó rồi? Tuy rằng cũng hỏi những câu giống hệt với phóng viên, nhưng là trong hoàn cảnh như vậy cùng với thái độ nhiệt tình ấy cũng khiến cho Giai Hòa bình tĩnh lại phần nào, chỉ ngượng ngùng ngồi bên cạnh anh, nhìn ngón tay anh nhẹ nhàng thử âm thanh.

Giai điệu này rất quen thuộc.

Mọi người đều im lặng, anh nhìn cô, hát ca khúc “Có em”. Ca khúc đơn luôn đứng hạng cao liên tục hai tháng liền là thế, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Giai Hòa nghe anh hát trước mặt mình. Ánh mắt kiên định bình thần chỉ nhìn thẳng vào cô. Ban đầu chỉ dùng tiếng Trung hát, bên cạnh lại có người nhỏ giọng hỏi có lời tiếng Anh hay không? Anh cười cười, ngay sau đó đã chuyển sang tiếng Anh.

Bài hát này, khi phát hành chỉ có bản tiếng Trung cùng tiếng Quảng Đông, cô không nghĩ tới còn có bản tiếng Anh nữa.

Dịch Văn Trạch nghiêng đầu qua một chút, câu hát cuối cùng bỗng ngừng lại đột ngột, anh dịu dàng giữ lấy môi cô, hoàn toàn xâm nhập, nhưng lại nhanh chóng rời đi. Giai Hòa trở tay không kịp, mãi cho đến khi anh buông mình ra mới cứng đờ nhìn nhìn, tim đập như muốn ngừng luôn...

Lúc hai người quay về, những thanh niên kia thực sự là lưu luyến không rời, tất cả đều chúc hạnh phúc, nhưng lại không có bất cứ ai lấy di động ra hay có yêu cầu chụp ảnh chung. Đến nhà, Giai Hòa đi phía sau anh, đưa tay tắt đèn.

Dịch Văn Trạch xoay người nhìn cô.

“Anh nói xem, vì sao bọn họ không đề nghị chụp ảnh chung nha? Vừa nhìn qua hình như có hai người là fan của anh đó.” Cô đi qua, đưa tay nhẹ nhàng tháo cúc áo sơ mi đầu tiên của Dịch Văn Trạch, ngón tay mềm nhũn.

Anh hiểu rõ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Những người đó rất thích em, sợ em xấu hổ.”

Cô tháo cúc áo thứ hai, không hiểu sao tay lại hơi run run.

Thiệt tình, rõ ràng là ở chung với nhau rất lâu, nhưng hiếm có khi cô lại chủ động như vậy. Giai Hòa thầm than, quả thực chuyện nghỉ phép rất dễ khiến người ta xúc động, mà anh lại làm nhiều việc đến như vậy. Suốt vài tiếng đồng hồ, dường như đã làm hết tất cả những điều có thể làm được. Nhất cử nhất động, mỗi một việc nhỏ nhất đều khiến mình trở thành người quan trọng nhất, nhưng lại cố tình không nói gì.

Dịch Văn Trạch anh tuyệt đối là cố ý.

Giai Hòa lại thầm thở dài một hơi nữa, vươn tay giữ mặt anh: “Dịch Văn Trạch.”

Được rồi, em đây đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng không tin anh sẽ không cần...

Anh cúi đầu nhìn cô, như là đang cười.

Bỗng nhiên, một tiếng gõ cửa vang lên: “Hai người về rồi à?”

Là Văn Nhuận.

Giai Hòa vô tội nhìn Dịch Văn Trạch, anh cũng thực bất đắc dĩ, nói với ra ngoài: “Đã về rồi, sắp đi ngủ.”

Ngoài cửa im lặng một lúc, rồi giọng nói vô cùng tủi thân của Văn Nhuận vang lên: “Con em không chịu ngủ, nhất định phải ngủ cùng Aunt nó, hành hạ em mấy tiếng đồng hồ rồi. Anh hai, anh về làm việc thiện, giúp em dỗ thằng bé ngủ đi...” Nói xong lại nhỏ nhẹ nói chuyện, giống như đang dỗ trẻ con vậy.

Dịch Văn Trạch khẽ nhéo chóp mũi của Giai Hòa, thì thầm: “Có một số việc nên để cho anh làm.”

Mặt Giai Hòa nóng bừng, nhìn anh đi mở cửa. Văn Nhuận ôm thằng bé trai trong lòng, đôi mắt nhấp nhèm đến mức không mở ra được, nhìn Giai Hòa đầy náy náy: “Dịch phu nhân, chị rất có ma lực với trẻ con, giờ ngay cả mẹ thằng bé cũng không cần.”

Giai Hòa đưa tay bế lấy thằng cháu đang nửa ngủ nửa tỉnh kia, thấp giọng nói: “Không sao cả, chị rất thích bé.”

Văn Nhuận còn nói vài câu nữa, sau đó lảo đảo về phòng.

Giai Hòa ôm bé con trong lòng, cảm giác được thằng bé vuốt vuốt gì đó, rồi lại sờ đến ngực mình...Rất là muốn khóc nhìn về phía Dịch Văn Trạch, lí nhí: “Nhất định sau này thằng bé sẽ trở thành playboy à xem.” Dịch Văn Trạch cũng bất đắc dĩ, dùng ngón trỏ đẩy tay thằng bé ra, rất thành công dời lực chú ý của bé con đi, nhưng đáng buồn hơn là, bàn tay nho nhỏ kia lại nắm chặt ngón trỏ của anh, hoàn toàn không muốn buông.

Hai người cứ đứng như vậy, cũng không biết làm thế nào cho phải.

Qua một lát, anh dùng môi nói, vô cùng tốn sức đưa thằng bé lên giường. Hai người thay phiên bế ột người đi tắm rửa, cho đến khi hoàn toàn sạch sẽ, thằng bé con lại trở về vòng ôm của Giai Hòa, ngủ rất say.

Giai Hòa ôm bé con trong lòng, nằm nghiêng nhìn anh, nói nhỏ: “Sao anh còn chưa ngủ?”

Giữa ánh trăng đổ xuống bên cửa sổ, cứ nằm như vậy mà nhìn khuôn mặt cùng ánh mắt anh quả thực rất hưởng thụ, chỉ tiếc đến New Zealand quá trễ, ở giữa lại có thêm ‘người thứ ba.’

Ý cười của Dịch Văn Trạch tràn đến đáy mắt: “Em phóng hỏa nhưng lại không đập lửa thì bảo anh phải ngủ như thế nào?”

Giai Hòa thở dài một hơi: “Cháu trai của anh sau này thực sự sẽ trêu hoa ghẹo bướm nhiều lắm, không nên dạy hư nó.”

Im lặng được một lát, thằng bé bỗng nhiên dịch dịch người.

Dịch Văn Trạch thấy thế, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy thằng bé đi toilet, lúc trở về đã được anh đỡ ngủ lại, thả vào lòng Giai Hòa.

Trong bóng đêm, Giai Hòa nhìn những động tác của anh, bỗng nhiên cảm thấy xúc động: “Nhất định anh sẽ là người cha tốt.”

Anh cười ra tiếng, thấp giọng nói: “Em ngủ đi.”

Thằng bé con ngủ một giấc rất sâu không quấy phá, lúc Giai Hòa vẫn còn đang say sưa liền cảm giác người trong lòng đã ngộ ngộ. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy thằng bé ngây thơ nhìn mình: “Aunt.”

Cô tiếp tục mơ màng nhìn thằng bé, một giây, hai giây...

Sau khi đã nhớ được người trong lòng mình là ai, Giai Hòa lập tức tỉnh táo lại, ôm bé ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra xem có dấu vết đái dầm hay không. Sờ soạng được một lúc, chung quanh đều rất ổn cô mới thở dài một hơi.

“Em dậy rồi?” Dịch Văn Trạch bừng sữa cùng trái cây vào.

Cô ừm: “Rất thần kỳ nha, thằng bé chỉ có hai tuổi thôi nhưng không đái dầm.”

Dịch Văn Trạch cầm ly sữa kề sát miệng cô, bình thản nói: “Buổi tối anh bế nó đi ba lần em không có cảm giác gì sao?” Giai Hòa vừa uống được một ngụm nhỏ, suýt nữa phun ra: “Không phải chứ?”

Anh lại đưa trái cây tới bên miệng cô: “Em còn muốn ngủ không?”

Lúc này đúng là giờ Giai Hòa ngủ say nhất, cô từ từ nhắm mắt lại, vừa ăn trái cây vừa ngượng ngùng nói: “Ở nhà em gái anh mà, không thể ngủ lười chảy thây như thế này được.” Trong lòng chợt lạnh, thằng bé con đã được Dịch Văn Trạch bế lên: “Không sao cả, con bé vẫn đang ngủ, anh bế về cho bố của nó rồi quay lại với em.”

Cô ừm, lập tức ngủ luôn.

Trước kia ôm Dịch Văn Trạch ngủ, bởi vì vòng ôm của anh rất rộng rãi, ngủ vô cùng thoải mái. Nhưng nguyên một đêm ôm trẻ con trong lòng, hoàn toàn che chở đứa bé, gần như cô đều dùng tư thế co mình, bây giờ vừa thả lỏng đã cảm thấy từ xương sống cho đến thắt lưng đều đau, ngay cả cánh tay cũng không nhắc dậy được.

Đang lúc Giai Hòa vẫn nửa tỉnh nửa mê, trên môi có gì đó mềm mềm chạm vào, nhẹ nhàng giữ lấy.

Cô rên rỉ hai tiếng, lưỡi của anh đã trực tiếp luồn vào bên trong, cho cô một nụ hôn buổi sáng thực dịu dàng, thực triển miên. Vấn đề là nụ hôn kia quá dài, Giai Hòa cũng sắp thở không nổi, miệng khô lưỡi khô nuốt nước miếng đánh ực. Chỉ một động tác rất nhỏ như vậy thôi lại khiến Dịch Văn Trạch tỉnh lại. Giai Hòa mê man mở mắt: “Làm sao vậy?”

Anh mỉm cười, ôm siết cô vào trong ngực: “Em ngủ đi.”

57. Chương 57: Hành Trình Đến New Zealand (3)

Buổi chiều Văn Nhuận mang con đi siêu thị, Dịch Văn Trạch liền đưa cô đến trường học cũ.

Lúc Giai Hòa còn là sinh viên, luôn cảm thấy khuôn viên của Đại học Giao thông Vận tải luôn mang lại hơi thở của giáo dục, nhưng bước vào Đại học Auckland lại cảm thấy không giống trường Đại học, mọi khu nhà đều ẩn giấu trong những lùm cây xanh mát mắt. Bởi vì không có cổng chính cùng tường bao bọc, chung quanh cũng không có quá nhiều sinh viên lui tới lại khiến nơi đây giống hệt như một vườn cây tự nhiên.

Cô đi bên cạnh Dịch Văn Trạch, nghe anh kể vài chuyện khi còn học Đại học, vô cùng hưởng thụ mà cảm thán: “Tính ra thì danh tiếng trường em trên thế giới còn kém trường anh cả trăm bậc, rất thất bại.”

Anh cười nhìn cô: “Sao em biết được?”

Giai Hòa nhú mày nói: “Lúc trước em đọc mấy tài liệu về anh mà, xem anh tốt nghiệp ở đâu rồi tra xem trường này thế nào,” Cô thực tự mãn nhìn anh một cái, tiếp tục nói: “Em còn biết ở gần trường học của anh chính là công viên quốc gia lớn nhất của Auckland đó. Thành thật khai ra cho em, lúc trước có từng hẹn hò gì với người khác hay không?”

Vốn chỉ là giỡn chơi, mà anh lại cười không nói.

Hừ, em biết ngay là có...

Giai Hòa làm bộ hào phóng vô biên: “Thanh xuân tuổi trẻ, xuân tâm luôn chực nảy mầm. Thôi yên tâm đi, chuyện cũ em đây sẽ bỏ qua.”

Dịch Văn Trạch vẫn im lặng như trước, mỉm cười nhìn cô.

Rốt cuộc Giai Hòa xị mặt xuống, nhìn anh chăm chăm: “Không phải là anh tức cảnh sinh tình rồi nhớ lại đi?”

“Thật đáng tiếc,” Rốt cuộc anh nở nụ cười, “Khi ấy ngoại trừ thư viện, cầu thang, phòng học, cơ bản anh cũng không hề đi đến những nơi nào khác.” Giai Hòa ừm một tiếng: “Tiếc ghê đó.” Còn lòng lại như mở cờ trong bụng.

Hai người đi một lúc ngừng một lúc, nói hết chuyện này đến chuyện khác.

Dù chỉ đến thăm một ngôi trường đang mở nhưng vẫn khiến cô tìm về cảm giác của những tháng ngày học trò. Đi theo bước chân Dịch Văn Trạch, khẽ kéo tay anh lại, nắm ngón tay giao nhau, siết chặt: “Đối bụng.”

“Ừ, về nhà.” Anh đơn giản nói, đưa tay xoa xoa đầu cô, “Em lại khiến anh bắt đầu hối hận lúc trước học Đại học không hề yêu đương gì.” Giai Hòa nghe mấy lời này xong, đầu óc xoay xoay hai vòng mới thực vừa ý gật gật đầu: “Bạn học, quá muộn rồi, anh đã là đàn ông có vợ.”

Cây khá thấp, xuyên thấu qua những khe hở có thể nhìn thấy gác chuông màu trắng phía xa, đẹp không tả được.

Giai Hòa ôm cánh tay anh, từng bước một đi tới, sau đó bỗng nhiên nảy ra một cảm giác: “Có đôi khi em nghĩ, lúc đi học Đại học chăm chỉ học hành, không nghĩ đến chuyện tình cảm sẽ hoàn toàn yêu mỗi mình anh, chỉ yêu anh thôi, điều đó thật tốt biết bao. Nhưng là lắm lúc em cũng nghĩ lại, nếu không có quá khứ, em cũng sẽ không đổi nghề làm biên kịch, cũng sẽ không quen biết rồi gặp lại anh...”

Khắp mọi nơi trong cuộc sống này đều như thế, không biết phải nói như thế nào, rốt cuộc cảm khái một phen cho thỏa lòng.

Nụ cười của Dịch Văn Trạch rất nhẹ, nghe cô nói xong mới tiếp lời: “Bạn học, mình có thể làm quen với bạn không?”

Cô giật thót, lập tức hiểu được ý tứ của Dịch Văn Trạch, nhanh chóng buông cánh tay anh ra, lui về phía sau hai bước, làm bộ như đang ôm sách, rất chi là ngại ngùng nhìn nhìn: “Vì sao cơ?”

Ánh mắt Dịch Văn Trạch dần trở nên dịu hòa hơn bao giờ hết: “Mình nghĩ, tương lai của bạn hẳn sẽ liên quan đến mình.”

Hơi nóng của những ngày hè, còn có ánh mắt anh, tất cả đều đốt nóng trái tim cô.

Không biết là do anh diễn xuất tốt hay là vì hoàn cảnh của nơi này vốn dĩ có thể khiến cho người ta sinh ra ảo giác, Giai Hòa lại cảm thấy Dịch Văn Trạch thật sự chính là một bạn hotboy của khoa Kiến trúc trường

Đại học này, còn chính mình là một sinh viên bình thường, ngày ngày chỉ cầu mong sao không rớt môn nào. Như có thứ gì đó rơi vào mắt, Giai Hòa cố gắng nói ra một câu thoại kinh thiên nghĩa địa, quỷ thần khiếp sợ, nhưng mà suy nghĩ rất lâu cũng không có lời thoại nào hay ho cả.

Mà Dịch Văn Trạch cũng chỉ đứng như vậy nhìn cô, một tay đút vào túi quần, tư thế thoải mái.

“Biên kịch, tiếp theo phải diễn như thế nào?” Anh khẽ mỉm cười, rót cuộc lại mở miệng, “Có muốn cut?”

“Không cần,” Giai Hòa cố gắng lấy lại mặt mũi, “Anh không biết là lúc này phải im lặng hay sao?”

Cô bỗng nhiên nhớ tới hai cảnh quay duy nhất cùng anh kia, cảnh quay đấm lệ vì bị chồng ruồng bỏ, vốn định tìm lại cảm giác, nhưng rốt cuộc cũng hoàn toàn đã bại. Cô nhìn anh, cuối cùng cũng thở dài một hơi: “Thực xin lỗi, bây giờ mình không nghĩ...”

Được rồi, xem như em đây cũng diễn một lần từ chối người ta.

“Phải không?” Dịch Văn Trạch cười nhìn Giai Hòa, đi đến hai bước, cứ như vậy mà cúi đầu chạm nhẹ vào môi cô.

Rất nhẹ, cũng chỉ là một cái hôn đơn thuần. Chung quanh còn có người qua lại, tìm Giai Hòa lại bắt đầu nhảy lên, căn bản là không đoán được động tác này của anh, chỉ theo bản năng lui về phía sau từng bước, bối rối nhìn: “Anh nhảy cóc rồi đó? Vừa mới bắt chuyện lại diễn đến cảnh hôn là sao? Huống hồ em còn từ chối anh nữa.”

Dịch Văn Trạch rất là đứng đắn nhìn cô: “Anh vẫn chưa diễn qua vai Đặng Đồ Tử, muốn thử cảm giác như thế nào.”

Cô à một tiếng, chơi với con heo con đeo trên cổ, rõ ràng mình đang bị đùa giỡn, lại vẫn cười giống như trúng giải thưởng lớn.

Đến chiều muộn, Dịch Văn Trạch nhận một cuộc điện thoại.

Giai Hòa nhìn anh đứng cạnh cửa sổ nhẹ nhàng nói chuyện, nhịp tim lập tức không ổn định. Cuộc gọi này chính là, Lão Phật Gia muốn gặp con dâu...Cô đã xem ảnh chụp một nhà của Dịch Văn Trạch, không thể không nói hai anh em rất giống mẹ, nhất là đôi mắt kia, hết thấy đều ôn hòa, tầm mắt chuyên chú khiến cho người ta có cảm giác an toàn khi nhìn vào.

Nhưng là, dù sao cũng là đi gặp mẹ chồng tương lai đó.

Giai Hòa cuống lên, vội nhớ tới những lời mẹ già dặn dò mình, nhất định phải nói chuyện nhỏ nhẹ, không được ăn mặc xuề xòa, phải giúp người ta làm một cái gì đó để thể hiện mình không phải là một đứa lười...Lúc trong đầu còn rối loạn mấy thứ này, Dịch Văn Trạch đã ngắt điện thoại, nhìn cô bắt đầu lục tung vali quần áo, lôi ra một chiếc áo ngoài dài tay, lại chọn thêm chiếc váy rất dài.

Anh nhìn cô đứng trước gương thử đồ mới cười nói: “Em mặc như vậy không thấy nóng sao?”

Cô nghiêm nghị nhìn anh: “Phải bảo thủ một chút, đỡ hơn là ăn mặc hở hang này nọ.”

Dịch Văn Trạch cũng rất nghiêm túc nhìn lại: “Vợ à, nói thật, bình thường em cũng rất bảo thủ rồi.”

Cô há hốc miệng, câm điếc.

Đây xem như là khích lệ? Hay vẫn là oán giận?

Cuối cùng, vì ngày hôm sau gặp mặt, nguyên một đêm Giai Hòa lăn qua lộn lại không ngủ được. Dịch Văn Trạch thấy cô thật sự căng thẳng liền cùng cô nói chuyện phiếm. Trong lòng Giai Hòa là thằng cháu trai, hai người cũng không dám nói lớn tiếng, cứ như vậy mà dán sát bên tai thì thầm, đến tờ mờ sáng mới xem như ngủ được một lúc. Kết quả trực tiếp là, sắc mặt Giai Hòa thật sự hơi tệ.

Lúc xe chạy đến Wellington, cô bắt đầu nhìn Dịch Văn Trạch, nhìn hết lần này đến lần khác, rốt cuộc anh cũng bật cười: “Vợ à, em cũng khiến anh bắt đầu căng thẳng lây rồi. Em biết bây giờ em giống gì không?”

“Giống gì?” Giai Hòa bối rối nhìn tiếp: “Có phải sắc mặt em khó nhìn lắm không?”

“Giống công chúa Bạch Tuyết đi gặp mẹ kế độc ác,” Anh cố gắng dùng ngôn ngữ cổ tích để hình dung, muốn cô thả lỏng một chút: “Em có thể thử nghĩ như vậy, người em muốn gặp không phải là mẹ kế mà là mẹ của hoàng tử hôn em tỉnh lại.”

Khó có khi Dịch Văn Trạch lại như vậy, hoàn toàn khiến Giai Hòa bật cười, cũng thoải mái hơn: “Hắn là em nên ghi âm đoạn này lại rồi bán cho truyền thông trong nước, tuyệt đối là tin tức bùng nổ đó.”

Anh chỉ cười cười: “Anh không ngại.”

Giai Hòa liếc anh một cái, anh không ngại, em để ý...

Kết quả, khi hai người vừa vào cửa, ba câu nói của mẹ Dịch Văn Trạch đã khiến Giai Hòa hoàn toàn câm nín.

Câu đầu tiên: Hai con chuẩn bị làm hôn lễ ở New Zealand sao?

Câu thứ hai: Chọn ngày lành chưa con?

Câu thứ ba: Bây giờ cần mẹ bắt đầu chuẩn bị không?

Cô nhìn bà mẹ chồng mỉm cười nhìn mình, rồi bối rối quay đầu nhìn lại Dịch Văn Trạch. Như thế nào lại có cảm giác dồn tiền đi mua mấy trang bị khủng bố, trong lòng run sợ chuẩn bị đi đánh Boss Lớn, đến cổng lại được biết: Bạn đã thuận lợi qua cửa.

“Sao vậy?” Mẹ Dịch Văn Trạch cũng nhìn qua anh: “Không phải lần này trở về để kết hôn sao?”

Dịch Văn Trạch cười đưa cho Giai Hòa một tách trà nóng, ý bảo cô trấn định mới quay sang nói chuyện với mẹ mình: “Mẹ còn nói gì nữa cũng đã đem hết lời con muốn nói xong rồi.”

Mẹ Dịch Văn Trạch vô cùng ngạc nhiên nhìn anh, lại nhìn Giai Hòa, rồi lại nhìn anh.

Rốt cuộc cũng thở dài một hơi: “Thật quá đáng,” Bà tiếp tục quay đầu nhìn Giai Hòa lần nữa: “Hai con ở bên nhau lâu như vậy mà nó cũng chưa cầu hôn à? Giai Hòa, con nên xem lại một chút, không nên để đàn ông như vậy theo đuổi.”

Giai Hòa lúng túng gật đầu.

Hai người nói chuyện ăn ý vô cùng, như thể mẹ anh chỉ có một thằng con trai bình thường, cho đến bây giờ cũng không hiểu được giới nghệ sĩ bao nhiêu, chỉ là không ngừng hỏi mấy chuyện thú vị trong nghề biên kịch của Giai Hòa, hứng khởi ngồi nghe. Thi thoảng bà còn gọi bố Dịch Văn Trạch vẫn còn đang cùng với anh tới, để ông kể ấy chuyện còn hay hơn.

Bầu không khí như vậy, rất nhanh đã khiến Giai Hòa bình tĩnh lại.

Đến nửa đêm, mẹ Dịch Văn Trạch thần thần bí bí kéo cô đứng dậy: “Ngày hôm qua mẹ dành riêng một ngày chuẩn bị phòng cho hai đứa, con đi xem có thích hay không?” Giai Hòa rất chi là vui vẻ nhìn Dịch Văn Trạch, sau đó chợt nghe thấy mẹ anh lại thì thầm một câu: “Đêm nay con thử xem đi, để nó cầu hôn.”

Giai Hòa cười cười, thịnh tình không thể chối từ đành phải gật gật đầu, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Phòng hai người ở lâu hai, cuối hành lang.

Khi mẹ Dịch Văn Trạch vừa đẩy cửa ra, Giai Hòa hoàn toàn bị rúng động.

Lắm khi Giai Hòa bị bọn Tiêu Dư Kiều Kiều cười nhạo bảo là có tâm hồn thiếu nữ này nọ, nhưng bây giờ mới phát hiện một điều, người thực sự có tâm hồn thiếu nữ chính là vị mẹ chồng đại nhân xinh đẹp này đây. Dịch Văn Trạch vừa cùng cô vào phòng xong, cửa đã bị mẹ anh chủ động đóng lại.

Trong phòng có hàng trăm ngọn nến, không hề bật đèn.

Giữa những đốm sao, trên giường đều là cánh hoa hồng, trên sàn cũng như thế, từng lớp trải rộng khiến cho người ta trở mắt.

Cảnh tượng như vậy, hẳn là điều một người phụ nữ thích nhất.

Nhưng bây giờ Giai Hòa đang đứng cạnh người anh, rất muốn cười, rót cuộc cũng nhịn không được, hai tay nín lấy tay anh, cọ tới cọ lui cuối cùng cũng cười ha ha. Thanh âm cố gắng đè thấp xuống, nhìn đến mức bụng cũng đau. Sau rốt cô mới ngừng đầu lên, nhìn biểu cảm vừa ngạc nhiên vừa buồn cười của anh: “Nếu em không biết anh là Dịch Văn Trạch, em sẽ nghĩ đàn ông nhiều tuổi như anh nhất định không thể cười được cô vợ nào...Mẹ anh thật sự rất đáng yêu.”

Anh đi qua, dùng khui mở chai rượu vang, rót vào một chiếc ly, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Đây còn có công lao của Văn Nhuận.”

Giai Hòa lại cười không ngừng được, đi qua lấy ly của anh cũng uống thử một chút xiu: “Được rồi, em nhận thua, em đầu hàng.”

Dịch Văn Trạch cười nheo mắt cô: “Không phải nguyên đêm hôm qua em không ngủ được sao, bây giờ đi ngủ đi.”

Cô cười chỉ chỉ giường: “Chồng, anh thực sự muốn ngủ trên đồng hoa này hả?”

Vì thế hai người đồn không biết bao nhiêu là sức lực mới có thể làm sạch được hoa cỏ trên chăn trên giường. Giai Hòa nhìn hoa rơi đầy trên sàn, thở dài một hơi: “Cái đồng này ngày mai mà dọn càng phiền hơn, quả thật muốn lãng mạn thì phải trả cái giá lớn.”

Đi máy bay tra tấn suốt mười mấy tiếng, hơn nữa hai ngày nay đều bận bịu với trẻ con, hai người đã mệt không chịu nổi.

Lúc này khó có được chỗ yên tĩnh để ngủ thoải mái, cũng không quan tâm lãng mạn bao nhiêu, rất nhanh đã ngủ say.

58. Chương 58: Song Sinh Nhà Họ Dịch

Hơn mười ngày tiếp theo, Giai Hòa rất nhanh hòa hợp cùng gia đình Dịch Văn Trạch.

Mẹ Dịch Văn Trạch là một người yêu nấu nướng, hơn nữa lại thích những món ăn Trung Quốc, Giai Hòa cũng vui vẻ cùng bà nói chuyện phiếm. Những ngày này thời gian cô và mẹ anh bên cạnh rất nhiều. Mỗi buổi sáng thức dậy hai người ngay lập tức đi nghiên cứu, một ngày hai bữa cơm xem phải nấu món gì. Mà nói đến vụ này thì mẹ chồng nàng dâu cũng không nấu ăn, lên mạng tra cứu thực đơn xong đem xuống nghiên cứu kỹ càng.

Cuối cùng Dịch Văn Trạch cùng bố mình cũng chịu không nổi mới bảo hai mẹ con làm BBQ buổi tối trong sân vườn, không nên chỉ vì chuẩn bị một bữa cơm mà tốn thời gian đến mấy tiếng đồng hồ, vứt hai người đàn ông lăm lệt trong nhà qua một bên.

“Giai Hòa, khẩu vị của con tốt lắm,” Mẹ Dịch Văn Trạch rất là vừa lòng, dùng bàn chải màu trắng quét dầu ô liu lên bề rau dưa tươi, “Mẹ rất thích những cô bé có thể ăn có thể uống, khỏe mạnh mới tốt.”

Đã không phải là cô bé từ lâu...

Cô cười nói: “Bình thường mùa đông con ăn nhiều lắm, mùa hè lại không có khẩu vị gì. Có thể bây giờ vẫn còn đang trong trạng thái mùa đông ở Trung Quốc nên khẩu vị rất tốt.” Người trước mặt rất thâm sâu nhìn cô một cái, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: “Hai đứa có làm công tác phòng ngự gì không đấy?” Giai Hòa a một tiếng, bị hỏi một lúc lâu mà vẫn không nói nên lời.

Rất trực tiếp, ngay cả mẹ già nhà mình cũng chưa hỏi trực tiếp như vậy...

Giai Hòa cúi đầu, liếc mạng quét dầu lên đám cánh gà, ghen một hồi mới lí nhí: “Không có ạ.”

Hắn là sẽ không nha, mấy tháng nay nguyệt sự đều bình thường mà, cũng không có phản ứng nào đáng kể, ngoại trừ...Cô nghĩ nghĩ, ngoại trừ ngực có thay đổi tí tí, còn lại mọi thứ đều hòa bình như mọi khi, hắn là không thể nào đi?

Càng nghĩ càng thấy ngượng, mà người bên cạnh vẫn còn đang nhìn mình chăm chú thế kia.

Ngọn lửa không ngừng bập bùng lên xuống, cánh gà đặt ở bên trên, chỉ một lát sau đã tỏa ra mùi hương. Bỗng nhiên có người đưa tới bàn chải quét gia vị trong tay, đến lúc này Giai Hòa mới lấy lại tinh thần, đi quét gia vị ở những chỗ khuất của nguyên liệu, chợt nghe thấy giọng anh: “Em đang nghĩ gì?”

Mặt Giai Hòa càng nóng hơn, ngập ngừng một hồi vẫn chưa nói nên lời.

Lần trước là chính cô hiểu lầm mình có bầu, mang một bụng mong chờ thử cả buổi vẫn không có. Lần này cũng giống như thế, cười cũng bị người ta cười chết rồi...Lúc mùi hương thức ăn trở nên thơm nồng hơn, rốt cuộc cõi lòng Giai Hòa cũng không thể yên được nữa, vụng trộm nhìn thoáng qua Dịch Văn Trạch một cái: “Anh cảm thấy...có phải em nên đi kiểm tra gì đó đi?”

Xong rồi, vẫn nói ra.

Ánh mắt bay loạn, thiếu chút nữa là phỏng tay.

Dịch Văn Trạch cầm thứ gì đó trong tay cô, cẩn thận đẩy thức ăn vào bên trong: “Anh đã hẹn lịch trước rồi, buổi sáng ngày mai em dậy sớm một chút.” A? Giai Hòa không dám tin nhìn anh: “Anh hẹn lịch lúc nào?”

“Trước khi đến đây, lúc ở Thượng Hải,” Anh đặt những đồ nướng đã chín lên khay, “Anh lo em quá căng thẳng nên không nói cho em biết việc này.” Giai Hòa tròn mắt há hốc mồm nhìn anh bê khay thức ăn đi, lại quay trở về, tiếp tục nướng thêm, qua thật lâu mới sâu kín nhìn nhìn: “Em cũng chưa có cảm giác gì, làm sao mà anh có thể cảm giác được chứ hả...”

“Anh là bố của con, sao lại có thể không cảm giác được?” Thần sắc Dịch Văn Trạch bình thản, như thể mọi thứ là đương nhiên.

Giai Hòa nghĩ nghĩ, cảm thấy hình như cũng có đạo lý đó, tuy rằng không có căn cứ khoa học nhưng mà sức mạnh tinh thần cộng hưởng như thế này cũng tốt lắm...

Ngày hôm sau còn chưa tỉnh ngủ đã bị anh ôm dậy, bắt đầu mặc quần áo vào.

Mơ mơ màng màng một hồi Giai Hòa mới sực nhớ hôm nay phải làm cái gì, nhìn Dịch Văn Trạch muốn nói, lại phát hiện anh đã chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy. Từ khi ở bên cạnh anh, Giai Hòa còn tưởng rằng bản thân mình chậm chạp cũng miễn dịch được, ai dè một buổi sáng như vậy vừa mở mắt ra, vẫn cảm thấy có gì đó thực ngạc nhiên thực đẹp đẽ, rất muốn đi chụp hết thấy, lưu giữ đến vĩnh viễn.

Anh thấy cô cứ chăm chăm nhìn mình, vô cùng bất đắc dĩ: “Em tỉnh ngủ rồi?”

Cô ừm, buông tha cho ý tưởng háo sắc này, ngoan ngoãn đi theo anh xuống lầu.

Lúc hai người đến bệnh viện đã tiến hành kiểm tra ngay. Cô chỉ để ý là Dịch Văn Trạch theo sát, không ngừng vào các phòng khám, làm đủ mọi loại thí nghiệm, vấn đề là các bác sĩ đối với cô cứ khách khách sáo sáo, ngay cả một câu chữa thông tin hữu dụng gì đó cũng không nói.

Cuối cùng lúc ngồi chờ báo cáo, anh lại cùng bác sĩ trao đổi riêng vài câu.

Giai Hòa ngồi trên sofa, nhìn biểu cảm gương mặt anh không hề thay đổi, đoán rằng có thể anh đang sợ mình thất vọng mới dặn dò bác sĩ trước. Không thể không nói với chuyện này anh đặc biệt thận trọng.

Rốt cuộc cô vẫn không yên lòng ra bệnh viện, cũng không hỏi anh điều gì.

Nếu có, bác sĩ hẳn sẽ giải thích và dặn dò cẩn thận kỹ lưỡng...Nhìn mặt Dịch Văn Trạch xem, như là không có lời gì muốn nói cả, phỏng chừng là sợ mình lại thất vọng thêm một lần nữa, đang bận tâm xem phải nói ra như thế nào. Cứ miên man nghĩ bậy nghĩ bạ như vậy một lúc, cô lại bắt đầu có cảm giác áy náy mãi liệt, trong lòng không ngừng nghĩ hàng loạt lý do.

Xe chạy thẳng đến một khu đất trống trải mới chậm rãi dừng lại.

Điểm cuối của mảnh đất này là một bờ cát, là biển trong veo tinh khiết phản chiếu ánh sáng trắng lấp lánh dưới ánh mặt trời, chỉ nhìn khung cảnh như vậy đã khiến lòng người chợt an ổn. Cô đi theo anh xuống xe, dọc theo bờ cát đi tới, hình như nơi đây không có bất kỳ ai, chỉ có hai người bọn họ.

Yên tĩnh, chỉ có từng đợt sóng biển rì rào.

Có? Hay vẫn là không có?

Anh đang muốn ỉn một bất ngờ? Hay vẫn đang nghĩ phải nên an ủi mình như thế nào?

Giai Hòa thầm thở dài một hơi, cuộc đời thực sự là rối rắm mà, vì sao không trực tiếp hỏi đi?

“Sau này em muốn đặt tên con là gì?” Dịch Văn Trạch bình thản hỏi.

Giai Hòa đi phía sau anh, cả gương mặt gần như khuất dưới bóng râm của chiếc mũ che nắng, dẫm lên từng dấu chân anh để lại, nhắm mắt theo đuôi. Gọi là gì à? Thật ra cô còn chưa nghĩ tới chuyện này. Nhìn nhìn bóng dáng áo mũ chỉnh tề của Dịch Văn Trạch, cảm giác áy náy lại dâng trào một phen, chờ trở về rồi nhất định sẽ cố gắng không ngừng... “Anh nghĩ sao?”

“Ngả Giai, Ngả Hòa.” Anh lại đáp rất tự nhiên.

Cô chợt dừng bước, nhìn thấy anh quay đầu lại: “Không vui sao?”

Khóe mắt Giai Hòa chợt trở nên cay cay. Làm sao vậy? Là anh càng lúc càng ‘ngôn tình’ lãng mạn này nọ, hay là do chính mình càng lúc càng bớt đi những mơ mộng của phái nữ. Không phải chỉ là hai cái tên thôi sao? Hay vẫn là phong tục đặc biệt nhất ở đất nước Trung Hoa Đại lục kia, chỉ cần để người ta liếc mắt một cái thôi đã hiểu rõ cách bày tỏ tình yêu. Không biết bao nhiêu lần Giai Hòa đã từng viết những đoạn hội thoại như vậy, nhưng lúc nào cũng nghĩ con sẽ mang họ Dịch, bây giờ lại gọi như vậy...

Tim đập càng lúc càng chậm, như thể muốn ngừng lại.

Cô nhìn Dịch Văn Trạch bước tới, cúi đầu nhìn mình, khụt khịt mũi hỏi: “Làm sao anh biết nhất định đó là sinh đôi?”

Giọng nói của anh mang theo ý cười, thực bình tĩnh trả lời: “Bác sĩ nói cho anh biết, kết quả báo cáo cũng như vậy.”

...

Giai Hòa nhìn anh, nhìn anh chăm chăm.

Qua một hồi lâu mới lắp bắp hỏi: “Thật, thật à?” Tay của cô đặt trên bụng, không thể tin được lời Dịch Văn Trạch nói, không hiểu sao trong lòng chợt có cảm giác muốn khóc của người mong cầu con cái nhiều năm trời, chân thật đến dọa người.

Anh đưa tay vuốt lại những sợi tóc rối trong gió cho Giai Hòa, cúi đầu dán sát bên tai cô nói: “Giai Hòa, gả cho anh.”

Một câu dễ hiểu, dịu dàng hơn hết thấy.

Như là mỗi buổi sáng thức dậy nhẹ nhàng nói với cô rằng ‘chào buổi sáng, vợ’, cũng như là thuận miệng hỏi cô ‘Em đói bụng?’, nhưng lại khiến trái tim cô nóng lên. Giai Hòa ngơ ngác, ngừng đầu nhìn anh, đôi mắt như thể đã trút được một gánh nặng, trong một thoáng lại ứa nước.

Chết tiệt thật, đã thế mà chỉ có màn cầu hôn đơn giản cũng có thể khóc như vậy...

Thân là biên kịch, cô rất hiểu như thế nào là chuyện lãng mạn đặt trong hiện thực đời sống, quả thật chính là thiên lôi cuốn cuộn. Thậm chí cô nghĩ nếu Dịch Văn Trạch làm chuyện gì đó trước mặt đông đảo quần chúng nhân dân thì chính mình sẽ quần bách đến chết, quần đến mức vẫn còn chưa kịp cảm nhận được hạnh phúc gì đã lên cơn đau tim rồi. Thế nên tổng kết lại, chuyện cầu hôn mình thì khỏi đi, miễn là cho trái tim yếu đuối này lại bị kích thích.

Hạnh phúc không cần phải kinh ngạc mừng rỡ, chỉ cần mỗi ngày thức dậy đều có thể nhìn thấy anh. Đây mới chính là kết cục mà cô mong muốn.

Mà bây giờ, hết thấy đều hoàn toàn giống suy nghĩ cô. Dịch Văn Trạch anh vẫn luôn hiểu được bản thân Giai Hòa cô muốn điều gì, chính là một bãi biển không người, không ai vây xem.

Chỉ có anh cùng mình, bình thường thản nhiên như vậy, nhưng chỉ có ngọt, đơn thuần chỉ có ngọt.

“Không muốn?” Dịch Văn Trạch hạ giọng, hỏi tiếp.

Giai Hòa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn. Anh cố ý phải không, trong bụng em có con anh đó, chẳng lẽ còn muốn con mồ côi ba mẹ à? Nhưng mà dù cô cố gắng thật lâu, cái gì cũng không nói nên lời được. Từng luồng từng luồng hơi nóng xuyên vào thân thể, so với mặt trời chói chang trên cao còn nóng hơn. Cô háng hăng giọng vài lần, muốn nói điều gì đó, khéo mắt lại ươn ướt.

Dịch Văn Trạch cười nhắc mũ che nắng của Giai Hòa lên, nhẹ nhàng hôn chóp mũi cô một cái, khụy một gối quỳ xuống. Trang phục màu trắng, hòa cùng những hạt cái bé nhỏ mịn dưới ánh mặt trời.

Giai Hòa ngậy người nhìn anh, linh hồn như thể đã thoát khỏi thân thể, đứng ở nơi xa nhìn chính mình.

Trong ánh mắt anh, tất thấy đều là nghiêm túc, chỉ như vậy mà nhìn thẳng vào Giai Hòa chăm chú không rời. Tim cô không thể ức chế được mà đập dồn, bàn tay đã mềm nhũn.

“Anh từng mắc chứng trầm cảm, nhưng thật may mắn tại mùa hè năm ấy, gặp một người, khiến anh có thể thuận lợi đi đến ngày hôm nay. Anh từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, cũng thật may mắn vào mùa xuân năm 2011, gặp một người, khiến anh không chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy, còn muốn để cho cô ấy cả đời chỉ nhìn mình,” Anh lấy một chiếc hộp trong người, nhẹ nhàng mở ra. Nhấn cười lấp lánh trong mắt chỉ khiến lòng người say, im lặng nằm trong hộp, “May mắn nhất là, cả hai cô ấy đều cùng là một người, em cảm thấy nếu anh không mang cô ấy về nhà, có phải toàn thế giới này đều không đồng tình hay không?”

Một đất nước xa lạ, một bãi biển xa lạ, chỉ có người trước mắt là quen thuộc.

Giai Hòa nhìn anh, tư thế cầu hôn này, ngay cả trong mấy lời thoại cũng không chệ vào đâu được. Hai người cứ như vậy đối diện nhau, qua một lúc lâu cô mới chìa tay ra, giọng nói nghèn nghẹt, “Em cảm thấy mình không thể trở thành kẻ địch với toàn thế giới được.”

Nhấn rất nhỏ, nhỏ không hề sai một ly, khi lồng vào ngón áp út của cô, ngón tay anh cũng đan xiết lấy bàn tay cô.

Như là hiệu quả đặc biệt trong kịch bản, ánh mắt cùng khuôn mặt của anh như một pha quay chậm tới gần. Lần đầu tiên hai người gặp mặt đúng nghĩa, lúc anh quay đầu lại cũng nhìn cô như thế, tầm mắt chỉ dừng trên người cô, là duy nhất trên đời. Trong đôi mắt sâu màu đen ấy lộ ý cười nồng nàn.

Trong đầu Giai Hòa chợt hiện lên một hình ảnh, mà Dịch Văn Trạch đã cúi đầu xuống, đang muốn chạm vào, cô bỗng nở nụ cười: “Em cảm thấy hình như mình nói nhầm rồi, có vẻ như em đã trở thành kẻ địch với toàn thế giới.”

Nói xong, vươn tay giữ lấy mặt anh, chủ động hôn.

Trong một thoáng khi cả hai gần bó, cô bỗng nhiên cảm thấy cả đời này cứ như vậy mà giao cho Dịch Văn Trạch anh. Năm năm, mười năm, hai mươi năm, bốn mươi năm, nửa đời còn lại của cô đều giao cho anh.

Bởi vì là Dịch Văn Trạch, cho nên chỉ có hạnh phúc.

59. Chương 59: Ngoại Truyện 01 | Trúng Mục Tiêu, Trúng Mục Tiêu

Lần đầu tiên Dịch Văn Trạch nhìn thấy Thiên Sở, là năm 2005.

Anh còn nhớ rõ đó là một lần gặp mặt bạn bè, Thiên Sở cùng một người chế tác đến muộn. Thật ra ấn tượng ban đầu cũng không có gì, phần lớn đều khách sáo nói chuyện, đối với anh nói từ nhỏ đã xem phim của anh, ngưỡng mộ gì đó.

Mỗi lần nhắc đến tối hôm đó, Thiên Sở luôn truy hỏi, rốt cuộc là vì sao anh lại nhớ rõ cô được?

Anh luôn kiên nhẫn lập lại, tối hôm đó cô đã hát một bài hát rất cũ của mình, rõ ràng là bài hát trữ tình, nhưng cô lại hát bằng cảm xúc đau đớn thương cảm. Khi đó trong phòng KTV đều là diễn viên, sản xuất, không ai để ý đến nét mặt hay phản ứng của cô. Có lẽ Dịch Văn Trạch thường không thích xã giao, nhưng ngược lại anh có thói quen để ý đến những động tác rất nhỏ của mỗi người.

Từng luồng sáng thay đổi, một tay cô cầm mic, một tay kia thì tự nhiên đặt trước ngực, đây là thói quen tự bảo vệ mình theo bản năng. Chỉ vì một động tác này, không hiểu sao anh lại có cảm giác quen thuộc.

Khoảng thời gian ban đầu anh nổi tiếng rất nhanh, áp lực theo đó cũng dồn nén không có chỗ xả ra, dần dần lâm vào trạng thái trầm cảm rất nặng, cũng thường lấy động tác này đối mặt với truyền thông.

Lúc đó công việc rất nhiều, anh lại là một người có tính cách không biết từ chối người khác, vẫn hết sức phối hợp từng bước tuyên truyền.

Đến khi chị Mạch phát hiện, anh đã không muốn gặp lại bất cứ ai. Mùa hè năm ấy, anh ở Bắc Kinh vài tháng, bởi vì hành động không chủ ý của cô gái nhỏ kia, mới nhận ra việc trốn tránh thật buồn cười.

Bước ngoặt của ngày hè ấy, đối với một người vừa mới chập chững bước như anh, rất quan trọng.

Cho nên anh cũng nghĩ, cho cô ca sĩ tự bảo vệ mình kia một cơ hội, giúp cô vượt qua vực sâu này.

Sau đó, anh giật dây thay cô tìm người giúp cô thực hiện một album cho ngày trở lại.

Bởi vì tập trung quay phim, lúc anh gặp lại cô ca sĩ đó, album đã bước vào giai đoạn cuối của việc chế tác.

Đó là lần thứ hai anh thấy cô, ở ngoài phòng ghi âm. Anh nhìn bài hát ghi âm của cô, lúc nhỏ giọng trao đổi với bạn mình, cô nghe được giọng của anh, ánh mắt lập tức nhìn chăm chú, xuyên qua lớp thủy tinh, nói Dịch tiên sinh, cảm ơn anh.

Con đường này không dễ đi, những người đã giúp đỡ Dịch Văn Trạch cũng vô số kể, anh cũng không để ý nhiều lắm việc mình đang làm, nhưng thật sự chú ý đến thành tích album mới của Thiên Sở.

Bán rất chạy, thành công rất nhanh.

Cô dùng thực lực của bản thân mình, chứng minh ánh mắt của anh là đúng.

Những cách báo đáp của cô, đều rất nhỏ.

Đơn giản từ cà phê đến một hộp cơm, đến phim trường thăm hỏi. Dịch Văn Trạch cũng hiểu cô gái này muốn gì, nhưng giữa hai người, lúc đó còn thiếu một vài điều. Anh vẫn luôn lịch sự nói cảm ơn, duy trì khoảng cách cả hai, để sau này từ chối cũng không gây khó xử nữa.

Từ khi nào thì bắt đầu?

Có lẽ là khi chính bản thân anh phát hiện, cô lại cố gắng học tiếng Quảng Đông thật tốt, rồi khoe qua điện thoại với mình.

Có lẽ là khi mẹ anh đổ bệnh, anh bay trở về New Zealand, giữ bên giường bệnh suốt nhiều ngày, rốt cuộc cảm thấy mệt, sau đó nhận được điện thoại của cô.

Có lẽ là một lần kia, anh nhìn thấy cô bị người sản xuất tát, lại bắt đầu nén giận.

Anh cảm thấy đủ, cô ấy làm như vậy là đủ rồi, mình có đau lòng, trái tim cũng rung động.

Cho nên trong khoảng thời gian sự nghiệp của cô đi lên, anh hoàn toàn trở thành chỗ dựa của cô, ở những bài hát lẫn cuộc sống.

Cô ấy xinh đẹp, và sự tự tin tăng lên từng ngày, gần như là hoàn mỹ.

Anh vẫn luôn yêu thích cô, mà ban đầu cô cũng yêu thương anh. Thích sự trầm mặc của anh, thích giọng nói trầm trầm, và cũng bởi vì hai người đều trong giới giải trí. Sau khi cả hai kết hôn, cô lại thử đưa ra đề nghị che giấu cuộc hôn nhân này trước tiên. Anh và cô đều là thần tượng ngôi sao, chuyện hôn nhân lan truyền quá sớm không có lợi cho bất kỳ ai.

Chỉ là Thiên Sở không biết một điều, Dịch Văn Trạch nhiều năm chìm nổi như vậy, bản chất anh chưa bao giờ thay đổi.

Anh có một gia đình hòa thuận ấm áp, từ bố mẹ đến anh chị em, tình cảm đều như một dòng nước chảy mãi, tôn trọng lẫn nhau. Cho nên dù anh có là một thần tượng hay ngôi sao lại chưa từng nghĩ tới chuyện giấu hôn nhân của bản thân. Nhưng anh lại hiểu Thiên Sở, một cô gái lặn lội trong giới giải trí nhiều năm như vậy, chờ đợi rất lâu mới có cơ hội của mình, khác với anh.

Huống hồ, trong mắt anh, Thiên Sở chỉ là một cô gái chưa trưởng thành mà thôi.

Có tham vọng, có lòng yêu nghề, cũng là chuyện tốt.

Giải thưởng của anh đến tay hết giải này đến giải khác, nhưng dù đối mặt với những câu hỏi ngẫu nhiên liên quan đến sinh hoạt cá nhân của mình do phóng viên đưa ra, anh đều mỉm cười im lặng.

Vợ chồng trong giới giải trí, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, âu cũng rất bình thường.

Ban đầu khắc khẩu, chỉ là rất nhỏ.

Những việc nhỏ trong cuộc sống, anh không phải là người thích nói, công việc bình thường tự giải quyết cũng xong. Nhưng cô lại là người thích nói, bởi vì sự khác biệt này mà cảm thấy rất khổ sở, luôn chịu đựng không lên tiếng. Những ảnh hưởng của truyền thông lắm khi cũng gây tổn thương của người khác, bắt đầu từ những người hợp tác quay phim, cuối cùng đến những người trong công ty, cô đều nhớ ở trong lòng.

Một lần hoàn toàn bùng nổ lần đó, là xúc phạm tới gia đình anh.

Lúc anh quay phim trở về, vừa mới đến cửa lại nhận được điện thoại của mẹ. Từ lần đổ bệnh nặng đó, anh cảm nhận được mình phải quý trọng người thân, mỗi khi gọi điện thoại cho bố mẹ, cuối cùng nhất định sẽ nói ‘I love you’, thói quen duy trì hơn mười năm chưa bao giờ thay đổi.

Bắt đầu, là cô giật điện thoại của anh lại, ném mạnh lên tường.

Phòng khách không bật đèn, cô đưa lưng về phía cửa sổ sát đất, toàn bộ cơ thể đang run rẩy. Anh im lặng nhìn cô, cuối cùng mới nói: “Là điện thoại từ New Zealand.” Nói xong ngồi xuống, nhặt pin cùng di động lên. Anh rất mệt, không muốn âm ỉ, nhưng cô lại ngồi thụp xuống, ôm chân khóc lớn.

Thanh âm lớn đến thế, như là đã tích tụ rất lâu.

Anh đi qua, hơi ngồi xuống bên cạnh cô: “Lần sau có thể hỏi anh trước một câu, anh sẽ giải thích cho em.” Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Anh giải thích em cũng sẽ không tin, em sẽ hoài nghi, lúc nào cũng suy nghĩ, bây giờ anh nói cái gì em đều đã nghĩ rất nhiều, nghĩ đến mức không thể ngủ được, cả đêm mất ngủ. Anh biết không?”

Dịch Văn Trạch yên lặng nhìn cô: “Anh cho em cảm giác không an toàn sao?”

Khuôn mặt kia được trang điểm rất kỹ lưỡng, có lẽ là vì đón anh về nhà, nhưng bây giờ đã bị nước mắt xóa nhòa nứt vỡ, toàn bộ đều trở nên mơ hồ: “Là vấn đề của chính em. Ban đầu em luôn rất cẩn thận, em hiểu được tình cảm này là do em cưỡng cầu mà có, cho nên chỉ cần anh nhú mày em sẽ cho rằng anh đang giận em. Chỉ cần anh cười với bất kỳ ai, chỉ cần là phụ nữ, một phụ nữ đẹp, em sẽ hiểu rằng tình cảm của anh đang thay đổi.”

Không nói gì để giải thích, anh chỉ có thể cười khổ, cuối cùng vươn tay ôm lấy cô.

Bất an của cô anh có thể hiểu được, nhưng những điều có thể anh đã làm hết trong khả năng mình, muốn phá vỡ chướng ngại tâm lý cũng chỉ có thể dựa vào bản thân cô.

Trở lại phòng, anh gọi điện ẹ, đối với sự lo lắng bên kia, anh chỉ nói: “Khuya rồi, mẹ nghỉ ngơi trước đi, việc này mẹ đừng lo lắng nhiều.”

Năm đó khi anh nổi tiếng, công ty chỉ vừa bước những bước đầu tiên, anh đổ vào rất nhiều tiền bạc, làm đến bây giờ cũng đã lấy lại một số cổ phần công ty cùng tiếng nói riêng. Vì để cho Thiên Sở yên tâm, anh nói với chị Mạch ký hợp đồng tiếp theo cho cô, nâng thời gian lên đến năm năm.

Bởi vì quan hệ cá nhân, anh rất chú trọng đến con đường phát triển của cô, nếu không thành công, thì đó là tổn thất anh gây ra cho công ty.

Cũng may, Thiên Sở luôn liều mạng làm việc.

Dường như cô muốn không ngừng dẫn thân tới. Anh biết lòng tự trọng của cô, dùng hết sức lực để giành cơ hội cho cô, nhà soạn nhạc giỏi nhất, người chế tác giỏi nhất. Mỗi một album của cô đều dùng một nguồn tiền rất lớn. Một năm mười hai album, đây là chuyện không phải người bình thường có thể làm được, nhưng cô, ngày tiếp nối đêm lại có thể, thậm chí cuối cùng, trước mặt mọi người, trong phòng thu âm, cô òa khóc.

Những ngày tháng ấy, anh vì quảng bá mà đi khắp 17 thành phố trong Đại lục, một tháng sau, khi trở về công ty từ chuyến bay đêm, anh phát hiện cô vẫn còn ở trong phòng thu âm. Anh vẫn nhìn cô ghi âm, cô nghe thấy giọng anh bỗng nhiên khóc thất thanh, nói mình rất mệt mỏi, không muốn liều mạng làm việc như vậy nữa.

Dịch Văn Trạch bảo những nhân viên công tác ra ngoài, đi vào ôm lấy cô, dỗ thật lâu: “Nếu không muốn tiếp tục thì nghỉ ngơi một chút.” Mặc dù ở năm đó, bởi vì chuyện lỗ vốn của công ty bố mình, rất nhiều khoản nợ anh phải bù vào, nhưng vài năm này thuận lợi phát triển, lợi nhuận kiếm được dần ổn định cùng một số bất động sản, đầu tư cùng Ngô Chí Luân cũng đã bước vào quỹ đạo.

Anh cười hôn lên mặt cô: “Chăm sóc phu nhân, anh vẫn còn năng lực.”

Buổi đêm ấy, anh cho rằng cả hai đã hòa hợp như lúc ban đầu.

Sau đó, cô thực sự bắt đầu ở nhà, cả ngày gọi điện thoại chơi, nấu cơm cho anh, đôi lúc hai người cũng nói chuyện phiếm. Cuối năm đó cả hai còn trở về New Zealand, cùng bố mẹ anh trải qua một ngày lễ vui vẻ.

Khi mẹ anh hỏi về chuyện con cái, Dịch Văn Trạch cười cười, nhìn Thiên Sở: “Cứ thuận theo tự nhiên mẹ ạ.” Mẹ anh chưa từng coi anh là ngôi sao hay thần tượng, trong mắt bà, anh vẫn luôn là đứa con bảo bối học ngành Kiến trúc, thức ngày thức đêm để vẽ công trình.

Thiên Sở không được tự nhiên, rất nhanh đặt vé máy bay, về Hong Kong trước.

Bởi vì hôn lễ của em gái, anh ở New Zealand tận hai tháng, lúc trở về Hong Kong, tin tức bất ngờ đã khiến anh trở tay không kịp. Sau khi nghỉ ngơi một năm, Thiên Sở quyết định quay về giới giải trí, muốn tiến quân vào Đài Loan...Sau đó chị Mạch gọi điện đến. Nhiều năm như vậy, anh và chị Mạch đã trở thành chỗ dựa cho nhau mà không còn đơn giản phải dựa vào những ràng buộc hợp đồng, cho nên anh đại khái có thể đoán được chuyện gì sẽ phát sinh.

Ở phòng họp, anh thấy được Thiên Sở.

“Tôi muốn đi hát lại.” Cô nhìn anh, tay không tự giác khoanh lại trước ngực, “Một năm nghỉ ngơi đã khiến tiếng tăm của chúng ta hơi chìm xuống. A Trạch, chúng ta ly hôn đi, tôi muốn đi Đài Loan.”

Dịch Văn Trạch trầm ngâm rất lâu mới đi qua, cô lại lui về sau hai bước: “Từ lúc quen anh, dường như mỗi ngày tôi đều như trong mơ. Anh rất tốt, rất độc nhất, rất hoàn mỹ, cho nên tôi luôn cố gắng hết sức để anh nhìn tôi, để ý đến tôi, nhưng cho đến khi chiếm được rồi tôi lại phát hiện mình khổ sở biết bao. A Trạch, anh tốt quá, không thích hợp làm chồng. Đôi khi tôi mơ anh giống như những người đàn ông khác, lắm khi gặp dịp thì chơi, có lẽ còn có thể khiến tôi ghen, để chúng ta cãi nhau, để cho tôi cảm giác được đây là sự thật. Nhưng anh cái gì cũng không làm vì cái gì anh cũng chưa làm bao giờ. Tôi đã tưởng rằng, nhất định sẽ có một ngày anh làm chuyện gì đó có lỗi với tôi, những thứ quá hoàn mỹ, một khi nứt toác ra sẽ khiến người ta càng đau đớn. Anh nhường tôi một lần cuối cùng, để tôi nói ly hôn trước, như thế sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.”

Cả đời anh đã diễn rất nhiều phim, nhưng chưa có lời thoại nào có đủ tính ‘kịch’ như bây giờ.

Kế tiếp là ký tên ly hôn, phân chia tài sản.

Mọi thứ đều là chị Mạch giúp đỡ, thậm chí anh còn không muốn xuất hiện, cũng may bạn bè còn đây.

Lịch trình quay phim trong một năm đã hoãn lại hơn nửa năm, anh bay trở về New Zealand, ghé thăm trường học cũ. Nơi đó, anh vẫn luôn là có người biết mặt, những cũng không phải kiêng kị nhiều điều. Lúc cùng em gái đi kiểm tra thi kỳ lại gặp được một fan ngoại quốc yêu phim ảnh muốn ký tên, thần bí hỏi đã có vợ hay chưa. Dịch Văn Trạch chỉ có thể cười khổ lắc đầu: “No, I’m single.” Những bước chuẩn bị cho công ty cho công ty chế tác đã đi vào giai đoạn cuối cùng, mỗi ngày Ngô Chí Luân đều gọi điện oán hận rằng cậu ta đang mệt đến nhường nào, mỗi ngày không có biết bao nhiêu mỹ nữ vờn quanh, thật sự là ăn không tiêu. Đến lúc này anh mới đặt vé máy bay về nước.

Sau đó thì thế nào?

Scandal bùng nổ, chuyện kết hôn giấu kín bị vạch trần, không biết bao nhiêu báo giới truy hỏi ngày đêm.

Anh bạn đạo diễn Khương gửi kịch bản đến, mời anh quay bộ phim mới trong nước. Lời mời của bạn cũ không thể nào từ chối được, cũng là một cái cơ tốt để rời khỏi Hong Kong. Ngày đó, trong buổi họp báo, giữa những ‘thương trường đoản pháo’ phóng viên, anh đã nhìn thấy được một dáng hình quen thuộc.

Mười năm không gặp, ánh mắt cô bé con kia vẫn lay động mơ màng như thế, cười đến... ‘tự đắc kỳ nhạc.’ [1]

Chỉ có một điều khác là, mười năm trước cô gái ấy xem poster của mình, mà bây giờ, cô ấy đang nhìn chính bản thân mình.

60. Chương 60: Ngoại Truyện 02 | Dưỡng Thai

Sáng sớm tinh mơ Giai Hòa đã thức dậy, đi tới đi lui trong phòng ngủ.

Đối với một người từ năm này qua năm nọ chỉ dựa vào máy tính tìm lấy niềm vui và bị ban lệnh giới nghiêm sử dụng, mỗi ngày chỉ có thể nhìn sao phán trắng đợi đến tuổi người ta về nhà, lấy máy tính từ trong tủ đã khóa ra thì...

“Chồng ơi...” Năm nay khó có dịp anh ở nhà, cô chỉ nịnh nọt chạy qua, vuốt bụng nói, “Mẹ của con trai anh đang bị chứng ứ ứ tiền sản đó.”

Anh đưa tay mở ra hai chiếc máy tính, cô quét mắt qua phần mềm Microsoft Office quen thuộc—văn bản word, có cảm giác giống như nhìn thấy người thân vậy. Tùy tiện lướt tay qua bàn phím thôi mà có thể gõ nhiều chữ như vậy, thật cao cấp mà...Giai Hòa thành công phát hiện, chính mình thật sự rất ứ ứ.

Dịch Văn Trạch khếp máy tính lại: “Em muốn làm gì, anh cùng em.”

Cô suy nghĩ thật lâu. Ra ngoài? Bất cứ lúc nào cũng có người chụp cái dáng tròn căng này của mình, tất nhiên là sẽ được lên trang nhất, còn thêm một cái tiêu đề thật bự, đại loại như là vợ mới cưới của Dịch Văn Trạch mặt sưng ra đường, đáng người biến dạng...Nhưng nếu không ra ngoài thì ba mẩu đất trong nhà cũng bị chính mình giẫm nát rồi.

Rốt cuộc Giai Hòa chỉ có thể thở dài một hơi, chấp nhận số phận ngồi trên xích đu ở ban công: “Đọc sách cho em đi, có lần em xem ‘The Reader’ ngồi khóc nước mắt. Diễn xuất thực sự rất tốt, nhất là khi nam chính đọc sách cho nữ chính nghe ấy.”

Giai Hòa rất dễ bị những câu chuyện tình yêu ảnh hưởng. ‘The Reader’ có một đôi tình nhân cách tuổi. Trong một gian phòng xưa cũ, cậu thiếu niên luôn đọc đủ mọi loại sách trên đời cho người phụ nữ trung niên ấy nghe. Giữa thình lạng, tình cảm hai người nhẹ nhàng ảnh hưởng đến người xem. Nhưng là cậu thiếu niên ấy lại không dừng cảm, đến cuối cùng lại hại người phụ nữ chết thảm đầy tiếc thương...

Cô ngồi trên xích đu, rất thỏa mãn nhìn Dịch Văn Trạch.

Nếu không phải là anh, nhất định chính mình còn kinh hồn bạt vía, không đủ dũng cảm xem tiếp.

Dịch Văn Trạch đi tới, cầm theo vài cuốn sách, rút ra kịch bản tiếng Anh của ‘Vua Sư Tử’, ngồi xuống bên cạnh cô. Giọng nói khe khẽ truyền tới giữa ánh nắng rực rỡ của trưa hè, Giai Hòa tựa mình vào cánh tay anh, vừa phớt nhợt vừa bật điều hòa, thật sự là xa xỉ không tưởng được...Giọng nói của anh rất nhỏ, dịu dàng đúng chuẩn của nước Anh khiến cô mơ mơ màng màng, chỉ một lát sau đã ngủ thiếp.

Lúc tỉnh lại, anh vẫn còn ngay sát bên, cánh tay mình gối đầu vẫn không hề nhúc nhích, tay kia thì lật sách.

Hình ảnh này khiến cô chợt nhớ tới lúc ban đầu, khi cùng anh uống cốc cà phê đầu tiên, nắng sớm vương ngoài cửa sổ, còn có góc độ quá thích hợp, khiến người trước mặt đem lại cảm xúc như thể nhìn poster. Lúc này không chỉ là chìm đắm, mà còn là hạnh phúc.

“Dậy rồi?” Dịch Văn Trạch cảm giác được đầu cô cử động.

Giai Hòa ừm, hai tay kéo kéo cánh tay anh: “Em đang nghĩ, rất hạnh phúc đó, rất hạnh phúc.”

Anh bất đắc dĩ cười, hôn lên chóp mũi cô: “Tính phúc?”

Tính phúc chỉ hạnh phúc trong quan hệ vợ chồng. Hạnh phúc (xìng fú) có cách phát âm giống Tính phúc (xìng fú).

Cô lại ừm, vừa định nói những điều mình vừa nghĩ lúc nãy, bỗng nhiên cảm thấy Dịch Văn Trạch cười rất thâm ý, lòng run sợ một lúc mới phản ứng lại, lập tức nhăn mặt nhăn mũi, ngăn anh vừa cúi người định hôn tiếp: “Này này, phải chú ý đường thai đó.”

Anh trượt từ chóp mũi của Giai Hòa xuống, giữ lấy môi cô: “Anh vừa đọc cho hai đứa nghe Vua Sư Tử, cũng nên ngủ rồi.”

Giai Hòa hít hít mùi hương trên người Dịch Văn Trạch, từ quần áo đến thân thể, đến cuối cùng mới hít một hơi thật sâu, túm cổ áo anh, nghiêm túc nói: “Em không muốn hai đứa giống như cháu trai nhà mình trưởng thành sớm như vậy. Cho nên chồng à, đường thai rất quan trọng.”

Hai người nhìn nhau một lúc, xong đều tự cầm một cuốn sách, một người chiếm phòng làm việc một người giữ phòng ngủ, ước chừng ba bốn tiếng đều không tiếp xúc. Buổi tối, rốt cuộc cũng đến giờ Dịch Văn Trạch đưa máy tính cho, Giai Hòa lập tức bắt đầu chơi Thực vật đại chiến cương thi, một đồng cương thi xiêu xiêu vẹo vẹo bị cô đánh tới bời.

(game này có trên iPad, mà tên gì mình cũng không nhớ nữa ;A;)

Đang lúc cười vô cùng thỏa mãn tự đắc trong tiếng nhạc nền quý dị, Dịch Văn Trạch bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi một câu: “Dịch phu nhân, buổi tối chơi những thứ khủng bố như vậy có thể ảnh hưởng không tốt tới trẻ con hay không?”

Giai Hòa làm một cây pháo ngô ném tới tấp bọn cương thi đang ào đến như nước lũ: “Giống phim hoạt hình mà, thích hợp lắm.”

Dịch Văn Trạch cười không nói gì, tạm thời tha cho cô một con đường sống, cũng ngồi xuống bên cạnh mở máy tính ra, bắt đầu xem kịch bản công ty chế tác gửi đến. Thi thoảng anh cùng cô nói chuyện đôi ba câu, vừa chuyện công việc vừa chuyện phiếm. Chỉ một lát sau Giai Hòa liền phân tâm, một con cương thi xiêu vẹo đi vào vườn sau, vài tiếng cười giả tạo cười đến, dòng chữ tiếng Anh màu đỏ hiện lên: Não của người đã bị ăn.

Giai Hòa thở dài một hơi, đang muốn oán giận, Dịch Văn Trạch đã nhìn thoáng qua màn hình: “Em xác định đây là trò chơi phim hoạt hình?”

Dưới ánh đèn mờ, ánh mắt anh sâu thẳm, dịu dàng tới mức khiến cô đỏ mặt hời hợt.

Sợ cái gì, phụ nữ có thai là lớn nhất...

Giai Hòa không ngừng tự bổ não mình, phe phẩy đuôi nói: “Từ nhỏ đến giờ em chỉ sợ ma quỷ, cũng có chứng sợ độ cao, rất nhiều trò chơi không thể chơi được, khó có thứ em chịu nổi như cái này, vừa vặn cũng có thể bồi dưỡng gan mật hai đứa, thật tốt đi?”

Dịch Văn Trạch chỉ cười gật đầu: “Anh chỉ nói vậy thôi, em chơi tiếp đi, anh ra ngoài gọi điện thoại.”

Giai Hòa ừm một tiếng, ấn New Start, tiếp tục kiếp sống phần đầu cương thi gì đó của cô. Không biết qua bao lâu, gian nan qua được một cửa, không đếm được bao nhiêu lần bị ăn não cô mới thở dài một hơi, chợt phát hiện Dịch Văn Trạch còn chưa quay về.

Phòng làm việc vắng hoe, màn hình xanh xanh, còn có dòng chữ màu đỏ thật to.

Rốt cuộc Giai Hòa cũng bắt đầu sợ, nhanh chóng đóng máy tính lại, đi phòng khách tìm. Dịch Văn Trạch đang xem video, thế nhưng còn đeo tai nghe điện thoại...Khó trách không có tiếng động gì. Thấy thế cô mới thở phào một hơi, kinh hồn táng đảm đã qua, đi đến sofa tháo tai nghe của anh xuống: “Chồng à, em còn nghĩ đầu anh bị...”

Gương mặt gần trong gang tấc, nụ cười thật bất đắc dĩ.

“Sợ rồi sao?”

Cô ừm: “Lúc nãy vừa định tìm anh, thật là sợ lắm.”

“Không chơi nữa?” Anh kê một chiếc gối mềm sau lưng cô, đi đổi một chiếc đĩa khác, chỉ một lát sau màn hình đã đổi thành phim hoạt hình của Miyazaki Hayao. Giai Hòa lắc trái lắc phải, rốt cuộc mới ai oán hứa: “Không chơi nữa.”

Chỉ biết là anh cố ý, mà cũng không nên ép mình buông tha ột hoạt động giải trí duy nhất như vậy chứ.

Dịch Văn Trạch lại quay về, cũng bỏ dép đi trong nhà tựa vào sofa. Giai Hòa lập tức tìm một tư thế thoải mái nhất, được anh ôm lấy bắt đầu ngồi xem phim hoạt hình. Bụng bốn năm tháng, nhưng vì là một cặp bảo bối sinh đôi nên lớn hơn so với người bình thường. Cho nên mỗi lần được anh ôm như vậy mới thoải mái nhất, thắt lưng mềm mềm êm êm, cái ôm thì ấm ấm nóng nóng.

Lúc trên tivi vừa có một con heo con bay qua, cô rốt cuộc nhớ tới điều gì đó, nhỏ giọng hỏi: “Hôm trước em lên mạng xem đọc tin, nói anh lên xe trước mới mua vé bồ sung kìa.” Dịch Văn Trạch ừm: “Sau đó thì thế nào?”

“Anh không sợ có ảnh hưởng gì á?” Cô cọ cọ ngực anh, thật là thoải mái quá đi.

“Anh chỉ lo em cứ mãi xem mấy tin lá cải kia lại ảnh hưởng tới tâm trạng.” Dịch Văn Trạch thuận miệng nói xong, tay nhẹ nhàng phủ lên bụng cô: “Anh nghe nói, hình như gần đây anh có scandal rồi.”

Giai Hòa giật mình, hai mắt lập tức tỏa sáng nhìn: “Nói nói, anh nói đi nói đi, sao em lại không biết chứ?” Hỏi xong lại ai oán nhìn anh, “Thiệt tình nha, mỗi ngày anh chỉ cho em lên mạng một tiếng, hay là sợ em coi chuyện anh hoa hoa cỏ cỏ bên ngoài hả?”

“Anh cũng không phải là người làm vườn,” Dịch Văn Trạch tiếp tục ngăn lại mong ước nhiều chuyện của Giai Hòa, thực nghiêm túc nói: “Chú ý đường thai.”

Giai Hòa hậm hực nhìn: “Em đang nghiêm túc hỏi anh đó, nhanh lên, thành thật nói cho em biết, nếu không á, em đây lập tức mang bánh chạy.”

Dịch Văn Trạch không biết nên khóc hay nên cười nhìn cô: “Là ‘mang bánh chạy’?”

Giai Hòa nheo mắt cười: “Cách nói này dễ thương đúng không. Mấy bữa nay em đọc tiểu thuyết trên Internet, mấy cô vừa mang bầu trốn chồng đi đều kêu là ‘mang bánh chạy’ hết đó.” Dịch Văn Trạch nhìn cô đầy thâm ý: “Mấy ngày nay A Luân bị bạn gái quản lý, nghe nói còn có phần mềm hạn chế trang web đăng nhập, anh cảm thấy cũng nên trang bị cho em một cái.”

Giai Hòa hoàn toàn lặng yên không một tiếng động, tiếp tục nhìn cây cối trên màn hình bay tới bay lui.

Qua một lát, ham muốn thực sự không thể nhịn được nữa, cử động người một chút: “Tiếp tục nói đi, scandal của anh í.”

“Thật muốn biết.” Dịch Văn Trạch buồn cười nhìn cô.

“Phụ nữ có thai rất dễ suy nghĩ bậy bạ này nọ,” Giai Hòa sâu kín nhìn anh, “Bây giờ anh mà không nói thử xem, em sẽ nghĩ miên man. Mà anh nghĩ coi, sau này anh không ở nhà, em sẽ nghĩ bậy nghĩ bạ rằng anh lại hoa hoa cỏ cỏ...”

Dịch Văn Trạch trầm ngâm một lát, tiếp lời: “Sau đó liền ‘mang bánh chạy’?”

Cô cười gật đầu, trẻ con vô cùng dễ dạy đó.

“Mấy ngày hôm trước có hộp báo truyền thông, đạo diễn nhận phỏng vấn chỉ nói đùa vài câu thế này,” Dịch Văn Trạch nhớ lại, “Hình như là nói từ sau khi anh kết hôn liền tránh quay mấy cảnh nóng, phỏng chừng là lâu ngày không cùng giường với vợ, sợ có vấn đề.”

Giai Hòa thực vừa lòng nhìn anh: “Rồi sao nữa?”

“Rồi thì truyền thông cắt ghép thông tin một chút, nói hôn nhân giữa anh và em có vấn đề, hai người không cùng giường một thời gian thế nên cấm anh quay cảnh nóng.” Anh vươn tay cầm ly sữa ấm lại, khẽ sát miệng cô.

Đầu Giai Hòa chảy mấy vạch đen sì, cũng thế thôi, nói bậy bạ bừa bãi như vậy còn làm như thật.

Cô uống một ngụm sữa: “Sau đó anh bị chụp ảnh với cô nào đó nên thành scandal đúng không?”

Anh cười: “Em không nghe Kiều Kiều nói sao?”

Giai Hòa nghi hoặc nhìn Dịch Văn Trạch, phản ứng lại, lập tức cười ra tiếng: “Không phải chứ? Anh dính scandal với chị ấy à?”

Nhưng mà cũng có khả năng lắm. Gần đây hai người này hay bàn chuyện về phim mới, hình như là Dịch Văn Trạch nhận một vai trong phim Trình Hạo...Giai Hòa càng tưởng tượng càng thấy hay, vỗ cánh tay anh nói: “Nhanh, nhanh, mau đưa đi động cho em.”

Nụ cười của Dịch Văn Trạch thật khó hiểu, đưa tai nghe màu xanh nhạt cho cô, còn vô cùng cẩn thận sờ sọc, chủ động nhấn nút gọi cho Kiều Kiều.

Đợi một lúc lâu đầu dây bên kia mới có người bắt máy, giọng nói hình như nghèn nghẹt. Kiều Kiều dịu dàng hỏi: “Phụ nữ có thai đại nhân, có gì phân phó không ạ?” Giai Hòa nhin cười, hạ giọng trả lời, như không thể tin được: “Chị cùng chồng em làm gì?”

“Không có gì mà?” Kiều Kiều giả dò thoả mái.

“Nói đi...” Giai Hòa lại ai oán, “Là chị em với nhau nhiều năm như vậy, nếu chị còn có chút lương tâm gì thì cứ trực tiếp nói cho em biết chứ,” Cô đang nói, Dịch Văn Trạch đã đứng dậy đi vào bếp, hình như tổ yến chưng đã chín, “Anh ấy vừa ăn với em một trận, đã ra khỏi nhà rồi.”

Bên kia im lặng rất lâu, bỗng nhiên có tiếng thút tha thút thít vang lên: “Thật, thật không có gì mà. Đây là chuyện quái quỷ gì, em không tin chị sao?”

Giai Hòa vốn định nói giỡn, không nghĩ tới Kiều Kiều khóc thật, lập tức hoảng lên: “Này, chị khóc cái gì hả, lúc này người nên khóc hẳn là em đi?”

Lời này vừa nói xong, đầu dây bên kia hoàn toàn biến thành khóc thất thanh, nói năng lộn xộn.

Giai Hòa cuống lên, ngẩng đầu nhìn Dịch Văn Trạch đang dùng khăn lót dưới chiếc bát sứ, đặt tổ yến lên bàn: “Là em sai rồi, chọc chị tí mà...Đàn ông tốt từ A đến Z nhà em vừa nói chuyện với em xong đó, em chỉ định giỡn với chị tí tí thôi.” Dịch Văn Trạch nhướn mày nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Chơi đã chưa?” Đầu dây bên kia lại khóc to hơn, ruột gan Giai Hòa quặn lại, vẻ mặt đau khổ mấp máy môi nói: Khóc...

Dịch Văn Trạch cười cười, rót ít sữa vào tổ yến.

Giai Hòa vô cùng bất đắc dĩ há mồm, bị anh dứt một muỗng tổ yến, bắt đầu trả giá cho việc gây họa của mình, không ngừng khuyên bảo cho Kiều Kiều nghe, qua một lát mới xem như ổn định lại. Kiều Kiều liên tục hít hít mũi: “Khốn kiếp, cái vại dấm chua nhà bà vừa quậy um lên, thế mà em còn dám làm cho bà sợ.” Giai Hòa lại không hề nghĩ tới chuyện này: “Vại dấm chua nhà chị không tin chị á?”

“Tin, nhưng mà ngay cả tên chuyển phát nhanh hẳn cũng ghen nữa chứ đừng nói Dịch Văn Trạch nhà em. Cho dù là tin cũng không thể không ăn dấm chua...”

Kiều Kiều vừa khóc vừa cảm thấy rất kiêu hãnh, Giai Hòa nghe mà dở khóc dở cười.

Hai người nói thêm đôi ba câu nữa mới ngắt máy. Mấy chuyện không đầu này cho dù thấy cũng không trách được, vốn tưởng chỉ giỡn chơi, thuận miệng cười nhạo Kiều Kiều mấy câu, ai ngờ lại nổ thành bom cay như thế này. Giai Hòa thực hậm hực ăn xong tổ yến, tiếp tục chui vào lòng Dịch Văn Trạch, bắn khoả dụi tới dụi lui.

Khó trách mọi người đều nói tâm trạng phụ nữ có thai không ổn định, mới lúc này còn rất thỏa mãn, bây giờ sao lại cảm thấy nhàm chán rồi?

Cô đang ôm anh, đang lúc thâm than thở, rốt cuộc Dịch Văn Trạch hạ giọng thông báo: “Đừng nhúc nhích.”

Giai Hòa nghi hoặc nhìn, qua một lát mới cảm giác được chút dục vọng trong mắt anh, thân thể lập tức cứng đờ, không hề nhúc nhích nhìn, ngay cả nói cũng không dám nói lung tung. Mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch khê thở dài một hơi, ôm ngang người cô, Giai Hòa mới thấp thỏm bá cổ anh hỏi: “Đi ngủ sớm như vậy à?”

Anh ừ: “Em lên giường trước, anh đi tắm một lúc.”

Giai Hòa máy mắt mấy cái, hiểu được ý tứ của Dịch Văn Trạch, không thể nhịn cười được, ý vị thâm trường cằn cằn tai anh: “Sao em cứ cảm thấy mười tháng em mang bầu mà anh còn vất vả hơn em thế?”

Giọng nói anh thật êm ái, kề sát bên tai cô, nuông chiều mà bất đắc dĩ: “Chú ý dưỡng thai, bà xã đại nhân.”

61. Chương 61: Ngoại Truyện 03 | Sinh Con

Đến gần tới ngày sinh dự tính, hai người bàn bạc với nhau nên sinh ở nơi nào rất lâu.

Cho dù là ở Hong Kong hay là New Zealand cũng không phải nơi cô từng sống. Dịch Văn Trạch vốn đã sắp xếp bệnh viện rất tốt, nhưng vì chủ ý thay đổi bất ngờ, cuối cùng vẫn quyết định sinh hai bảo bối này ở Bắc Kinh.

Bởi vì trước đó Dịch Văn Trạch coi Giai Hòa là heo con mà nuôi, thế nên hai cục cưng rất nặng, cuối cùng chỉ có thể không chế lượng thức ăn của cô.

Cô tội nghiệp nhìn Dịch Văn Trạch đang nấu cơm: “Chồng à, em muốn ăn đồ ăn ngon cơ.”

Rất chua, nói chuyện rất chua.

Nhưng thật không còn cách nào khác, từ khi mang thai cho đến nay, mỗi lần Giai Hòa nói chuyện liền chua khác thường. Vừa mở mắt ra không nhìn thấy Dịch Văn Trạch liền cảm thấy như sắp tận thế. Ngay cả chính bản thân Giai Hòa cũng cảm thấy mình biến thái, nhưng mà bạn thân tượng đại chúng này lại chẳng có phản ứng gì khác thường.

Anh quay đầu nhìn cô: “Mỗi món làm cho em một ít, mỗi phần thì ăn ít lại chút nữa.”

Giai Hòa dạ, cảm thấy mỹ mãn quay về phòng khách, chờ được nuôi nấng.

Quả thực là y như lời anh nói, một bàn đầy thức ăn.

Vị cay tê tê rất ngon miệng, nhưng đang lúc Giai Hòa ăn đến sung sướng đã bị người ta lấy bát đĩa đi, trước mắt đổi thành trái cây. Được rồi...Trái cây thì liền trái cây...Nhưng mà cũng không cần mỗi phần chỉ có thể cắn một miếng đi?

Cô trầm mặc giương mắt nhìn Dịch Văn Trạch, loại cảm giác thèm ăn lại không được thỏa mãn này thật sự là khổ sở.

“Anh nói xem,” Giai Hòa yên lặng tiêu diệt nốt chút thức ăn cuối cùng: “Nếu hai đứa sinh ra không xinh thì thế nào bây giờ?”

Anh cười mà không nói, lấy đồ trong tay cô đi.

“Em đang nói hết sức nghiêm túc đó...” Càng đến ngày sinh dự tính, Giai Hòa càng khấn nguyện vì chuyện này hơn.

Thật ra con có xinh hay không xinh đều là của nhà mình, nhất định là thấy như thế nào cũng vừa mắt cả, nhưng mà có gien tốt của Dịch Văn Trạch là vậy, nếu phần lớn đều giống mình hết thì quả thực là dễ giảm chân giận dữ.

Đợi cho cô hỏi vấn đề này đến lần thứ N, rốt cuộc Dịch Văn Trạch có phần bất đắc dĩ, vừa mát-xa chân cho cô, vừa nghiêng đầu xem file mới chuyển đến: “Vợ à, chuyện này rất quan trọng hay sao?”

Suýt chút nữa Giai Hòa khóc òa: “Ai không muốn sinh con đẹp hả, nhất là hai bảo bối cục cưng nhà anh, nếu sau này lớn lên phát hiện diện mạo của mình không được xinh đẹp, nhất định sẽ thảm oán em.”

“Em có thể nghĩ như vậy,” Anh khép máy tính lại, cười cười: “Dù là thế, nhưng lớn lên rồi cũng thuộc về người khác, người cuối cùng bên cạnh em mỗi ngày vẫn là anh. Cho nên chỉ cần em biết là anh không khó coi, như vậy là đủ rồi.”

Giai Hòa nghĩ nghĩ, phát hiện những lời này thật sự rất có nội hàm, rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn đứng dậy, tiếp tục đi bộ rèn luyện trong phòng.

Cứ như vậy đến chiều muộn, ngay lúc anh đang làm cơm tối, Giai Hòa mới bắt đầu đau bụng sinh.

Lúc vào bệnh viện, toàn thể đồng bào trong nhà đều vây quanh cô hỏi han ân cần này nọ, Giai Hòa lại chẳng cảm thấy đau đớn gì, chỉ ôm lấy đồ ăn mẹ già mang đến, thở dài một hơi: “Mãn Hán Toàn Tịch đã biến thành bữa cơm nhà nông sao.”

Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc.

Khóe miệng mẹ già giật giật, lại không dám đắc tội cô nàng, nhưng lại rất áy náy nhìn Dịch Văn Trạch: “Tiểu Dịch à, mấy tháng này làm khổ con rồi. Trước kia con bé này không kiên ăn gì, cho gì thì ăn đấy, không nghĩ tới bây giờ có bầu lại trở thành Vương Mẫu Nương Nương.”

Anh cười cười: “Con cũng chỉ vừa học vừa làm thôi ạ.”

Mấy tháng này thực phẩm trong nhà của hai người rất phong phú, ngoại trừ mấy cuốn sách giáo dục trẻ con thì là sách nấu ăn. Nhưng mà cái gọi là ‘vừa học vừa làm này’ đã hoàn toàn đả bại ‘thức ăn của mẹ’ mà từ nhỏ Giai Hòa đã mê nhất...

Giai Hòa ăn qua loa hai miếng rồi để qua một bên: “Mẹ, mọi người đều trở về đi, có lẽ lần này hai đứa nhóc đùa dai thôi, chờ ngày mai mẹ lại đến lần nữa, giờ nếu về trễ quá con cũng không yên tâm.”

Mẹ già nhìn cô thật sự không có vấn đề gì, cũng dọn dẹp một chút rồi về nhà, để hai người lại trong phòng bệnh.

Bởi vì đây là phòng bệnh đặc biệt, mọi thứ tựa như một phòng khách sạn thu nhỏ. Từ bé đến lớn Giai Hòa cũng chưa từng bị bệnh nặng bao giờ, Nghe mẹ già kể lại, lúc ba tuổi có đến bệnh viện một lần gì đó, nhưng mà cô cũng nhớ không rõ nữa. Bây giờ hiếm có dịp được ở lại, vô cùng hưng phấn, đến khuya hai mắt vẫn sáng ngời nhìn Dịch Văn Trạch: “Nếu không thì anh cho em chơi một lần Thực vật đại chiến cương thi đi?”

Kể từ lần trước hứa với anh, hơn bốn tháng trời Giai Hòa không hề động đến trò này, nhưng lòng vẫn tâm niệm niệm cửa cuối cùng kia.

Dịch Văn Trạch kéo rèm cửa sổ lại, bình tĩnh nhìn cô một cái: “Ừ, anh lấy cho em, anh ra ngoài gọi điện thoại một chút.”

Một câu, thành công bóp chết dự vọng của cô.

Bệnh viện chính là phim trường mà mấy phim ma hay vận dụng nhất, thế nên cho dù đánh chết thì cô cũng không dám một mình nằm trong phòng bệnh mà chơi trò cương thi kia. Giai Hòa thở dài một hơi, nhìn anh tắt điện, chuẩn bị nằm xuống một chiếc sofa khác gần đó mới nhẹ giọng nói: “Chúng mình nằm chung giường đi?”

Khó có khi Dịch Văn Trạch gạt mình: “Ngủ một mình em sợ à?”

Lúc này khoảng cách hai người chỉ có khoảng năm mươi thước, không nghĩ tới lá gan cô lại nhỏ như vậy.

Giai Hòa im re một hồi lâu mới ngượng ngùng nói mình quen được anh ôm ngủ rồi. Mấy tháng nay bụng càng lúc càng lớn, thật ra căn bản cũng chẳng ngủ yên được bao nhiêu, nhưng cảm giác có anh ngay bên cạnh, cho dù ngủ không được cũng có thể yên tâm.

Hướng hồ đây là phòng cho thai phụ, cũng dùng làm phòng sinh luôn. Vừa nghĩ đến nơi này sẽ là chỗ sinh con, Giai Hòa không hề muốn ngủ, chỉ cảm thấy luống cuống.

Đến cuối cùng Dịch Văn Trạch vẫn xuống ghế, đến bên cạnh cô nằm xuống, tay nhẹ nhàng đặt lên bụng cô: “Hai đứa đang ngủ sao?”

Giai Hòa ừm: “Hình như thế, mà anh thấy không, hai đứa ngủ cũng không sâu lắm đâu.”

Anh cười: “Vì sao?”

“Chắc là do không quen,” Giai Hòa hít hít ngửi ngửi, “Không phải là hương vị của nhà nên con cũng không quen được.”

Cái ôm từ phía sau rất ấm, cô nhắm mắt lại, qua một lát vẫn không thể ngủ nổi, thì thầm: “Anh ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Giọng nói anh kề sát bên tai, mang theo hơi thở ấm nóng.

“Rốt cuộc em vẫn có cảm giác tối nay hai đứa sẽ ra đời,” Không hiểu sao Giai Hòa vẫn khẩn trương, “Nhưng mà vì sao bây giờ không thấy đau gì hết?” Dịch Văn Trạch cười dỡ cô: “Em ngủ đi, có lẽ con cũng ngủ rồi.”

Giai Hòa ừm một tiếng, “Bỗng nhiên em nghĩ đến một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ngã Giai còn có vẻ thích hợp với con gái, nhưng mà có thể hai đứa là song sinh nam nữ đó, anh không biết Ngã Hòa rất không thích hợp với con trai à?” Nhắc tới vấn đề này cô lại bắt đầu hưng phấn.

Dịch Văn Trạch im lặng mỗi lúc mới nói: “Không còn cách nào khác, vợ anh tên là Giai Hòa, không có nhiều chữ lắm.”

Giai Hòa lại à, cười to: “Thế lỡ sinh thêm một đứa nữa thì làm sao bây giờ?”

“Giai Ngã Dịch.” Anh lại đáp như thể đó là điều hiển nhiên.

Giai Hòa mặc niệm cái tên này ba lần, cuối cùng mới mở miệng: “Dịch Văn Trạch, hai đứa coi như cũng có là người có văn hóa, anh lại là người của công chúng, đặt tên phải có kỹ thuật có nội hàm tí được không...”

Anh có chút dăm chiêu: “Giai Ngã Văn, có lẽ nghe ổn hơn một chút.”

Giai Hòa quẫn, trầm mặc.

Đến khi đang mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên cô lại bắt đầu đau bụng sinh. Mới đầu còn cảm thấy chẳng có gì, cuối cùng mới phát hiện có gì đó không ổn, túm lấy cánh tay Dịch Văn Trạch lấp bắp, “Em cảm thấy, sắp, sắp sinh.”

Đây là câu nói đầu tiên và cũng là sau khi sinh xong của cô.

Toàn bộ quá trình, Dịch Văn Trạch đều bên cạnh, cho đến khi sinh xong, cô mới được chuyển tới nghỉ ngơi trên giường bệnh, trong mơ hồ có thể nhận thấy mọi người đang đi tới. Rõ ràng là có rất nhiều người, nhưng trong mắt chỉ có hình ảnh anh là chân thật. Hai người nhìn nhau thật lâu Giai Hòa mới nghe giọng anh vang lên: “Còn đau không?”

Thật sự là...

Cô tức đến bật cười, đôi mắt ứa nước, giọng khàn khàn trả lời: “Anh nói xem có đau không?”

Chỉ bởi vì một câu này, sau khi Giai Hòa tỉnh lại, câu đầu tiên Dịch Văn Trạch nói là: “Sau này không sinh nữa.”

Miệng Giai Hòa khô khốc, mặc anh dùng khăn ẩm thấm ướt, nhẹ nhàng lau môi mình, nằm nghỉ một lát mới lí nhí: “Em không có giận anh mà...” Thật ra bây giờ nghĩ lại, anh hỏi câu kia thật tình cảm nhiều lắm, trái tim chỉ cảm thấy ấm áp mà thôi.

Anh khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Anh biết.”

Hai người đối diện, Giai Hòa cố gắng áp chế sống mũi cay cay, hỏi anh: “Ngã Giai Ngã Hòa đâu rồi?”

“Đang ngủ,” Anh cười, “Rất giống em, lúc ngủ đều thích cời, biểu cảm có vẻ vô cùng thỏa mãn.”

Giai Hòa chun mũi: “Anh lại ám chỉ em là heo.”

“Anh có ám chỉ lần nào sao?” Dịch Văn Trạch đưa tay chạm tới dây chuyền trên cổ cô, “Dường như anh đã nói trắng ra rồi.”

Giai Hòa không nói được gì. Thôi, dù sao bây giờ chị đây cũng không có sức nói chuyện, chẳng thà trực tiếp thành heo lười ăn ham ngủ cho xong.

Sau khi xuất viện một tuần, Tiêu Dư cùng Kiều Kiều đến thăm. “Dịch Văn Trạch thật là, người ta giữ em một đêm, sau đó tình cảm thăm thiết nhìn, dùng giọng nói còn rung động lòng người gấp mấy lần so với phim điện ảnh, dịu dàng hỏi em ‘đau không’,” Kiều Kiều nói, lắc đầu thở dài, “Thế mà em cũng đau có thua kém, phá sạch khung cảnh đẹp đẽ ảm áp, giống y như bà vợ đầy oán hận, lại xảo quyết hỏi lại một câu ‘anh nói có đau không’? Đúng là chẳng biết thời thế gì cả.”

Giai Hòa đang uống canh, nuốt nửa phun thẳng ra ngoài.

“Được rồi,” Tiêu Dư cũng không nín cười nổi, “Xem Giai Hòa sấm hối như vậy mà chị còn thêm mắm dặm muối được à?”

Kiều Kiều chống cằm, cười dài nhìn Giai Hòa: “Biết sấm hối chưa?”

Giai Hòa vùi đầu ăn canh, cảm điếc một hồi mới sâu kín nhìn cô: “Chị thử xem thì biết, thật sự là em đau muốn chết...”

Cô vừa nói xong, mẹ già còn bên cạnh bồi thêm một vố, cũng lắc đầu thở dài: “Hai mươi mấy năm trước ngoại trừ làm thần tượng của con người ta cũng không có làm chuyện gì có tội với trời đất, sao mà giờ lại vợ phải vợ như con chứ...”

Nói xong, bưng bát canh gà đi.

Một câu này lại để lại bóng ma tâm lý, nên buổi tối Dịch Văn Trạch trở về, lòng cô vẫn tràn đầy áy náy.

Mẹ già đang ở phòng trẻ con dỗ hai đứa ngủ, cô xỏ đôi dép đi trong nhà mềm mềm, đi bộ rèn luyện trong phòng. Đại khái đi được ba bốn bước gì đó, quả thật mỗi một bước đều dày vò, rốt cuộc cũng đã thể nghiệm qua cái gọi là ‘Thất bộ thành thi’(bảy bước thành thơ) của Tào Thục. [1]

Dịch Văn Trạch vừa tắm xong bước ra, đi tới sờ sờ mặt của cô: “Đang nghĩ cái gì thế?”

Giai Hòa ai oán nhìn anh: “Em đang bị chứng u uất hậu sản.”

Trên người anh còn vương hơi nước, không biết là do cô cảm thấy áy náy hay là anh trở nên đẹp trai, tóm lại là ánh mắt kia thật sự khiến cho người ta đui mù. Hai người nhìn nhau một lát, Dịch Văn Trạch mới cười khê: “Vợ à, đừng nhìn anh như vậy.”

Cô ừm một tiếng, máy mắt mấy cái, đỏ mặt.

“Anh không đi nhìn hai đứa một cái à?” Giai Hòa bắt đầu tìm chuyện nói.

“Hai đứa đang ngủ,” Dịch Văn Trạch ngồi xuống sofa, ý bảo cô đi tới, “Thời gian có hạn, anh dùng nó để nhìn người tỉnh có vẻ tốt hơn.” Giai Hòa chậm rì rì đi qua, an an ổn ổn ngồi xuống: “Đã bắt đầu tuyển diễn viên mới sao?” Anh ừ nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, cười nhìn cô: “A Luân đang hỏi chuyện đầy tháng.”

Giai Hòa lại à, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Thật nhanh mà, vừa mới nằm trong bụng em mà bây giờ đã sắp đầy tháng rồi,” Nói tới đây cô bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề đầu tiên, “Vẫn là lúc mang thai tốt nhất, mỗi ngày anh đều ở trong nhà, nấu cho em ăn rất nhiều món ngon.” Dịch Văn Trạch nhìn hai mắt tỏa sáng của cô, bình tĩnh tiếp lời, “Qua hai năm nữa anh sẽ dùng hết thời gian của mình cạnh em.”

Chẳng phải em đây thật sự đã kim ốc tàng kiều?

Giai Hòa thực vừa lòng gật đầu một cái, tiếp tục hướng dẫn anh: “Thật ra bây giờ em đang nghĩ lại, sinh con cũng rất tốt, nói không chừng trước lạ sau quen. Chờ thêm hai năm nữa chúng mình sinh thêm hai đứa đi?”

Cô nói xong, cẩn thận nhìn ánh mắt của anh dưới ánh đèn. Biểu cảm trên mặt Dịch Văn Trạch là trầm ngâm, khiến Giai Hòa có cảm giác rất thất bại. Chẳng lẽ anh còn để ý đến tính cách quái gở khi mang bầu kia của mình? Nhưng mà...Tính đi tính lại cũng không có gì, coi như đây là lần kinh khủng nhất mình đối xử với anh như vậy...

Đang lúc miên man suy nghĩ, Giai Hòa cảm giác được anh ôm bình, bình tĩnh nói: “Hôm nay Kiều Kiều đến lại nói gì sao?”

Xong rồi, Kiều Kiều, em thực xin lỗi chị.

Anh uống một ngụm nước, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Vợ, anh không muốn lại chờ đợi thêm một thời gian dài như vậy.”

Giai Hòa tiếp tục cố gắng: “Chỉ là có mấy tháng không thể làm kia kia thôi mà...”

“Là không nghĩ đợi thêm vài tiếng nữa,” Anh cười nhéo chóp mũi của cô, “Tin tưởng anh, rất gian nan.”

Giai Hòa vâng dạ, vui rạo rức leo lên giường.

62. Chương 62: Ngoại Truyện 04 | Dạy Con

Đến năm mười tuổi, Ngả Giai cùng Ngả Hòa trở thành ‘tâm bệnh’ trong lòng của Giai Hòa.

Vài năm gần đây Dịch Văn Trạch đã không tham gia diễn xuất, lui về phía sau hậu trường. Giai Hòa vẫn cần cù, thật thà, ngoan ngoãn làm biên kịch, cho nên việc bên cạnh con cái ăn sáng và sinh hoạt mỗi ngày cứ thế mà tự nhiên trở thành chuyện của Dịch Văn Trạch.

Một buổi sáng của một ngày nào đó, Dịch Văn Trạch không ở nhà, rốt cuộc Giai Hòa cũng muốn làm một người mẹ tốt một lần, cùng hai đứa ăn điểm tâm sáng. Đi xuống lầu mới phát hiện cả hai đang chiến đấu bóc trứng gà, bốn quả trứng dường như là tranh nhau mà bóc, cuối cùng chỉ còn thừa một quả. Hai chị em nhìn chăm chăm vào đó, đang muốn xuống tay đã bị Giai Hòa cầm lên mắt.

“Mẹ.” Đồng thời quay đầu lại, hai đứa nhìn ánh mắt vẫn còn mộng lung mơ hồ của cô, rồi lại cùng nhìn nhau, vô cùng bất đắc dĩ.

“Để mẹ bóc ấy đứa nhá?” Giai Hòa rất chi là bình dị gần gũi.

Ngả Giai Ngả Hòa cùng lúc đẩy đĩa lại, trứng được bóc sạch sẽ gọn gàng, không hề có tỳ vết nào.

Giai Hòa thầm thở dài một hơi, quả thực là con nhà mình, ngay cả bóc trứng gà mà cũng thành thạo như vậy, tự lực cánh sinh, không hề ỷ lại người lớn. Trong lòng khen mãnh liệt một lúc, cô rốt cuộc cũng bóc trứng gà trong tay, thuận miệng hỏi: “Lúc này sao các con tranh nhau bóc thế? Bình thường đều cùng ba làm như thế sao?”

Thật ra Giai Hòa càng tò mò hơn, chẳng lẽ mỗi ngày Dịch Văn Trạch đều làm cái này với hai đứa nhóc?

Cả hai lại đồng thời nhìn nhau một cái, sau đó Ngả Hòa mới thờ ơ nhìn Giai Hòa một cái: “Lúc ba đi có nói, ai bóc trứng gà ít nhất thì phải rửa chén.”

Giai Hòa ồ một tiếng, tiếp tục bóc trứng.

Vỏ trứng gà chậm rãi rơi xuống đĩa mới xem như hoàn toàn thu phục.

Mãi cho đến khi đặt bên miệng cắn một miếng, cô mới phát hiện hai đứa nhóc kia đều nhìn chăm chăm mình với biểu hiện vui sướng khi người khác gặp họa.

“Làm sao vậy?” Giai Hòa cố gắng nhớ lại, này giờ mình cũng đâu có làm sai cái gì đi?

“Mẹ à, mẹ không nên dậy sớm như vậy,” Hai mắt Ngả Giai mở to, ý vị thâm trường thở dài, “Mẹ thua rồi.” Tuy rằng rất đồng tình, nhưng khóe miệng cũng nhếch ra cười sung cười sướng. Giai Hòa phản ứng lại mới hiểu được hai đứa con bảo bối nhà mình đang nói cái gì...

Vì thế, trong một buổi sáng khó có dịp dậy sớm đã trở thành người chịu tội thay của hai nhóc con.

Các ngày hành chính trong tuần, ở nhà luôn có một cô giúp việc. Nhưng đến cuối tuần, vì rèn luyện hai Bá Vương con trong nhà, cho tới bây giờ Dịch Văn Trạch cũng không để cô giúp việc đến. Giai Hòa chỉ có thể chấp nhận số phận nhìn hai con ăn xong, dọn dẹp một bàn đầy thức ăn.

Đến khi rửa chén xong, cô mới chạy về phòng, đóng cửa cẩn thận, gọi điện thoại cho Dịch Văn Trạch. Ở đầu dây bên kia nghe có tiếng gió rất lớn, hình như anh đang ở ngoài: “Có chuyện gì vậy? Dậy sớm như thế sao?” Dịch Văn Trạch vừa nói xong, vừa nhanh chóng vào xe, “Hay là hai đứa ằm ỉ đến em?”

Giai Hòa thở dài: “Không có đâu. Hôm nay em muốn cùng con ăn sáng một lần, tâm niệm trong đầu thế nên mới dậy sớm.”

“Sau đó thế nào?” Giọng Dịch Văn Trạch mang theo ý cười, dường như đã đoán được chuyện xảy ra.

“Sau đó theo cái quy định bóc trứng của anh, lúc em còn chưa tỉnh táo gì đã trở thành kẻ chịu tội thay con anh rồi.”

Anh bật cười: “Vợ đã vất vả làm việc nhà.”

Giai Hòa ai oán ôm điện thoại: “Chờng nào anh về?”

“Có lẽ là tối.” Dịch Văn Trạch tính toán thời gian, ôn hòa nói: “Có chuyện gì sao?”

Giai Hòa buồn không lên tiếng, có thể có chuyện gì được đây? Bình thường nhìn anh dịu hòa gần gũi, nhưng là hai Bá Vương con kia lại sợ anh, căn bản là không hề sợ cô gì cả. Trước lúc năm tuổi còn rất đáng yêu, sau năm tuổi thì càng ngày càng khó chống cự.

Ồi...chẳng lẽ thời kỳ thanh xuân phản nghịch của con nít thời đại bây giờ lại sớm đến thế ư?

Hai người còn nói thêm đôi ba câu nữa mới ngắt điện thoại. Buổi sáng hai đứa nhóc đều có giờ học nhạc. Dọn dẹp đâu vào đấy một phen Giai Hòa liền trực tiếp trèo lên giường ngủ. Thật ra cô rất muốn ngồi ở cạnh xem Ngã Giai Ngã Hòa đàn dương cầm, nhưng mà từ lúc hai đứa nhóc bảy tuổi đã có nề có nếp nói chuyện nghiêm túc với Dịch Văn Trạch một lần, đại ý là muốn ba mẹ tôn trọng riêng tư học tập, không nên quản lý như vậy.

Vì thế, cô chỉ có thể làm theo phương thức giáo dục của Dịch Văn Trạch, tuyệt đối tôn trọng hai con của mình, áp dụng chính sách nuôi thả để phát triển.

Đến khi đồng hồ báo thức lại vang lên, âm thanh dương cầm ngoài cửa đã ngừng lại.

Lúc xuống lầu nấu cơm trưa cho con ăn, không hiểu sao lại thấy hai đứa nhóc có lúc ngồi ngoan ngoãn trên ghế sofa, im lặng nhìn mình.

Giai Hòa không hiểu: “Có chuyện gì à?”

Sao tìm lại hoảng hoảng thế này, tính tình hai đứa nhóc này thật sự rất giống Dịch Văn Trạch.

Trong nhà có một cái ‘phúc hắc’, như vậy thì còn có cảm giác hạnh phúc khi bị ăn sạch sành sanh. Trong nhà có ba ‘phúc hắc’ thì đó tuyệt đối là tai nạn. Từng bước đi đều có một cái bẫy, vừa bò lên trên thì cái sau lại càng sâu hơn...Đây chính là cảm xúc lớn nhất của cô trong năm năm qua.

“Mẹ à, chúng con muốn tâm sự với mẹ.”

Giai Hòa thở dài một hơi, lập tức cười cười, ngồi xuống sofa: “Được rồi, có muốn ăn trưa trước không?”

Ngã Giai cũng cười: “Không mẹ ạ, con giảm béo.”

...

Được rồi, phải tôn trọng ý chí của con cái, thật ra cô nhóc có một chút mũm mĩm của con nít.

Ngã Hòa uống một ngụm nước đá, vào thẳng chủ đề: “Chúng con muốn đổi tên ạ.”

Giai Hòa sửng sốt: “Vì sao? Tên này chẳng phải rất ổn sao?”

Ngã Giai trưng ra bộ dáng không thể tin được: “Mẹ, mẹ không biết là tên của con giống y một người nổi tiếng nào đó sao? Làm con gái của Dịch Văn Trạch, con làm sao có thể trùng tên với người khác?” Nói xong, lại cảm thấy giọng điệu của mình quá mạnh mẽ cứng rắn, lập tức mỉm cười ngọt ngào, “Mẹ cảm thấy như thế nào ạ? Mẹ?”

Giai Hòa run lên, còn rất nghiêm túc nghĩ đến chuyện này.

Thật ra trước đó không biết bao nhiêu lần mình nói chuyện này, cũng từng nghi ngờ rồi, nhưng Dịch Văn Trạch vẫn giữ vững quyết định như thế.

Ngã Giai nhìn Ngã Hòa, ý tứ thực rõ ràng: Tới phiên em đấy.

Ngã Hòa chỉ bình thản nở nụ cười: “Con lại khó khăn hơn. Rõ ràng đây là tên của con gái mà mẹ.” Cậu bé nói xong, tiếp tục uống một ngụm nước đá. Giai Hòa nhìn con, chỉ cảm thấy cách nói này động tác này thật sự rất giống Dịch Văn Trạch.

Cô còn nghĩ nghĩ vô cùng nghiêm túc, sau đó mới trả lời: “Thật ra mẹ cũng hiểu được, chuyện này ba con làm cần phải cân nhắc.”

Ngã Giai mở to mắt, nhìn thoáng qua đứa em trai.

Ngã Hòa trực tiếp phụt nước ra ngoài: “Đây là tên ba đặt?”

Giai Hòa gật gật, bắt đầu nhớ lại ký ức ngọt ngào mật mật kia: “Lúc ấy ba con còn gật mẹ nói không mang thai, mang mẹ đến một bãi biển vắng người cầu hôn, sau đó trực tiếp nói ẹ biết tên của hai đứa. Lúc mẹ đang khóc nức nở mới phát hiện người nhà hai bên, còn có tất cả bạn bè của mẹ đều đã được ba con sắp xếp, chuẩn bị hoàn hảo. Bãi biển cũng chính là nơi tổ chức hôn lễ đó...”

Ngã Giai trực tiếp đứng lên: “Mẹ, con đói bụng.”

Giai Hòa khó hiểu nhìn cô bé: “Không phải đang nói chuyện đổi tên sao? Mẹ cũng hiểu được sửa lại thì tốt hơn, cho các con tự do. Dù sao tên cũng là chuyện cả đời.”

Ngã Hòa cũng cầm cốc lên: “Lúc này chúng con nói đùa, cái tên này thật ra rất có trình độ.”

Hai đứa chân trước chân sau vào nhà ăn, ý tứ vô cùng rõ ràng: Vấn đề này đã chấm dứt, mẹ có thể đi nấu cơm rồi đó...

Từ chuyện này về sau, nguyên một buổi chiều hai chị em vô cùng ngoan ngoãn nghe lời khiến cho Giai Hòa bắt đầu không quen. Vốn tưởng hối thúc hai đứa đi làm bài tập về nhà, mấy đứa nhóc lại rất chủ động nhốt mình trong phòng học, mãi cho đến khi Dịch Văn Trạch về nhà cũng không đi ra.

“Chồng à,” Giai Hòa nhìn anh đang thay quần áo, “Kịch bản lần này giao xong mình dẫn hai đứa đi New Zealand nghỉ hè đi?”

Dịch Văn Trạch ừ, bắt đầu thay quần.

Giai Hòa vốn đang nghiêm trang nói, lại thấy anh lại thản nhiên như vậy, mặt mũi vẫn nóng bừng. Đúng là tai họa ngàn năm mà, kết hôn mười năm rồi sao một chút cũng không già là thế nào? Còn càng ngày càng có vị đàn ông...

Dịch Văn Trạch nghe cô không lên tiếng, quay đầu: “Hôm nay hai đứa có bắt nạt em không?”

...

Làm một người mẹ mười năm, bị hỏi như vậy vẫn thật sự có cảm giác thất bại. Cô hàm hồ nói: “Ngoại trừ chuyện bóc trứng buổi sáng thì hai đứa ngoan lắm,” Nhưng càng nghĩ càng thấy kỳ cục, “Nhất là lúc chiều ấy, quả thật không hề giống với bình thường. Em đang muốn cắn lưỡi xem có phải mình đang nằm mơ hay không.”

Lúc anh đi tới gần, Giai Hòa còn bận nhớ tới chuyện kỳ lạ ngày hôm nay. Mãi cho đến khi được anh bế xốc lên giường mới phản ứng lại, căn bản là Dịch Văn Trạch không thay quần áo, mà là trực tiếp cởi quần áo, không mặc gì cả...Giai Hòa không tự nhiên rụt người: “Em còn muốn kiểm tra bài tập cho con nữa.”

“Ngày mai là chủ nhật, anh kiểm tra là được.” Dịch Văn Trạch cười ôn hòa vô hại.

Cô thở dài một hơi: “Em cảm thấy làm mẹ mười năm mà chẳng có thành tựu gì cả. Anh rất toàn năng.”

Dịch Văn Trạch chỉ cười, hôn hôn mặt cô: “Vợ à, cống hiến lớn nhất của em chính là sinh hai đứa.”

“Đúng thế,” Giai Hòa cười ôm cổ anh, dán sát người vào đó, “Nhưng là mấy tháng kia em cũng đâu có làm gì đâu.” Mỗi lần nghĩ lại quả thực quãng thời gian đó quá hạnh phúc. Công việc gì Dịch Văn Trạch cũng bỏ hết, mỗi ngày ở nhà cùng cô. Hai người ngày ngày anh nhìn em em nhìn anh thế nhưng lại không thấy chán tí nào.

Lúc đầu Kiều Kiều cùng Tiêu Dư còn chưa biết, sau này mới phát hiện cho dù đến bất cứ lúc nào Dịch Văn Trạch cũng ở nhà, mới hoàn toàn chịu thua.

Cái gì mà đàn ông vẹn toàn chứ, mấu chốt là trong thời gian mang thai mình không có phản ứng gì, lại sành ăn, ngấm lại liền dễ chịu...

Càng nghĩ càng cảm thấy rất hưởng thụ, trực tiếp nhảy vọt qua quá trình sinh con đau đớn thống khổ, nhẹ nhàng ghé vào tai anh nói: “Nếu không sinh thêm một đứa đi?” Lần này mình nhất định phải tự giáo dục, kiên quyết để con tuyệt đối nghe lời mẹ.

Dịch Văn Trạch im lặng một lúc mới dịu dàng nói: “Không cần, hai là đủ.”

Nhưng mà em còn đang muốn mình tự dạy con đó...

Giai Hòa càng nghĩ càng mệt, giọng nói cũng mềm nhũn: “Bây giờ nghĩ lại cũng chỉ đau có một lúc thôi, sinh thêm một đứa được không?”

Anh không nói gì về chuyện này nữa, từng chút một chậm rãi trượt xuống từ trán cô, che đi mọi thanh âm.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Dịch Văn Trạch đã mang vào một ly sữa ấm.

Hai tay Giai Hòa ôm ly, ngồi nhớ đến vấn đề này hôm qua, “Tối qua còn chưa nói xong, sao hai đứa lại đột nhiên ngoan ngoãn như vậy?” Dịch Văn Trạch đặt laptop lên đùi, ngồi dựa vào đầu giường ngay sát cô: “Lúc trưa anh gửi e-mail cho Ngã Giai.”

Giai Hòa ồ một tiếng: “E-mail? Hai cha con anh từ khi nào mà tình cảm như vậy chứ?”

“Đây là chuyện anh và con giao ước với nhau, việc gì quan trọng nhất định phải nói qua e-mail.” Dịch Văn Trạch nhìn cô uống sữa, “Uống nhanh một chút, lát nữa ăn trưa rồi.”

Giai Hòa ừm, nhưng rất tò mò: “Nhưng sao lại giao ước như vậy?”

“Con bé rất thích văn chương,” Giọng Dịch Văn Trạch ấm áp, giải thích, “Điểm này rất giống với em. Con viết mọi tâm sự vào thư rồi gửi cho anh.”

Giai Hòa lại ừm, vô cùng ghen tị nhìn nhìn.

Khó trách ai cũng bảo con gái rất gần gũi với ba, xem ra mình với Ngã Hòa phải làm cái gì đó, nếu không thì chịu thiệt chết thôi.

“Nhưng mà vậy thì có liên quan gì tới việc hai đứa ngoan đâu?” Cô đột nhiên phản ứng lại, thật ra đây mới là chuyện mình muốn hỏi.

“Anh bảo con cấm bắt nạt mẹ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-tien-phong-hoa>